C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Jordan_Robert -Kolo_casu_5-Ohen_z_nebes_3.PDB

PDB Name: Jordan_Robert -Kolo_casu_5-Ohen
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 12.2.2005
Modification Date: 12.2.2005
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

KOLO ČASU

KNIHA PÁTÁ

OHEŇ Z NEBES

SVAZEK 3

ROBERT JORDAN

S jeho příchodem znovu zaplanou děsivé ohně. Hory shoří a země bude spálená. Lidský příliv vyrazí na útěk a čas se bude krátit. Hradba bude proražena a pozdvižen šátek na rozloučenou. Za ob-zorem se rozzuří bouře a oheň z nebes očistí zemi. Bez zničení ne-ní vykoupení, není naděje na této straně smrti.

Zlomek z Dračích proroctví,
které údajně přeložila
N'Delia Basolain

První Děva a Šermířka Raidhen z Hol Cuchone
kolem 400 PR

KAPITOLA PRVNÍ

Řemeslo Kina Tovereho

S jednou rukou na jílci meče, v druhé kus seanchanského oště-pu se zelenobílými střapci, si Rand zprvu nevšímal ostatních lidí na kopci řídce porostlém stromy a chvíli si prohlížel tři tábory roz-ložené dole v záři dopoledního slunce. Tři odlišné tábory, a to by-la ta potíž. Byly to všechny cairhienské a tairenské oddíly, které měl k ruce. Všichni ostatní muži, kteří dokázali vzít do ruky meč či oštěp, byli uzavření ve městě či Světlo ví kde.
Aielové mezi Jangaiským průsmykem a městem sbírali uprchlí-ky po celých hordách. Někteří dokonce přišli sami, buď přilákáni řečmi, že přinejmenším tihle Aielové nezabíjejí každého v dohle-du, či již byli natolik zlhostejnělí, že jim nezáleželo na ničem, po-kud před smrtí dostanou najíst. Příliš mnoho z nich bylo přesvěd-čeno, že zemřou buď rukama Aielů nebo Draka Znovuzrozeného, nebo v Poslední bitvě, o níž si zřejmě mysleli, že přijde s každým dnem. Dohromady to byla dost velká síla, ale hlavní voj tvořili ře-meslníci a kupčíci. Někteří uměli používat luk či prak k lovení krá-líků, nebyl však mezi nimi jediný voják, a nebyl čas je učit. Měs-to Cairhien samotné leželo asi pět mil na západ, a nad lesem, který rostl mezi táborem a městem, byly dokonce vidět některé ze slav-ných "nedokončených cairhienských věží".
Rozkládalo se na kop-cích u řeky Alguenye, v obležení Couladinových Shaidů a těch, kte-ří se k němu připojili.
V jednom shluku náhodně rozložených stanů a táborových ohňů v protáhlém mělkém údolí pod Randem bylo asi osm set Tairenů, oz-brojených mužů. Skoro polovina obránců Kamene v leštěných kyry-sech a kapalínech, s černozlatými pruhy na bohatě nabíraných rukáv-cích. Zbytek byli odvedenci asi tuctu urozených pánů, jejichž korouh-ve a praporce vytvářely kruh uprostřed tábora kolem stříbr-ného půl-měsíce a hvězd vznešeného pána Weiramona. Kolem pro-vazů, u nichž byli uvázáni koně, stály hustě stráže, jako by se kaž-dou chvíli čekal pokus o uloupení zvířat.
O tři sta kroků dál si druhý tábor hlídal koně stejně pozorně. Zví-řata, uvázaná u těchto provazů, byla smíšeného chovu, pár se jich blí-žilo tairenskému plemeni s klenutou šíjí a někteří zas byli původně tažná zvířata, pokud se Rand nemýlil. Cairhieňanů bylo asi o stovku víc než Tairenů, ale stanů měli méně a většinou zalá-taných a jejich praporce a cony představovaly asi sedmdesát šlech-ticů. Jen málokterý cairhienský pán ještě měl větší počet družiníků a vojsko se rozpadlo brzy po začátku občanské války.
Poslední shromáždění leželo o dalších pět set kroků dál, větši-nou tu byli Cairhieňané, ale dobře oddělení od ostatních, a něčím víc než jenom vzdáleností. Tento tábor byl větší než oba druhé do-hromady, ale měl méně stanů i koní. Tady se žádné praporce netřepetaly a je-nom důstojníci nosili cony, malé praporky na zádech v jasných bar-vách, které spíš než označovat rod měly zviditelnit velitele jejich mu-žům. Pěchota sice byla nezbytná, ale jen málo-který urozený pán, ať z Tearu či z Cairhienu, to přiznal. Rozhodně by se žádný z nich neuvolil něčemu takovému velet. Byl to však nejuspořádanější tábor ze všech, ohně hořely v úhledných řadách a dlouhé píky byly opřené tak, aby byly snadno po ruce, a podél řad posedávaly a postávaly hloučky lu-čištníků i kušištníků. Podle Lana disciplína udržovala muže v bitvě naživu, ale pěchota to vě-děla spíš než jízda, a taky tomu spíš věřila.
Tyto tři skupiny měly být pospolu, pod stejným velením - vzne-šený pán Weiramon je přivedl z jihu k večeru předchozího dne - ale oba tábory jezdců se pozorovaly navzájem skoro stejně ostra-žitě, jako sledovaly Aiely na okolních kopcích. Tairenové se na druhé dívali téměř s opovržením, které Cairhieňané ovšem opěto-vali, a společně si nevšímali třetího tábora, kde zase mrzutě sledovali ostatní dva tábory. Randovi stoupenci, jeho spojenci, byli stej-ně tak připraveni skočit si po krku navzájem, jako bojovat s někým jiným.
Stále předstíraje, že si prohlíží tábory, Rand zkoumal Weiramo-na, jenž bez přílby a s páteří jako ze

železa stál opodál. Dva mlad-ší muži, menší tairenští pánové, se mu drželi za patami, tmavý vous měli zastřižen a naolejován v dokonalé nápodobě Weiramona, až na to, že on měl vous protkaný stříbrem, a jejich kyrysy, nošené přes jasně pruhované kabátce, byly o maličko méně zdobené zla-tem než ten jeho. Povznesení, stranou od ostatních, a přesto blízko Randa, mohli čekat na nějaký vojenský obřad u královského dvo-ra, až na to, že se jim po tvářích řinul pot. Toho si také nevšímali.
Na erbu vznešeného pána chybělo jen pár hvězd, aby byl kopií Lanfeařina, ale chlapík s dlouhým nosem nebyl Lanfear v převle-ku, převážně šedé vlasy měl naolejované jako bradku a účesem se marně pokoušel zakrýt, jak jich je málo. Zrovna putoval na sever s posilami z Tearu, když se doslechl, že Aielové napadli město Cairhien samotné. Místo aby se obrátil nebo zůstal sedět na místě, pokračoval k severu, jak nejrychleji koně vydrželi, a cestou přibí-ral oddíly, které našel.
To byly dobré zprávy. Špatné na Weiramonovi bylo, že skuteč-ně čekal, že Shaidy kolem Cairhienu rozežene s tím, co přivedl. Pořád o tom byl přesvědčený. - A nebyl právě šťastný, že ho to Rand nenechal vyřídit, ani z toho, že byl obklopený Aiely. Jeden Aiel se podle Wei-ramona nijak nelišil od druhého. A vlastně podle ostatních taky ne. Jeden z mladých panáčků za ním si pokaždé, když pohlédl na nějaké-ho Aiela, významně přičichl k navoněnému kapesníčku. Randa na-padlo, jak dlouho ten chlapík asi přežije. A co s tím Rand bude muset udělat, až zemře.
Weiramon si všiml, že ho Rand pozoruje, a odkašlal si. "Můj pa-ne Draku," začal chraplavě drsným hlasem, "jeden dobrý útok je rozežene jako křepelky." Hlasitě udeřil rukavicemi do dlaně. "Pě-šák se nikdy nemůže postavit jezdci. Pošlu Cairhieňany, aby je vy-hnali, a pak budu následovat se svými -"
Rand ho umlčel. Copak ten chlap vůbec neumí počítat? Copak mu počty Aielů, které tady viděl, neposkytly žádný klíč k tomu, kolik jich může být kolem města? Ale na tom nezáleželo. Rand to-ho už vyslechl víc, než dokázal snést. "Jsi si jistý těmi zprávami, co přinášíš z Tearu?"
Weiramon zamrkal. "Zprávy, můj pane Draku? Co -? Aha, to. Ať shoří moje duše, nic to není. Illianští piráti se často snaží napadnout pobřeží." Podle toho, co ten muž říkal, když dorazil, tak se nyní jenom nesnažili.
"A ty útoky na Maredské pláně? To taky podnikají často?"
"No, ať shoří moje duše, to jsou jenom bandité." Bylo to spíš jen konstatování faktu než námitka. "Možná to vůbec nejsou Illiánci, ale určitě to nejsou vojáci. Při tom zmatku, co tihle Illiánci ve vě-cech tro-pí, kdo může říct, jestli v tom má ten který den prsty král, shromáždě-ní nebo rada devíti, ale přesto, jestli se rozhodnou vyra-zit, zaútočí na Tear vojska pod zlatými včelami, ne nájezdníci, co jenom vypalují kupecké povozy a příhraniční statky. To mi můžeš věřit."
"Jestli si to přeješ," opáčil Rand, jak nejzdvořileji dokázal. Ať už mělo shromáždění, rada devíti či Mattin Sepaneos den Balgar jakou-koliv moc, byla jen taková, jakou se jim Sammael rozhodl ponechat. Ale jen poměrně málo lidí vědělo, že Zaprodanci jsou již volní. Někte-ří z těch, co by to měli vědět, tomu odmítali uvěřit ne-bo to ignorovali -jako by to donutilo Zaprodance odejít - nebo si zřejmě mysleli, že pokud už se to musí stát, bude to v nějaké ne-jasné a pokud možno vzdálené budoucnosti. Nemělo smysl snažit se Weiramona přesvědčit, ať už patřil ke kterékoliv skupině. To, zda ten muž uvěří či ne, na věci nic nezmění.
Vznešený pán se zamračil na kotlinu mezi pahorky. A zvláště na oba cairhienské tábory. "Když tu zatím nevládne pořádek, kdo mů-že říci, jaká chátra se přesunula na jih?" Ušklíbl se a ještě silněji plácl rukavicemi do dlaně, než se otočil zpátky k Randovi. "No, brzy ti je přivedeme k pořádku, můj pane Draku. Kdybys jen vy-dal rozkaz, mo-hl bych zahnat..."
Rand se kolem něj protáhl, aniž by ho poslouchal, ačkoliv Wei-ramon šel za ním a stále žádal velitele o útok. Druzí dva pánové ho následovali jako věrní psi. Ten muž byl slepý hlupák.
Nebyli ovšem sami. Na kopci se vlastně tlačily davy. Sulin napří-klad rozestavila kolem vrcholku stovku Far Dareis Mai a jed-na každá vypadala ještě víc připravená si zahalit tvář, než bývalo u Aielů obvyklé. Nebyla to jen blízkost Shaidů, co Sulin vyvádělo z míry. Jako na výsměch k tomu, jak Rand opovrhoval podezírá-ním v táborech dole, se Enaila a dvě další Děvy nikdy nevzdalo-valy od Weiramona a jeho panáčků, a čím blíž tito stáli k Rando-vi, tím připravenější Děvy byly zahalit si tvář.
Nedaleko stála Aviendha a rozmlouvala asi s tuctem moudrých, které měly loktuše přehozené kolem loktů a všechny byly málem po-kryté náramky a náhrdelníky. Kupodivu to byla kostnatá bělo-vlasá žena,

ještě starší než Bair, která zřejmě převzala velení. Rand by byl čekal, že to bude Amys nebo Bair, ale i ty okamžitě zmlk-ly, jakmile Sorilea otevřela ústa. Melain byla s Baelem, na půl ces-ty mezi ostat-ními moudrými a náčelníky ostatních kmenů. Pořád Baelovi upravo-vala kabátec jeho cadinsoru, jako by se sám neu-měl obléknout, a on měl ten trpělivý výraz muže, který si připo-míná všechny důvody, proč se oženil. Mohlo to být osobní, ale Rand tušil, že se moudré opět snaží náčelníky ovlivňovat. Pokud tomu tak bylo, dozví se podrobnosti brzy.

Ale byla to Aviendha, kdo se Randovi podíval do očí. Krátce se na něj usmála, než se zase zaposlouchala do toho, co vykládá So-rilea. Byl to jen přátelský úsměv, nic víc. Rand však usoudil, že as-poň to je pokrok. Od chvíle, co se to mezi nimi stalo, po něm ani jednou nevy-jela, a pokud už občas učinila nějakou jedovatější po-známku, nebyla o nic ostřejší než ta, jakou by mohl očekávat od Egwain. Pouze jedin-krát, když znovu nanesl otázku sňatku. Pak mu vynadala tak, až ho z toho pálily uši, že už se k tomu raději ni-kdy nevrátil. Nejdál zašla jen k přátelství, i když občas byla nato-lik bezstarostná, že se před ním v noci svlékla. Pořád trvala na tom, že bude spát tři kroky od něj.

Aspoň Děvy si zřejmě byly jisté, že mezi jejich pokrývkami je to mnohem méně než tři kroky, a on pořád čekal, že se ta jejich ji-stota přenese i na Aviendhu, ale zatím k tomu nedošlo. Egwain by po něm skočila jako chrt po zajíci, kdyby měla jenom podezření, že se něco takového děje. Bylo pro ni snadné bavit se o Elain, ale nedokázal přijít na kloub ani Aviendze, přičemž byla přímo tady u něj. Vcelku byl napjatější než dřív, kdykoliv se na Aviendhu byť jen podíval, ale ona byla zřejmě uvolněnější, než ji kdy viděl. Ať tak nebo tak, pořád to vypadalo obráceně, než by to mělo být. S ní všechno vypadalo nějak vzhůru nohama. Ale ona taky Min byla je-diná žena, která v něm nevy-volávala pocit, jako by půlku času stál na hlavě.

S povzdechem šel dál a ani teď Weiramonovi nevěnoval pozor-nost. Jednoho dne ženy určitě pochopí. Až bude mít čas se tomu vě-novat. Tušil však, že by mu na to nestačil ani celý život.Kmenoví ná-čelníci měli vlastní shromáždění, kde byli i náčelní-ci klanů a zástupci společenstev. Rand některé z nich poznal. Tma-vého Heirna, náčelníka Jindo Taardadů, a Mangina, jenž na něj přátelsky kývl a na Taireny se opovržlivě zašklebil. Byl zde i Juranai, štíhlý jako oštěp, vůdce Aethan Dor, Rudých štítů, na této výpravě i přes pár pramínků bílých vlasů ve světle hnědé kštici, a Roidan, s mohutnými rameny a prošedivělý, jenž vedl Sha'mad Conde, Hromové chodce. Tito čtyři se k němu od doby, kdy opus-tili Jangaiský průsmyk, občas přidávali, když cvičil aielský způsob boje beze zbraně.

"Chceš jít dneska na lov?" zeptal se Mangin, když Rand procház-el kolem, a Rand se na něj překvapeně podíval.

"Na lov?"

"Tady není moc zábavy, ale mohli bychom zkusit chytit nějakou ovci do pytle." Ironický pohled, který Mangin vrhl po Tairenech, ne-nechával mnoho pochyb, koho tou "ovcí" myslel, i když Weiramon a ostatní si toho nevšimli. Nebo to aspoň předstírali. Mladý pán si opět přičichl k navoněnému kapesníčku.

"Snad někdy jindy," odvětil Rand. Napadlo ho, že by se se vše-mi čtyřmi mohl spřátelit, ale zvlášť s Manginem, jenž měl smysl pro hu-mor značně podobný Matovu. Jestli však už neměl čas na studování žen, jistě ho neměl na získávání nových přátel. Vlastně měl i dost málo času na staré přátele. Mat mu dělal starosti.

Na nejvyšším místě kopce se nad vrcholky stromů zvedala těž-ká věžovitá konstrukce z dřevěných klád. Nahoře byla široká plo-šina, dvacet i víc sáhů nad zemí. Aielové nevěděli nic o práci se dřevem takových rozměrů, ale bylo tu velmi mnoho cairhienských uprchlíků, kteří to uměli.

U paty prvního šikmého žebříku čekala Moirain s Lanem a Egwain. Egwain už byla docela slušně opálená. Nebýt tmavých očí, tak mohla klidně projít jako Aielanka. Malá Aielanka. Rand pak rychle zapátral v její tváři, ale nezachytil nic kromě únavy. Amys a ostatní ji musely s výcvikem tvrdě dřít. Jenže kdyby se za ni při-mluvil, určitě by mu nepoděkovala.

"Už ses rozhodla?" zeptal se Rand, když se u nich zastavil. Wei-ramon konečně zmlkl.

Egwain zaváhala, ale Rand si všiml, že se nepodívala na Moi-rain, než kývla. "Udělám, co půjde."

Její váhání mu dělalo starosti. Nepožádal Moirain - ona nemoh-la použít jedinou sílu jako zbraň proti Shaidům, ne pokud by ji pří-mo neohrožovali či se mu nepodařilo ji přesvědčit, že jsou všichni temní druzi - ale Egwain tři přísahy nesložila, a on si byl jist, že pochopí, jak je to důležité. Aspoň že souhlasila.

Cokoliv zkrátí boj proti Shaidům, muselo být dobré.
Moirainin výraz se nezměnil, i když Rand nepochyboval o tom, co si Aes Sedai myslí. Ty její hladké aessedaiovské rysy, ty její aesse-daiovské oči dokázaly dávat najevo chladný nesouhlas, aniž by se jak-koliv změnily.
Rand si zastrčil useknutý oštěp za pás a položil nohu na první příčku - a Moirain promluvila.
"Proč zase nosíš meč?"
Byla to poslední otázka, kterou by čekal. "Proč bych neměl?" za-mumlal a lezl dál. Nebyla to dobrá odpověď, ale ona ho vyved-la z míry.
Ve zpola zahojené ráně na boku mu poškubávalo, když šplhal na-horu. Sice ho nebolela, ale stejně měl dojem, že se každou chví-li zase otevře. Nevšímal si toho. Často měl stejný pocit, když se namáhal.
Rhuark a ostatní náčelníci kmenů přišli za ním, Bael opustil Me-lain jako poslední, ale vděčně. Weiramon a jeho dva patolízalové zů-stali na zemi. Vznešený pán věděl, co je nutné udělat. Nepotře-boval a ani nechtěl žádné další informace. Cítě na sobě Moiraininy oči se Rand podíval dolů. Ne Moirain. To Egwain ho pozoro-vala, jak šplhá nahoru, a její tvář se tolik podobala tváři Aes Sedai, že by při nejlepší vůli nedokázal vyjádřit rozdíl. Moirain dala hla-vu dohromady s La-nem. Rand doufal, že Egwain nezmění názor.
Na prostorné plošině nahoře nastavovali dva zpocení mladí mu-ži v košilích mosazí obitou dřevěnou rouru, přes tři kroky dlouhou a vel-kou, že ji žádný neobjal, umístěnou na dřevěném rámu na če-pu, který byl upevněn na zábradlí. Podobná roura již byla usazena o pár kroků dál, kde spočívala již téměř od chvíle, kdy byla přede-šlého dne věž sestrojena. Třetí muž bez kabátu si pruhovaným ka-pesníkem otíral holou leb a neustále na ně vrčel.
"Opatrně s tím. Opatrně, říkám! Vy prašivý lasičky rozhodíte na-stavení čoček a já vám pak utrhnu ty vaše hlavy bez mozku a ho-dím vám je do obličeje. Pořádně to přidělej, Jole. Pořádně! Jestlito spadne, když se tím bude koukat pán Drak, tak byste oba radši měli skočit za tím. Ne jenom kvůli němu. Jestli rozbijete mojí prá-ci, tak si budete přát, abyste si ty svoje hloupý lebky radši rozrazi-li sami."
Jol a druhý mladík, Cail, pracovali dál, rychle, nicméně nijak vi-ditelně znepokojení. Měli celá léta na to, aby si zvykli na způsob řeči Kina Tovereho. Právě to, že mezi uprchlíky objevil řemeslní-ka, jenž vyráběl čočky a dalekohledy - a jeho dva tovaryše - Randovi poskytlo nápad pro tuto věž.
Zprvu si nikdo z trojice nevšiml, že nejsou sami. Kmenoví náčel-níci šplhali tiše a Tovereho spílání stačilo, aby překrylo zvuk Rando-vých bot. Randa samotného překvapilo, když se z otevře-ných pada-cích dveří za Baelem vynořila Lanova hlava. Boty neboty, strážce nenadělal víc hluku než Aiel. Dokonce i Han byl o hla-vu vyšší než Cairhieňané.
Když si konečně všimli nově příchozích, dva tovaryši s vytřeště-nýma očima vykřikli, jako by ještě nikdy Aiela neviděli, a pak se zpola poklonili Randovi a ustoupili z cesty. Výrobce čoček sebou při pohledu na Aiely také škubl, ale předvedl menší úklonu a upro-střed ní si navíc znovu otřel hlavu.
"Říkal jsem ti, že druhej dokončím dneska, můj pane Draku." To-veremu se dařilo dostat do hlasu úctu, aniž by však mluvil mé-ně drsně. "Skvělej nápad, tahle věž. Já bych na to nikdy nepřišel, ale když ses jednou začal ptát, jak daleko s dalekohledem uvidíš... Dej mi čas, a já ti udělám takovej, že z něj odsud uvidíš i Caemlyn. Když bude věž dost vysoká," dodával uvážlivě. "Jsou jistý omezení."
"To, co jsi už udělal, víc než stačí, mistře Tovere." Rozhodně to bylo víc, než v co Rand doufal. Už se podíval skrz první daleko-hled.
Jol a Cail byli stále ohnutí v pravém úhlu a hlavy měli dole. "Asi bys měl vzít své tovaryše dolů," navrhl Rand. "Abychom se tady ne-tlačili."
Bylo tu místo pro čtyřikrát tolik lidí, ale Tovere okamžitě píchl Caila tlustým prstem do ramene. "Pojďte, vy klackovití pacholci. Za-vazíme tady pánu Drakovi."
Tovaryši se málem pořádně nenarovnali, když se vydávali za ním, a jen kulili oči na Randa - dokonce víc než na Aiely - dokud nezmi-zeli po žebříku dolů. Cail byl o rok starší než Rand a Jol o dva. Oba se narodili ve větších městech, než si kdy představoval, když ještě pásl ovce, dokud neopustil Dvouříčí, nenavštívil Cairhien a neviděl krále a amyrlinin stolec, byť z dálky. Nejspíš toho o světě věděli v jistých ohledech víc než on. Rand jen potřásl hla-vou a sklonil se k novému dalekohledu.
Do zorného pole mu skočil Cairhien. Lesy, které někomu, kdo byl zvyklý na dvouříčské porosty, nikdy

nepřipadaly zvlášť husté, končily samozřejmě o hodný kus před městem. Vysoké šedé hrad-by s hrana-tými baštami v dokonalém čtverci na břehu řeky se vy-smívaly plynu-lým křivkám pahorků. Za hradbami se v přesném vzoru zvedaly další věže, tvoříce tak značky mřížky, některé i dva-cetkrát vyšší než hrad-by, ba víc, a přesto všechny obklopené leše-ním. Bájné nedokončené věže se stále přestavovaly poté, co byly za aielské války vypáleny.
Když Rand viděl město naposled, bylo obklopeno dalším měs-tem, od břehu ke břehu kolem celého města, Předbráním, králičím doupětem stejně nevázaným, jako byl Cairhien vážný. Teď se ko-lem hradeb táhl jen široký pás popela a ohořelých trámů. Jak bylo možné uchránit před ohněm Cairhien samotný, to Rand nechápal.
Na každé věži ve městě vlál praporec. Byly sice příliš daleko, aby je bylo jasně vidět, ale zvědové mu je popsali. Na polovině byl tairen-ský půlměsíc, druhá polovina, což snad ani nebylo překva-pením, byla kopiemi Dračího praporce, který nechal vlát nad Tearským Kamenem. Ani na jediné žerdi nevlálo vycházející slunce Cairhienu.
Stačilo dalekohledem malounko pohnout a město se mu dostalo ze zorného pole. Na vzdálenější straně řeky stála kamenná skořáp-ka sýpek. Někteří Cairhieňané, s nimiž Rand mluvil, tvrdili, že vy-pálení sýpek vedlo k bouřím a následně ke smrti krále Galldriana a tím k občanské válce. Jiní měli za to, že právě Galldrianova vraž-da vyvolala nepokoje a pálení. Rand pochyboval, že někdy zjistí, jak to doopravdy bylo, či zda vůbec něco z toho byla pravda.
Oba břehy široké řeky lemovalo hodně ohořelých kýlů, ale žád-né neležely blíž k městu. Aielové neměli rádi - strach snad byl pří-liš silné slovo - vodní toky, které nemohli překročit či přebrodit, avšak Couladinovi se podařilo přehradit Alguenyu nad i pod Cairhienem přehradami z plovoucích klád, u nichž postavil dost mužů,aby je nebylo možné odříznout. Zbytek dokonaly zápalné šípy. Nic kromě krys a ptáků se nemohlo bez Couladinova povolení dostat do Cairhienu ani z něj.
Na kopcích v blízkosti města nebylo po vojsku obléhatelů příliš mnoho stop. Tu a tam těžce vzlétali supi, nepochybně předtím hodo-vali na pozůstatcích nějakého pokusu prorazit, ale na dohled ne-byl žádný Shaido. Aielové byli zřídkakdy vidět, pokud to sami ne-chtěli.
Počkat. Rand otočil dalekohled zpátky k holému pahorku asi míli od městských hradeb. Zpátky k hloučku mužů. Tváře sice ne-rozeznal, vlastně poznal jen málo, krom toho, že na sobě všichni mají cadin'sor. Ještě jedna věc. Jeden z těch mužů měl holé paže. Couladin. Rand si byl jist, že je to jen zjitřená představivost, ale měl dojem, že když se Couladin pohne, vidí odraz slunce na ko-vových šupinách obkružují-cích mužova předloktí v nápodobě ob-razu na svých vlastních rukou. Tyhle však vytvořil Asmodean. Byl to čistě jen pokus odvrátit Rando-vu pozornost, zabavit ho, dokud Asmodean neprovede vlastní plány, ale bez toho, kolik věcí by se vyvrbilo jinak? Rozhodně by teď nestál na této věži, nedíval se na obležené město a nečekal na bitvu.
Náhle vzduchem na vzdáleném kopci cosi proletělo - dlouhá šmouha - a dva muži se zhroutili na zem a začali se zmítat. Zírají-ce na padlé, oba probodené tím samým oštěpem, Couladin i ostat-ní vypadali stejně ohromeně, jako se cítil Rand. Rand otočil da-lekohled pátraje po muži, který mrštil zbraň takovou silou. Musel být odvážný - a hloupý - že se dostal dost blízko. Rand rychle roz-šířil pátrání i za možný rozsah lidské paže. Začal myslet na ogiera - nebylo to pravděpodobné, rozčílit ogiera a dohnat ho k násilí už chtělo hodně - když zahlédl další rozmazanou šmouhu.
Překvapeně se poněkud narovnal, než trhl dalekohledem zpátky k hradbám Cairhienu. Ten oštěp - anebo co to bylo - přiletěl od-tamtud. Byl si tím jistý. Jak, to byla jiná otázka. Z této vzdálenos-ti rozeznal jen občas někoho, kdo se pohyboval na hradbách či na vrcholku něja-ké věže.
Rand zvedl hlavu a viděl, že Rhuark právě odstoupil od druhé-ho dalekohledu a pouští na své místo Hana. Tohle byl celý důvod stavby věže a dalekohledů. Zvědové přinášeli zprávy, které doká-zali získat, o tom, jak jsou Shaidové rozmístění, ale takhle se mohli náčelníci sami podívat na terén, na němž bude probíhat boj. Už vymysleli plán bitvy, ale znovu si prohlédnout zemi nemohlo být na škodu. Rand toho o bitvách moc nevěděl, ale Lan si myslel, že jejich plán je dobrý. Tedy, Rand toho moc nevěděl ve vlastní mys-li, ale občas pronikly na povrch ty druhé vzpomínky, a pak zřejmě věděl víc, než vůbec chtěl. "Viděl jsi to? Ty... oštěpy?"
Rhuark se tvářil stejně zmateně, jako se určitě tvářil Rand sám, ale kývl. "Ten poslední zasáhl dalšího

Shaida, ale on se odplazil pryč. Nebyl to Couladin, škoda." Kývl na dalekohled a Rand ho nechal za-ujmout své místo.
Byla to taková škoda? Couladinova smrt by hrozbu Cairhienu a ostatním nezahnala. Teď, když byli na druhé straně Dračí stěny, Shai-dové by se určitě krotce nevrátili do Pustiny jenom proto, že muž, o němž si mysleli, že je pravý Car'a'carn, zemřel. Mohlo by to s nimi otřást, ale určitě ne dost. A po tom, co Rand viděl, si ne-myslel, že si Couladin zaslouží tak snadnou cestu ven. Dokážu být tak tvrdý, jak bude třeba, pomyslel si hladě jílec meče. Na něj to dokážu.

KAPITOLA DRUHÁ

Dřív než šípy

Střecha stanu zevnitř musel být ten nejnudnější pohled na světě, ale Mat, ležící pouze v košili na zádech na poduškách se šarlatový-mi třásněmi, jež získala Melindhra, šedohnědé plátno pozorně stu-doval. Nebo spíš, zíral někam za něj. Jednu ruku měl pod hlavou a v prstech druhé otáčel pohárem z tepaného stříbra plným vína z jižního Cairhie-nu. Soudek ho stál tolik, na kolik by přišli dva dobří koně - tolik, kolik by stáli koně, kdyby svět a všechno na něm nebylo postavené na hlavu - ale on to bral jako malou cenu za něco tak skvělého. Občas mu na ruku ukápla kapka, ale on si to-ho nevšímal a taky se nenapil. Podle něj věci už dávno zašly za pouze vážné. Vážné bylo uvíz-nout v Pustině bez toho, aby věděl, jak se dostat pryč. Vážné bylo, že temní druzi vystrkovali hlavy, kde jste je nejméně čekali, trolloci úto-čili za noci a ti divní myrddraalové vám zmrazili krev v ži-lách svým bezokým pohledem. Takové věci se přiházívaly rychle, a obvykle skončily dřív, než jste měli čas přemýšlet. Rozhodně to nebylo nic, co byste šli hledat, a přesto, když už jste museli, moh-li jste s tím žít dál, když jste to přežili. Ale on už celé dny věděl, kam jedou a proč. Ne-bylo na tom nic rychlého. Měl na přemýšle-ní celé dny.
Já nejsem žádnej zatracenej hrdina, pomyslel si ponuře, a ne-jsem ani žádnej zatracenej voják. Prudce zahnal vzpomínku na to, jak kráčí po hradbách pevnosti a vysílá poslední zálohy na místo, kam po žebříku vyšplhala další tlupa trolloků. To jsem nebyl já, Světlo spal toho, kdo to byl! Já jsem... Nevěděl, kdo je - hořké po-myšlení - ale ať byl kdo byl, patřilo k tomu hraní a taverny, žen-ské a tanec. Tím si byl

jistý. Patřil k tomu dobrý kůň a každá ces-ta na světě, aby si vybral, a ne sezení a čekání na to, až po něm někdo začne střílet šípy nebo se mu mezi žebra pokusí vrazit meč či oštěp. Cokoliv jiného by z něj dělalo hlupáka, a tím on být ne-chtěl, ani kvůli Randovi, Moirain nebo komukoliv jinému.
Jak se posadil, stříbrný medailonek s liščí hlavou, jenž mu visel na koženém řemínku kolem krku, mu vyklouzl z výstřihu košile. Za-strčil si ho zpátky, než se zhluboka napil vína. Medailonek ho chránil před Moirain či kteroukoliv jinou Aes Sedai, dokud mu ho neseberou - o což se některá dřív nebo později určitě pokusí - ale nic než vlastní důvtip ho nezachrání před tím, že ho nějaký hlupák zabije spolu s tisí-covkami dalších hlupáků. Ani před Randem, ani před tím, že je ta've-ren.
Muž by měl být v něčem takovém, kdy se události otáčejí kolem něho, schopen najít nějaký zisk. Rand ho rozhodně našel - jistým způ-sobem. On sám si nikdy nevšiml, že by se kolem něj cokoliv otáčelo, kromě při hře v kostky. K některým věcem, které se stá-valy ta'veren v příbězích, by se rozhodně zády neobracel. Bohat-ství a sláva jim pa-daly do kapes jako z nebe. Muži, kteří je chtěli zabít, se místo toho rozhodli jít za nimi, a ženy s ledem v očích se rozhodly roztát.
Ne že by si stěžoval na to, co má, to určitě ne. A rozhodně ne-chtěl nic takového, jako bylo to, co měl z daného uspořádání Rand. Cena za to dostat se do hry byla příliš velká. To jen, že se mu zdá-lo, že má na hřbetě břímě ta'veren a žádné radosti.
"Je čas jít," oznámil prázdnému stanu, pak se zamyšleně odml-čel a usrkl z poháru. "Je čas sednout na Oka a vyrazit. Odjet třebas do Caemlynu." Nebylo to špatné město, pokud se vyhne králov-skému paláci. "Nebo do Lugardu." Zaslechl nějaké řeči o Lugardu. Pro tako-vé jako on to bylo zřejmě dobré místo. "Je čas opustit Randa a nechat ho v prachu, co se za mnou zvedne. Má to svý za-tracený aielský voj-sko a víc Děv, než dokáže spočítat, aby se o něj postaraly. Mě nepo-třebuje."
To poslední nebyla tak docela pravda. Jistým zvláštním způso-bem byl připoután k Randovu vítězství či porážce v Tarmon Gai'donu, on i Perrin, oba dva, tři ta'veren všichni propojení dohromady. V dějepisných příbězích nejspíš stejně budou zmínky jen o Randovi. Byla jen malá naděje, že s Perrinem získají v příbězích nějaké místo. A pak tu byl ještě Valerský roh. Na což Mat vůbec nechtěl myslet. Ne dokud nebude muset. Ještě by mohla existovat nějaká cesta z téhle kaše. Ať se na to díval, z které strany chtěl, roh byl problém na jiný den. Hodně vzdálený den. S trochou štěstí bu-de muset tenhle účet splatit až za hodně dlouho. Jenže si možná už vybral víc štěstí, než na kolik měl právo.
Teď bylo důležité, že řekl všechno to, jak odejde, a skoro neucítil ani píchnutí. Nedávno ještě nedokázal o odchodu málem ani promlu-vit. Když se dostal příliš daleko od Randa, přitáhlo ho to ja-ko rybu na háčku na nějakém neviditelném vlasci. Pak to dokázal vyslovit, do-konce nastínit plány, jenže každá drobnost ho rozptý-lila a donutila ho odložit záměr vyplížit se pryč. Dokonce i když v Rhuideanu řekl Ran-dovi, že odchází, byl si jistý, že mu něco při-jde do cesty. Taky přišlo, jistým způsobem. Mat se dostal z Pusti-ny, ale nebyl od Randa dál než předtím. Tentokrát si však myslel, že ho od jeho záměru nic neodvede.
"Není to, jako bych ho opouštěl," zamumlal. "Jestli se teď už o sebe nedokáže postarat sám, tak to nedokáže nikdy. Já nejsem žádná jeho zatracená chůva."
Vyprázdnil pohár, natáhl si zelený kabátec, schoval nože do je-jich skrýší, upravil si tmavožlutý hedvábný šátek, aby zakryl jizvu od věšení kolem hrdla, sebral klobouk a vyrazil ven.
Po poměrně chladném stínu uvnitř ho zasáhlo do obličeje hor-ko. Nebyl si jistý, jak se tady mění roční doby, ale léto již trvalo na jeho vkus moc dlouho. Jedna věc, na kterou se těšil při odchodu z Pustiny, byl příchod podzimu. Trocha chladu. Ale ani v tom ne-měl štěstí. As-poň že široká krempa klobouku bránila slunci.
Les na cairhienských pahorcích byl pěkně ubohý, bylo tu víc pa-louků než stromů a z těch už polovina zhnědla suchem. Ani trochu se nepodobal Západnímu polesí u nich doma. Všude stály nízké aielské stany, i když z dálky vypadaly spíš jako hromádka suchého listí či holý kopeček hlíny, pokud nebyly odhrnuté chlopně, a ani pak je ne-bylo snadné zpozorovat. Aielové, věnující se svým zále-žitostem, si ho nevšímali.
Jak procházel táborem, z jednoho hřebene zahlédl Kadereho vo-zy stojící v kruhu. Vozkové leželi ve stínu pod vozy a formana nebylo nikde vidět. Kadere se stále víc držel ve svém voze, jen zříd-ka vystr-koval nos, pokud si Moirain nepřišla zkontrolovat náklad. Povozy obklopovali Aielové, malé

hloučky s oštěpy a puklíři, lu-ky a toulci, a celkem se nenamáhali předstírat, že tu nejsou na strá-ži. Moirain si musela myslet, že Kadere nebo někteří z jeho mužů by se mohli poku-sit uprchnout s tím, co pobrala v Rhuideanu. Ma-ta napadlo, jestli si Rand uvědomuje, že jí dává všechno, oč si řek-ne. Chvíli si Mat mys-lel, že tu má Rand konečně navrch, ale teď už si tím jistý nebyl, i když Moirain dělala všechno, snad až na to, že před Randem nedělala pukrlata a nenosila mu fajfku.

Randův stan stál na vrcholku kopce, přirozeně, s tím rudým pra-porcem zaraženým před vchodem. Látka se v lehkém vánku mírně vlnila a občas se zastavila natolik, aby byl vidět černobílý kotouč. Matovi z praporu naskakovala husí kůže stejně jako z Dračího pra-porce. Pokud se chtěl člověk vyhnout sítím Aes Sedai, což by udě-lal každý kromě úplného blba, tak poslední, co mohl udělat, bylo mávat kolem sebe tímhle symbolem.

Svahy kopce byly holé, ale kolem úpatí stály stany Děv a táhly se až mezi stromy a do okolních strání a zase dolů. To bylo také obvyklé, stejně jako tábor moudrých uvnitř prstence Far Dareis Mai, skupiny nízkých stanů na doslech od Randova kopce, kolem nichž se hemžili bíle odění gai'šainové.

V dohledu bylo jen pár moudrých, ale malý počet bohatě vyrov-návaly pohledy, jimiž Mata provázely. Mat neměl ponětí, kolik z té bandy dokáže usměrňovat, ale když došlo na upřené pohledy, na váhu i rozměry se bohatě vyrovnaly Aes Sedai. Mat zrychlil krok a dalo mu práci, aby se znepokojeně neošíval. Cítil ty pohle-dy v zádech tak jistě, jako by do něj strkaly holí. A tou samou ulič-kou bude muset proběhnout, až bude odcházet. No, pár slov s Ran-dem a bude to naposled, co tím bude muset procházet.

Jenže když si sundal klobouk, sklonil se a vstoupil do Randova stanu, byl tam jen Natael, rozvaloval se na poduškách, svou zlace-nou harfu ve tvaru draka měl opřenu o koleno a v ruce zlatou číši.

Mat se zamračil a v duchu zaklel. Měl to vědět. Kdyby tu Rand byl, byl by musel projít kruhem Děv těsně kolem stanu. Nejspíš byl na té nově postavené věži. To byl dobrý nápad. Poznat terén. To bylo druhé pravidlo, hned za "poznej svého nepřítele", a obojí bylo téměř stejně důležité.

Z téhle myšlenky se mu trpce zkřivily rty. Tato pravidla pocha-zela ze vzpomínek jiných mužů. On si chtěl pamatovat jedině pra-vidla "nikdy nelíbej holku, jejíž bratr má jizvy od nože" a "nikdy nehraj, když neznáš zadní východ". Skoro si přál, aby vzpomínky jiných mužů tvořily v jeho mozku zcela oddělená ložiska a ne aby mu pronikaly do vlastních myšlenek, když to nejméně čekal.

"Není ti snad dobře od žaludku?" zeptal se Natael líně. "Jedna z moudrých by na to mohla mít nějakej kořen. Nebo bys moh zku-sit Moirain."

Mat ho nedokázal mít rád. Vždy jako by myslel na vtip, o který se nehodlal podělit. A vždy vypadal, jako by měl tři sloužící, co se mu starají o šaty. Všechny ty sněhobílé krajky u krku a na manže-tách vždycky vypadaly čerstvě vyprané. A taky se zdálo, že se ni-kdy nepo-tí. Proč ho chtěl mít Rand u sebe, to byla záhada. Na har-fu skoro ni-kdy nehrál nic veselého. "Vrátí se brzy?"

Natael pokrčil rameny. "Až se rozhodne. Možná brzy, možná pozdě. Pána Draka neřídí žádný muž. A jen pár žen." Bylo to tu zas, ten tajuplný úsměv. Tentokrát trošku sklíčený.

"Počkám." Chtěl to mít z krku. Tolikrát už zjistil, že odchod od-kládá.

Natael usrkl vína a prohlížel si Mata přes okraj číše.

Bylo už tak dost špatné, že se na něho tímhle mlčenlivým, pátra-vým způsobem dívávaly Moirain a moudré - a občas Egwain. Ta se tedy změnila, zpolovice moudrá, zpolovice Aes Sedai - ale od Rando-va kejklíře to stačilo, aby Mat znervózněl. Nejlepší na odchodu bude, že už se na něho nebude vůbec nikdo koukat, ja-ko když za chvíli po-zná, co si Mat myslí, a již teď ví, zda má čisté spodky.

Na zemi u ohniště ležely dvě mapy. Jedna, podrobně okopírova-ná z potrhané mapy nalezené ve zpola vypáleném městě, pokrýva-la se-verní Cairhien na západ od Alguenye až do půli cesty k Páteři světa, kdežto druhá, novější a ne tak podrobná, ukazovala krajinu kolem města. Na obou byly rozloženy kousky pergamenu, zatíže-né oblázky. Když už musel zůstat, a aby si zároveň nemusel vší-mat Nataelova pátravého pohledu, nedalo se dělat nic jiného než studovat mapy.

Špičkou boty posunul pár kamínků na mapě města, aby si mohl přečíst, co stojí psáno na pergamenech. Proti své vůli sebou škubl. Pokud uměli aielští zvědové psát, tak měl Couladin skoro sto še-desát tisíc oštěpů, shaidských i těch Aielů, kteří se údajně šli při-pojit ke svým společenstvům mezi Shaidy. To byl hodně tvrdý oří-šek k roz-lousknutí, a pěkně píchal.

Na téhle straně Páteře světa neviděli takové vojsko od dob Ar-tuše Jestřábí křídlo.
Na druhé mapě byly ostatní kmeny, které překročily Dračí stě-nu. Všechny kmeny teď byly, o různé síle, roztažené podle toho, kdy opustily Jangai a rozestoupily se, avšak na Matův vkus byly příliš blízko. Shiandové, Codarrové, Darynové a Miagomové. Do-hromady měli očividně aspoň tolik oštěpů co Couladin. Jestli to byla pravda, tak v Pustině zůstalo jen pár lidí. Sedm kmenů s Ran-dem mělo téměř dvojnásobek, což víc než stačilo na to, aby se Rand mohl postavit Couladinovi nebo těm čtyřem kmenům. Buď a nebo. Ale ne oběma najednou. Jenže nakonec bude Rand možná muset bojovat s oběma naráz.
To, co Aielové nazývali bezútěšnost, muselo působit na tyto kmeny též - ještě stále každý den muži odhazovali zbraně a mize-li - ale jenom hlupák by si myslel, že to ztenčí jejich řady víc než Rando-vy. Aielové o tom moc nemluvili, a pokud ano, tak jen ne-radi, a mas-kovali tuto představu řečmi o odchodu ke společen-stvům, ale tu a tam se muži i Děvy rozhodli, že nedokážou při-jmout Randa ani to, co jim prozradil o nich samotných. Každého rána jich pár chybělo, a ne všichni tady nechali oštěpy.
"Hezká situace, co říkáš?"
Mat sebou při zvuku Lanova hlasu trhl, ale strážce přišel do sta-nu sám. "Jenom něco, abych se zabavil při čekání. Už jde Rand zpátky?"
"Brzy se k nám připojí." Lan, s palci zastrčenými za opasek s me-čem, se postavil vedle Mata a zadíval se na mapu. Z jeho tvá-ře se dalo vyčíst asi tolik jako z tváře sochy. "Zítřek by měl přinést největší bitvu od časů Artuše Jestřábí křídlo."
"Nepovídej." Kde ten Rand je? Nejspíš pořád ještě nahoře na vě-ži. Třeba by tam měl zajít. Ne, mohl by skončit tak, že se bude honit po celém táboře, vždy o krok pozadu. Rand sem nakonec při-jde. Chtěl si promluvit o něčem jiném než o Couladinovi. Tohle není můj boj. Já neutíkám před ničím, co by se mě v nejmenším tý-kalo. "A co oni?" Ukázal na kousky pergamenu představující Miagomy a ostatní. "Nějaký zprávy, jestli se chtějí připojit k Randovi, nebo tu jenom chtějí sedět a koukat se?"
"Kdo ví? Rhuark o tom zřejmě neví víc než já, a jestli to snad vě-dí moudré, tak to neřeknou. Jediné, co je jisté, je, že Couladin se od-sud nepohne."
Zase Couladin. Mat nervózně přešlápl a napůl vykročil k výcho-du. Ne, rozhodně počká. Upřel zrak na mapy a předstíral, že je studuje dál. Třeba ho Lan nechá v klidu. Chtěl jen vyřídit s Ran-dem svou zá-ležitost a odejít.
Strážci však zřejmě bylo do řeči. "Co myslíš, mistře kejklíři? Měli bychom se zítra na Couladina vrhnout se vším, co máme, a rozdrtit ho?"
"To mi zní stejně dobře, jako kterejkoliv jinej plán," odpověděl Natael zarputile. Vlil si obsah číše do hrdla, číši pustil na koberec, zvedl harfu a začal tiše vybrnkávat něco temného a pohřebního. "Já nevodím vojska, strážce. Já nevelím nikomu kromě sebe, a ani to ne vždycky."
Mat zavrčel a Lan se po něm ohlédl, než se taky vrátil ke studiu map. "Myslíš, že to není dobrý plán? Proč ne?"
Řekl to natolik nedbale, že Mat odpověděl bez přemýšlení. "Ze dvou důvodů. Jestli Couladina obklíčíš, dostane se do pasti mezi váma a městem, a pak bys ho mohl rozdrtit o hradby." Jak dlouho to bude Randovi ještě trvat? "Ale mohl bys ho taky nahnat rovnou přes hrad-by. Z toho, co jsem slyšel, se tam už dvakrát skoro dostal i bez ženistů a oblíhacích strojů, a město se drží jen zuby nehty." Řekni si, co po-třebuješ, a odejdi, tak. "Když na něj budeš dost tla-čit, zjistíš, že boju-ješ v ulicích Cairhienu. To je ošklivý, bojovat ve městě. A chceš to město zachránit, ne ho dorazit a zničit." Z těch kousků položených na mapách i z map samotných to bylo všech-no až příliš jasné.
Mat se zamračil, dřepl si a lokty opřel o kolena. Lan si přidřepl taky, ale Mat si toho skoro nevšiml. Hodně nebezpečný problém. A nesmírně zajímavý. "Lepší bude, když se ho pokusíš odehnat. Zasáh-nout ho hlavně z jihu." Ukázal na řeku Gaelin. Ta se několik mil se-verně od města stékala s Alguenyou. "Tady nahoře jsou mos-ty. Ne-cháš k nim Shaidům volnou cestu. Vždycky nechej cestu ven, pokud opravdu nechceš zjistit, jak tvrdě dokáže chlap bojo-vat, když nemá co ztratit." Prstem přejel k východu. Zřejmě tu byly hlavně zalesněné kopečky. Nejspíš to tam vypadalo zhruba stej-ně jako jejich nynější okolí. "Oddíl tady na tomhle břehu řeky jim zahradí cestu a zařídí, že půjdou k mostům, když bude dost velkej a správně postavenej. A jakmile jednou vyrazí, Couladin nebude chtít bojovat s někým

před sebou, když za ním půjdeš zezadu." Ano. Skoro přesně stejné jako u Jenje. "Alespoň ne, pokud není úplnej blbec. K řece by se mohli do-stat celkem v pořádku, ale ty mosty je zbrzdí. Ještě jsem neviděl Aiela plavat, vlastně ani hledat brod. Tlač na ně a žeň je stále dál za řeku. S trochou štěstí je do-kážeš zahnat celou cestu až k horám." Bylo to taky jako u Cuaindaighských brodů, ke konci trollockých válek, a docela ve stejném měřítku. A taky se to moc nelišilo od Tora Shan. Nebo Sulmeinova sedla, než se Jestřábí křídlo vzpamatoval. Jména mu pro-létla hlavou spolu s obrazy zakrvácených bitevních polí zapomenutých i dějepravci. Jak tak byl pohlcen mapami, zaznamenával je jen ja-ko vlastní vzpomínky. "Špatný je, že nemáš víc jezdců. Lehký jez-dectvo je na pronásledování nejlepší. Hryzat je do boků, udržovat je v pohybu a nikdy jim nedovolit, aby se postavili k boji. Ale Aielové by to měli zvládnout skoro stejně dobře."

"A ten druhý důvod?" zeptal se Lan tiše.

Mata to teď zcela pohltilo. Hazard měl víc než rád, a bitva byla hazardní hra, že vedle ní kostky v taverně vypadaly jako něco pro děti a bezzubé mrzáky. Tady byly v sázce životy, jeho vlastní i dal-ších mužů, mužů, kteří dokonce ani nebyli tady. Stačilo špatně vsa-dit, udě-lat hloupý odhad, a umírala města, i celé státy. Nataelova pochmurná hudba byla vhodným doprovodem. V této chvíli to by-la hra, z níž se člověku rozproudila krev.

Aniž by zvedl oči od mapy, prskl. "Víš to stejně dobře jako já. I kdyby se jenom jeden z těch čtyř kmenů rozhodl připojit ke Couladi-novi, dostali by tě zezadu, když budeš mít pořád ještě plný ru-ce Shai-dů. Couladin bude kovadlina a oni kladivo, a ty ten ořech mezi nima. Vezmi proti Couladinovi jenom polovinu toho, co máš. Tak bude boj vyrovnanej, ale s tím se budeš muset spokojit." Ve válce nebylo nic takového jako spravedlnost. Na nepřítele útočíte zezadu, když to nejméně čeká, kdy a kde je nejslabší. "Pořád máš výhodu. On si musí dělat starosti kvůli výpadu z města. Tu druhou půlku rozdělíš na tři části. Jedna zažene Couladina k řece a druhý dvě budou míli od sebe mezi městem a těma čtyřma kmenama."

"Velmi dobré," prohodil Lan a kývl. Ta tvář jako vytesaná ze žu-ly se sice nikdy neměnila, ale do hlasu se mu vloudila pochvala, byť jen nepatrně. "I kdyby kmen zaútočil na některý z oddílů, nic tím nezíská, zvlášť když ho ty ostatní mohou napadnout zezadu. A žádný se ze stejného důvodu nepokusí zaplést do toho, co se bu-de dít kolem města. Ovšem, všechny čtyři by se mohly spojit. Ne-ní to pravděpodobné, jelikož to neudělaly doteď, ale pokud k tomu dojde, všechno se změní."

Mat se zasmál nahlas. "Všechno se pořád mění. Nejlepší plán vy-drží do chvíle, kdy první šíp opustí luk. Tohle by snadno zvlád-lo i dítě, nebýt toho, že Indirian a ostatní nevědí, co vlastně chtějí. Jestli se všichni rozhodnou přejít ke Couladinovi, hodíš si kostkama a budeš doufat, protože v týhle hře je určitě zapletenej Temnej. Aspoň budeš mít dost mužů mimo město, aby se jim vyrovnali. Dost na to, abys je zadržel na tak dlouho, jak bude potřeba. Zapo-meneš na pronásledová-ní Couladina a obrátíš proti nim všechno, jakmile bude skutečně na druhým břehu Gaelin. Ale já sázím na to, že budou čekat a dívat se a přijdou za tebou, jakmile bude Couladin vyřízenej. Vítězství v hlavách většiny lidí srovná spoustu ná-mitek."

Hudba ustala. Mat se ohlédl na Nataela a viděl, že muž ztuhle sví-rá harfu a zírá na něj pozorněji než kdy předtím. Zíral na něj, jako by ho ještě nikdy neviděl a nevěděl, co je zač. Kejklíř měl oči tmavé jako leštěné sklo a klouby ruky svírající harfu úplně bílé.

S tím Matoví všechno najednou došlo, co tady vykládal, vzpo-mínky, které přijal za vlastní. Světlo tě spal, jaký jsi hlupák, že si ne-dáváš pozor na jazyk! Proč musel Lan svést rozhovor tímhle směrem? Proč si nemohli povídat o koních nebo počasí, nebo proč prostě nedr-žel pusu zavřenou? Strážce mu ještě nikdy nepřipadal, že by si chtěl po-povídat. Obvykle vedle něj vypadal i strom upo-vídaně. Jistě, on sám se mohl soustředit a nechat pusu zavřenou. Aspoň že neblábolil nic ve starém jazyce. Krev a popel, doufám, že jsem neblábolil!

Mat vyskočil a obrátil se k odchodu a zjistil, že ve vchodu do sta-nu stojí Rand a nepřítomně otáčí v ruce tím divným kusem oště-pu, jako by si neuvědomoval, že ho vůbec drží. Jak dlouho tu už byl?

Ne-záleželo na tom. Mat to všechno vysypal najednou. "Od-cházím, Ran-de. S prvním světlem ráno budu v sedle a jedu pryč.

Šel bych hned, kdybych se za půl dne dostal dost daleko, abych vě-děl, že se můžu zastavit. Chci mezi

sebe a Aiely - všechny Aiely - dostat tolik mil, kolik jen Oko ujede, než se utábořím." Nemělo smysl uložit se na noc dost blízko, aby ho něčí zvědové mohli vy-hmátnout a pověsit na slunce vyschnout. Couladin je musel vyslat taky, a dokonce i ti správní by ho nemuseli poznat dřív, než by mu vrazili oštěp do ledví.
"Bude mi líto, že odjíždíš," řekl Rand tiše.
"Nesnaž se mi rozmluvit -" Mat zamrkal. "To je všechno? Tobě bude líto, že odjedu?"
"Já se tě nikdy nesnažil přimět, abys zůstal, Mate. Perrin odešel, když musel, a ty můžeš taky."
Mat otevřel ústa a potom je zase zavřel. Rand se nikdy nesnažil podniknout něco, aby zůstal, to byla pravda. Dělal to prostě bez to-ho, aby se snažil. Teď však žádný tah ta'veren necítil, ani neměl nejasný pocit, že dělá něco špatného. Měl zcela jasný cíl a byl od-hodlaný.
"Kam půjdeš?"
"Na jih." Ne že by měl s cestou moc na výběr. Ostatní vedly ke Gaelin a na sever od řeky nebylo nic, co by ho nějak zajímalo, ne-bo k Aielům, což byla banda, jež by ho určitě zabila. Aielové ho mohli za-bít nebo nechat naživu v závislosti na tom, jak blízko bu-de u Randa a co měli včera k večeři. To podle jeho názoru nebyly dobré šance. "Aspoň ze začátku. Pak někam, kde budou mít krčmu a pár ženskejch, co nenosí oštěpy." Melindhra. Ta by mohla zna-menat problém. Měl pocit, že by mohla být ten druh ženy, která ho nepustí, dokud ona sa-ma nebude chtít. No, tak nebo tak, vyřídí to s ní. Třeba se mu prostě podaří odjet dřív, než se to dozví. "Tohle není pro mě, Rande. Já o bitvách nic nevím a ani vědět nechci."
Pohledu na Lana a Nataela se vyhnul. Kdyby jeden nebo druhý otevřel zobák, Mat by mu rovnou přes něj dal pěstí. I strážci. "Chá-peš to, že jo?"
Rand kývl, což mohlo být přitakání. Možná taky bylo. "Být te-bou, tak bych zapomněl na rozloučení s Egwain. Už si nejsem jis-tý, kolik z toho, co jí řeknu, jako bych rovnou říkal Moirain nebo moudrým nebo oběma."
"K tomuhle názoru jsem došel už dávno. Odešla z Emondovy Ro-le mnohem dál než my dva. A lituje toho míň."
"Možná," připustil Rand smutně. "Světlo na tebe sviť, Mate," do-dal a napřáhl ruku, "a dej ti klidné cesty, dobré počasí a příjem-nou společnost, dokud se znovu nesejdeme."
Bude-li po Matově vůli, nebude to nijak brzy. Sice z toho byl tro-chu smutný, a taky se cítil trochu hloupě, že je smutný, ale muž se musí starat sám o sebe. Když bylo všechno řečeno a uděláno, bylo to vyřízeno a hotovo.
Randův stisk byl pevný jako vždy - všechno to šermování jen při-dalo pár nových mozolů na ty staré lučištnické - ale Mat jasně cítil obrys volavky, kterou měl druhý muž vypálenou v dlani. Je-nom malá připomínka, pro případ, že by zapomněl na znamení pod přítelovými rukávy nebo na ty ještě podivnější věci v jeho hlavě, které mu umož-ňovaly usměrňovat. Jestli dokázal zapomenout, že Rand usměrňuje - a on si na to za celé dny, celé dny! ani nevzpo-mněl - tak už velmi dávno přišla chvíle, co měl odejít.
Pár dalších neohrabaných slov, jak tam tak stáli - Lan si jich zdánlivě vůbec nevšímal, se založenýma rukama mlčky studoval ma-py, zatímco Natael začal nepřítomně brnkat na harfu. Mat měl na hud-bu ucho a pro něj měla neznámá melodie ironický zvuk. Na-padlo jej, proč si ji asi ten chlapík vybral - ještě chvíli, a Rand sku-tečně zpola vykročil, aby tomu učinil konec, a pak byl Mat venku. Tam se tlačila spousta lidí, dobrá stovka Děv se rozestoupila po kopci a chodila po špičkách, jak byly ženy připravené do někoho vrazit oštěp, a všech sedm kmenových náčelníků trpělivě čekalo, byli nehybní jako kámen, a tři tairenští pánové se snažili předstí-rat, že se nepotí a že Aielové neexistují.
Slyšel o příjezdu urozených pánů a dokonce se i zašel podívat na jejich tábor - či tábory - ale nebyl tam nikdo, koho znal, a ni-kdo si ne-chtěl hodit kostky ani zahrát karty. Tihle tři si ho prohlédli od hlavy k patě, opovržlivě se zamračili a zjevně se rozhodli, že není o nic lepší než Aiel, což znamenalo, že nestojí za pohled.
Mat si narazil klobouk na hlavu, stáhl si krempu hluboko do očí a chvíli na oplátku on chladně studoval Taireny. S potěšením si všiml, že aspoň mladší párek si ho se znepokojením uvědomil, než konečně vyrazil dolů z kopce. Ten šedobradý stále vypadal, že jen tak tak za-krývá netrpělivost, aby už už mohl vstoupit do Randova stanu, ale na tom stejně nezáleželo. Žádného z nich už Mat nikdy neuvidí.
Neměl tušení, proč si jich vůbec všímal. Až na to, že měl lehčí krok a cítil se plný octa. Nebylo divu,

vážně, když zítra konečně od-jížděl. V hlavě jako by se mu otáčely kostky a nedalo se poznat, co se ukáže, až se zastaví. Zvláštní. To mu asi Melindhra musela dělat sta-rosti. Ano. Rozhodně odjede brzy a tak tiše, jako myška bě-žící po špičkách po peří.
S pohvizdováním se vydal ke svému stanu. Co to bylo za melo-dii? Aha, ano. "Tanec se Stínovým Jakem." Neměl chuť si zatan-čit se smrtí, ale nápěv byl veselý, a tak si hvízdal dál, zatímco se snažil vy-myslet nejlepší cestu pryč z Cairhienu.
* * *
Rand stál a hleděl za Matem ještě hodně dlouho poté, co stano-vé chlopně spadly na místo a zakryly ho.
"Slyšel jsem jenom ko-nec," řekl nakonec. "To bylo všechno takové?"
"V podstatě ano," odpověděl Lan. "Jen pár minut studoval ma-py a nastínil bitevní plán, který se velmi podobá tomu, s čím přišli Rhuark a ostatní. Viděl různé potíže a nebezpečí i jak jim čelit. Ví o ženistech a obléhacích strojích i to, jak použít lehké jezdectvo k uštvání a porážce nepřítele."
Rand se na něj podíval. Na strážci nebylo vidět žádné překva-pení, ani okem nemrkl. Jistě, on byl ten, kdo tvrdil, že Mat má pře-kvapivé znalosti o vojenských záležitostech. Lan taky nehodlal po-ložit otázku, která byla nasnadě, což bylo jen dobře. A Rand zase neměl právo vyslovit tu nedostatečnou odpověď, kterou znal.
Sám by se mohl na pár věcí zeptat. Zatím, co záleželo na tom, co mají ženisté společného s bitvami? Nebo to možná bylo jenom oblé-hání. Ať už byla odpověď jakákoliv, tady nebyl žádný důl až po Dračí dýku, a stejně nebylo jisté, jestli tam ještě zůstal někdo, kdo by doká-zal vykopat štolu či podkop. No, tahle bitva bude roz-hodně vybojová-na bez ženistů. Důležité bylo vědět, že Mat získal na druhé straně ter'angrialu ve tvaru dveřního rámu víc než jen nutkání sypat ze sebe bezmyšlenkovitě starý jazyk, když se zrov-na nesoustředil. A tuhle informaci Rand určitě využije.
Nemusíš být o nic tvrdší, pomyslel si trpce. Viděl Mata, jak krá-čí k jeho stanu, a ani na okamžik nezaváhal a vyslal Lana, aby zjis-til, co by mohlo vyplout na povrch při jalovém rozhovoru jens ním. To bylo schválně. Zbytek mohl být či nemusel, ale stane se to. Rand doufal, že si Mat užije tu dobu, kdy bude volný. Doufal, že se Perrin ve Dvouříčí taky baví, že předvádí Faile matce a ses-trám a možná se s ní i ožení. Doufal v to, protože věděl, že on je přitáhne zpátky, ta'veren přitaho-val ta'veren, a on z nich byl nej-silnější. Moirain tvrdila, že to nemůže být žádná náhoda, když tři takoví vyrostli ve stejné vesnici a všichni byli zhruba ve stejném věku. Kolo vetkalo shodu okolností i souhru náhod do vzoru, ale tři takové, jako byli oni, určitě nesvedlo jen tak bez důvodu. Na-konec své přátele přitáhne zpátky k sobě, a až přijdou, využije je, jak jen to bude možné. Jak jen bude muset. Protože musel. Proto-že ať už Dračí proroctví říkala cokoliv, Rand si byl jist, že jediná šance na vítězství v Tarmon Gai'donu spočívá v tom, že oni tři bu-dou pohromadě, tři ta'veren, kteří k sobě byli připoutáni již od dět-ství, k sobě budou připoutáni zase. Ne, on nemusel být tvrdý. Už teď jsi dost odporný, aby z toho každý Seanchan zvrátil večeři!
"Zahrej ‚Pochod smrti'," zavelel drsnějším hlasem, než zamýš-lel, a Natael na něj chvíli užasle hleděl. Ten muž dával pozor na všechno. Bude mít otázky, ale nenajde žádné odpovědi. Když už Rand nemohl ani Lanovi prozradit Matova tajemství, nehodlal je vykládat před jed-ním ze Zaprodanců, ať už vypadal jakkoliv krot-ce. Tentokrát však promluvil schválně hrubě a namířil na muže useknutý oštěp. "Hrej tohle, pokud neznáš smutnější. Zahrej něco, aby přitom tvoje duše plakala. Jestli něco takového znáš."
Natael se na něho mile usmál a vsedě se uklonil, ale kolem očí zbělel. Byl to opravdu "Pochod smrti", s čím začal, ale harfa zně-la jaksi ostřeji než předtím, pronikavě jako žalozpěv, z něhož by se kaž-dá duše určitě rozplakala. Hleděl upřeně na Randa, jako by doufal, že uvidí nějaký účinek.
Rand se odvrátil, natáhl se na koberce u map a loktem se opřel o rudozlatou podušku. "Lane, požádal bys ostatní, aby šli dál?"
Strážce se formálně uklonil, než vyšel ven. To bylo poprvé, co něco takového udělal, ale Rand si to uvědomil jen jaksi mimocho-dem.
Bitva začne zítra. Byla to zdvořilá pohádka, že nechal Rhuarka a ostatní pomáhat s plánováním. Byl dost mazaný, aby věděl, co neví, a i přes všechny hovory s Lanem a Rhuarkem věděl, že ještě není při-pravený. Naplánoval jsem stovku bitev stejného i většího rozsahu a dával rozkazy, které vedly k desetkrát většímu počtu bi-tev. Tohle neby-la jeho myšlenka. Luis Therin znal válčení - znával válčení -

ale Rand al'Thor ne, a on byl Rand al'Thor. Poslouchal, kladl otázky - a přiky-voval, jako by chápal, když říkali, že by se něco mělo udělat tak a tak. Občas pochopil a přál si, aby tomu tak nebylo, protože věděl, odkud to pochází. Jeho jediným skutečným příspěvkem bylo, když řekl, že Couladina je nutné porazit bez to-ho, aby bylo zničeno město. V kaž-dém případě tato schůzka při-nejlepším jen přidá pár tahů k tomu, co již bylo rozhodnuto. Mat by byl užitečný, s těmi svými nově naleze-nými znalostmi.
Ne. Nebude myslet na své přátele, na to, co jim udělá, než tohle všechno skončí. I když na chvíli zapomněl na bitvu, byla tu spous-ta věcí, kterými se musel zabývat, věcí, s nimiž mohl něco udělat. Nepří-tomnost cairhienských praporců nad Cairhienem značila dost velký problém, a neutuchající šarvátky s Andořany další. Co měl Sammael za lubem, to si vyžadovalo zamyšlení, a...
Do stanu bez nějakého zvláštního pořádku vstoupili náčelníci. Tentokrát šel Dhearik první, Rhuark a Erim společně vzadu s La-nem. Bruan a Jheran se postavili vedle Randa. S pořadím mezi se-bou si hlavu nedělali a aan'alleina zřejmě brali, jako by k nim má-lem patřil.
Weiramon vstoupil poslední - se svými panáčky za patami - se stisknutými rty a mrakem ve tváři. Jemu tedy na pořadí rozhodně zá-leželo. Mumlaje si cosi pod naolejovanými vousy obešel ohniště a zaujal místo za Randem. Aspoň dokud bezvýrazné pohledy ná-čelníků nakonec neprolomily jeho skořápku. Mezi Aiely by se tak-to mohl po-stavit blízký příbuzný či bratr ze společenstva, pokud hrozilo nebez-pečí útoku nožem zezadu. Nicméně se Tairen stále mračil na Jherana a Dhearika, jako by čekal, že mu jeden či druhý uvolní místo.
Nakonec mu, po nějaké chvíli, Bael kývl, aby se posadil vedle něj, naproti Randovi. Weiramon se vrátil a sedl si se zkříženýma no-hama, ztuhle, zíral přímo před sebe a tvářil se jako někdo, kdo spolkl nezralou švestku a celou. Mladší Tairenové se skoro stejně ztuhle po-stavili za něj, jeden měl aspoň tolik slušnosti, aby se tvá-řil rozpačitě.
Rand si ho všiml, ale neřekl ani slovo, jen si palcem nacpal faj-fku tabákem a zachytil saidín na dost dlouho, aby si zapálil. Budemuset s Weiramonem něco udělat. Ten muž jitřil staré rány a vy-volával nové problémy. Rhuark ani brvou nehnul, ale výrazy ostat-ních náčelníků přecházely od mrzutého znechucení u Hana k Erimovým jasným chladným očím, jejichž výraz nenechával Randa na pochybách, že je připraven zatančit si s oštěpy tady a teď. Tře-ba by se Rand mohl zbavit Weiramona a zároveň začít vyřizovat další ze záležitostí, jež mu dělaly starosti.
Lan a ostatní náčelníci si podle Randova příkladu začali nacpá-vat fajfky.
"Podle mě jsou nutné jenom malé změny," pronesl Bael, zabafal, aby se tabák rozhořel, a jako obvykle si vysloužil zamračený pohled od Hana.
"Mají ty malé změny co dělat s Goshieny, nebo snad s jiným kmenem?"
Rand vypudil Weiramona z mysli a soustředil se jen na to, jaké změny je třeba provést poté, co si teď znovu prohlédli terén. Tu a tam některý z Aielů mrkl na Nataela, a krátké napětí kolem očí či úst na-značovalo, že v něm žalostná hudba našla nějakou odez-vu. Dokonce i Tairenové se mračili smutně. Hudba se však přes Randa pouze přelé-vala a ničeho se nedotýkala. Slzy byly přepych, který si již nemohl dovolit, dokonce ani v duchu.

KAPITOLA TŘETÍ

Tento den, toto místo

Příštího rána byl Rand na nohou a oblečený dávno před roz-břeskem. Popravdě řečeno nespal vůbec, a Aviendha nebyla dů-vodem, který ho udržel vzhůru, dokonce ani tehdy, když se začala svlékat dřív, než zhasl lampy, načež usměrnila a znovu je zapálila, přičemž mu vyhubovala, že ona potmě nevidí, i když on snad ano. Rand na to však vůbec nic neodpověděl a o několik hodin později si skoro nevšiml, když vstala, snad ještě o dobrou hodinu dřív než on, oblékla se a odešla. Dokonce se ani nepodivil nad tím, kam asi jde.
Myšlenky, které ho držely vzhůru a s očima upřenýma neustále na jedno místo do černočerné tmy, se mu stále ještě honily hlavou. Dnes budou umírat lidé. Hodně lidí, i když všechno přesně vyjde. Nic, co nyní udělá, to v žádném případě nezmění. Dneska se vše odehraje podle vzoru. Ale on si v hlavě stále přemílal rozhodnutí, která učinil od chvíle, kdy poprvé vstoupil do Pustiny. Mohl udě-lat něco jinak, něco, čím by se vyhnul tomuto dni, tomuto místu? Možná příště. Kus oštěpu se střapci ležel na opasku s mečem a če-peli v pochvě vedle jeho pokrývek. Ono bude příště, a pak ještě a znovu a znovu.
Ještě byla tma, když v hloučku přišli náčelníci, aby prohodili pár posledních slov a ohlásili, že jejich muži jsou na místech a připra-vení. Ne že by Rand čekal něco jiného. I když měli kamenné rysy, některé pocity se přece jen objevily. Byla to však zvláštní směs, náznak nadšení přes zasmušilost.
Erim se skutečně lehce usmíval. "Dobrý den, kdy přijde konec Shaidů," prohlásil nakonec. Zdálo se, že samou dychtivostí chodí po špičkách.
"Dá-li Světlo," připojil Bael, jenž se hlavou otíral o střechu sta-nu, "do západu slunce smočíme oštěpy v Couladinově krvi."
"Mluvit o něčem, co bude, nosí smůlu," zamumlal Han. U něj by-lo nadšení samozřejmě jen zcela nepatrné. "Osud rozhodne."
Rand přikývl. "Světlo dej, ať nerozhodne o příliš velkém počtu mrtvých na naší straně." Přál si, aby si mohl dělat starosti pouze s tím, aby zemřelo jen málo lidí, protože lidem by neměl být život ukrácen, ale měly přijít další dny, mnoho dní. Aby přinesl pořádek na tuto stra-nu Dračí stěny, bude potřebovat každý oštěp. To byla kost, o kterou se s Couladinem přeli, stejně jako to ostatní.
"Život je sen," řekl mu Rhuark a Han a ostatní kývli na souhlas. Život byl jenom sen a všechny sny musí skončit. Aielové se sice nevr-hali vstříc smrti, ale taky před ní neutíkali.
Když odcházeli, Bael se zastavil. "Jsi si jistý tím, co chceš od Děv? Sulin mluvila s moudrými."
Takže kvůli tomuhle se Melain lepila na Baela. Podle toho, jak se Rhuark zastavil a nastražil uši, slyšel o tom od Amys také.
"Všichni ostatní dělají, co mají, bez toho, aby si stěžovali, Baele." Nebylo to spravedlivé, ale tohle taky nebyla žádná hra. "Jest-li chtějí Děvy zvláštní zacházení, může přijít Sulin za mnou, ne utíkat za moudrými."
Kdyby to nebyli Aielové, Rhuark a Bael by při odchodu potřá-sali hlavami. Rand usoudil, že každému se od manželky dostane důkladné výtky, avšak budou s tím muset žít. Pakliže Far Dareis Mai mají nést jeho čest, tentokrát ji ponesou tam, kam on bude chtít.
K Randovu překvapení se objevil Lan, právě když se sám hoto-vil k odchodu. Strážci visel z ramen plášť, který, jak se vlnil spo-lu s jeho pohyby, narušoval vidění.
"Je Moirain s tebou?" Rand čekal, že Lan k ní bude jako přilepe-ný.
"Ona se užírá ve stanu. Nedokáže dneska vyléčit ani všechny těž-ce zraněné." Takhle se ona rozhodla pomáhat. Dnes nemohla použít jedinou sílu jako zbraň, ale mohla léčit. "Plýtvání ji vždyc-ky rozzlo-bí."
"To zlobí nás všechny," štěkl Rand. Taky ji nejspíš rozčílilo, že jí odvedl Ewgain. Pokud věděl, nebyla Egwain sama zdaleka tak dobrá v léčení, ale mohla Moirain pomáhat. No, musel ji přimět splnit slib.
"Vyřiď Moirain, že jestli potřebuje pomoc, ať požádá moudré, které umějí usměrňovat." Ale o léčení něco vědělo jen pár moudrých. "Mů-že se s nimi propojit a využít jejich sílu." Zaváhal. Mluvila někdy Moirain o propojení s ním? "Nepřišel jsi mi sem vykládat o Moiraini-ně hloubání," prohlásil podrážděně.
Občas by-lo těžké oddělit to, co pocházelo od ní, co od Asmodeana a co vybublalo z Luise Therina.

"Přišel jsem se zeptat, proč ses rozhodl znovu nosit meč."
"Moirain už se ptala. Poslala -?"
Lanův výraz se nezměnil, ale strážce ho drsně přerušil. "Chci to vědět. Můžeš si udělat meč s pomocí jediné síly nebo zabíjet i bez něj, ale ty najednou zase nosíš u boku ocel. Proč?"
Rand nepřítomně přejel rukou po dlouhém jílci u pasu. "Není pří-liš spravedlivé používat jedinou sílu takhle. Zvlášť proti ně-komu, kdo nemůže usměrňovat. Stejně dobře bych mohl bojovat s děckem."
Strážce chvíli stál mlčky a jen si ho prohlížel. "Ty chceš zabít Couladina sám," řekl nakonec vážně. "Meč proti jeho oštěpům."
"Nehodlám ho nějak zvlášť hledat, ale kdo může říct, co se sta-ne?" Rand nejistě pokrčil rameny. Nechce ho lovit. Ale pokud by snad štěstěna jednou fungovala v jeho prospěch, ať ho přivede tvá-ří v tvář ke Couladinovi. "Kromě toho, podle mě se jemu podobá, že bude hle-dat mě. Ty výhrůžky, co jsem od něj slyšel, byly osob-ní, Lane." Zvedl pěst a natáhl ruku natolik, aby mu rukáv karmínového kabátce sklouzl a byla jasně vidět přední část Draka se zla-tou hřívou. "Couladin si neodpočine, dokud budu žít, ne dokud budeme oba nosit tohle."
Popravdě řečeno, on si neodpočine sám, dokud nebude žít jen je-den muž s Draky na pažích. Správně by měl Asmodeana strčit do .. jednoho pytle s Couladinem. Byl to právě Asmodean, kdo Shaida po-značil. To však zase umožnila Couladinova neovládaná ctižá-dost. Jeho ctižádost a odmítnutí řídit se aielským zákonem a zvyk-lostmi vedly nevyhnutelně na toto místo - k tomuto dni. Kromě bezútěšnosti a války mezi Aiely, na Couladinovu hlavu padal ješ-tě Taien a Selean a pak další tucty zničených městeček a vesnic,bezpočet stovek vypálených statků. Nepohřbení muži, ženy a děti krmili supy. Byl-li Drakem Znovuzrozeným, měl- li právo požado-vat, aby jej násle-dovaly všechny státy, natož Cairhien, tak jim dlu-žil spravedlnost.
"Tak mu nech setnout hlavu, až ho zajmou," navrhl Lan drsně. "Pošli sto mužů, nebo tisíc, jen s jedním cílem, aby ho našli a za-jali. Ale nebuď takový hlupák, abys s ním bojoval! Jsi teď s čepe-lí dobrý - velmi dobrý - ale Aielové se všichni málem rodí s oště-pem a puklířem v ruce. Oštěp do srdce a všechno přijde nazmar."
"Takže bych se měl boji vyhýbat? Udělal bys to ty, kdyby si na tebe nedělala nárok Moirain? Udělá to Rhuark, Bael nebo který-koliv z nich?"
"Já nejsem Drak Znovuzrozený. Osud světa nespočívá na mých bedrech." Ale chvilkový zápal se mu z hlasu vytratil. Bez Moirain by byl tam, kde bude boj nejprudší. Pokud něco, tak se zdálo, že v této chvíli jejího nároku lituje.
"Nebudu zbytečně riskovat, Lane, ale přede všemi utýct nemů-žu." Seanchanský oštěp dnes zůstane ve stanu. Najde-li Couladina, jenom by mu zavazel. "Pojď. Jestli se tu ještě chvíli zdržíme, Aie-lové to dokončí bez nás."
S tím vyšel ven. Na obloze zbývala jen hrstka hvězd a východ-ní obzor jasně ohraničovala zářící čára. Proto se však on ani Lan neza-stavili. Kolem stany stály Děvy, rameno vedle ramene, a hle-děly pří-mo na ně. Široký kruh se rozprostíral po tmou zahalených svazích. Ženy v cadin'sorech byly namačkané tak, že by ani myš neproklouzla. Jeade'en nebyl nikde v dohledu, přestože jeden gai'šain dostal rozkaz ho nasedlat a přivést.
Ale nebyly tu jen Děvy. Dvě ženy v přední řadě na sobě měly na-bírané sukně a světlé živůtky a vlasy stažené dozadu složenými šátky. Byla ještě příliš velká tma, aby rozeznal tváře s jistotou, nic-méně na obrysech postav těch dvou i na jejich postoji s rukama zkříženýma na prsou bylo něco, z čeho poznal Egwain a Aviendhu.
Dopředu popošla Sulin, dřív, než stačil otevřít ústa a zeptat se, co má to vše znamenat. "Přišly jsme sem doprovodit Car'a'carna k věži s Egwain Sedai a Aviendhou."
"Kdo vás k tomu navedl?" chtěl vědět Rand. Jediný pohled na Lana ho přesvědčil, že ten to nebyl. I v šeru vypadal strážce překvape-ně. Aspoň na chvíli, pak prudce narovnal hlavu. Lana nic nepřekvapi-lo na dlouho. "Egwain už má být na cestě k věži a Děvy mají být tam, aby ji hlídaly. To, co dnes bude dělat, je velmi důle-žité. Musí být při-tom dobře chráněna."
"My ji ochráníme." Sulin měla hlas stejně plochý jako hoblo-vané prkno. "A taky Car'a'carna, který dal svou čest Far Dareis Mai, aby ji nesly." Řadami Děv projela vlna souhlasného mum-lání.

"To dává smysl, Rande," řekla Egwain z místa, kde stála. "Když jeden použije jedinou sílu jako zbraň, aby zkrátil boj, tak tři ho zkrátí ještě víc. A ty jsi silnější než já s Aviendhou dohromady." To poslední neznělo, jako by to vyslovovala ráda. Aviendha neří-kala nic, ale její postoj byl dostatečně výmluvný.
"Tohle je směšné," zamračil se Rand. "Nechte mě projít a jděte na svá místa."
Sulin nepovolila. "Far Dareis Mai nesou čest Car'a'carna" pro-hlásila klidně a ostatní se toho chytily. Nemluvily nijak hlasitě, ale z tolika ženských hrdel to znělo jako hřmění. "Far Dareis Mai nesou čest Car'a'carna. Far Dareis Mai nesou čest Car'a'carna."
"Řekl jsem, nechte mě projít," nařizoval Rand ve chvíli, kdy hla-sy utichly.
Jako by jim řekl, aby začaly znovu, ony to udělaly. "Far Dareis Mai nesou čest Car'a'carna. Far Dareis Mai nesou čest Car'a'carna." Sulin tam jen tak stála a dívala se na něj.
Po chvíli se k němu naklonil Lan a suše zamumlal. "Ženská ne-ní o nic míň ženská jen proto, že nosí oštěp. Už jsi někdy potkal nějakou, která by se skutečně dala odvrátit od toho, co si umanu-la? Vzdej to, nebo tu budeš stát celý den, ty se budeš hádat a ony ti budou předzpě-vovat." Strážce zaváhal a ještě dodal: "Kromě to-ho to dává smysl."
Když litanie znovu utichla, Egwain otevřela ústa, ale Aviendha jí položila ruku na paži, cosi jí zašeptala, a Egwain nakonec neřekla nic. Rand však věděl, co chtěla říci. Chtěla mu říci, že je umí-něný hloupý zabedněnec nebo něco podobného.
Potíž byla v tom, že se tak začínal sám cítit. Dávalo smysl, aby šel na věž. Jinde neměl nic jiného na práci - bitva teď byla v ru-kou náčelníků a osudu - a on by byl mnohem užitečnější, kdyby usměrňo-val, místo aby vyjel na koni v naději, že se setká s Couladinem. Jestli to, že je ta'veren, dokáže Couladina přitáhnout k němu, tak ho to stej-ně snadno přitáhne k věži jako kamkoliv jinam. Ne že by měl zvlášť velkou šanci toho chlapa uvidět, ne když na-řídil jedné každé Děvě, aby bránila věž.
Ale jak z toho teď vycouvat a zachovat si aspoň zdání důstoj-nosti poté, co řval na všechny strany?
"Rozhodl jsem se, že nej-lepší bude, když půjdu na věž," prohlásil s hořícími tvářemi.
"Jak Car'a'carn velí," odvětila Sulin bez náznaku posměchu, jako by to byl od začátku jeho nápad. Lan kývl a vyklouzl pryč, Děvy mu udělaly kousek místa.
Mezera se však hned za Lanem zavřela, a když se Děvy vydaly na pochod, Randovi nezbývalo, než jít s nimi, i kdyby chtěl udělat něco jiného. Mohl samozřejmě usměrnit, zapálit kolem sebe oheň či je sra-zit vzduchem, ale takhle se člověk nechová k lidem, kteří jsou na jeho straně, natož k ženám. Kromě toho si nebyl jist, že by je dokázal při-nutit, aby ho pustily, pokud by je nezabil, a možná ani pak ne. A stej-ně, usoudil, že nejužitečnější bude nakonec pře-ce jen na věži.
Egwain a Aviendha cestou mlčely stejně jako Sulin, za což jim byl Rand vděčný. Jistě, jejich mlčení bylo aspoň částečně způso-beno tím, že musely jít do kopce a zase slézt dolů, aniž by si po-tmě srazily vaz. Aviendha občas zamumlala něco, co tak tak za-chytil, něco roz-zlobeného kvůli sukním. Avšak ani jedna si z něj neutahovala, že tak viditelně ustoupil. I když to mohlo docela dob-ře přijít později. Ženy vás vždycky rády popíchly, právě když už jste si začali myslet, že ne-bezpečí pominulo.
Obloha začala světlat, a když se nad stromy objevila věž z klád, tak sám porušil ticho: "Nečekal jsem, že se přidáš, Aviendho. Mám do-jem, žes říkala, že moudré se boje neúčastní." Byl si jist, že to řekla. Moudrá mohla projít středem bitevního pole, aniž by se jí někdo dotkl, nebo třeba vstoupit do kterékoliv držby nebo stojny kmene, který vedl proti jejímu krevní mstu, ale také se nijak ne-účastnila bojů a už roz-hodně ne s pomocí usměrňování. Dokud ne-přišel do Pustiny, dokonce ani většina Aielů nevěděla, že některé moudré mohou usměrňovat, i když se povídalo o zvláštních schop-nostech a občas i o něčem, o čem si Aielové mysleli, že by se to mohlo usměrňování blížit.
"Já ještě nejsem moudrá," opáčila mile Aviendha a upravila si loktuši. "Když tohle může dělat Aes Sedai jako Egwain, můžu já taky. Ráno jsem to zařídila, zatímco jsi spal, ale myslela jsem na to od chví-le, co jsi požádal Egwain."
Nyní bylo tolik světla, že bylo vidět, jak se Egwain červená. Když si všimla, že se na ni dívá, zakopla na rovné zemi a on ji mu-sel chytit, aby neupadla. Aniž se mu podívala do očí, vytrhla se z jeho sevření. Možná si s popichováním z její strany nebude mu-set dělat starosti. Vyrazili do kopce řídkým lesem směrem k věži.
"Ony se tě nesnažily zastavit? Totiž Amys, Bair, nebo Melain?" Věděl, že ne. Pokud by to udělaly, nebyla

by tady.
Aviendha zavrtěla hlavou a zamyšleně se zamračila. "Dlouho mluvily se Sorileou a pak mi řekly, ať udělám, co si myslím, že mu-sím. Obvykle mi říkají, abych dělala, co si ony myslí, že mu-sím." Mrkla po něm koutkem oka a dodala: "Slyšela jsem, jak Me-lain říká, že ty přinášíš změnu do všeho."
"To dělám," odtušil Rand a položil nohu na první příčel žebří-ku. "Světlo mi pomoz, to dělám."
Výhled z plošiny byl úžasný i pro prosté oko. Kolem se rozkláda-ly zalesněné pahorky a stromy byly dost husté, aby zakryly Aiely po-stupující směrem ke Cairhienu - většina už bude na svých místech - ale jitro vrhalo na samotné město zlaté světlo. Rychlý pohled daleko-hledem mu ukázal holé kopce na břehu řeky, klidné a zdánlivě bez života. To se však brzy změní. Shaidové tam byli, byť prozatím scho-vaní. Ale schovaní dlouho nezůstanou, až zamí-ří... Co? Ne odřivous. Ať už udělá cokoliv, musí to Shaidy co nej-víc vyvést z míry, než Aie-lové zaútočí.
Egwain a Aviendha se střídavě dívaly druhou dlouhou rourou s přestávkami pro tiché debaty, teď si však jen tiše povídaly. Na-konec kývly, přistoupily k zábradlí a s pohledem upřeným ke Cair-hienu po-ložily ruce na hrubě opracované dřevo. Randovi naskoči-la husí kůže. Jedna z nich usměrňovala, možná obě. Byl to vítr, čeho si všiml nejdříve, vanul směrem k městu. Ne vá-nek, první skutečný vítr, který v téhle krajině ucítil. A nad Cairhienem se začaly stahovat mraky, nejtěžší na jihu, a zatímco při-hlížel, neustále houstly a černaly a převalovaly se. Jen tam, nad Cairhienem a nad Shaidy. Všude jinde, kam až dohlédl, byla oblo-ha čistě modrá, jen tu a tam ve výšce visel nějaký ten řídký bílý obláček. A přesto za-hřmělo, dlouze a hlasitě. Náhle z oblohy k ze-mi sletěl blesk, zubatá stříbrná čára, která rozčísla kopec pod městem. Než se k věži dostal hrom způsobený prvním bleskem, násle-dovaly ještě dva další. Po obloze tancovaly divoké klikatiny, ale ty jednotlivé šípy jasné běli dopadaly s pravidelností srdečních sta-hů. Náhle na místě, kam žádný blesk nedopadl, vybuchla zem, hlí-na vyletěla na deset sáhů vysoko, a to se opakovalo znova a znova na různých místech.
Rand neměl ponětí, která žena co dělá, ale rozhodně vypadaly rozhodnuté vyhnat Shaidy z jejich skrýší. Byl čas odvést svůj kus prá-ce, jinak se mohl jen dívat. Natáhl se a uchopil saidín. Vnější stranu prázdnoty, která obklopovala to, co bylo Randem al'Thorem, sežehl ledový oheň. Chladně, nevšímaje si olejnaté špíny pro-nikající ze skvr-ny na pravém zdroji, si pohrál s divokými proudy jediné síly, jež ho hrozila pohltit.
Z této vzdálenosti mělo to, co mohl udělat, jistá omezení. Vlast-ně byl právě tak daleko, že ještě vůbec mohl něco udělat bez an-grialu nebo sa'angrialu. Nejspíš proto ženy usměrňovaly vždy jen po jednom blesku a jednom výbuchu. Jestli to byla jeho hranice, tak ony se muse-ly obzvlášť snažit.
Přes prázdnotu přejela vzpomínka. Ne jeho, Luise Therina. Pro-jednou mu na tom nezáleželo. Okamžitě usměrnil, a vrcholek kop-ce skoro pět mil daleko obklopila ohnivá koule, vzedmutá vlna světle žlutých plamenů. Když oheň pohasl, Rand i bez dalekohle-du viděl, že kopec je teď nižší a vrcholek je zčernalý, jakoby spe-čený. Oni tři do-hromady vlastně vůbec kmeny pro boj s Couladinem nepotřebovali.
Ilieno, má lásko, odpusť mi!
Prázdnota se zachvěla. Rand se okamžik potácel na pokraji zká-zy. Vlny jediné síly do něj tloukly v pěně strachu. Špína jako by se mu kolem srdce zhmotnila, jako by se změnila v páchnoucí kámen.
Sevřel zábradlí, až ho zabolely klouby, a přinutil se ke klidu, při-nutil prázdnotu, aby vydržela. Pak už odmítal poslouchat myšlen-ky, které se mu vynořily v hlavě. Místo toho se cele soustředil na usměr-ňování a metodicky spaloval jeden kopec za druhým.
* * *
Mat stál o hodný kus dál mezi řídkými stromy na hřebeni a Okovi držel ruku na nose, aby valach nezaržál. Pozoroval asi tisícovku Aielů, mířících šikmo k němu od kopců na jihu. Slunce právě vy-kouklo nad obzor a na jednu stranu klusajícího zástupu se táhly dlouhé zvlněné stíny. Teplo noci již začínalo ustupovat dennímu žá-ru. Jakmile se slunce dostane výš, vzduch bude úplně rozpálený.
Aielové si ho zatím nevšimli, ale on nepochyboval, že jestli tu bude čekat déle, určitě k tomu dojde. Celkem nezáleželo na tom, že to nejspíš museli být Randovi muži - jestli měl Couladin bo-jovníky na jihu, tak pro ty, kteří budou dost hloupí, aby se zaplet-li do boje, to bude velmi zajímavý den - celkem na tom nezáleže-lo, protože on ne-hodlal riskovat, že ho uvidí. Už tak se dnes ráno dostal dost blízko k šípu, aby si dovolil takovou neopatrnost. Ne-přítomně přejel prstem po úhledné díře na rameni kabátce.

Dobrá rána na pohyblivý terč jen zpola viděný mezi stromy. Kdyby sám nebyl cílem, byl by ji obdivoval ještě víc.
Bez toho, aby odtrhl oči od blížících se Aielů, opatrně donutil Oka zacouvat hlouběji do řídkého podrostu. Pokud by ho zahlédli a zrychlili krok, chtěl to vědět. Lidé povídali, že Aielové dokážou uštvat člověka na koni, a on hodlal mít slušný náskok, kdyby se o to pokusili.
Teprve když ho před nimi zakryly stromy, zrychlil krok a odvedl Oka na protější svah, než nasedl a zamířil k západu. Člověk ne-mohl být nikdy dost opatrný, chtěl-li zůstat v tento den a na tomto místě naživu. Mat si pro sebe při jízdě mumlal, klobouk měl sta-žený hlubo-ko do očí, aby si zastínil tvář, a oštěp s černým ratištěm měl položený přes hrušku sedla. Na západ. Opět.
Den začal tak dobře, dobré dvě hodiny před rozbřeskem, když Melindhra odešla na nějaké setkání Děv. Myslela si, že spí, a ani se na něho nepodívala, když odcházela, a tiše si pro sebe bručela něco o "Randu al'Thorovi" a "cti" a "především Far Dareis Mai". Znělo to, jako by se hádala sama se sebou, ale upřímně řečeno, je-mu bylo jedno, jestli chce Randa naložit do láku nebo podusit. Ne-byla ani minutu ze stanu a on už si cpal své věci do sedlových bra-šen. Když si sedlal Oka a nenápadně mizel k jihu, nikdo se na něj nepodíval podruhé. Dobrý začátek. Jenomže nepočítal se zástupy Taardadů nebo Tomanelle a všech ostatních zatracených kmenů mířících k jihu. Žádnou útěchou mu nebylo ani to, že zhruba tohle prve vykládal La-novi. Chtěl jít na jih a tihle Aielové ho nutili jet směrem k Alguenyi. Směrem k místu, kde se bude bojovat.
Asi o míli či dvě dál opatrně pobídl Oka do kopce a zastavil se hluboko v řídkém lese, až na samém hřebeni. Kopec byl vyšší než většina ostatních a byl odsud docela dobrý rozhled. Tentokrát ne-byli v dohledu žádní Aielové, ale zástup vinoucí se po dně kotliny mezi kopci byl skoro stejně špatný. Tairenové na koních jeli ve-předu za hloučkem barevných korouhví vznešených pánů, a po ji-stém odstupu v tairenském prachu pokračoval silný ježící se had pikynýřů a pak po dalším odstupu jeli cairhienští jezdci s množ-stvím korouhví a prapor-ců a conů. Cairhieňané neudržovali vůbec žádný pořádek, hemžili se, jak pánové popojížděli dopředu i doza-du, aby si popovídali, ale aspoň měli po obou stranách hlídky. V každém případě, jakmile projedou, bude mít Mat volnou cestu k jihu. A nezastavím se, dokud nebudu v půlce cesty k zatracené Erinin!
Koutkem oka zachytil jakýsi prudký pohyb o hodný kus před zá-stupem dole. Nevšiml by si ho, kdyby nebyl tak vysoko. Roz-hodně to nemohl být žádný z jezdců. Mat ze sedlové brašny vylo-vil malý dale-kohled - Kin Tovere si rád hodil kostkami - a zadí-val se směrem k místu, kde cosi zahlédl. Tiše si hvízdl mezi zuby. Aielové, přinejmen-ších tolik, jako bylo mužů v údolí, a pokud ne-patřili ke Couladinovi, tak měli v plánu překvapení, protože leželi mezi skomírajícími keříky a suchým listím.
Mat zabubnoval prsty o stehno. Zakrátko bude tam dole ležet pěkných pár mrtvol. Ale většina z nich nebude aielských. Nic mi do toho není. Jsem z toho venku, jedu odsud pryč a mířím k jihu. Chvilku počká a na cestu vyrazí, až budou příliš zaneprázdnění, aby si ho všimli.
Tenhle chlapík Weiramon - včera zaslechl šedovousovo jméno - byl hlupák jako poleno. Žádná přední stráž a ani žádní zvědové, jinak by věděl, co ho zatraceně čeká. Vlastně podle toho, jak byly kopce rozložené a jak se údolí kroutilo, Aielové také nemohli vi-dět blížící se zástup, jen řídký prach zvedající se k obloze. Ti ale určitě vyslali zvědy, aby se mohli správně rozmístit. Nemohli zde čekat jen tak náho-dou.
Nepřítomně si hvízdaje "Tanec se Stínovým Jakem", Mat zno-vu přiložil dalekohled k oku a studoval kopce. Ano. Aielský veli-tel ne-chal pár mužů tam, odkud mohli dát znamení ostatním těsně předtím, než se zástup dostane na vražedné území. Ale ani oni ještě nemohli nic vidět. Za pár minut se na dohled objeví první Cair-hieňané, ale do té doby...
Přišlo to jako šok, když pobídl Oka do cvalu z kopce. Co to, pod Světlem, dělám? No, nemohl jen tak sedět stranou a nechat je jít všechny na smrt jako husy pod nůž. Bude je varovat. To je vše. Řekne jim, co na ně čeká vepředu, a pak odjede.
Cairhienské zadní hlídky ho samozřejmě zahlédly přijíždět, než se dostal na dno údolí, jezdci zaslechli Okův šílený trysk. Dva tři otočili koně a sklopili kopí. Matovi se zrovna nelíbilo, když na něj mířil loket špičaté oceli, a tři takové ještě méně, ale jeden muž oči-vidně nebyl žádná hrozba, i když se řítil jako šílenec. Nechali ho projet a on se před vedoucími cairhienskými pány stočil a vykřikl: "Stůjte! Hned! Na

rozkaz pána Draka! Jinak vám usměrní hlavy do břicha a ke snída-ni vás nakrmí vlastníma hnátama!"
Pobodl koně patami a Oko skočil kupředu. Mat se jen ohlédl, aby se přesvědčil, že dělají, co jim řekl - což samozřejmě dělali, i když trochu zmateně. Kopce je stále zakrývaly před Aiely. Jak-mile se prach usadí, Aielové nebudou mít jak poznat, že jsou tady - a pak už ležel valachovi na krku a pobízel Oka kloboukem do cvalu kolem pěchoty.
Jestli budu čekat, až Weiramon vydá rozkazy, bude příliš pozdě. To je všechno. Bude je varovat a odjede.
Pěchota pochodovala v oddílech asi po dvou stovkách pikynýřů s jedním důstojníkem na koni před každým z nich a asi padesáti lučišt-níky či kušištníky vzadu. Většina se na něj zvědavě dívala, když letěl kolem, a Okova kopyta vyhazovala do vzduchu hrsti prachu, ale žádný ani neklopýtl. Někteří koně důstojníků začali jančit, jako by se jejich jezdci chtěli podívat, co ho tak žene, ale ani žádný z nich své místo neopustil. Dobrá disciplína. Budou ji potřebovat.
Obránci Kamene tvořili zadní oddíl Tairenů ve svých kyrysech, nabíraných černozlatě pruhovaných rukávech a různobarevných cho-cholech na kapalínech, které označovaly důstojníky a poddů-stojníky. Zbytek byl ozbrojen stejně, ale na rukávcích měli vojáci barvy růz-ných pánů. Sami šlechtici v hedvábných kabátcích jeli úplně vepředu, se zlatem zdobenými kyrysy a velkými bílými cho-choly. Jejich pra-porce se vlnily za nimi, jak se zvedl vítr vanoucí k městu.
Mat přitáhl otěže před prvními z nich tak rychle, že Oko zatan-čil, a křikl: "Stůjte, ve jménu pána Draka!"
Byl to zřejmě ten nejrychlejší způsob, jak je zastavit, ale on měl chvíli dojem, že přes něj chtějí prostě přejet. Skoro na poslední chvíli jeden mladý pán, na něhož se Mat upamatoval, že ho viděl před Ran-dovým stanem, zvedl ruku a všichni ve změti vykřikova-ných rozkazů, které se šířily podél zástupu, začali přitahovat otě-že. Weiramon tu nebyl. Žádný z pánů nebyl o víc než deset let star-ší než Mat.
"Co to má znamenat?" dožadoval se chlapík, jenž dal rozkaz za-stavit. Tmavé oči mu nadutě svítily, díval se na Mata svrchu, měl ost-rý nos a bradu zvednutou tak, až se zdálo, že je připraven bod-nout svou zašpičatělou bradkou. Pot, jenž mu stékal v čůrcích po tváři, ten-to dojem kazil jen nepatrně. "Pán Drak sám mi dal tento rozkaz. Kdo jsi, že -?"
Odmlčel se, když ho za rukáv chytil další, jehož Mat poznal, a něco mu naléhavě zašeptal. Estean s tváří jako brambor vypadal pod přílbou strhané, stejně jako přehřátě - jak se Matovi doneslo, Aielové ho kvůli informacím o podmínkách ve městě pěkně vy-ždímali - ale v Tearu hrával s Matem karty. Věděl přesně, kdo Mat je. Pouze Estean jediný měl zlacený kyrys místy otlučený. Žádný z ostatních neudělal víc, než že se projížděl krajinou a snažil se vy-padat pěkně. Zatím.
Ostrý nos dal bradu níž, jak poslouchal, a když Estean odstou-pil, promluvil mírnějším tónem. "Nechtěl jsem tě urazit... ehm... urozený pane Mate. Jsem Melanril z rodu Asegorů. Jak můžu po-sloužit pánu Drakovi?" Mírnost ke konci sklouzla ve skutečné za-váhání a Estean se nervózně připojil.
"Proč máme zastavit? Vím, že nám pán Drak řekl, abychom se drželi zpátky, Mate, ale ať shoří moje duše, sedět na zadku a ne-chat Aiely všechno vybojovat, v tom není žádná čest. Proč by mě-lo být na nás jen pronásledování, až se dají na útěk? Kromě toho, můj otec je ve městě a..." Pod Matovým upřeným pohledem se od-mlčel.
Mat potřásl hlavou a ovíval se kloboukem. Ti hlupáci ani neby-li tam, kde měli být. A taky tu nebyla naděje, že se vrátí. I kdyby Me-lanril obrátil - a při pohledu na něj si Mat nebyl jist tím, že by to udě-lal, dokonce ani na údajný rozkaz pána Draka - stejně neměl naději. Seděl v sedle jasně na dohled aielských hlídek. Kdyby se zástup začal otáčet, Aielové by poznali, že byli odhaleni, a nejspíš by zaútočili, když by ještě Tairenové a cairhienští pikynýři byli za-motaní v sobě. Byla by to jatka stejně jistě, jako kdyby pokračo-vali kupředu v nevě-domosti.
"Kde je Weiramon?"
"Pán Drak ho poslal zpátky do Tearu," odpověděl Melanril poma-lu. "Aby vyřídil illianské piráty a loupežníky na Maredských pláních. Váhal odejít, samozřejmě, i kvůli tak velké zodpovědnos-ti, ale... Od-pusť, urozený pane Mate, ale jestli tě poslal pán Drak, tak jak to, že jsi nevěděl -"
Mat ho uťal. "Nejsem žádnej urozenej pán. A jestli chceš zpoví-dat, co Randovi lidi vědí, tak se zeptej jeho." To chlapíka usadi-lo. On se nehodlal zatraceného pána Draka na nic ptát. Weiramon byl trouba,

ale aspoň byl dost starý, aby prošel nějakou tou bitvou. Až na Esteana, který vypadal jako pytel tuřínů přivázaný k sed-lu, všechno, co tahle banda kdy viděla, byla rvačka v hospodě. A možná pár soubojů. Že jim to bude hodně ku prospěchu. "Teď mě všichni poslouchejte. Až projedete tím sedlem támhle mezi tě-ma dvěma kopcema před váma, vrhnou se na vás shora Aielové ja-ko lavina."
Stejně dobře jim mohl říci, že bude ples, na němž budou všech-ny ženy vzdychat touhou setkat se s nějakým tairenským panáč-kem. Všichni se začali dychtivě křenit a všichni začali pobízet ko-ně kolem dokola, poplácávat se po ramenou a vychloubat se, kolik jich kdo za-bije. Estean se však od nich lišil, jenom si povzdechl a uvolnil si meč v pochvě.
"Nezírejte tam!" štěkl Mat. Ti hlupáci. Ve chvilce začnou volat do útoku! "Koukejte se na mě. Na mě!"
A právě ti, s nimiž se spřátelil, uklidnili ostatní. Melanril a dru-zí v jejich skvělé zbroji bez jediného škrábnutí se netrpělivě mra-čili a ne-chápali, proč jim nechce dovolit, aby se dali do práce se zabíjením aielských divochů. - Kdyby nebyl Randovým přítelem, nejspíš by přes něj i přes Oka prostě přejeli. Nemohl jim dovolit, aby zaútočili. Udělali by to postupně, ne-chali by pikynýře a cairhienskou jízdu vzadu, i když Cairhieňané by se k nim mohli připojit, jakmile by si uvědomili, co se děje. A všichni by pak zemřeli. Chytré by bylo nechat je to udělat a zamířit opačným směrem. Jediná potíž byla v tom, že jakmile tady ti pitomci dají Aie-lům vědět, že byli objeveni, tihle Aielové by se mohli rozhodnout provést něco nepředvídaného, jako třeba za-hnout kolem, aby ty rozta-žené hlupáky zasáhli z boku. Kdyby k to-mu došlo, neměl Mat jistotu, že z toho vyvázne.
"Co pán Drak chce, abyste udělali," řekl jim, "je, abyste jeli po-malu dopředu, jako by na sto mil kolem nebyl jedinej Aiel. Jak-mile projedou sedlem pikynýři, vytvoří dutej čtverec a vy se oka-mžitě stáhnete dovnitř."
"Dovnitř!" vzpíral se Melanril. Ostatní mladí pánové také rozzlo-beně bručeli, až na Esteana, jenž se tvářil vděčně. "Není čestné, scho-vávat se za páchnoucí -"
"Zatraceně to uděláte!" zařval Mat a pobídl Oka blíž k Melanrilo-vu koni, "protože jestli tě jinak nezabijou ti zatracený Aielové, udělá to Rand, a to, co zbyde, já sám rozsekám do vuřtů!" Tohle už trvalo moc dlouho. Aielové se budou divit, o čem se to tu baví. "S trochou štěstí zaujmete postavení dřív, než vás Aielové zasáh-nou. Pokud máte jezdecký luky, použijte je. Jinak se držte u sebe. Ten svůj zatracenej útok taky budete mít, a poznáte kdy, ale jestli vyrazíte moc brzo...!" Skoro cítil, jak čas utíká.
Zapřel konec oštěpu do třmene jako kopí a pobídl Oka kolem zá-stupu. Když se ohlédl přes rameno, Melanril a ostatní spolu rozmlou-vali a dívali se za ním. Aspoň že se nehnali do údolí.
Velitelem pikynýřů byl bledý, útlý Cairhieňan, o půl hlavy men-ší než Mat, sedící na bílém valachovi, který už měl být dávno na pastvi-nách. Daerid však měl tvrdý pohled, několikrát zlomený nos a tvář mu křižovaly tři bílé jizvy, z nichž jedna nebyla příliš sta-rá. Když mluvil s Matem, sundal z hlavy kapalín. Vlasy nad čelem měl oholené. Nebyl to žádný šlechtic. Možná byl ve vojsku, než začala občanská válka. Ano, jeho muži vědí, jak vytvořit živý plot. Proti Aielům ještě nikdy nebojoval, ale znal boj s lupiči a andorskou jízdou. Naznačil rovněž, že bojoval i proti jiným Cairhieňanům, za jeden z rodů usilujících o trůn. Daerid nemluvil, jako by dychtil po boji, ale ani neváhal. Mluvil jako člověk, kterého čeká práce.
Když Mat otočil Oka na druhou stranu, zástup se znovu vydal na cestu. Vojáci pochodovali odměřeným krokem a rychlý pohled přes ra-meno ukázal, že tairenští koně nejdou o nic rychleji.
Mat nechal Oka jít rychlejším krokem, ale ne moc rychlým. Měl pocit, že v zádech cítí aielské oči, že cítí, jak Aielové přemýšlejí o tom, co asi vykládal a kam jede teď a proč. Jenom posel, který předal svou zprávu a teď odjíždí. Nic, s čím by si bylo nutné dělat starosti. Rozhodně doufal, že právě tohle si Aielové myslí, ale na-pětí nepovoli-lo, dokud si nebyl jist, že už ho nemohou vidět.
Cairhieňané stále ještě čekali, kde je nechal. A také měli pořád po stranách hlídky. Korouhve a cony tvořily houštinu, v níž se shromáž-dili urození pánové, jeden z deseti či víc z celkového poč-tu Cairhieňa-nů. Většinou měli prosté přední pláty, a pokud někdo měl zlacení nebo stříbrné ozdoby, byly otlučené, jako by se na ple-chu pustil do práce opilý kovář. Vedle některých jejich ořů vypa-dal Daeridův kůň jako Lanův válečný hřebec. Dokážou vůbec udě-lat, co bylo třeba? Ale tvá-ře, které se k němu obracely, byly tvrdé a pohledy ještě tvrdší.
Teď byl Mat venku, schovaný před Aiely. Mohl jet dál. Tedy ur-čitě poté, co téhle bandě řekne, co se od nich čeká. Poslal ostatní dál do aielské pasti, nemohl je prostě jen tak opustit.

Talmanes z rodu Delovindů, na jehož conu byly tři zlaté hvězdy na modrém poli a na praporci černá liška, byl ještě menší než Dae-rid a nejvíc o tři roky starší než Mat, ale vedl tyhle Cairhieňany, i když me-zi nimi byli muži starší a někteří dokonce se šedivými vlasy. V očích měl stejně bezvýrazný pohled jako Daerid a připo-mínal stočený bič. Zbroj i meč měl úplně bez ozdob. Jakmile sdě-lil Matovi své jméno, mlčky poslouchal, když Mat rozvíjel svůj plán a nakláněl se ze sedla, aby mohl mečovou čepelí svého oště-pu črtat do hlíny.

Ostatní cairhienští pánové se shromáždili kolem na koních a díva-li se, ale nikdo tak pozorně jako Talmanes. Ten studoval mapu, kterou Mat načmáral, i Mata samotného od bot ke klobouku, do-konce i jeho oštěp. Když Mat skončil, Talmanes pořád nepromlu-vil, dokud Mat nevyštěkl: "No? Mně je celkem jedno, jestli to vez-mete nebo necháte plavat, ale vaši přátelé budou za chvíli po krk v Aielech."

"Tairenové nejsou žádní moji přátelé. A Daerid je... užitečný. Rozhodně však ne přítel." Přihlížející pánové se suše pochechtávali při té představě. "Ale já povedu polovinu, když ty povedeš druhou."

Talmanes si stáhl rukavici na hřbetě posílenou plechem a na-přáhl ruku, ale Mat na ni chvíli jen zíral. Vést? On? Já jsem hráč, ne voják. Milenec. Hlavou mu zavířily vzpomínky na dávno vybo-jované bitvy, ale on je okamžitě potlačil. Musel jedině jet dál. Ale potom by Talma-nes mohl nechat Esteana a Daerida a ostatní usma-žit. Na pánvi, na kterou je Mat položil. Přesto ho překvapilo, když druhému muži stiskl ruku a řekl: "Hlavně buďte tam, kde máte být."

Talmanes začal místo odpovědi rychle vyvolávat různá jména. Pánové i mladí rytíři zamířili k Matovi, každý následován korouhev-níkem a asi tuctem družiníků, dokud za ním nestály asi čtyři stovky Cairhieňanů. Talmanes pak už taky neměl moc co říci. Zby-tek odvedl klusem k západu, jenom se za nimi zvedal obláček pra-chu.

"Držte se pohromadě," řekl Mat své půlce. "Zaútočíte, až řeknu, utečete, až řeknu, a nedělejte větší hluk, než je nutný." Když vyra-zili za ním, ozvalo se samozřejmě vrzání sedel a dusot kopyt, ale aspoň se nebavili a na nic se neptali.

Ještě poslední pohled na druhý zástup ježící se barevnými prapor-ci a cony, a pak je zakryl zákrut mělkého údolí. Jak se do toho dostal? Všechno to začalo tak jednoduše. Prostě je chtěl jenom va-rovat a od-jet. Každý krok, jejž podnikl poté, vypadal tak nepatrný, tak nutný. A teď se brodí po pás v bahně a nemá jinou možnost, než se plahočit dál. Doufal, že se Talmanes hodlá vytáhnout. Ten muž se ho ani nezeptal, kdo je.

Když Mat zahnul k severu, kotlina se zkroutila a rozvětvila, ale on měl dobrý smysl pro směr. Například věděl přesně, kudy vede ces-ta k jihu a do bezpečí, a rozhodně to nebyla ta, po níž mířil. Nad měs-tem se tvořila temná mračna, první tak hustá, která viděl na velmi dlouhou dobu. Sucho přeruší déšť - což bylo dobré pro sed-láky, po-kud nějací zbyli - a usadí prach - což bylo dobré pro jezd-ce, kteří se tak neprozradí příliš brzy. Možná jestli zaprší, Aielové se vzdají a odejdou domů. Začínal se také zvedat vítr a kupodivu přinášel i chládek.

Nad hřebeny se ozval hluk boje, muži hlasitě křičeli a ječeli. Za-čalo to.

Mat obrátil Oka, zvedl oštěp nad hlavu a mávl jím napravo a na-levo. Skoro ho překvapilo, když se Cairhieňané po obou jeho stranách přeskupili do dlouhé řady čelem ke kopci. To gesto bylo na-prosto in-stinktivní, z jiné doby a jiného místa, ale tihle muži zase již viděli boj. Mat pobídl Oka pomalým krokem mezi řídce ros-toucí stromy a muži s ním udržovali krok za tichého cinkání po-strojů.

Když dorazil nahoru, první, co ho napadlo, byla úleva, že vidí Talmanese a jeho muže vyjíždět na hřeben naproti. To druhé byla kletba.

Daerid vytvořil živý plot - ostnitou houštinu ze čtyř řad pikynýřů, mezi nimiž byli roztroušeni lučištníci - takže obklopoval velký prázd-ný čtverec. Dlouhé píky Shaidům znesnadňovaly přiblížení, jakkoliv se hnali do útoku, a lučištníci a kušištníci si s Aiely dych-tivě a rychle vyměňovali střely. Muži padali na obou stranách, ale když padl někte-rý z pikynýřů, ostatní prostě uzavřeli mezeru a je-nom čtverec stáhli. Jistě, Shaidové také zřejmě nehodlali zpomalit útok.

Obránci Kamene a asi polovina tairenských pánů se svými druži-níky uprostřed sesedali. Polovina. Právě kvůli tomu Mat zaklel. Ostat-ní v hloučcích tak po pěti až deseti, či sami, popojížděli me-zi Aiely, sekali a bodali meči a kopími. Tucty koní bez jezdců pro-zrazovali, jak dobře si při tom vedli. Melanril byl v řeži jenom se svým praporečníkem a oháněl se čepelí. Dva Aielové přiskočili a obratně přesekli jeho koni

podkolenní šlachy. Kůň pod urozeným panáčkem spadl a pohodil hlavou - Mat si byl jist, že zvíře řičí bo-lestí, ale ryk boje to přehlušil - a pak Melanril zmizel za postava-mi oděnými v cadin sorech, bodajícími oštěpy. Korouhevník vydr-žel jen o chvíli déle.
Dobře mu tak, pomyslel si Mat ponuře. Postavil se ve třmenech a vysoko zvedl oštěp s čepelí meče, pak jím máchl kupředu a za-řval: "Los! Los caba'drin!"
Kdyby mohl, hned by ta slova vzal zpátky, a ne proto, že byla ve starém jazyce. Dole v údolí to vřelo jako v kotli. Ale ať už ně-který z Cairhieňanů rozuměl povelu "jezdci kupředu" ve starém jazyce či ne, rozhodně pochopili jeho gesto, zvlášť když se posa-dil zpět do sedla a pobodl koně patami. Ne že by to skutečně chtěl, ale teď už skutečně neměl žádnou jinou možnost.
S vlajícími praporci a cony Cairhieňané zaútočili z kopce a vyrá-želi vlastní bojový pokřik. Nepochybně se snažili napodobit jej,i když Mat řval: "Krev a zatracenej popel!" Na druhé straně se do údolí řítil stejně rychle Talmanes.
Shaidové, sebejistí, že mají všechny mokřiňany v pasti, ostatní zahlédli, teprve když na ně udeřili zezadu a ze dvou stran. Tehdy se začalo blýskat. A pak už to bylo všechno skutečně drsné.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Menší lítost

Randovi se košile lepila k tělu, jak se potil námahou, ale kabá-tec měl stále zapnutý na ochranu proti větru, jenž v poryvech vál směrem ke Cairhienu. Slunce mělo ještě hodinu, než dosáhne své-ho denního zenitu, ale on už měl pocit, jako by celé dopoledne bě-hal a na konci ho ztloukli palicí. Jak byl zahalen v prázdnotě, jen vzdáleně si uvědomoval únavu, matně vnímal bolavé paže a rame-na i bolest v zádech a píchání v měkké jizvě na boku. Podstatné bylo, že si je vůbec uvědomoval. S jedinou sílou v sobě rozezná-val i jednotlivé lístky na stromech na sto kroků daleko, ale cokoliv se mu dělo tělesně, jako by se dělo někomu jinému.

Už dávno začal nabírat saidín skrze angrial, jejž měl v kapse, kamennou řezbu malého tlouštíka. I přesto teď byla práce s jedi-nou silou namáhavá, jak prameny splétal na vzdálenost mnoha mil, ale jen páchnoucí vlákna proplétající se do toho, co natahoval, mu bránila nabrat víc, natáhnout do sebe vše. Síla byla tak sladká, špí-na nešpína. Po hodinách usměrňování bez odpočinku byl unavený. A zároveň mu-sel se samotným saidínem bojovat stále tvrději, dá-vat víc síly do toho, aby mu zabránil spálit ho na místě na popel, spálit mu duši na popel. A bylo ještě těžší zadržet ničivou sílu saidínu, odolat touze natáhnout víc, zvládnout to, co natáhl. Byla to ošklivá spirála vedoucí dolů, a ještě potrvá celé hodiny, než bude bitva rozhodnuta.

Vytřel si pot z očí a sevřel drsné zábradlí kolem plošiny. Byl sko-ro na pokraji sil, a přesto byl silnější než Egwain či Aviendha. Aielan-ka stála a hleděla směrem ke Cairhienu a bouřkovým mrač-nům a ob-čas se sklonila a podívala se dalekohledem. Egwain se-děla se zkříže-nýma nohama, oči měla zavřené a opírala se o slou-pek ještě pokrytý šedou kůrou. Obě vypadaly stejně strhané, jako se Rand cítil.

Než mohl něco udělat - ne že by věděl co, léčit neuměl ani troš-ku - Egwain otevřela oči, vstala a vyměnila si s Aviendhou pár slov, která jim vítr bral od úst, takže je neslyšel ani svým saidínem posíleným sluchem. Pak se Aviendha posadila na Egwainino mís-to a opřela si hlavu o sloupek. Z černých mračen kolem města ne-ustále sjížděly blesky, ale teď to byly častěji rozvětvené klikatiny než jednotlivé šípy. Takže se střídaly, aby si druhá mohla odpočinout. Bylo by hez-ké mít někoho, kdo by tohle udělal pro něj, ale nelitoval toho, že Asmo-deanovi nařídil, aby zůstal ve stanu. Nebyl by mu při usměr-ňování důvěřoval. Zvláště teď ne. Kdo mohl říci, co by udělal, kdyby viděl Randa takhle oslabeného?

Rand se lehce zapotácel a přitáhl si dalekohled, aby si prohlédl kopce kolem města. Teď tam byl rozhodně vidět život. A smrt. Kam-koliv se podíval, tam se bojovalo, Aiel proti Aielovi, tisíc ta-dy, pět tisíc tam, hrnuli se přes odlesněné pahorky a byli příliš pro-pletení, aby mohl něco udělat. Nemohl však najít zástup koní a pík.

Třikrát je zahlédl, jednou bojovali proti asi dvojnásobné přesile Aielů. Byl si jist, že tam pořád ještě jsou. Byla jen malá naděje, že se Melanril v téhle pozdní důležité chvíli rozhodl poslechnout je-ho roz-kazy. Vybrat si toho muže jen proto, že měl dost slušnosti, aby ho Weiramonovo chování uvedlo do rozpaků, byla chyba, ale on neměl moc času na vybírání a musel se zbavit Weiramona. Teď už se s tím nedalo nic dělat. Možná by mohl do velení dát jedno-ho z Cairhieňanů. Pokud by jeho přímý rozkaz přiměl Taireny po-slouchat nějakého Cairhieňana.

Jeho pohled přitáhla hemžící se masa těsně pod vysokými šedý-mi hradbami města. Vysoká, železem obitá brána byla otevřená a Aielové bojovali s jezdci a oštěpníky skoro na otevřeném pro-stranství, zatímco se jiní lidé snažili zavřít bránu, snažili se, ale kvůli tlaku těl se jim to nepodařilo. Koně s prázdnými sedly a ne-hybní ozbrojení muži ležící na zemi půl míle od brány označovali místo, kde byl výpad zatlačen zpátky. Z hradeb dolů pršely šípy a kusy rumu velké jako lidská hlava - občas dokonce dolů sletělo i kopí s dost vel-kou silou, aby probodlo dva tři muže, ačkoliv Rand pořád neviděl, odkud přesně - avšak Aielové přelézali své mrtvé a stále se blížili k tomu, že si nakonec vynutí cestu dovnitř. Rychlá prohlídka mu ukázala dva další zástupy Aielů klusající k bráně, celkem asi tři tisíce bojovníků. Nepochyboval o tom, že jsou taky Couladinovi.

Uvědomil si, že skřípe zuby. - Jestli se Shaidové dostanou do Cai-rhienu, nikdy je na sever nezažene. Bude je muset vykutávat z jedné ulice za druhou. Vedle ztrát na životech bude prozatím-ní počet mrt-vých nepatrný, a město samo skončí v troskách jako Eianrod, pokud ne rovnou jako Taien.

Cairhieňané a Shaidové by-li promísení jako mravenci v míse, ale on musel neprodleně něco podniknout.
Zhluboka se nadechl a usměrnil. Dvě ženy mu připravily podmín-ky, když přitáhly bouřková mračna. Nepotřeboval vidět jejich tkanivo, aby ho mohl využít. Do Aielů udeřil silný modrostříbrný blesk, jed-nou, podruhé, a znovu, tak rychle jako při tleskání.
Rand trhl hlavou nahoru a zamrkal, aby zahnal vypálené čáry, které jako by měl stále před očima. Když se opět podíval dalekohle-dem, leželi Shaidové všude kolem míst, kam střely dopadly, jako po-kosený ječmen. Muži i koně se také zmítali na zemi blíž k bráně, a někteří se nehýbali vůbec, ale nezranění vlekli zraněné a brána se za-čala zavírat.
Kolik jich to nezvládne dovnitř? Kolik vlastních mužů jsem za-bil? Mrazivou pravdou bylo, že na tom nezáleželo. Muselo se to udělat a bylo to vykonáno.
A ještě že tak. Vzdáleně cítil, jak se mu podlamují kolena. Bu-de muset zpomalit, jestli má vydržet i po zbytek dne. Už žádné ohánění se na všechny strany. Musí si najít místo, kde bude zvlášť potřeba, kde může -
Bouřková mračna visela pouze nad městem a malém kopci na ji-hu, ale to nijak nebránilo tomu, aby s ohromujícím prásknutím nesjel blesk z čistého nebe nad věží do shromážděných Děv dole.
Rand, jemuž se zježily všechny vlasy i chloupky na těle, jak byl vzduch náhle řezavý, jen zíral. Cítil ten blesk jinak, cítil tkanivo saidí-nu, který ho vytvořil. Takže Asmodeana to zlákalo dokonce i ve stanu.
Ale na přemýšlení nebyl čas. Jako rychlé bubnování na obrovský buben následovala rána za ranou, blesky postupovaly řadami Děv, až nakonec jeden zasáhl základnu věže, takže se kolem roz-letěly třísky o velikosti lidských údů.
Jak se věž začala pomaličku naklánět, Rand se vrhl k Egwain a Aviendze. Nějak se mu podařilo zachytit obě jednou rukou a dru-hou popadl sloupek, jenž byl nyní na horní straně nakloněné plo-šiny. Ony na něj hleděly s vytřeštěnýma očima a otevřenými ústy, ale on neměl na mluvení o nic víc času než na přemýšlení. Rozbi-tá věž z klád se převrátila a přepadla do větví stromů okolo. Rand na chvíli uvěřil, že by mohly ztlumit pád.
S křupnutím se ulomil sloupek, jehož se držel. Země se přiblí-žila a vyrazila mu dech o zlomek vteřiny dřív, než na něj dopadly obě že-ny. Pak vše zahalila temnota.
Pomalu se probíral k vědomí. Sluch se mu vrátil první.
"...vykopal jsi nás jako balvan a v noci jsi nás spustil ze stráně." Byl to Aviendžin hlas, tichý, jako by mluvila spíš pro sebe. Něco se mu pohybovalo po obličeji. "Vzal jsi nám to, co jsme, co jsme byli. Musíš nám dát něco na oplátku, něco, čím bychom mohli být. Potře-bujeme tě." Ta pohybující se věc zpomalila a byla jemnější. "Já tě potřebuju. Ne pro sebe, chápej. Pro Elain. Co je mezi námi dvěma, to je jen mezi námi dvěma, ale já jí tě předám. To udělám. Jestli zemřeš, donesu jí tvoji mrtvolu! Jestli zemřeš -!"
Otevřel prudce oči a chvíli na sebe hleděli zblízka, skoro nos proti nosu. Vlasy měla rozcuchané, šátek byl pryč a tvář jí hyzdi-la purpuro-vá modřina. S trhnutím se narovnala, složila vlhkou lát-ku potřísněnou krví a začala mu oťukávat čelo s mnohem větší si-lou než předtím.
"Já rozhodně nehodlám zemřít," sdělil jí, i když, popravdě řeče-no, si tím vůbec nebyl jistý. Prázdnota a saidín byly samozřejmě pryč. Z pouhého pomyšlení na jejich ztrátu se zachvěl. Bylo čiré štěstí, že mu v té poslední chvíli saidín neseřehl mysl na prach. Z pouhého pomyšlení na to, že by znovu uchopil pravý zdroj, za-sténal. Bez prázdnoty jako tlumiče cítil každou bolístku, každou modřinu a šrám, s plnou silou. Byl tak unavený, že by byl oka-mžitě usnul, kdyby nebyl tolik potlučený. Bylo však jen dobře, že ho bolelo celé tělo, protože nyní usnout rozhodně nemohl. Ještě dlouho ne.
Vklouzl rukou pod kabátec a sáhl si na bok, načež si kradmo otřel krev z prstů do košile, než ruku zase vytáhl. Nebylo divu, že takový pád otevřel zpola zahojenou, nikdy zcela zahojenou ránu. Zřejmě sice nekrvácel nijak silně, ale kdyby si toho všimly Děvy, nebo Egwain či dokonce Aviendha, možná by musel bojovat, aby zabránil tomu, aby ho odvlekly k Moirain na léčení. Ještě toho mu-sel tolik udělat - léčení navrch ke všemu ostatnímu by na něj za-působilo jako rána kyjem do hlavy - a kromě toho tu museli být mnohem vážněji ranění, než byl on, kteří potřebovali její péči.
Zašklebil se, potlačil další zasténání a jen s malou pomocí od Aviendhy se zvedl na nohy. A okamžitě zapomněl na svá zranění.

Na zemi opodál seděla Sulin a Egwain jí obvazovala dokrvava rozraženou kůži, přičemž si cosi zuřivě mumlala, protože neumě-la léčit, ale bělovlasá Děva nebyla jedinou obětí a zdaleka nebyla nejhůř zraněná. Ženy v cadin'sorech všude zakrývaly mrtvé po-krývkami a staraly se o ty, které byly jen popálené, pokud se po-páleninám od blesku dalo říkat "jen". Až na Egwainino brumlání panovalo na vr-cholku kopce téměř naprosté ticho, dokonce i zra-něné ženy mlčely, jen chraptivě dýchaly.
Věž z klád, nyní téměř k nepoznání, při svém pádu Děvy také ne-ušetřila, lámala údy a způsobovala tržné rány. Rand se díval, jak po-krývkou zakrývají tvář Děvy s rudozlatými vlasy téměř stejného od-stínu, jaký měla Elain, s hlavou otočenou v nepřirozeném úhlu a skel-natýma očima upřenýma do prázdna. - Jolien. Jedna z těch, které první překročily Dračí stěnu při pátrání po Tom, jenž přichá-zí s úsvitem. Přišla si pro něj až do Tearského Kamene. A teď by-la mrtvá. Kvůli němu. Oh, to se ti tedy povedlo, chránit Děvy před zraněním, pomys-lel si trpce. Opravdu se ti to povedlo.
Ještě stále blesky cítil, nebo spíš jen pozůstatek jejich tvorby. Skoro jako obraz, který se mu vpálil do očí a přetrvával doposud, mohl sledovat jejich tkanivo, i když se vytrácelo. K jeho překva-pení vedlo k západu, ne zpátky ke stanům. Takže to nebyl Asmodean.
"Sammael." Byl si tím úplně jistý. Sammael poslal ten útok ten-krát v Jangai, Sammael byl za piráty a nájezdy na Tear a Sammael rovněž provedl tohle. Rand ohrnul rty a zuřivě zavrčel. Pronesl to drs-ným šeptem. "Sammael!" Neuvědomil si, že udělal krok, dokud ho Aviendha nepopadla za ruku.
O chvíli později ho Egwain držela za druhou a společně na něm visely, jako kdyby ho chtěly udržet na místě navěky. "Nebuď úplnej trouba," řekla Egwain. Když se na ni zamračil, trhla sebou, ale nepus-tila ho. Upravila si hnědý šátek kolem hlavy, ale ani když si prohrábla vlasy prsty, nespravilo se to, a na živůtku a suknici mě-la stále plno prachu. "Ať už tohle udělal kdokoliv, proč myslíš, že čekal tak dlou-ho, dokud nebudeš unavenej? Protože kdyby se mu nepodařilo tě zabít a ty ses vydal za ním, budeš snadná kořist. Vždyť se skoro neudržíš na nohou!"
Aviendha nebyla o nic ochotnější ho pustit a jeho zachmuřený pohled opětovala svým. "Tady je tě potřeba, Rande al'Thore. Ta-dy, Car'a'carne. Závisí snad tvoje čest na tom, jestli toho muže za-biješ, nebo na lidech, které jsi přivedl do téhle země?"
Mezi Děvami přiběhl jakýsi mladý Aiel se šufou kolem ramen a plynule komíhal oštěpy a puklířem. Jestli si snad pomyslel, že je zvláštní, když dvě ženy drží Randa, nedal to nijak najevo. S leh-kou zvědavostí přelétl pohledem roztříštěné zbytky věže a mrtvé a zraně-né, jako by uvažoval, jak se to mohlo stát a kde asi je mrt-vý nepřítel. Před Randem zarazil oštěpy do země a řekl: "Jsem Seirin z klanu Sho-rara Tomanelle."
"Vidím tě, Seirine," odpověděl Rand stejně formálně. Nebylo to snadné, když ho dvě ženy držely, jako by si myslely, že jim uteče.
"Han z kmene Tomanelle posílá zprávu Car'a'carnovi. Kmeny na východě se blíží k sobě. Všechny čtyři. Han se zamýšlí spojit s Dhea-rikem a poslal pro Erima, aby se připojil k nim."
Rand se odměřeně nadechl a doufal, že si ženy pomyslí, že se tak šklebí kvůli novým zprávám. V boku ho pálilo a cítil, jak mu do košile pomalu prosakuje krev. Takže pokud se Shaidové dají na útěk, nebude tu žádná síla, která by Couladina zahnala na sever. Pokud se tedy dají na útěk. Z toho, co zatím Rand viděl, tak tomu nic nenasvědčovalo. Proč se Miagomové a ostatní spojují? Jest-li chtějí vyrazit proti němu, Han, Dhearik a Erim budou stát proti přesile, a jestli se Shaidové udrží dost dlouho a čtyři kmeny prora-zí... Přes zalesněné kopce viděl, že nad městem teď, když už Eg-wain a Aviendha nezadržovaly mraky, začíná pršet. To zbrzdí obě strany. Nejsou-li obě ženy v lepším stavu, než vypadají, nemuselo by se jim z této vzdálenosti podařit udržet kontrolu.
"Vyřiď Hanovi, ať udělá, co musí, aby se nám nedostali do zad."
Byť byl mladý - vlastně byl asi v Randově věku - Seirin překva-peně zvedl obočí. Ovšem. Han by nic jiného neudělal, a Seirin to vě-děl. Počkal dost dlouho, aby se ujistil, že Rand žádnou další zprávu nemá, a potom byl pryč, běžel z kopce stejně rychle, jako když přibí-hal sem. Nepochybně doufal, že se dokáže vrátit, aniž by mu uniklo víc bojování, než bylo nezbytně nutné. Co se toho tý-kalo, tak boj mohl právě začínat, tam na východě.
"Potřebuju, aby někdo sehnal Jeade'ena," pravil Rand, jakmile byl Seirin na cestě. Kdyby se pokusil jít tak daleko pěšky, skuteč-ně by potřeboval ženy, aby ho podpíraly. Ty dvě si sice nebyly vů-bec

po-dobné, avšak přesto se jim podařil téměř stejně podezíra-vý výraz. Ta-hle zamračení musela být jednou z věcí, které každou dívku naučí její matka. "Nepůjdu za Sammaelem." Zatím ještě ne. "Musím se ale do-stat blíž k městu." Kývl hlavou na zřícenou věž. To bylo jediné gesto, jehož byl schopen, když na něm obě tak vi-sely. Mistr Tovere možná dokáže zachránit čočky z dalekohledů, ale nebyly tu ani tři klády ne-zlomené. Dnes už žádné pozorování situace z výšky.

Egwain byla očividně nerozhodná, ale Aviendha téměř okamži-tě požádala jednu mladou Děvu, aby zašla za gai'šainy. Aby se-hnali také Rosu, s čímž Rand nepočítal. Egwain se začala oprašo-vat a tiše nadávala na prach. Aviendha někde našla slonovinový hřeben a další loktuši. Přes pád kupodivu vypadaly obě o dost mé-ně rozcuchané než on. V jejich tvářích byla patrná únava, ale do-kud mohly aspoň trochu usměrňovat, budou užitečné.

Teď se zarazil. Pomyslel vůbec někdy na někoho jinak, než jak by mohl být užitečný? Měl by je udržet v co největším bezpečí, ja-ko byly na vrcholku věže. Ne že by věž byla nějak zvlášť bezpeč-ná, jak se ukázalo, ale tentokrát zvládne věci lépe.

Když se přiblížil, Sulin vstala. Vršek hlavy jí zakrývala světlá čapka obvazů z algode a vlasy tvořily bílé třásně pod ním.

"Půjdu blíž k městu," sdělil jí, "odkud snad uvidím, co se děje, a možná s tím i něco udělám. Všechny zraněné zůstanou tady spo-lu s dost velkým počtem ostatních, aby je v případě potřeby ochrá-nily. Ať je ta stráž silná, Sulin. Potřebuju s sebou jenom hrstku, a byla by to špatná odplata za čest, kterou mi Děvy prokázaly, kdy-bych nechal zraněné povraždit." To by mělo větší část z nich udr-žet mimo boj. On sám by byl musel zůstat stranou, aby tak udrželi ostatní, ale podle to-ho, jak se cítil, by to pro něj nebylo žádné bří-mě. "Chci, abys zůstala tady, a -"

"Já nejsem zraněná," opáčila škrobeně, a on zaváhal a pak po-malu kývl.

"Tak dobře." Nepochyboval o tom, že je těžce zraněná, ale taky nepochyboval o tom, že je tvrdá. A kdyby zůstala tady, mohlo by to skončit tak, že by měl jako velitele osobní stráže na krku něko-ho, jako byla Enaila. Zacházela-li s ním žena jako s bratrem, ne-bylo to rozhodně tak protivné, ve srovnání s tím, když s ním za-cházela jako se synem, a on nebyl v náladě na to druhé. "Ale pevně věřím, že zařídíš, aby za mnou nešla žádná, která je zraněná, Sulin. Budu muset být v pohybu. Nemůžu si dovolit mít s sebou ně-koho, kdo mě bude zpomalovat nebo koho budu muset někde ne-chat."

Sulin rychle kývla, čímž ho přesvědčila, že zařídí, aby tu zůsta-la každá Děva, která na sobě bude mít byť jen škrábnutí. Až na se-be, samozřejmě. Tentokrát se necítil provinile, že někoho využívá. Děvy se rozhodly nosit oštěp, ale taky se rozhodly jít za ním. Mož-ná "jít za ním" nebylo to správné slovo, pokud vzal v úvahu ně-které věci, které dělaly, ale to v jeho mysli nic nezměnilo. Nemohl a nechtěl nařídit nějaké ženě jít na smrt, a tím to končilo. Poprav-dě řečeno před tímhle očekával nějaké námitky. Byl víc než vděč-ný, že žádné nebyly. Mys-lím, že musím být obratnější.

Přišli dva gai'šatnové ve světlém rouchu a přivedli Jeade'ena a Rosu, a za nimi přicházel zástup dalších s náručemi plnými ob-vazů a mastí a plnými měchy s vodou na ramenou, pod dohledem Soriley a tuctu dalších moudrých, které Rand poznal. Napadlo ho, že přinejlep-ším zná jména tak poloviny z nich.

Sorilea byla zcela určitě ve velení a rychle poslala gai'šainy a ostatní moudré, aby se rozešli mezi Děvy postarat se o zraněné. Podí-vala se na Randa, Egwain a Aviendhu, zamyšleně se zamračila a na-špulila tenké rty. Očividně si myslela, že všichni tří vypada-jí dost otřeseně, aby jim bylo nutné ošetřit rány. Ten pohled stačil, aby se Egwain okamžitě začala škrábat do sedla své bělky s úsmě-vem a ještě na moudrou kývla, ačkoliv kdyby byli Aielové znalej-ší jízdy na koni, Sorilea by si musela uvědomit, že Egwainina neohrabanost a ztuhlost nejsou vůbec normální. A hodně vypovídalo o stavu, v jakém byla Aviendha, že se bez nejmenších námitek nechala od Egwain vytáh-nout za ni do sedla. Aielanka se na Sorileu také usmála.

Rand zaskřípal zuby a jediným plavným pohybem se vytáhl do sedla svého koně. Protesty bolavých svalů byly překryté lavinou bo-lesti z poraněného boku, jako by ho znovu bodli, a trvalo mu ce-lou minutu, než se dokázal znovu nadechnout, ale nic z toho nedal najevo.

Egwain pobídla Rosu blíž k Jeade'enovi, dost blízko, aby mohla zašeptat. "Jestli nedokážeš vylízt na koně líp než takhle, Rande al'Tho-re, tak bys možná měl na chvíli na ježdění zapomenout." Aviendha měla zase jeden z těch nicneříkajících aielských výrazů, ale oči mu upírala do tváře.

"Já si taky všiml, jak nasedáš," odpověděl Rand tiše. "Možná bys měla zůstat tady a pomoct Sorilee, dokud se nebudeš cítit líp." To ji umlčelo, i když kysele stiskla rty. Aviendha se na Sorileu zno-vu usmá-la. Stará moudrá je stále pozorovala.
Rand pobídl grošáka z kopce do klusu. Každý krok mu do boku vyslal ránu, což ho nutilo dýchat skrze zaťaté zuby, ale musel ujet dost velký kus cesty, a to by pěšky nezvládl. Kromě toho mu začí-nal jít Sorilein pohled na nervy.
Rosa se k Jeade'enovi připojila, než ušel padesát kroků po zarost-lém svahu, a za dalších padesát u nich byla Sulin a proud Děv, některé se ještě rozběhly dopředu. Bylo jich víc, než doufal, ale ne-mělo by na tom záležet. To, co musel udělat, nedostane nikoho blíž k bojům. Mo-hou zůstat vzadu s ním v bezpečí.
Uchopit saidín byla dřina sama o sobě, dokonce i přes angrial, a čirá váha toho úkolu jako by na něj tlačila víc než obvykle, i špí-ny bylo víc. Aspoň že ho prázdnota zaštítila před vlastní bolestí. Alespoň trochu. A jestli se Sammael pokusí hrát s ním znovu ně-jaké hry...
Pobídl Jeade'ena do rychlejšího kroku. Ať už udělal Sammael co-koliv, Rand měl pořád svou vlastní práci.
* * *
Pršelo, Matovi z krempy klobouku kapala voda a on musel opa-kovaně otírat konec dalekohledu. Liják v poslední hodině polevil, ale řídké větve jezdce nijak nekryly. Kabátec už měl dávno promáčený a Oko měl uši přitisknuté k hlavě. Kůň stál, jako by se ne-hodlal po-hnout, jakkoliv ho Mat pobízel patami.
Mládenec nevě-děl jistě, kolik je hodin. Usoudil, že bude asi odpoledne, ale tem-ná mračna s deštěm neprořídla a zakrývala slunce. Na druhou stranu, měl pocit, jako by od chvíle, kdy sjel z kopce, aby varoval Taireny, uběhly tři čtyři dny. Pořád si ještě nebyl zcela jistý, proč to vlastně udělal.
Teď vyhlížel k jihu a hledal cestu ven. Cestu pro tři tisíce mužů. Tolik jich zatím přežilo, i když neměli tušení, co má za lubem. Vě-řili, že pro ně hledá další boj, ale ty tři zatím byly podle něj o tři víc, než bylo zdrávo. Napadlo ho, že by teď mohl uniknout sám, pokud bude mít oči otevřené a vezme rozum do hrsti.
Tři tisíce mužů však přita-hovalo pohledy, kamkoliv se pohnuli, a nepohybo-vali se zrovna rych-le, když víc než polovina z nich byla opěšalá. Proto byl teď na tomto Světlem zapomenutém kopci a proto se všichni Tairenové a Cairhie-ňané tlačili v dlouhé úzké kotlině me-zi tímhle a dalším kopcem. Kdy-by k němu prostě vyrazil...
Prudce si přiložil dalekohled zpátky k oku a zlobně se zadíval k jihu na řídce zalesněné pahorky. Tu a tam bylo mlází, některé houšti-ny byly vskutku dost velké, ale většinou byla krajina jen po-rostlá keří-ky a trávou. Propracoval se zpátky k východu, využíva-je každého zá-hybu v zemi, který by schoval i myš, a přivedl zástup s sebou do lesa, kde byl aspoň trochu slušný úkryt. Pryč od těch zatracených blesků a ohnivých koulí. Nebyl si jist, zda to bylo hor-ší, když létalo tohle, nebo když hlína prostě za hrozného řevu vy-buchovala bez nějakého očividného důvodu. Všechna ta námaha, aby zjistil, že se bitva prostě přesouvá podle něj. Nějak se nedoká-zal dostat pryč ze středu bojů.
Kde je moje zatracený štěstí, když ho opravdu potřebuju? Byl hlupák se slámou místo mozku, že zůstal. To, že se mu zatím daři-lo udržet ostatní naživu, ještě neznamenalo, že se mu to bude dařit dál. Dříve či později kostky skončí na Temného očích. Jsou to pro-klatí vojáci. Měl bych je v tom nechat a odjet.
Ale pátral dál, prohlížel zalesněné vrcholky a hřebeny. Ty kryly Couladinovy Aiely stejně jako jeho muže, ale tu a tam nějakého nepří-tele zahlédl. Ne všichni Aielové se účastnili prudkých bitev, ale jedna každá skupina byla větší než jeho a všechny byly mezi ním a bezpe-čím na jihu, a on neměl, jak by poznal, kdo je kdo, dokud nebude poz-dě. Aielové samotní to zřejmě poznali na první po-hled, jemu to však k ničemu nebylo.
Asi o míli či víc dál běželo v zástupu po osmi asi sto postav v ca-dinsorech. Bojovníci mířili k východu a dorazili na kopec, kde půl tuctu kalin tvořilo ubohou náhražku hájku. Než vedoucí běžci mohli začít sestupovat, udeřil do jejich středu blesk a rozho-dil muže i hlínu jako kámen hozený do rybníka. Oko se ani nezachvěl, když k nim dolehl hrom. Valach si již zvykl na zásahy, kte-ré byly mnohem blíž.
Někteří z těch na zemi se s kulháním zvedali, okamžitě se připo-jovali k těm, již se udrželi na nohou, a spěšně prohlíželi ty, co se ne-hýbali. Asi tucet si jich hodili na ramena a pak všichni zmizeli z do-hledu, zpátky cestou, kterou přišli. Nikdo se ani nezastavil, aby obhlé-dl kráter. Mat viděl, když se tuhle lekci učili. Čekání jen z mraků při-volalo další stříbrné kopí. Ve chvilce byli všichni mi-mo dohled. Až na

mrtvé.
Mat pootočil dalekohled k východu. O pár mil dál tam bylo vi-dět slunce. Nad stromy by měla být vidět věž z kulatiny, ale on ji nedoká-zal najít. Možná hledal na špatných místech. Nezáleželo na tom. Bles-ky musely být Randova práce - a všechno ostatní taky. Kdybych se jen dostal dost daleko tímhle směrem... Byl by právě tam, kde začal. I kdyby nebylo působení ta'veren, jež ho přitahovalo zpátky, bude pro něj hodně těžké odjet podruhé, jakmile to Moirain jednou zjistí. A pak tu ještě byla Melindhra. Zatím nikdy neslyšel o ženě, která by nebrala s nedůvěrou, že se muž pokusí odejít z jejího života, aniž by jí to dal na vědomí.
Pomalounku posouval dalekohled hledaje věž. Svah pokrytý kali-nami a břízami, rostoucími kus od sebe, náhle vzplál plamenem a všechny stromy se naráz změnily v hořící pochodně.
Mat pomalu sklonil mosaznou trubičku. Na to, aby viděl oheň, ji skoro nepotřeboval. Navíc k obloze již stoupal hustý šedý dým jako obrovský chochol. Mat nepotřeboval vidět nějaká znamení, aby poznal usměrňování, když nějaké viděl, rozhodně ne v tako-vémhle případě. Takže Rand konečně překročil hranici šílenství? Nebo možná Aviend-ha měla konečně dost toho, že ji nutí zůstávat ve své blízkosti. Nikdy nerozčilujte ženu, která může usměrňovat. To bylo pravidlo, jehož se Mat dokázal držet jen zřídka, ale hodně se snažil.
Schovej si ty chytré poznámky pro někoho jiného, pomyslel si ky-sele. Právě se snažil nemyslet na třetí možnost. Jestli se Rand ještě úplně nezbláznil a Aviendha nebo Egwain či jedna z moud-rých se ho nerozhodla zbavit, tak se do dnešních událostí vložil ně-kdo jiný. Uměl si dát dvě a dvě dohromady a nedostat pět. Sammael. Tolik k téhle cestě ven. Nebyla to cesta z ničeho ven. Krev a zatracenej popel! Co se to stalo s mým -?
Komusi za ním zapraskala pod nohou suchá větev a Mat zareago-val bez přemýšlení, spíš koleny než otěžemi otočil Oka v těs-ném kru-hu a oštěpem s mečovou čepelí švihl hned od hrušky své-ho sedla. Estean málem upustil přílbu a vytřeštil oči, jak se krátká čepel za-stavila těsně předtím, než by mu rozrazila hlavu. Déšť mu při-plácl vlasy k hlavě. Také opěšalý Nalesean se zazubil, částečně po-lekaně a částečně pobaveně nad tísní druhého mladého Tairena. Nalesean, s hranatou tváří a podsaditý, byl další, kdo po Melanrilovi vedl tairen-skou jízdu. Talmanes a Daerid tu byli také, jako ob-vykle o krok poza-du, a s neutrálním výrazem pod kapalíny, také ja-ko obvykle. Ti čtyři zavedli své koně hlouběji mezi stromy.
"Přímo k nám míří Aielové, Mate," hlásil Nalesean, když Mat zvedl krkavci poznačený oštěp vzhůru. "Světlo spal moji duši, po-kud jich je třebas o jednoho míň než pět tisíc." Při tomhle se taky křenil. "Nemyslím, že vědí, že na ně čekáme."
Estean přikývl. "Drží se údolí a kotlin. Schovávají se před..." Vzhlédl k mrakům a zachvěl se. Nebyl jediný, koho znepokojo-valo to, co mohlo spadnout z oblohy - ostatní tři vzhlédli rovněž. "A stejně, je jasné, že chtějí projít místem, kde stojí Daeridovi mu-ži." Když se zmiňoval o pikynýřích, skutečně se mu v hlase ozval náznak úcty. Pravda, nebyl příliš silný a přiznávaný jen nevrle, ale bylo těžké dívat se svrchu na někoho, kdo vám párkrát zachránil krk. "Budou u nás dřív, než nás uvidí."
"Nádhera," prskl Mat. "Tohle je teda vážně zatracená nádhera."
Myslel to sice sarkasticky, nicméně Naleseanovi a Esteanovi to samozřejmě uniklo. Vypadali dychtivě. Daerid však měl ve zjizvené tváři asi tolik výrazu co kámen a Talmanes maličko zvedl obo-čí, podí-val se na Mata a lehounce zavrtěl hlavou. Ti dva znali boj.
První střet se Shaidy byla přinejlepším vyrovnaná sázka, jakou by Mat nikdy nevzal, kdyby nemusel. Že všechny ty blesky Aiely otřásly natolik, až se obrátili na bezhlavý útěk, na věci nic nemě-nilo. Ještě dvakrát se dnes dostali do boje, kdy se Mat ocitl před volbou chytit, či být chycen, a ani jednou z toho nevyšli zdaleka tak dobře, jak Taire-nové věřili. Jednou to bylo nerozhodně, ale je-nom proto, že se dokázal Shaidů zbavit poté, co se stáhli, aby se přeskupili. Alespoň nezaútočili znovu, když Mat všechny odváděl kroutícími se údolími. Tušil, že si našli jinou zábavu. Možná další z těch blesků, ohnivé kou-le či Světlo ví co. Mat velmi dobře věděl, co jim umožnilo uniknout z posledního boje téměř bez škrábnutí. Další tlupa Aielů vrazila do zad těm, kteří bojovali proti němu, těs-ně před tím, než byli jeho pikynýři přemoženi. Shaidové se roz-hodli odtáhnout k severu a ti druzí - pořád ještě nevěděl, kdo to byl - zahnuli k západu, čímž ho zanechali na bojišti samotného. Nale-sean a Estean to považovali za jasné vítězství.

Daerid a Talmanes však věděli své.
"Kolik času máme?" zeptal se Mat.
Odpověděl Talmanes. "Půl hodiny. Možná o trochu víc, jestli nám štěstěna požehná." Tairenové se tvářili pochybovačně. Pořád si zřejmě ještě neuvědomovali, jak rychle se Aielové dokážou pře-sunovat.
Mat si ale žádné iluze nedělal. Už sice prostudoval okolní terén, přesto se podíval ještě jednou a povzdechl si. Z tohoto kopce byl vel-mi dobrý výhled a jediný slušný háj na půl míle okolo byl pří-mo tam, kde seděl na koni. Ostatek byly jen zákrsky a keře, saha-jící asi do výšky pasu, tu a tam přerušené kalinou a břízou a občas i dubem. Tihle Aielové určitě vyšlou zvědy, aby se tu porozhlédli, a nebyla naděje, že by se aspoň jezdci dostali mimo dohled, než sem dorazí. Pikynýři skončí rovnou na otevřeném prostranství. Věděl, co je třeba udělat - bylo to chytit, nebo být chycen - ale ješ-tě se mu to nemuselo líbit.
Jen se podíval, ale než mohl otevřít ústa, ozval se Daerid. "Mo-ji zvědové mi řekli, že s těmihle je sám Couladin. Aspoň jejich vůdce má holé paže a na nich znamení, co se o nich povídá, že no-sí i pán Drak."
Mat zavrčel. Couladin, a míří k východu. Kdyby existoval něja-ký způsob, jak by Mat mohl uhnout stranou, ten chlapík by naběhl přímo na Randa. O tohle mu možná nakonec také šlo. Mat si uvě-domil, že doutná hněvem, a nemá to nic společného s tím, že Couladin chce zabít Randa. Náčelník Shaidů, nebo co ten chlap vlast-ně byl, si mohl Mata pamatovat jako někoho, kdo se pohyboval kolem Randa, avšak Couladin byl vlastně důvodem, proč tu uvízl uprostřed bojů, zoufale se snažil zůstat naživu a uvažoval, jestli se snad bitva každou chvíli nezmění v osobní souboj mezi Randem a Sammaelem, což byl ten druh souboje, při němž by mohli zemřít všichni na dvě tři míle kolem. Totiž jestli nejdřív neskončím s oště-pem mezi žebry. A neměl o nic víc na vybranou než husa potulují-cí se před kuchyňskými dveřmi. Nic z toho by se nestalo, nebýt Couladina.
Škoda, že ho nikdo nezabil už před lety. Rozhodně k tomu posky-tl lidem dost důvodů. Aielové dávali hněv otevřeně najevo jen zřídkakdy, a když k tomu došlo, byl chladný a neodvratný. Coula-din, na druhou stranu, zřejmě vzplál jako vích alespoň dvakrát tři-krát za den, ztrácel hlavu v záchvatech vzteku tak rychle, jako když se zlomí stéblo. Zázrak, že je ještě naživu, a samotného Tem-ného štěstí.
"Naleseane," řekl Mat rozzlobeně, "zahni se svými Taireny širo-kým obloukem k severu a napadni tyhle chlapíky zezadu. My je zaba-víme, takže jeď co nejrychleji a vrhni se na ně, jako když pa-dá stodo-la."
Takže on má Temného štěstí, jo? Krev a popel, dou-fám, že to moje se už vrátilo. "Talmanesi, ty uděláš to samý z jihu. Pohyb, oba. Máme málo času a ještě se nám krátí."
Oba Tairenové se chvatně poklonili a vrhli se ke svým koním. Cestou si jen narazili přílby na hlavy.
Talmanes se poklonil obřadněji. "Štěstěna provázej tvůj meč, Mate. Nebo bych spíš měl říct oštěp." Pak byl také pryč.
Když ti tři zmizeli dole pod kopcem, k Matovi vzhlédl Daerid a prstem si z očí vytřel déšť. "Takže tentokrát zůstaneš s píkami. Ne-smíš dovolit, aby tě přemohl hněv k tomuhle Couladinovi. Bit-va není vhodné místo pro souboje."
Mat téměř zíral s otevřenou pusou. Souboj? On? S Couladinem? Proto si Daerid myslel, že zůstává s pěšáky? Rozhodl se k tomu, pro-tože držet se za pikynýři bylo bezpečnější. To byl jeho důvod. Jediný důvod. "Neboj se. Já se dokážu udržet na uzdě." A to Dae rida pova-žoval za nejrozumnějšího z nich ze všech.
Cairhieňan jen kývl. "Myslel jsem si, že to zvládneš. Viděl jsi už, jak píky zatlačili zpátky, a taky jsi čelil jednomu dvěma útokům, to odpřísáhnu. Talmanes sice vzdává chválu, když jsou tu dva vznešení pánové, ale já ho slyšel říkat nahlas, že za tebou pů-jde, kamkoliv ho povedeš. Jednou bych si rád poslechl tvůj příběh, Andořane. Jenže jsi mladý - pod Světlem, nemyslel jsem to ne-uctivě - a mladí muži mají horkou krev."
"Tenhle déšť ji zchladí, když už nic jinýho." Krev a popel! Co-pak se všichni zbláznili? Talmanes že ho velebí? Napadlo ho, co asi řeknou, až zjistí, že je jenom hazardní hráč, který se řídí útrž-ky vzpomínek mužů, co jsou už tisíc i víc let mrtví. Pak začnou ta-hat los o to, kdo dostane první příležitost narazit ho na rožeň jako prase. Zvlášť urození pánové. Nikdo nemá rád, když z něj někdo udělá hlupáka, ale šlechtici to zřejmě měli rádi ze všech nejméně, snad pro-to, že ze sebe hlupáky dělali příliš často sami. No, ať tak nebo tak, až se to provalí, on hodlal být na míle daleko. Zatracený Couladin. Jak rád bych mu vrazil

tenhle oštěp do chřtánu! Pobídl Oka a vyrazil k protějšímu svahu, pod nímž čekali pěšáci.
Daerid také vyšplhal do sedla a zamířil s koněm vedle Oka. Když mu Mat líčil svůj plán, jen přikyvoval. Lučištníci na svazích, kde mo-hou krýt boky, ale schovaní v křoví až do poslední chvíle. Jeden muž na hřebeni, aby dal znamení, že jsou Aielové na dohled, a pikynýři vykročí, jakmile dostanou znamení, a budou pochodo-vat rovnou k blížícímu se nepříteli. "Jakmile my zahlídnem Shaidy, ustoupíme, jak nejrychleji to půjde, až skoro k tomu sedlu ta-dy mezi těmahle kopeč-kama, a pak se otočíme čelem k nim."
"Budou si myslet, že chceme utéct, uvědomí si, že to nedokážem, a obrátí se na místě jako medvěd proti psům. Když uvidí, že nás proti nim není ani půlka a že bojujem jenom proto, že musíme, tak by si měli myslet, že nás dokážou převálcovat. Kdybychom je jen dokázali zabavit, než se na ně zezadu vrhnou jezdci..." Cairhie-ňan se skutečně zazubil. "To je použití aielské taktiky proti nim sa-motným."
"Radši bychom je měli zatraceně zabavit." Matův tón byl stejně suchý, jako byl jeho majitel promočený. "A abychom toho dosáh-li - abychom dosáhli toho, že oni nezačnou stahovat smyčku ko-lem našich boků - chci, aby, jakmile zastavíš ústup, začali muži křičet: ‚Chraňte pána Draka.'" Tentokrát se Daerid zasmál nahlas.
To by mělo Shaidy opravdu přilákat, zvlášť jestli je vede Coula-din. Jestli je skutečně vede Couladin, jestli si bude myslet, že je Rand s pikynýři, jestli se pikynýři dokážou udržet, než dorazí jezd-ci... Hod-ně jestli. Mat znovu slyšel, jak se mu v hlavě kutálejí kost-ky. Tohle byl ten největší hazard, jakého se v životě odvážil. Na-padlo ho, za jak dlouho se asi setmí. Člověk by měl být schopen se v noci dostat pryč. Přál si, aby se mu ty kostky dostaly z hlavy ne-bo aby se zastavily, aby věděl, co mu padlo.
Zamračil se do deště a pobídl Oka dolů z kopce.
* * *
Jeade'en se zastavil na hřebeni, kde tucet stromů tvořil jakýsi ma-lý, řídký hájek, a Rand se jenom tak lehce nahrbil proti bolesti v boku. Srpek měsíce vysoko na obloze vrhal bledé světlo, ale i pro jeho sai-dínem zesílený zrak bylo všechno za hranicí asi sto kroků jen beztva-rým stínem. Noc pohltila okolní kopce celé a on si jen přerušovaně uvědomoval, že se opodál drží Sulin a všude ko-lem něj jsou Děvy. Ale on taky nějak nedokázal udržet oči otevře-né, neustále se mu zavíraly. Navíc ho v nich pálilo a říkal si, že ta hryzavá bolest v boku je to jediné, co ho ještě drží při vědomí. Ne-říkal si to však nijak často. Myšlenky teď byly nejen vzdálené, ale taky pomalé.
Usiloval mu dnes Sammael o život dvakrát, nebo to bylo třikrát? Víckrát? Měl dojem, že by si měl pamatovat, kolikrát se ho někdo pokusil zabít. Ne, ne zabít. Vlákat do pasti. To na mě pořád ještě žár-líš, Tel Janine? Copak jsem tě někdy urazil nebo ti dal snad jen o fous míň, než sis zasloužil?
Rand se zakymácel a projel si rukou vlasy. Na té myšlence bylo něco zvláštního, avšak nemohl přijít na to, co. Sammael... Ne. S tím si to vyřídí, až... jestli... To je jedno. Později. Dnes Sammael jen odváděl pozornost od toho, co bylo důležité. Možná byl už do-konce pryč.
Měl nejasný pocit, že nedošlo k žádnému útoku po... Po čem? Vzpomněl si, že na Sammaelův poslední tah odpověděl něčím ob-zvlášť ošklivým, onu vzpomínku však nedokázal vytáhnout na po-vrch. Nebyl to odřivous. Ten to být nemohl. Ohrožuje látku vzoru. Ani pro Ilienu ne? Pro ni bych spálil celý svět a použil svou duši jako troud, kdybych mohl znovu slyšet její smích.
Znovu odplouval pryč od toho, co bylo důležité.
Když slunce zapadalo, bojovalo se, dloužící se stíny postupně přemohly rudozlaté světlo a muži zabíjeli a umírali. I teď vrtošivý vítr přinášel z dálky křik a jek. Kvůli Couladinovi, pravda, ale ten skuteč-ný důvod byl on sám.
Na chvíli si nemohl vzpomenout na vlastní jméno.
"Rand al'Thor," řekl nahlas a zachvěl se, i když měl kabátec úplně propocený. Na malou chvíli mu to jméno znělo cize. "Jsem Rand al'Thor a musím... musím vidět."
Od rána nejedl, ale ona taky špína na saidínu zaháněla hlad. Prázdnota se neustále chvěla a on se pravého zdroje držel zuby nehty. Bylo to jako jet na býku dohánénému k šílenství střečkem či plavat nahý v řece ohně zčeřené do peřejí zubatými ledovými balvany. A přesto, když mu zrovna nehrozilo, že bude nabrán na rohy, potlučen či utopen, zdálo se mu, že saidín je jediná síla, kte-rá mu ještě zbyla. Sai-dín byl tu, plnil ho až po okraj, snažil se mu nahlodat či rozežrat duši, ale byl také připraven k

použití.
Trhaně kývl, usměrnil a vysoko na obloze cosi zaplálo. Cosi. Koule bublajících modrých plamenů, které drsným světlem zahá-něly tmu.
Všude kolem se vzedmuly kopce a stromy byly v ostrém světle černé. Nikde se nic nehýbalo. V závanu větru k němu dolétl slabý zvuk. Snad jásot či zpěv. Nebo si to možná představoval. Bylo to tak slabé, že si to docela dobře mohl vymyslet, a když utichl vítr, utichl i zvuk.
Náhle si Rand uvědomil Děvy kolem sebe, stovky Děv. Někte-ré, včetně Sulin, na něj hleděly, ale hodně jich mělo oči zavřené. Chvíli mu trvalo, než si uvědomil, že se snaží zachovat si noční vi-dění. Za-mračil se a zapátral. Egwain a Aviendha tu již nebyly. Pře-šla další dlouhá chvíle, než si vzpomněl a uvolnil tkanivo svého usměrňování a nechal noc znovu zahalit temnotou. Hlubokou temnotou, teď, pro jeho oči.
"Kde jsou?" Nejasně ho podráždilo, když musel říci, koho má na mysli, a stejně nejasně si uvědomil, že pro to nemá žádný dů-vod.
"Za soumraku odešly za Moirain Sedai a moudrými, Car'a'car-ne," odpověděla Sulin přistoupivši blíž k Jeade'enovi. Krátké bílé vla-sy jí v měsíčním světle zářily. Ne, měla obvázanou hlavu. Jak na to mohl zapomenout? "Už jsou pryč dobré dvě hodiny. Ony vědí, že tělo není kámen. Dokonce i nejsilnější nohy doběhnou jen tak daleko."
Rand se zamračil. Nohy? Ony přece jely na Rose. Ta ženská mlu-vila nesmysly. "Musím je najít."
"Jsou s Moirain Sedai a moudrými, Car'a'carne," řekla mu poma-lu. Rand měl dojem, že se taky mračí, ale nemohl si být jist.
"Je ne," zamumlal. "Musím najít svoje lidi. Jsou pořád někde tam venku, Sulin." Proč se hřebec nehýbá?
"Můžu jim pomoct." Jistě, mu-sí grošáka pobídnout patami do žeber. Ale když to udělal, Jeade'en jen ustoupil bokem, neboť ho Sulin držela za lícnice. Ne-vzpomínal si, že by předtím držela koně za uzdu.
"Teď s tebou musejí mluvit moudré, Rande al'Thore." Její hlas se změnil, ale on byl příliš vyčerpaný, aby poznal jak.
"Nemůže to počkat?" Musel minout běžce se zprávou. "Musím je najít, Sulin."
Na druhé straně hřebcovy hlavy jako by ze země vyrostla Enaila. "Našel jsi své lidi, Rande al'Thore."
"Moudré už na tebe čekají," dodávala Sulin. S Enailou obrátily hřebcovu hlavu, aniž by počkaly na jeho souhlas. Když vyrazily klika-tou stezkou dolů z kopce, Děvy se z nějakého důvodu tlačily tak blíz-ko, že se rameny otíraly grošákovi o boky, a jak k němu vzhlížely, od tváří se jim odráželo měsíční světlo.
"Ať už chtějí cokoliv," zavrčel Rand, "měly by si pospíšit." Neby-lo třeba, aby koně vedly, ale dělat kvůli tomu rozruch znamena-lo příliš velkou námahu. Otočil se, aby viděl za sebe, a zachrčel, jak mu bokem projela bolest. Hřeben již spolkla noc. "Ještě mám spoustu práce. Musím najít..." Couladina. Sammaela. Muže, kteří pro něj bojovali a umírali. "Musím je najít." Byl příliš unavený, ale nemohl jít spát.
Tábor moudrých ozařovaly lampy na tyčích a ohýnky, kde muži a ženy v bílém odění měnili konvice, v nichž již voda začala vřít, za další. Všude tu pobíhali gai'šainové i moudré a ošetřovali zraněné, jichž byl tábor plný. Podél dlouhých řad těch, kteří se ne-dokázali po-stavit, procházela pomalu Moirain a pouze tu a tam se zastavila, aby na některého Aiela vložila ruce. Zraněný se pak za-čal zmítat v záchva-tu léčení. Kdykoliv se narovnala, zapotácela se, a Lan se jí držel za ramenem, jako by ji chtěl podržet, či čekal, že to bude muset udělat. Sulin si vyměnila pár slov s Adelin a Enailou, ale mluvily příliš tiše, aby je Rand slyšel, a mladší ženy od-běhly za Aes Sedai.
Přes počet zraněných ne všechny moudré se o ně staraly. Ve vel-kém stanu kousek stranou jich asi dvacet sedělo v kruhu a naslou-chalo té, co stála uprostřed. Když se posadila, zaujala její místo další. Zvenčí kolem stanu klečeli gai'šainové, ale žádná z moud-rých se zjevně nezajímala o víno či o cokoliv kromě hovořící že-ny. Rand měl dojem, že teď mluví Amys.
K jeho překvapení s péčí o zraněné pomáhal i Asmodean. Na ra-menou mu visely měchy s vodou, což rozhodně vypadalo divně na tmavém sametovém kabátci a bílé krajce. Muž se narovnal, jak dá-val napít zraněnému s tělem až na obvazy do pasu nahým, všiml si Randa a zaváhal.
Po chvíli podal měchy jednomu gai'šainovi a propletl se mezi Děvami k Randovi. Ženy si ho nevšímaly - všechny zřejmě pozorova-ly Adelin a Enailu rozmlouvající s Moirain či upíraly oči na Randa - a když se musel zastavit kvůli pevnému kruhu Far Dareis Mai kolem Jeade'ena, měl Asmodean tvář napjatou. Děvy ho pro-pouštěly jen po-malu, a rozestoupily se jen natolik, aby se dostal k Randovu třmeni.

"Byl jsem si jistý, že musíš být v pořádku. Byl jsem si jistý." Z tónu jeho hlasu nic takového nebyla pravda. Když Rand nepro-mluvil, Asmodean nejistě pokrčil rameny. "Moirain trvala na tom, že mám roz-nášet vodu. Je to pěkně energická ženská, když nedo-volí bardovi pána Draka..." Odmlčel se a rychle si olízl rty. "Co se stalo?"
"Sammael," řekl Rand, ale ne jako odpověď. Jenom vyslovoval nahlas myšlenky, které táhly prázdnotou. "Vzpomínám si, jak ho po-prvé pojmenovali Ničitelem naděje. Poté, co zradil Hevanskou bránu a zanesl Stín až dolů do Rorn M'doi a do srdce Satelle. To-ho dne jako by zemřela všechna naděje. Culan Cuhan plakal. Co se děje?" Asmo-dean byl náhle v obličeji bílý jako Sulininy vlasy. Jen němě potřásl hlavou. Rand se zadíval ke stanu. Moudrou, kte-rá teď mluvila, neznal. "Tam na mě čekají? To bych se k nim měl připojit."
"Ještě tě neuvítají," ozval se Lan, jenž se objevil vedle Asmodea-na, který nadskočil, "ani žádného jiného muže." Rand taky ne-viděl ani neslyšel strážce přicházet, ale jen otočil hlavu. I to pro nějbyla velká námaha. Připadalo mu to jako hlava někoho jiného. "Sešly se s moudrými Miagomů, Codarrů, Shiandů a Darynů."
"Kmeny přicházejí za mnou," řekl Rand hluše. Ale čekaly dost dlouho, aby byl dnešek ještě krvavější. Takhle to v příbězích nikdy nebývalo.
"Tak to vypadá. Ale čtyři náčelníci se s tebou nesejdou, dokud se moudré nedohodnou," dodal Lan suše. "Pojď. Moirain ti řekne víc než já."
Rand zavrtěl hlavou. "Tak je to vyřízeno. Podrobnosti si poslech-nu později. Jestli nám už Han nemusí před nimi hlídat záda, tak ho potřebuju. Sulin, pošli běžce. Han -"
"Je to vyřízeno, Rande," řekl strážce naléhavě. "Všechno. Jižně od města zůstalo pouze pár Shaidů. Tisíce padly do zajetí a větši-na ostatních překračuje Gaelin. Před hodinou by ti poslali zprávu, kdyby někdo věděl, kde jsi. Neustále jsi byl v pohybu. Pojď, nech Moirain, ať ti to poví."
"Vyřízeno? Vyhráli jsme?"
"Ty jsi vyhrál. Na celé čáře."
Rand se zadíval, jak obvazují zraněné, na trpělivé řady čekající na ošetření i na ty, kteří již obvázaní odcházeli. Na řady těch, kte-ří leželi téměř nehybně. Moirain mezi nimi stále přecházela a tu a tam se una-veně zastavila a někoho vyléčila. Bylo tu samozřejmě jen pár zraně-ných. Ostatní budou přicházet, jak jen to zvládnou, během dne, a od-cházet, jak a kdy budou moci. Pokud budou mo-ci. Žádný z mrtvých nezůstane tady. Jen bitva prohraná je smut-nější než bitva vyhraná. Vzpomínal si, že to říkal dřív, kdysi dáv-no. Snad to někde četl.
Ne. Měl zodpovědnost za příliš mnoho živých, než aby si mohl dělat starosti s mrtvými. Ale kolik tváří poznám jako Jolieninu? Na Ilienu nikdy nezapomenu, ne, i kdyby shořel celý svět!
Zamračil se a zvedl ruku k čelu. Tyhle myšlenky se nějak kupi-ly jedna na druhou a přicházely z různých míst. Byl tak unavený, že už mu to vůbec nemyslelo. Nutně však potřeboval, potřeboval myšlenky, které nebudou klouzat jedna za druhou téměř mimo do-sah. Propustil zdroj i prázdnotu a zkroutil se v křeči, jak ho v tom okamžiku saidín málem strhl s sebou. Skoro neměl čas si uvědo-mit svou chybu. Když byla jediná síla pryč, udeřily na něj vyčer-pání a bolest.
Když padal z koně, uvědomoval si, jak se k němu otáčejí tváře, pohybují se ústa, ruce se natahují, aby ho zachytily a ztlumily je-ho pád.
"Moirain!" zařval Lan, a jeho hlas zněl Randovi v uších dutě.
"Silně krvácí!"
Sulin měla jeho hlavu v klíně. "Vydrž, Rande al'Thore," vyhrk-la naléhavě. "Vydrž."
Asmodean neříkal nic, tvářil se sklíčeně, a Rand cítil, jak mu od druhého muže do těla proudí pramínek saidínu. Přemohla ho tem-nota.

KAPITOLA PÁTÁ

Po bouři

Sedě na menším balvanu vyčnívajícím z hlíny na úpatí svahu se-bou Mat škubl, když si stahoval klobouk se širokou krempou hlou-běji do čela, aby mu do očí nesvítilo dopolední slunce. Částečně to udělal proto, aby si zastínil oči před sluncem. Byl tu však ještě dal-ší důvod, proč nechtěl vidět, i když mu to šrámy i modřiny připo-mínaly, a zvlášť škrábanec od šípu na spánku, na nějž se mu při-tiskl klobouk. Mastička z Daeridových sedlových brašen zastavila krvácení tady i onde, ale všechno ho pořád bolelo a většina ran na-víc pálila. To se ještě zhorší. Horko teprve začínalo působit, ale na čele se mu již tvořil pot a spodky i košili měl celé propocené. Ne-dbale ho napadlo, jestli do Cairhienu ještě někdy přijde podzim. Aspoň že mu nepohodlí bránilo myslet na to, jak je utahaný. Do-konce i po noci beze spánku by byl ležel vzhůru v péřové posteli, natož v pokrývkách na zemi. Ne že by chtěl být někde poblíž své-ho stanu, to tedy rozhodně ne.
Skvělej zatracenej kravál. Skoro mě zabili, potím se jako prase, nemůžu najít pohodlný místo, kam se natáhnout, a navíc se neodvažu-ju opít. Krev a zatracenej popel! Zarazil se s prstem polože-ným na trhlině na přednici kabátce - o coul vedle, a ten oštěp by mu byl projel srdcem. Světlo, ale že byl ten chlap dobrý! - a pus-til tuhle část z hlavy. Ne že by to bylo snadné, s tím vším, co se ko-lem něj dělo. Projednou Tairenům ani Cairhieňanům zřejmě nevadilo, že na všech stranách vidí aielské stany. Dokonce i přímo v táboře byli Aie-lové, a skoro stejně zázračně se Tairenové mísili u kouřících tá-borových ohňů s Cairhieňany. Ne že by někdo jedl. Nad ohni ne-stály na kamenech konvice, i když odněkud bylo cítit pálící se ma-so. Místo toho do sebe většinou nalili vína, kořalky či aielského oosquai, co se do nich vešlo, smáli se a oslavovali. Kousek od mís-ta, kde seděl Mat, asi tucet obránců Kamene, svlečených do pro-pocených košil, tančil za tleskání asi desaterónásobku diváků. V řa-dě, s rukama kolem ramen sousedů, přešlapovali tak rychle, až byl div, že žádný nezakopne nebo nekopne muže vedle sebe. Pro další kruh diváků byla v zemi zaražená dobře tři sáhy vysoká tyč - Mat spěšně odvrátil zrak - a tady

stejně tolik Aielanů také vykopávalo nohama. Mat usoudil, že je to tanec. Další Aiel jim k tomu hrál na dudy. Vyskakovali, jak nejvýš to šlo, vykopli jednou nohou ještě výš, dopadli na ni a pak vyskočili znovu, rychleji a rychleji, občas na vrcholu výskoku ještě provedli vodorovnou otočku nebo se sto-čili v saltu dopředu nebo nazad. Sedm osm Tairenů a Cairhieňanů sedělo a ošetřovalo si zpřelámané kosti, jak to zkoušeli po nich, a přitom jásali a smáli se jako šílenci, přičemž si předávali kame-ninový džbánek s jakýmsi pitím. Jinde tančili další muži a možná i zpívali. Ve všem tom hluku se to nedalo poznat. Aniž by se po-hnul, napočítal Mat deset fléten, nemluvě o dvakrát tolika píšťal-kách, a jeden hubený Cairhieňan v rozervaném kabátci dul na cosi, co vypadalo částečně jako flétna a částečně jako roh s přidanými nějakými podivnými kousky. A byl tu bezpočet bubínků, většinou to byly pánve, do nichž se bušilo lžícemi.
Zkrátka, tábor byl blázinec i bál dohromady. Mat to poznával, hlavně díky těm vzpomínkám, které stále dokázal přiřadit jiným mužům, když se hodně soustředil. Oslava toho, že jsou ještě naži-vu. Opět se vrhli Temnému pod nos a přežili, aby o tom mohli vy-právět. Další tanec na ostří nože skončil. Včera byli skoro mrtví, zítra možná zemřou, ale teď, dneska, byli naživu, nádherně živí. Mat se však na oslavu necítil. K čemu bylo dobré být naživu, když to znamenalo žít v kleci?
Když se k němu připotáceli Daerid, Estean a jakýsi podsaditý ru-dozlatý Aiel, jehož neznal, držíce se kolem ramen, Mat jen po-třásl hlavou. Ve všem tom hluku je skoro neslyšel, když se Daerid a Estean snažili naučit vyššího muže mezi sebou slova "Tance se Stínovým Jakem".

"Budem zpívat celou noc a pít celý den
a s holkama utratíme i poslední penízek
a až budou prachy pryč, tak zas odejdem
zatančit si se Stínovým Jakem."

Osmahlý chlapík o učení samozřejmě neměl zájem - ne dokud ho nepřesvědčí, že je to správná bojová píseň - ale poslouchal a nebyl jediný. Než se ti tři ztratili v dohledu v hemžícím se davu, získali pří-važek asi dvacítky dalších bojovníků, kteří mávali po-tlučenými cíno-vými pohárky a hrnečky z vysmolené kůže a všich-ni z plných plic vyřvávali nápěv.

"Je to pěkný potěšení v pivu a vínku
a taky v hezoučkým dívčím kotníčku,
ale mně, jo vždycky mně udělá radůstku
zatančit si se Stínovým Jakem."

Mat si přál, aby žádného z nich tuhle písničku nebyl naučil. To učení ho zabavilo ve chvíli, kdy ho Daerid ošetřoval, aby nevykr-vácel k smrti. Ta jeho mastička pálila stejně tolik jako rány samot-né, a Dae-rid nikdy nepřiměje žádnou švadlenku, aby mu záviděla jemné zachá-zení s jehlou a nití. Jenže tahle písnička se od prvního tuctu mužů šíři-la jako oheň po suché trávě. Tairenové i Cairhieňané, jezdci i pěchota, když se za úsvitu vrátili, všichni si ji zpívali.
Vrátili. Přímo do údolíčka, kde začali, pod troskami pobořené vě-že z kulatiny, a on neměl nejmenší příležitost dostat se pryč. Na-bídl se, že pojede napřed, a Talmanes a Nalesean se málem popra-li o to, kdo mu poskytne doprovod. Ne ze všech se stali nejlepší přátelé. Teď mu chybělo už jen to, aby se Moirain začala ptát na to, kde byl a proč, a brblat o tom, že je ta'veren a má povinnosti, o vzoru a Tarmon Gai'-donu, až by se mu z toho zatočila hlava. Ne-pochybně teď byla s Ran-dem, ale nakonec se k němu dostane.
Vzhlédl k vrcholku kopce na změť klád mezi polámanými stro-my. Ten Cairhieňan, co pro Randa vyrobil dalekohledy, teď byl naho-ře se svými tovaryši a prohlíželi to tam. Aielové měli plno řečí o tom, co se tam stalo. Rozhodně už měl být dávno pryč. Medailonek s liščí hlavou ho chránil před ženským usměrňováním, ale slyšel toho od Randa dost, aby věděl, že u muže je to s usměrňováním jinak. Neměl zájem zjišťovat, jestli ho ta věc ochrání i před Sammaelem a jemu podobnými.
Šklebě se, jak mu tělem projela bolest, použil oštěp s černým ra-tištěm, aby se zvedl na nohy. Kolem něj

pokračovaly oslavy. Kdy-by se teď přesunul ke koním uvázaným u provazů... Představa sed-lání Oka jej nijak netěšila.
"Hrdina by neměl sedět nasucho."
Překvapeně se otočil a zachrčel, jak ho to píchlo. Zrak mu padl na Melindhru. V ruce držela velký hliněný džbán, neměla oštěpy ani za-halenou tvář, ale zdálo se, že ho zvažuje. "Teď poslouchej, Melindhro, můžu všecko vysvětlit."
"Co musíš vysvětlit?" zeptala se a volnou rukou ho popadla ko-lem ramen. I když to s ním škublo, snažil se stát vzpřímeně. Pořád nebyl zvyklý dívat se na ženy nahoru. "Věděla jsem, že budeš hle-dat vlastní čest. Car'a'carn vrhá velký stín, ale žádný muž nechce strávit život ve stínu."
Mat spěšně zavřel pusu a zmohl se jen na slabé: "Jasně." Takže ho nechtěla zabít. "To je přesný." Jak se mu ulevilo, vzal si od ní džbánek, ale první lok vyplivl. Byla to ta nejdrsnější dvakrát destilo-vaná kořalka, jakou kdy okusil.
Melindhra mu džbánek sebrala, aby se mohla zhluboka napít, vděčně si povzdechla a strčila mu ho zase zpátky do ruky. "Byl to muž s velkou ctí, Mate Cauthone. Lepší by bylo, kdybys ho chy-til, ale i tím, žes ho zabil, jsi získal hodně ji. Bylo dobře, žes ho vy-hledal."
Mat se proti své vůli podíval na to, čemu se zatím vyhýbal - a otřásl se. Kožená šňůrka zavázaná v krátkých ohnivých vlasech držela Couladinovu hlavu na tři sáhy vysoké tyči tam, kde tančili Aielané. Hlava jako by se křenila. Na Mata.
Vyhledat Couladina? Dělal, co mohl, aby pikynýře udržel mezi sebou a každým Shaidem. Ale pak mu po spánku sjel ten šíp a on byl na zemi dřív, než si uvědomil, co se děje. Kolem zuřil boj a on se vy-škrábal na nohy, a oháněje se kolem sebe krkavci poznače-ným oště-pem, snažil se dostat zpátky k Okovi. Couladin se obje-vil, jako by se zhmotnil ze vzduchu, zahalený k zabíjení, ale ty ho-lé paže ovinuté Draky, lesknoucí se zlatě a rudě, se nedaly s ničím splést. Ten muž si svými oštěpy prosekal brázdu mezi pikynýři a křičel po Randovi, ať se ukáže, křičel, že on je pravý Car'a'carn. Možná tomu v té chvíli sku-tečně věřil. Mat pořád nevěděl, jestli ho Couladin poznal, ale na tom nezáleželo, ne když se ten chlapík rozhodl udělat do něj díru, jen aby se dostal k Randovi. Mat ani ne-věděl, kdo pak Couladinovi usekl hla-vu.
Měl jsem moc práce, jak jsem se snažil zůstat naživu, abych se koukal, pomyslel si kysele. A taky doufal, že nevykrvácí k smrti. Do-ma ve Dvouříčí uměl zacházet s holí stejně dobře jako kdoko-liv jiný, a hůl se od oštěpu příliš nelišila, ale Couladin se musel na-rodit s těmi věcmi v ruce. Jistě, nakonec mu tato zručnost nebyla k ničemu. Možná mi nakonec ještě trocha štěstí zůstala. Prosím, Světlo, ať se to ukáže teď!
Myslel na to, jak se zbavit Melindhry, aby mohl nasedlat Oka, když se tu s obřadnou úklonou, s rukou na srdci po cairhiensku, obje-vil Talmanes. "Štěstěna tě provázej, Mate."
"Tebe taky," odtušil Mat nepřítomně. Ona neodejde, protože jí řekne. Kdyby jí řekl, bylo by to jako pustit lišku do kurníku. Mož-ná kdyby jí řekl, že se chce projet. Povídalo se, že Aielové uštvou i koně.
"V noci přišla z města delegace. Bude se pořádat triumfální prů-vod na počest pána Draka jako projev díků za Cairhien."
"Vážně?" Musí přece mít nějaké povinnosti. Děvy se vždycky shromažďovaly kolem Randa. Možná ji kvůli tomu odvolají. Při tom pomyšlení se na ni koutkem oka podíval a řekl si, že by s tím raději neměl počítat. Její široký úsměv byl... majetnický.
"Delegaci vyslal vznešený pán Meilan," řekl Nalesean, jenž se k nim mezitím připojil. Jeho úklona byla stejně dokonalá, oběma ruka-ma mávl doširoka, ale spěšná. "To on nabízí průvod pánu Dra-kovi."
"Urozený pán Dobraine, urozený pán Maringil a urozená paní Co-lavaere, mezi jinými, také přišli za pánem Drakem."
Mat je na chvíli přestal vnímat. Oba se snažili předstírat, že ten druhý neexistuje - oba se dívali jen na něj a ani koutkem oka ne-uznali přítomnost toho druhého - ale tvářili se napjatě a napětí mě-li i v hlase, a klouby na rukou, jimiž svírali jílce, měli úplně bílé. Byl by to vrchol všeho, kdyby došlo na rány, a on by se nejspíš ješ-tě snažil odbelhat z dosahu, když by ho jeden z nich omylem pro-píchl. "Co záleží na tom, kdo vyslal delegaci, když Rand bude mít svůj průvod."
"Záleží na tom, abys ho požádal o naše spravedlivé místo v če-le," vyhrkl rychle Talmanes. "Tys zabil

Couladina a vysloužil jsi nám místo vepředu." Nalesean zavřel ústa a zamračil se. Očividně chtěl říci to samé.
"Požádejte ho vy dva," řekl Mat. "Mně do toho nic není." Me-lindhřin stisk zezadu na jeho krku zesílil, ale jemu na tom nezá-leželo. Moirain určitě nebude od Randa daleko. Nehodlal strkat hlavu do dal-ší oprátky, zatímco se ještě snažil vymyslet, jak vy-klouznout z té prv-ní.
Talmanes a Nalesean na něj civěli s otevřenými ústy, jako by byl duševně hodně zaostalý. "Ty jsi náš bojový velitel," namítl Nale-sean. "Náš generál."
"Můj osobní sluha ti vyleští boty," přisadil si Talmanes s lehoun-kým úsměvem, přičemž si dával pozor, aby se neobrátil na Tairena s hranatou tváří, "a vykartáčuje a spraví šaty. Budeš vypa-dat skvěle."
Naleseanova naolejovaná bradka sebou škubla, očima zpola za-létl k druhému muži, než se stačil zarazit. "Jestli smím nabídnout, tak mám dobrý kabátec, jenž ti, myslím, dobře padne. Zlatý aksa-mit a karmín."
Teď se zamračil Cairhieňan.
"Generál!" vyjekl Mat a s pomocí oštěpu se narovnal. "Já ne-jsem žádnej proklatej -! Totiž, nechtěl bych nikomu přebrat mís-to." Ať si přeberou, koho tím myslel.
"Ať shoří moje duše," vybuchl Nalesean, "to tvoje válečnické umění nám přineslo vítězství a udrželo nás naživu. Nemluvě o tvém štěstí. Slyšel jsem, že vždycky obrátíš tu správnou kartu, ale je toho víc. Šel bych za tebou, i kdyby ses nikdy nesešel s pá-nem Drakem."
"Ty jsi náš velitel," pospíšil si Talmanes střízlivějším, byť nemé-ně přesvědčeným tónem. "Do včerejška jsem poslouchal muže z ji-ných zemí proto, že jsem musel. Za tebou půjdu, protože chci. Možná nejsi v Andoru urozený pán, ale já říkám, že tady jsi, a za-vazuji se ti jako tvůj leník."
Cairhieňan a Tairen se na sebe dívali, jako by je dost nečekaně překvapilo, že vyslovili stejný pocit, a potom si oba pomalu, vá-havě vyměnili kývnutí. Když už neměli jeden druhého rádi - a jen hlupák by sázel na opak - aspoň v tomhle se shodli. Jistým způso-bem.
"Pošlu svého podkoního, aby ti na průvod připravil koně," řekl Talmanes, a skoro se ani nezamračil, když Nalesean dodal: "Můj mu může pomoct. Musíš nám dělat čest. A ať shoří moje duše, potřebuje-me zástavu. Tvoji zástavu." Teď Cairhieňan důrazně při-kývl.
Mat si nebyl jist, jestli se má hystericky smát nebo se posadit a zaplakat. Ty zatracené vzpomínky. Nebýt jich, byl by odjel. Ne-být Randa, nebyl by je měl v hlavě. Dokázal sledovat kroky, jež k tomu vedly, každý, jak se v dané chvíli zdálo, nezbytný a zdán-livě ukonče-ný, a přesto každý nevyhnutelně vedl k dalšímu. A na počátku všeho byl Rand. A zatracený ta'veren. Nechápal, jak je možné, že tím, že udělal něco naprosto nezbytného a podle jeho názoru téměř neškodné-ho, zabředával stále hlouběji do bahna.
Melindhra ho začala po krku hladit, místo aby mu ho tiskla. To po-slední, co teď potřeboval...
Vzhlédl na kopec a tam byla. Moirain na své bílé klisně s půvab-ným krokem, a po jejím boku se tyčil Lan na černém hřeb-ci. Strážce se k ní naklonil, jako by naslouchal, a zřejmě došlo ke krátké hádce, důrazné námitce z jeho strany, ale Aes Sedai po chvíli otočila Aldíb a odjela z dohledu na druhou stranu pahorku. Lan zůstal, kde byl, seděl na Mandarbovi a obhlížel tábor pod se-bou. Hleděl na Mata.
Mládenec se zachvěl na celém těle. Couladinova hlava se na něj opravdu šklebila. Mat ho skoro slyšel mluvit. Možná jsi mě zabil, ale tím jsi šlápl rovnou do pasti. Já jsem mrtvý, ale ty nikdy nebu-deš vol-ný.
"To je prostě zatracená nádhera," zabručel a zhluboka si přihnul drsné kořalky, načež se rozkašlal.
Talmanes a Nalesean si zřejmě mys-leli, že to myslel, tak jak to řekl, a Melindhra se souhlasně za-smála.
Když s ním oba urození pánové mluvili, sešlo se kolem asi tak padesát Tarienů a Cairhieňanů, a jeho doušek vzali jako znamení, aby ho začali oslavovat, načež přidali vlastní verše.

"Hodíme si kostkami, ať nám padne cokoliv,
a pomuchláme holky, ať jsou velké jakkoliv,
pak půjdeme za Matem, ať zavelí kamkoliv,
zatančit si se Stínovým Jakem. "

Mat se začal sípavě smát. Nemohl přestat. Jen se sesul zpátky na balvan a dal se do vyprazdňování džbánku. Z tohohle musí existo-vat nějaká cesta ven. Prostě musí.
* * *

Rand pomalu otevřel oči a civěl na střechu stanu. Pod jednodu-chou pokrývkou byl nahý. To, že ho nic nebolelo, ho málem pole-kalo, a přesto se cítil ještě slabší, než se pamatoval. A on se pa-matoval. Řekl věci, myslel si věci... Náhle ho zamrazilo. Nesmím dovolit, aby mě ovládl. Já jsem já! Já! Hmatal rukou pod pokrýv-kou a našel na boku hladkou, kulatou jizvu, sice měkkou, ale za-celenou.
"Moirain Sedai tě vyléčila," ozvala se Aviendha a on sebou úle-kem škubl.
Neviděl ji, jak tam tak seděla se zkříženýma nohama u ohniště a usrkávala ze stříbrné číše s vytepanými levharty. Asmodean se s bra-dou na lokti rozvaloval na poduškách se střapci. Ani jeden zjevně ne-spal. Oba měli pod očima tmavé kruhy.
"Nemusela to dělat," pokračovala Aviendha chladným hlasem. Unavená nebo ne, měla každý vlásek na svém místě a úhledné šaty byly v ostrém protikladu k Asmodeanovu pomačkanému tmavé-mu sametu. Tu a tam pootočila slonovinovým náramkem s trnitý-mi růžič-kami, který jí daroval, jako by si neuvědomovala, co dělá. Měla také stříbrný náhrdelník se vzorem sněhových vloček. Pořád mu ještě ne-řekla, kdo jí ho dal, ačkoliv se tvářila pobaveně, když si uvědomila, že to chce opravdu vědět. Nyní rozhodně pobaveně nevypadala. "Moirain Sedai sama se málem zhroutila, jak léčila ra-něné. Aan'allein ji musel odnést do jejího stanu. Kvůli tobě, Ran-de al'Thore. Protože tvoje léče-ní jí sebralo poslední síly."
"Aes Sedai je už na nohou," ozval se Asmodean potlačuje zív-nutí. Aviendžina ostrého pohledu si nevšímal. "Byla tu od svítání už dvakrát, i když říkala, že se uzdravuješ. Myslím, že včera v no-ci si tím nebyla jistá. Já taky ne." Přitáhl si k sobě pozlacenou har-fu, probíral se strunami a mluvil nedbalým tónem. "Samozřejmě jsem pro tebe udělal, co se dalo - ale moje nadání není v léčení, to musíš chápat." Zahrál pár tónů, aby to dokázal. "Vím, že muž se může zabít či zkrotit, když provádí to, co jsi udělal ty. Síla v jediné síle není k ničemu, když je tělo vyčerpaný. Saidín může snad-no zabít, když je tělo vyčerpaný. Aspoň jsem to tak slyšel."
"Už jsi skončil s vykládáním svých moudrostí, Jasine Nataeli?" Aviendžin tón byl, pokud něco, ještě mrazivější, a ani nepočkala na odpověď, již obrátila pohled jako modrozelený led zpátky na Randa. Zdálo se, že přerušení je jeho chyba. "Muž se občas může chovat jako hlupák a moc škody z toho nevzejde, ale náčelník je víc než obyčejný muž, natož náčelník náčelníků. Neměl jsi právo uštvat se málem k smrti. Snažily jsme se tě s Egwain přimět, abys šel s námi, když jsme byly příliš unavené a nemohly jsme dál, ale tys neposlechl. Možná jsi mnohem silnější než my, jak tvrdí Eg-wain, ale přesto jsi jenom z masa a krve. Jsi Car'a'carn, ne něja-ký nový Seia Doon, který hledá čest. Máš toh, závazek k Aielům, Rande al'Thore, a mrtvý ho nemůžeš naplnit. Nemůžeš vše udělat sám."
Rand na ni chvíli zíral s otevřenými ústy. Jen tak tak se mu poda-řilo vykonat aspoň něco, ze všech možných praktických důvodů ne-chal boj na ostatních a sám jenom klopýtal kolem a snažil se být pro-spěšný. Nedokázal dokonce ani zabránit Sammaelovi zaútočit, kdy a kde se mu zachtělo. A ona mu spílá, že udělal moc.
"Zkusím si to zapamatovat," prohlásil nakonec. Přesto vypada-la připravená kázat dál. "Jaké jsou zprávy o Miagomech a ostat-ních kmenech?" zeptal se stejně tak proto, aby ji odvrátil od toho, co měla v úmyslu, jako proto, že to chtěl vědět. Ženy byly zřídkakdy ochotné přestat, dokud vás nezatloukly do země, pokud se vám nepodařilo je rozptýlit.
Fungovalo to. Byla samozřejmě plná novinek a stejně dychtivá poučovat, jako hubovat. Asmodeanovo tiché brnkání - projednou to bylo cosi příjemného, dokonce romantického - tvořilo jejím slo-vům zvláštní pozadí.
Miagomové, Shiandové, Darynové a Codarrové se utábořili na dohled sobě navzájem o pár mil dál na východ. Mezi tábory, včet-ně Randova, se pohyboval stálý proud mužů i Děv, ale pouze me-zi spole-čenstvy, a Indirian a ostatní náčelníci se odmítali hnout. Nebylo již pochyb o tom, že nakonec k Randovi přijdou, ale ne, dokud moudré neuzavřou rozhovory.
"Ještě pořád se baví?" zabručel Rand. "Co pod Světlem můžou tak dlouho probírat? Náčelníci přicházejí za mnou, ne za nimi."
Aviendha po něm vrhla bezvýrazný pohled, za který by se nemu-sela stydět ani Moirain - "slova moudrých jsou pro moudré, Rande al'Thore." Zaváhala a dodala, jako by se k něčemu přizná-vala. "Egwa-in ti o tom může něco povědět. Až to skončí." Z její-ho tónu bylo jasné, že taky nemusí.
Odolala jeho pokusům zjistit víc, a tak to nakonec nechal být. Snad to zjistí dřív, než ho to kousne, a

možná taky ne, ale ať tak nebo tak, nehodlal z ní páčit jedno slovo po druhém, když nechtě-la mluvit. Aes Sedai zdaleka neměly na aielské moudré, když při-šlo na to, hlídat svá tajemství a obklopovat se záhadami. A tuhle lekci se Aviendha naučila zvlášť dobře.
Egwainina přítomnost na setkání moudrých přišla jako překvape-ní, a stejně tak Moirainina nepřítomnost - Rand by byl čekal, že bude uprostřed dění tahat za provázky podle svých plánů - ale ukázalo se, že jedno vycházelo z druhého. Nově přišedší moudré se chtěly setkat s jednou Aes Sedai, které doprovázely Car'a'carna, a ačkoliv byla Moi-rain již na nohou poté, co ho léčila, prohlá-sila, že nemá čas. Takže Egwain vyhnaly z pokrývek jako náhrad-nici.
To Aviendhu rozesmálo. Byla právě venku, když Sorilea a Bair doslova vlekly Egwain, která se ještě snažila natáhnout šaty, ze stanu a hnaly ji s sebou. "Zavolala jsem na ni, že tentokrát bude muset ona zuby vyrývat díry do země, jestli ji chytily při něčem špatném, ona byla tak ospalá, že mi uvěřila. Měl jsi vidět, jak se tvářila." Smála se tolik, že málem přepadla dozadu.
Asmodean se na ni díval úkosem - i když proč, když byl to, co byl, to Rand nechápal - ale Rand jenom čekal, dokud nepopadne dech. Na aielský styl humoru bylo tohle ještě hodně mírné. Něco takového by spíš čekal od Mata než od nějaké ženy, ale i tak to by-lo mírné.
Když se narovnala, otírajíc si oči, zeptal se: "A co je se Shaidy? Nebo jsou jejich moudré taky na tomhle konkláve?"
Odpověděla, stále se hihňajíc, do svého vína. Považovala Shai-dy za vyřízené, teď již skoro nebylo třeba si s nimi dělat starosti. Byly jaty tisíce zajatců a stále byli přiváděni další, a boje, až na menší šar-vátky tuhle či támhle, skončily. Přesto, čím víc se od ní dozvídal, tím méně si myslel, že jsou vyřízení. Když se Han mu-sel věnovat čtyřem kmenům, většina Shaidů překročila v pořádkua spořádaně Gaelin a dokonce s sebou odnesli většinu cairhienských zajatců, které pochyta-li. Horší bylo, že za sebou zničili ka-menné mosty.
Tohle sice Aviendze starosti nedělalo, Randovi však ano. Desít-ky tisíc Shaidů severně od řeky, kteří se nemají jak vrátit, dokud nebudou mosty opravené, a dokonce i dřevěné náhražky zaberou čas. Byl to čas, který on neměl.
A nakonec, když se zdálo, že se o Shaidech už nedá nic říci, mu sdělila to, díky čemuž na Shaidy a potíže, které mu ještě způsobí, za-pomněl. Prostě to jen tak utrousila, jako by skoro zapomněla.
"Mat že zabil Couladina?" odvětil nevěřícně, když domluvila. "Mat?"
"Copak jsem to neříkala?" Slova zněla sice ostře, ale nešlo to moc od srdce. Zadívala se na něj přes okraj číše a zřejmě ji víc za-jímalo, jak její zprávu přijal, než jestli snad nepochybuje o jejím slovu.
Asmodean zahrál pár akordů čehosi pochodového. Harfa jako by dělala doprovod bubnům a polnicím. "Jistým způsobem ten mladý muž překvapuje stejně jako ty. Opravdu se těším, až jednou poznám toho třetího, toho Perrina."
Rand potřásl hlavou. Takže Mat nakonec přitahování ta'veren k ta'veren neunikl. Nebo ho možná zachytil vzor a to, že sám byl ta've-ren. Ať tak či tak, Rand tušil, že Mat v této chvíli není zrov-na šťast-ný. Mat se nenaučil to, co on. Zkoušej utéci, a vzor tě při-táhne zpátky, často drsně. Utíkej směrem, kterým kolo tká, a občas se ti podaří získat nad svým životem aspoň trochu kontrolu. Ob-čas. S trochou štěstí možná víc, než by kdo čekal, aspoň z dlouho-dobého hlediska. Ale on teď měl naléhavější starosti, než byl Mat, Shaidové či to, že je Couladin mrtev.
Pohled na vchod mu prozradil, že slunce už stojí hodně vysoko, i když jinak viděl jen dvě Děvy dřepící před stanem s oštěpy přes kole-na. V noci a většinu dopoledne, když byl v bezvědomí, se ho buď Sammael nepokoušel najít, nebo neuspěl.
Při používání tohoto jména byl opatrný, i sám pro sebe, i když v koutku duše se mu vznášelo další. Tel Janin Aellinsar. Vůbec žád-ná kronika to jméno nezaznamenávala, žádný zlomek v knihovně v Tar Valonu. Moirain mu prozradila všechno, co Aes Sedai vědě-ly o Za-prodancích, a nebylo toho o moc víc, než co se povídalo po vesnicích. Dokonce i Asmodean ho vždy nazýval Sammael, byť z jiného důvodu. Dávno předtím, než skončila válka Stínu, Zapro-danci přijali jména, která jim dali lidé, jako by to byly symboly znovuzrození ve Stínu. Asmodean sebou při vyslovení svého sku-tečného jména - Joar Addam Nessosin - trhl a tvrdil, že ostatní za ty tři tisíce let zapomněl.
Možná ani neměl žádný skutečný důvod, proč skrývat, co se mu honí hlavou - možná to byla jenom

snaha zakrýt před sebou skuteč-nost - jenže Sammael člověk zůstával. A jako Sammael zapla-tí poprá-vu za každou zabitou Děvu. Děvy Rand nakonec v bezpe-čí neudržel.
I když došel k tomuto závěru, Rand se zašklebil. Začal tím, že po-slal Weiramona zpátky do Tearu - Světlo dej, jen on a Weiramon za-tím věděli, co za tím skutečně vězí - ale nemohl se vydat pronásledo-vat Sammaela, ať už chtěl či přísahal cokoliv. Zatím ještě ne. Nejdřív musel tady v Cairhienu vyřídit jisté záležitosti. Aviendha si možná myslela, že o ji'e'toh neví, ani co by se za ne-het vešlo, ale on věděl, co je to povinnost, a Cairhienu něco dlužil. Kromě toho existovaly způ-soby, jak to s Weiramonem vyřídit.
Posadil se - a snažil se nedat najevo, jaká je to dřina - zakryl se, jak jen bylo s pokrývkou možné, a uvažoval, kde má asi šaty. Ne-viděl nic než své holínky, stojící za Aviendhou. Ona to nejspíš vě-děla. Možná ho vysvlékali gai'šainové, ale stejně dobře to moh-la být ona. "Musím jít do města. Nataeli, nechej nasedlat a přivést Jeade'ena."
"Možná zítra," zarazila ho důrazně Aviendha a chytila za rukáv Asmodeana, jenž se začal zvedat. "Moirain Sedai říkala, že si mu-síš odpočinout, abys -"
"Dneska, Aviendho. Hned. Nevím, proč tu není Meilan, jestli je naživu, ale hodlám to zjistit. Nataeli, mého koně."
Aviendha nasadila umíněný výraz, ale Asmodean vytrhl rukáv z jejího sevření, uhladil si pomačkaný samet a řekl: "Meilan tu byl, i ostatní."
"Neměl se dozvědět -" začala rozzlobeně Aviendha a pak stisk-la rty, než dodala. "Potřebuje si odpočinout."
Takže moudré si myslely, že před ním něco utají. No, nebyl tak slabý, jak si myslely. Pokusil se vstát, drže si pokrývku u těla, a nená-padně si přesedl, když nohy odmítly spolupracovat. Možná byl tak slabý, jak si myslely. Ale nehodlal dopustit, aby ho něco tako-vého zastavilo.
"Odpočívat můžu, až budu mrtvý," prohlásil, a okamžitě si přál, aby byl raději mlčel, protože ona sebou trhla, jako by ji uhodil. Ne, při ráně by sebou neškubla. Aby zůstal naživu pro ni bylo důleži-té pro dobro Aielů a pouhá hrozba jí mohla ublížit víc než pěst. "Pověz mi o Meilanovi, Nataeli."
Aviendha mrzutě mlčela, i když, kdyby s tím měly pohledy co dě-lat, byl by Asmodean na místě omráčen a Rand sám možná rov-něž.
Od Meilana dorazil ještě během noci jezdec a přinesl květnatou chválu a ujištění o nehynoucí věrnosti. Za úsvitu se objevil Meilan sám se šesti dalšími vznešenými pány z Tearu, kteří byli ve městě, a malým oddílem tairenských vojáků, kteří hmatali po jílcích me-čů a svírali kopí, jako by víc než polovina z nich očekávala, že bu-dou mu-set bojovat s Aiely, co tu stáli a pozorovali je, když projíž-děli kolem.
"Bylo to těsně," podotkl Asmodean. "Tenhle Meilan podle mě není zvyklý na to, aby mu někdo odporoval, a ostatní taky moc ne. Zvlášť ten s tou strupatou tváří - Torean? - a Simaan. Ten má oči ostrý jako nos. Víš, jsem zvyklej na nebezpečnou společnost, ale tihle chla-pi jsou svým způsobem hodně nebezpeční."
Aviendha si hlasitě odfrkla. "Ať už jsou ale zvyklí na cokoliv, se Sorileou, Amys, Bair a Melain na jedné a Sulin s tisícovkou Far Da-reis Mai na druhé straně neměli moc na vybranou. A taky tu by-li něja-cí Kamenní psi," připustila, "a pár Hledačů vody a nějaké Rudé štíty. Jestli skutečně sloužíš Car'a'carnovi, jak tvrdíš, Jasine Nataeli, měl bys strážit jeho odpočinek, jako to dělají ostatní."
"Já jdu za Drakem Znovuzrozeným, ženo. Toho Car'a'carna pře-nechám tobě."
"Jen pokračuj, Nataeli," vybídl ho Rand netrpělivě, čímž si vy-sloužil odfrknutí.
Ohledně možností Tairenů měla pravdu, i když jim možná Dě-vy a ostatní, sahající po závojích, dělali větší starosti než moudré. V kaž-dém případě i Aracome, prošedivělý štíhlý pán již dlouho doutnající hněvem, málem vzplál jako pochodeň, když otáčeli ko-ně k odjezdu, a Gueyam, s hlavou holou jako koleno a s plecemi jako kovář, byl vzteky bílý ve tváři. Asmodean si nebyl jist, zda jim v tasení mečů zabránila jistota, že stojí proti přesile, nebo to, že si uvědomili, že i kdyby se jim podařilo prosekat až k Randovi, ten by je nejspíš neuví-tal s krví spojenců na čepelích.
"Meilanovi lezly oči z důlků," zakončil kejklíř. "Ale než odešel, vykřikoval, že je tvým spojencem a věrným leníkem. Asi si mys-lel, že bys ho mohl zaslechnout. A ostatní ho rychle napodobili, i když Meilan dodal něco, z čeho zůstali zírat oni. ‚Činím z Cairhienu dar pánu Drakovi,' řekl. Pak oznámil, že pro tebe

připraví velkolepé přivítání, až budeš připravený vstoupit do města."
"Ve Dvouříčí je jedno staré rčení," prohodil Rand suše. "Čím hla-sitěji muž vykřikuje, že je počestný, tím pevněji si musíš držet váček." A další říkalo: "Liška často kachně nabídne její rybník." Cairhien byl jeho i bez toho, aby mu ho musel Meilan věnovat.
Rand o jeho věrnosti nepochyboval. Ta vydrží tak dlouho, jak dlouho bude Meilan věřit, že kdyby Randa zradil, zničilo by ho to. Pokud by ho chytili. To byl ten háček. Těch sedm vznešených pá-nů v Cairhienu se v Tearu nejúporněji snažilo zařídit, aby byl Rand zpro-vozen ze světa. Proto je taky poslal sem. Kdyby byl popravil každého tairenského pána, jenž proti němu kul pikle, nemusel by žádný zůstat naživu. V té době mu nápad, poslat je tisíc mil dale-ko od Tearu vyřídit anarchii, hladomor a občanskou válku, připa-dal jako dobrý způsob, jak jim znemožnit jejich intriky a poslat je dělat něco užitečného tam, kde to bylo potřeba.
Ovšem tehdy ani nevěděl, že existuje nějaký Couladin, natož že ho ten muž dovede až do Cairhienu. Bylo by snazší, kdyby tohle byl příběh, pomyslel si. V příbězích byl vždycky jen určitý počet překvapení, než se hrdina dozvěděl všechno, co potřeboval. On sám nějak nikdy nevěděl ani čtvrtinu.
Asmodean zaváhal - to staré rčení o vykřikujících mužích se da-lo snadno použít i na něj, jak si nepochybně uvědomoval - avšak když už Rand nic neřekl, dodal: "Myslím, že chce být králem Cair-hienu. Ovšem tvým poddaným."
"A pokud možno, abych já byl někde daleko." Meilan asi čekal, že se Rand vrátí do Tearu a ke Callandoru. Meilan by se přemíry moci určitě nebál.
"Ovšem." Asmodean mluvil ještě sušeji než Rand. "Mezi těmi-to dvěma návštěvami přišla ještě jedna." Tucet cairhienských uro-zených pánů a paní - bez dvořanů - přišli i přes horko v pláštícha s tvářemi zakrytými kápěmi. Očividně věděli, že Aielové Cairhieňany opovrhu-jí, a stejně očividně jejich pocity opětovali, nic-méně byli stejně ner-vózní z toho, že by Meilan mohl zjistit, že při-šli, jako z toho, že by se je Aielové mohli rozhodnout zabít. "Když mne uviděli," pokračoval suše Asmodean, "polovina zřejmě byla připravená mě zabít ze stra-chu, že jsem Tairen. Za to, že máš ješ-tě barda, můžeš poděkovat těm svým Far Dareis Mai."
Přestože jich bylo méně, Cairhieňany bylo stejně těžší zahnat než Meilana, byli s každou minutou zpocenější a bělejší ve tvářích, ale umíněně se dožadovali návštěvy u pána Draka. Měřítkem je-jich touhy bylo, že když neuspělo dožadování, nakonec se utekli k otevřenému doprošování. Asmodean možná považoval aielský humor za podivný či drsný, ale i on se pochechtával nad šlechtici v hedvábných kabát-cích a jezdeckých šatech, snažícími se předstí-rat, že tam není, přičemž klečeli a chytali moudré za vlněné suknice.
"Sorilea jim pohrozila, že je nechá svlíknout a bičem dohnat do města." Jeho tlumený smích teď zněl nevěřícně. "Oni to mezi se-bou skutečně probírali. Kdyby jim tenhle požadavek umožnil do-stat se k tobě, tak by to podle mýho názoru přijali."
"Sorilea to měla udělat," vložila se do hovoru Aviendha kupo-divu souhlasně. "Křivopřísežníci nemají žádnou čest. Melain as-poň nechala Děvy, aby je přehodily přes sedla jako rance a vyhna-ly zvířata z tábora. Křivopřísežníci se drželi zuby nehty."
Asmodean kývl. "Ale předtím dva z nich mluvili se mnou, když se ujistili, že nejsem tairenský špeh. Urozený pán Dobraine a uro-zená paní Colavaere. Zamlžili všechno tolika náznaky a narážka-mi, že si nejsem jistý, ale nepřekvapilo by mě, kdyby ti chtěli na-bídnout Slu-neční trůn. Ti by mohli víst rozhovory i s... s některýma lidma, co jsem kdysi znával."
Rand se zasmál. "Možná že to udělají. Jestli se jim podaří dohod-nout stejné podmínky jako Meilanovi." Nepotřeboval, aby mu Moirain říkala, že Cairhieňané hrají hru rodů i ve spánku, ani aby mu Asmode-an řekl, že to zkusí se Zaprodanci. Vznešení páni na-levo a Cairhieňané napravo. Jedna bitva skončila a další, jiného druhu, i když o nic méně nebezpečná, začíná. "V každém případě chci dát Sluneční trůn někomu, kdo na něj má právo." Nevšímal si zamyšleného výrazu na Asmodeanově tváři. Možná se mu ten muž snažil předešlé noci pomoci, a možná taky ne, ale on mu nevěřil natolik, aby mu dal poznat třebas jen polovinu svých plánů. Jak-koliv byla Asmodeanova budoucnost svázána s jeho, věrnost byla nutná, a ten muž byl pořád ten samý, co předal svou duši Stínu. "Meilan mi chce uspořádat velkolepý vstup, až budu připravený, ne? Tak bych se měl podívat sám dřív, než mě čeká." Došlo mu, proč

Aviendha byla tak poddajná, dokonce se připojila k hovoru. Dokud tu seděl a mluvil, dělal přesně to, co chtěla. "Tak dojdeš mi pro toho koně, Nataeli, nebo musím sám?"
Asmodean se poklonil hluboko, obřadně a, přinejmenším na po-vrchu, upřímně. "Sloužím pánu Drakovi."

KAPITOLA ŠESTÁ

Jiné bitvy, jiné zbraně

Rand se za Asmodeanem mračil a přemítal, nakolik mu důvěřu-je. Překvapilo ho, když Aviendha odhodila číši, až víno vyšplích-lo na koberce. Aielové neplýtvali ničím, co se dalo pít, nejen vo-dou.
Ona zírala na vlhkou skvrnu a vypadala stejně překvapená, ale jen na chvíli. Vzápětí už vsedě dala ruce v bok a zlobně se na něj zamračila. "Takže Car'a'carn vstoupí do města, když se skoro ne-dokáže posa-dit. Řekla jsem, že Car'a'carn musí být víc než ostat-ní muži, ale nevě-děla jsem, že je víc než smrtelník."
"Kde mám šaty, Aviendho?"
"Jsi jenom z masa a krve!"
"Moje šaty?"
"Pamatuj na své toh, Rande al'Thore. Když já můžu pamatovat na ji'e'toh, tak ty můžeš taky." Tohle byla zvláštní řeč. Spíš by slunce vyšlo o půlnoci, než by ona zapomněla na ten nejmenší ždibíček toho svého ji'e'toh.
"Jestli budeš takhle pokračovat," řekl jí s úsměvem, "tak si zač-nu myslet, že ti na mně záleží."
Myslel to jako žert - existovaly pouze dva způsoby, jak se s ní da-lo vyjít, udělat vtip, či si jí prostě nevšímat - a vzhledem k to-mu, že strávili noc v objetí, to byl mírný žert, ale jí se rozhořčením rozšířily

oči. Škubla za slonovinový náramek, jako by si ho chtěla strhnout a hodit ho po něm. "Car'a'carn je tak vysoko nad ostat-ními, že nepotře-buje šaty," plivla. "Jestli si přeje jít, ať si jde ve své kůži! Musím při-vést Sorileu a Bair? Nebo možná Enailu, Somaru a Lamelle?"
Rand ztuhl. Ze všech Děv, které se k němu chovaly jako k dáv-no ztracenému desetiletému synovi, byly ty tři, co vybrala, nejhor-ší. La-melle mu dokonce nosila polévku - ta ženská nedokázala uvařit ani čaj, ale trvala na tom, že mu udělá polévku! "Přiveď si, koho chceš," řekl jí stísněným, hluchým hlasem, "ale já jsem Car'a'carn a půjdu do města." S trochou štěstí najde své šaty dřív, než se vrátí. Somara byla skoro tak vysoká jako on a v této chvíli prav-děpodobně silnější. Jediná síla by mu rozhodně neprospěla. Nedo-kázal by uchopit saidín, i kdyby se před ním objevil sám Sammael, natož ho udržet.
Ona se mu dlouho jenom dívala do očí, pak prudce zvedla číši s levharty a dolila si ji z tepaného stříbrného džbánku. "Jestli do-kážeš najít šaty a oblíknout se, aniž bys upadl," prohlásila klidně, "tak smíš jít. Ale já půjdu s tebou, a když si začnu myslet, že jsi moc slabý, abys šel dál, tak se sem vrátíš, i kdyby tě Somara měla odnést v náručí."
Když se natáhla a opřela o loket, pečlivě si upravila suknice a za-čala usrkávat víno, Rand na ni jen hleděl. Kdyby se znovu zmí-nil o svatbě, nepochybně by mu utrhla hlavu, ale v některých vě-cech se chovala, jako by byli sezdáni. Aspoň v těch nejhorších vě-cech. A ty části se ani za mák nelišily od toho, co dělaly Enaila nebo Lamelle, když byly v tom nejhorším.
Mumlaje si pro sebe ovinul si těsně kolem těla pokrývku a pro-šoural se kolem ní k ohništi pro své boty. Uvnitř byly stočené čisté vlněné punčochy, ale nic jiného. Mohl si zavolat gai'šainy. A do-volit, aby se celá záležitost rozšířila po táboře. Nemluvě o mož-nosti, že se do toho přece jen zapletou Děvy. Pak by otázka stála tak, je-li Car'a'-carn, jehož je třeba poslouchat, či Rand al'Thor, v jejich očích úplně jiný muž. Do oka mu padl stočený koberec, který ležel v zadní části stanu. Koberce bývaly vždy rozprostřené. Uvnitř byl jeho meč a ko-lem pochvy pak omotaný opasek s Dračí přezkou.
Aviendha si pro sebe broukala, mhouřila oči, až se zdálo, že jak ho pozoruje při hledání, málem usíná. "Tohle už nebudeš potřebo-vat." Do prvního slova vložila tolik nechuti, že by nikdo neuvěřil, že mu meč věnovala ona sama.
"Co tím myslíš?" Ve stanu bylo jen pár truhliček vyložených per-letí či obitých mosazí nebo, v jednom případě, zlatem. Aielové dávali přednost tomu, ukládat věci v rancích. V žádné taky nebyly jeho šaty. Ve zlacené truhličce, zdobené samými neznámými ptáky a zvířaty, byly pevně zavázané kožené váčky, a když Rand zvedl víko, ucítil koření.
"Couladin je mrtvý, Rande al'Thore."
Překvapeně se zarazil a ohlédl se po ní. "O čem to mluvíš?" Ře-kl jí to Lan? Nikdo jiný to nevěděl. Ale proč?
"Nikdo mi to neřekl, jestli myslíš na tohle. Teď to vím, Rande al'Thore. S každým dnem tě poznávám líp a líp."
"Na nic takového jsem nemyslel," zavrčel na ni. "Nemyslím na nic určitého." Podrážděně sebral meč v pochvě a při dalším pátrá-ní ho neohrabaně nesl pod paží. Aviendha dál usrkávala víno. Randa na-padlo, že snad zakrývá úsměv.
Skvělé. Vznešení páni Tearu se potili, když se na ně Rand al'Thor podíval, a Cairhieňané mu dost možná nabízeli trůn. Největ-ší aielské vojsko, jaké kdy svět viděl, překročilo na rozkaz Car'a'carna, náčel-níka náčelníků, Dračí stěnu. Státy se třásly při zmínce o Draku Zno-vuzrozeném. Státy! A jestli on nenajde své šaty, tak bude sedět na zadku a čekat na povolení jít ven od bandy žen-ských, které si myslí, že o všem vědí víc než on.
Nakonec šaty našel, když si všiml, jak zpod Aviendhy vykuku-je zlatem vyšívaná manžeta jeho rudého kabátce. Celou dobu na nich seděla. Když ji požádal, aby se přesunula, jen kysele zabru-čela, ale po-slechla. Nakonec.
Jako obvykle ho pozorovala, jak se holí a obléká, bez poznámek - a bez požádání - usměrnila a ohřála mu vodu poté, co se potřetí řízl a zanadával na studenou vodu. Popravdě řečeno, tentokrát mu dělalo starosti také to, že by si mohla všimnout, jak se mu třese ruka. Když to trvá dost dlouho, zvykneš si na cokoliv, pomyslel si trpce.
Ona však špatně pochopila, jak potřásl hlavou. "Elain nebude va-dit, když se podívám, Rande al'Thore."

Rand se zarazil se zpola zavázanými tkanicemi košile a zazíral na ni. "Ty tomu opravdu věříš?"
"Ovšemže věřím. Ty patříš jí, ale ona nemůže vlastnit pohled na tebe."
Rand se tiše zasmál a dál se věnoval tkanicím. Bylo dobré, že mu připomněla, že její nově nalezená tajuplnost zakrývá kromě ostatních věcí rovněž nevědomost. Nemohl si pomoci, aby se po-ťouchle neu-smíval, když se dooblékával, připínal si meč a sehnul se pro seanchan-ské kopí se střapci - to poslední změnilo úsměv v zachmuření. Myslel to jako připomínku, že Seanchané nezmize-li ze světa, ale ono mu taky připomínalo všechny ty věci, s nimiž musel žonglovat. Cai-rhieňany a Taireny, Sammaela a ostatní Za-prodance, Shaidy a státy, které o něm doposud nevěděly, státy, kte-ré se o něm budou muset před Tarmon Gai'donem dozvědět. Jed-nání s Aviendhou bylo ve srovnání s tímhle zcela jednoduché.
Když rychle, aby zakryl roztřesené nohy, vyšel ze stanu, Děvy vyskočily. Rand si nebyl jist, nakolik uspěl. Aviendha se mu drže-la u boku, jako by ho nejen hodlala zachytit, kdyby upadl, ale na-víc oče-kávala, že k tomu určitě dojde. Jeho náladu nijak nezlepši-lo, když se na ni Sulin, s čapkou z obvazů, tázavě podívala - ne na něj, na ni! - a počkala, než Aviendha kývne, teprve pak nařídila Děvám, aby se při-pravily na cestu.
Do kopce přijel na své mule Asmodean veda Jeade'ena na otě-ži. Nějak si našel čas převléknout se do čistých šatů, samé tmavo-zelené hedvábí. Se záplavou bílé krajky, samozřejmě. Pozlacenou harfu měl pověšenou na zádech, ale přestal nosit kejklířský plášť a už také neno-sil karmínovou zástavu s prastarým symbolem Aes Sedai. Tento úřad připadl na jednoho cairhienského uprchlíka jmé-nem Pevin, bezvýraz-ného chlapíka v záplatovaném vesnickém ka-bátci z hrubého tmavoše-dého sukna, jedoucího na hnědé mule, kte-rou měli už před pár lety pustit na pastvu, místo aby tahala povozy. Po úzké tváři od řídnoucích vlasů po bradu se mu táhla dlouhá jiz-va, stále ještě červená.
Pevin přišel při hladomoru o ženu a sestru a v občanské válce o bratra a syna. Neměl ponětí, ke kterému rodu patřili muži, co je zabili, či koho chtěli dosadit na Sluneční trůn. Útěk do Andoru jej stál druhé-ho syna, jenž zahynul rukama andorských vojáků, a dru-hého bratra, kterého zabili bandité, a při návratu přišel o poslední-ho syna, jenž zahynul na shaidském oštěpu, a také o dceru, kterou unesli, když ne-chali Pevina ležet, považujíce ho za mrtvého. Muž promluvil zřídkakdy, ale pokud to Rand dokázal posoudit, jeho ví-ra byla obrána až na holou trojici pravd. Že byl Drak znovu zrozen. Že přichází Po-slední bitva. A že jestli zůstane poblíž Randa al'Thora, uvidí, jak je jeho rodina pomstěna, než bude svět úplně zničen.
Svět určitě skončí, ale na tom nezáleželo, na ničem nezá-leželo, pokud dosáhne své po-msty. Když jeho mula dosáhla vr-cholku, mlčky se Randovi uklonil ze sedla. Tvář měl úplně bez vý-razu, ale korouhev držel pevně a zpříma.
Rand se vyšplhal na Jeade'ena a vytáhl Aviendhu za sebe, aniž by jí dovolil použít třmen, jen aby jí ukázal, že to dokáže, a než se usadi-la, již pobídl grošáka do kroku. Ona ho prudce popadla obě-ma rukama kolem pasu a jen trochu si cosi bručela. Rand zachytil pár dalších útržků jejího současného názoru na Randa al'Thora a taky na Car'a'carna. Ale nesnažila se ho pustit, za což byl vděč-ný. Nejenže bylo příjemné, jak se mu tiskla na záda, ale její opora byla vítaná. Když byla v půlce cesty do sedla, náhle si nebyl jist, jestli nasedá, nebo sesedá. Doufal, že si toho nevšimla. Doufal, že to nebyl důvod, proč se ho drží tak pevně.
Když kličkovali z kopce a mělkými kotlinami, karmínová zá-stava s černobílým kotoučem se vlnila za Pevinem. Jako obvykle Aielové nevěnovali skupince téměř žádnou pozornost, i když ko-rouhev označovala jeho přítomnost stejně bezpečně jako kruh ně-kolika set Far Dareis Mai, které s Jeade'enem a mulami snadno udržely krok. Aielové se věnovali svým záležitostem kolem stanů vztyčených na svazích a jen při zvuku koňských kopyt vzhlédli.
Randa dost poděsilo, když se dozvěděl, že mezi Couladinovými stoupenci získali skoro dvacet tisíc zajatců - dokud neopustil Dvouříčí, ani nevěřil, že by na jednom místě mohlo být tolik lidí pohromadě - ale když je uviděl, byl to dvojnásobný šok. V hlouč-cích po čtyřiceti a padesáti seděli na sluníčku na stráních jako hlávky zelí, muži i ženy, nazí, každý hlouček pod dohledem jed-noho gai'šaina, pokud vůbec. Nikdo jiný jim rozhodně nevěnoval větší pozornost, přestože tu a tam přistoupila k některé skupince postava oděná v cadin'soru a vyslala nějakého muže či ženu s posílkou. Kdokoliv byl určen, odběhl, beze stráže, a Rand viděl ně-kolik z nich, jak se vracejí a sedají si na svá místa. Ostatní seděli mlčky a většinou se tvářili znuděně, jako by ne-měli žádný důvod být někde jinde či touhu být někde

jinde.
Třeba si bílý šat navléknou stejně klidně. A přesto si Rand ne-mohl pomoci, aby si nepřipomněl, jak snadno tihle lidé porušili svoje vlastní zákony a zvyky. Couladin s tím porušováním možná začal, či je nařídil, ale oni ho následovali a poslouchali.
Rand se na zajatce zamračil - dvacet tisíc, a přicházeli další, a on rozhodně žádnému z nich neuvěří, že dodrží pravidla gai'šaina - a chvíli mu trvalo, než si na ostatních Aielech všiml čeho-si zvláštního. Děvy a Aielané, kteří nosili oštěp, neměli na hlavě nikdy nic kromě šujy, a nikdy takovou barvu, jež by nesplynula s kameny a stíny, ale teď zahlédl muže s tenkou šarlatovou páskou kolem hlavy. Asi tak jeden ze čtyř či pěti měl tenhle pruh látky, na spáncích zavázaný, a na čele měl vyšitý nebo namalovaný kotouč, dvě spojené slzy, černou a bílou. Možná nejzvláštnější ze všeho bylo, že to nosili i gai'šainové. Většina sice měla kápě nasazené, ale pásku měl jeden každý s obnaže-nou hlavou. A algai'd'siswai ve svých cadin'sorech to viděli a neudě-lali nic, ať už měli pásku či nikoliv. Gai'šainové nesměli nosit nic z toho, co si mohli oblék-nout ti, kteří se směli dotknout zbraní. Nikdy.
"Já nevím," odvětila Aviendha stroze k jeho zádům, když se ze-ptal, co to znamená. Pokusil se v sedle narovnat. Zřejmě se ho skuteč-ně držela pevněji, než bylo nutné. Po chvíli Aielanka pokračo-vala tak tiše, že musel hodně pozorně poslouchat, aby to zachytil. "Bair mi pohrozila, že mě praští, jestli se o tom ještě někdy zmí-ním, a Sorilea mě přetáhla holí přes ramena, ale podle mě to jsou ti, co tvrdí, že jsme siswai'aman."
Rand otevřel ústa, aby se zeptal, co to značí - ze starého jazyka znal jen pár slov, ne víc - když na povrch jeho mysli vyplul vý-znam toho výrazu. Siswai'aman. Doslova Drakův oštěp.
"Někdy," uchichtl se Asmodean, "je těžké vidět rozdíl mezi se-bou a svými nepřáteli. Oni chtějí vlastnit svět, ale zdá se, že ty už vlastníš lidi."
Rand otočil hlavu a díval se na něj, dokud pobavení nezmizelo z jeho výrazu. Asmodean nakonec nejistě pokrčil rameny a nechal mulu zpomalit krok, až se zařadil vedle Pevina s korouhví. Potíž byla v tom, že toto jméno naznačovalo - vlastně víc než jen na-značovalo - vlast-nictví. To rovněž pocházelo ze vzpomínek Luise Therina. Nepřipadalo mu možné vlastnit lidi, ale pokud to možné bylo, on to nechtěl. Já je chci jenom použít, pomyslel si suše.
"Vidím, že ty tomu nevěříš," prohodil přes rameno. Tu věc na so-bě neměla žádná z Děv.
Aviendha zaváhala, než řekla: "Nevím, čemu věřit." Mluvila poti-chu jako předtím, ale teď to znělo rozzlobeně a nejistě. "Jsou různé víry, a moudré často mlčí, jako by neznaly pravdu. Některé říkají, že tím, že následujeme tebe, odpykáváme hřích našich před-ků, když... když jsme zklamali Aes Sedai."
To zadrhnutí ve větě ho polekalo. Nikdy ho nenapadlo, že by mohla být stejně ustaraná jako ostatní Aielové ohledně toho, co jim vyjevil o jejich minulosti. Zahanbení možná bylo lepší slovo než usta-raní. Hanba byla důležitou součástí ji'e'toh. Zahanbilo je to, čím byli - vyznavači Cesty listu - a zároveň je zahanbovalo, že porušili svůj zá-vazek k ní.
"Příliš mnoho lidí už slyšelo nějakou verzi části rhuideanského proroctví," pokračovala ovládanějším tónem, a znělo to úplně, ja-ko by o tomto proroctví slyšela něco již předtím, než se začala učit na moudrou, "ale bylo pokroucené. Oni vědí, že nás zničíš..." me-zi dvěma nádechy se přestala na chvíli ovládat, "ale mnoho lidí vě-ří, že nás zabiješ všechny v nekonečných tancích oštěpů, oběti za odpykání hříchu. Jiní věří, že bezútěšnost sama je zkouškou, aby před Poslední bitvou odpadli všichni kromě nejtvrdšího jádra. Do-konce jsem slyšela, jak někteří říkají, že Aielové jsou teď tvůj sen a že až se probudíš z tohoto života, už nebudeme více."
Pěkně ponuré přesvědčení. Dost zlé bylo, že jim odhalil minu-lost, již považovali za zahanbující. Byl div, že ho neopustili všich-ni. Nebo nezešíleli. "Čemu věří moudré?" zeptal se stejně tiše ja-ko ona.
"Co se musí stát, stane se. Zachráníme, co půjde zachránit, Ran-de al'Thore. Ve víc nedoufáme."
My. Už se počítala mezi moudré, stejně jako Egwain a Elain se počítaly mezi Aes Sedai. "No," prohodil lehce, "řekl bych, že nej-míň Sorilea věří, že bych měl dostat pár za uši. A Bair nejspíš ta-ky. A urči-tě Melain."
"Mezi jiným," zamumlala Aviendha. K jeho zklamání se od něj odtáhla, i když za kabátec se ho držela dál. "Ony věří hodně vě-cem, o kterých bych si přála, aby jim nevěřily."
Rand se proti své vůli zakřenil. Takže ona nevěřila, že by měl do-stat za uši. To byla od probuzení

příjemná změna.
Vozy Hadnana Kadereho stály asi míli od jeho stanu, v kruhu v široké prokláklině mezi dvěma pahorky, a hlídali je Kamenní psi. Tem-ný druh s ostře řezanými rysy vzhlédl. Přes teřich se mu napí-nal kabá-tec smetanové barvy, a když Rand projížděl kolem s ko-rouhví a poklusávajícím doprovodem, otřel si obličej nevyhnutel-ným velkým kapesníkem. Moirain tu byla také, prohlížela vůz, na němž byl za koz-líkem pod plachtou přivázán dveřní rám ter'angrialu. Aes Sedai se dokonce ani neohlédla, dokud na ni Kadere nepromluvil. Podle jeho gest jasně navrhoval, že by zřejmě chtě-la doprovodit Randa. Vlastně zřejmě dychtil po tom, aby odešla, a nebylo divu. Musel si blahopřát, že tak dlouho utajil, že je tem-ným druhem, ale čím déle byl ve společ-nosti Aes Sedai, tím větší nebezpečí odhalení mu hrozilo.
Vlastně Randa překvapilo, že ten muž je pořád ještě tady. Přinej-menším polovina vozků, s nimiž přijel do Pustiny, od doby, co pře-kročili Dračí stěnu, již vyklouzla pryč. Nahradili je cairhienští uprchlíci, které vybral Rand osobně, aby zajistil, že nebudou Kadere-ho druhu. Každé ráno čekal, že ten chlapík zmizí, zvlášť poté, co se vytratila Isendra. Děvy skoro roztrhaly vůz na kusy, když ji hledaly, a Kadere za tu dobu propotil tři kapesníky. Rand by nijak nelitoval, kdyby se Kaderemu podařilo proklouznout v noci pryč. Aielské stráže měly rozkaz nechat ho jít, pokud se nepokusí vzít s sebou Moiraininy drahocenné povozy. S každým dnem bylo jas-nější, že si Aes Sedai jejich nákladu velmi cení, a Rand nechtěl, aby je ztratila.
Ohlédl se přes rameno, ale Asmodean hleděl přímo vpřed a vo-zů si vůbec nevšímal. Tvrdil, že od okamžiku, co ho Rand chytil, neměl s Kaderem žádné styky, a Rand si myslel, že by to mohla být docela pravda. Kupec rozhodně neopustil své vozy a aielské stráže ho nikdy nespustily z dohledu, kromě doby, kdy byl ve svém voze.
Na druhé straně vozů Rand bez přemýšlení zpola přitáhl otěže. Moirain ho určitě bude chtít doprovodit do Cairhienu. Možná mu do hlavy nacpala plno věcí, ale nějak vždycky existoval další kou-sek, který mu tam chtěla přidat, a jemu by se zvlášť tentokrát její přítom-nost a rada hodily. Ale ona se na něj jen chvíli dívala a pak se obrátila zpátky k vozu.
Rand se zamračil a pobídl grošáka dál. Bylo dobře nezapomínat, že má víc ovcí na ostříhání, než věděl. Začal být příliš důvěřivý. Lepší dávat si na ni pozor jako na Asmodeana.
Nikomu nevěř, pomyslel si bezútěšně. Na okamžik nevěděl, je-li to jeho myšlenka či Luise Therina, ale nakonec usoudil, že na tom nezáleží. Všichni měli své vlastní cíle, své vlastní touhy. Mno-hem lepší bude nevěřit úplně nikomu kromě sebe. A přesto ho na-padlo, jak dalece může věřit sám sobě, když mu do hlavy proniká jiný muž?
Obloha nad Cairhienem byla plná velikých supů, kroužících nad sebou na černých křídlech. Na zemi se kolébali mezi mračny bzučí-cích much a drsně skřehotali na lesklé krkavce, kteří se snažili sebrat jim jejich právo na mrtvé. Tam, kde po odlesněných pahor-cích pro-cházeli Aielové hledající těla svých padlých, ptáci se ne-ohrabaně vznesli do vzduchu, přežraní, krákajíce na protest, a jak-mile byli živí lidé o několik kroků dál, znovu usedali k hostině. Supi a krkavci a mouchy dohromady sice nemohli zastínit slunce, ale nějak to vypada-lo, že ano.
Randovi se obracel žaludek. Snažil se to nevidět. Pobídl Jeade'ena k rychlejšímu kroku, až na něm Aviendha zase visela a Děvy utíkaly. Nikdo nic nenamítal, ale Rand si nemyslel, že je to jen pro-to, že Aie-lové dokázali tuhle rychlost udržet celé hodiny. Dokon-ce i Asmodean byl kolem očí bledý. Pevinova tvář se v nejmenším nezměnila, jasná korouhev povlávající mu nad hlavou však na tomto místě vypadala jako výsměch.
To, co leželo před nimi, nebylo o moc lepší. Rand si na Předbrání vzpomínal jako na nevázaný úl, spleť ulic plných hluku a ba-rev. Teď tu panoval klid, hranaté šedé hradby Cairhienu ze tří stran obklopoval široký pás popela. Ohořelé trámy ležely bláznivě na-kloněné na ka-menných základech a tu a tam ještě stál očazený ko-mín, byť často nebezpečně nakloněný. Nedotčená židle, ležící na zaprášené ulici, ranec, který někdo ve spěchu upustil, či hadrová panenka nějak ještě celou zkázu a zmar zdůrazňovaly.
Lehounký vánek rozechvíval některé praporce nad městskými vě-žemi i na hradbách, Drak v rudé a zlaté stojící na stříbrném poli tady, stříbrný půlměsíc Tearu na rudozlatém poli támhle. Prostřed-ní část Jangaiské brány byla otevřená, tři vysoké lomené oblouky v šedém kameni strážené tairenskými vojáky v přílbách. Někteří byli na ko-ních, ale většinou tu byli jenom pěšáci. Různobarevné pruhy na širo-kých

rukávcích ukazovaly, že to jsou družiníci něko-lika pánů.
Ať už bylo ve městě známo o vítězné bitvě a aielských spojen-cích přišedších na záchranu cokoliv, příchod půl tisícovky Far Dareis Mai způsobil menší rozruch. Ruce nejistě sjížděly k jílcům mečů, oštěpům či pavézám a kopím. Někteří vojáci nakročili, ja-ko by chtěli zavřít bránu, přičemž se dívali na svého důstojníka se třemi bílými pery na přílbě, který zaváhal, postavil se do třmenů a zastínil si oči proti slunci, aby viděl na karmínovou korouhev. A zvláště na Randa.
Náhle se důstojník posadil a řekl něco, po čemž dva Tairenové na koních vyrazili cvalem bránou do města. Téměř hned na to už odháněl své muže stranou s voláním: "Udělejte místo pro pána Draka Randa al'Thora! Světlo ozařuj pána Draka! Všechna sláva Draku Znovuzro-zenému!"
Vojáky sice Děvy stále vyváděly z míry, nicméně po obou stra-nách brány vytvořili dvojitý špalír a hluboce se klaněli, když Rand projížděl kolem. Aviendha za jeho zády si hlasitě odfrkla a znovu, když se zasmál. Ona to nepochopila a on jí to neměl v úmyslu vysvět-lovat. Pobavilo ho však, že ať už se Tairenové, Cairhieňané ne-bo kdo-koli jiný snažili nafukovat, mohl se plně spolehnout přinej-menším na ni a Děvy, že je donutí zase splasknout. A na Egwain. A Moirain. A Elain a Nyneivu, když už byl v tom, pokud jednu či druhou ještě ně-kdy uvidí. Když na to tak myslel, tak tahle skupina si ze srážení hře-bínků jiným lidem zřejmě udělala důležitou sou-část životního usilová-ní.
Město za branami jeho smích umlčelo.
Tady byly ulice dlážděné, některé hodně široké, aby tudy projel tucet i více velkých vozů vedle sebe, a všechny byly rovné, jako když střelí, a křižovaly se v pravých úhlech. Kopce za hradbami byly upra-vené a plné teras ohražených bílým kamenem. Vypadaly jako dílo lidských rukou, stejně jako kamenné budovy s vážnými rovnými lini-emi a pravými úhly či velké věže s nedokončenými vršky, obklopené lešením. Lidé, tlačící se v ulicích a uličkách, mě-li otupělý výraz a pro-padlé tváře, choulili se pod nahrubo vyrobe-nými kůlnami či potrha-nými pokrývkami napnutými jako stany, či se prostě tlačili k sobě na otevřeném prostranství, v tmavých ša-tech, kterým obyvatelé Cairhienu dávali přednost, či jasných bar-vách Předbránících a hrubém šatu sedláků a vesničanů. Dokonce i lešení byla plná na všech úrovních až úplně nahoru, kde lidé v tévýšce vypadali jako mravenci. Jen prostředek ulic zůstával volný, jak tudy procházel Rand a Děvy, a to jen na tak dlouho, než se za nimi lidé zase zavřeli.
A právě lidé utišili jeho veselí. Jak byli sešlí a v hadrech a tla-čili se k sobě jako ovce v příliš malé ohradě, jásali. Rand neměl tu-šení, jak poznali, kdo je, snad jen že zaslechli volání důstojníka u brány, ale jak tak projížděl ulicemi a Děvy si vynucovaly cestu davem, před nimi se zvedal křik. Hluk pohltil všechna slova kro-mě občasného "pán Drak", když to dost lidí vykřiklo naráz, ale vý-znam byl jasný z toho, jak muži i ženy drželi děti nahoře, aby ho také viděly projíždět, jak mu z každého okna mávali šátky a kusy látky, jak se lidé s nataženýma rukama snažili protlačit za Děvy.
Ti se Aielů určitě nebáli, ne když měli příležitost položit prst Randovi na boty, a bylo jich tolik a tlak stovek lidí je posouval do-předu, že se několika podařilo prodrat se skrz. Vlastně si jich do-cela dost místo na jeho sáhlo na Asmodeanovu obuv - ten rozhod-ně vypa-dal jako urozený pán ve vší té záplavě krajek, a možná si taky mysleli, že pán Drak musí být starší muž než ten mládenec v červeném kabátci - ale žádný rozdíl v tom nebyl. Každý, komu se podařilo někomu po-ložit raku na botu či třmen, se rozzářil a vy-křikoval do okolního virvá-lu "pán Drak", zatímco ho Děvy puklíři zatlačovaly zpátky.
Při všem tom lomozu na uvítanou a jezdcích, které poslal důstoj-ník u brány, nebylo žádným překvapením, když se objevil Meilan, tucet menších tairenských pánů jako doprovod a ještě padesát obránců Kamene, aby mu uvolnili cestu, ohánějíce se kolem sebe patkami ko-pí. Šedovlasý, hubený a tvrdý ve svém skvělém hedvá-bí s pruhy a manžetami ze zeleného saténu, vznešený pán seděl v sedle zpříma a pohodlně jako někdo, koho posadili na koně a na-učili ho zvíře ovládat skoro hned, jakmile se naučil chodit. Nevší-mal si toho, že má zpocenou tvář, a ani toho, že by jeho eskorta mohla někoho pošlapat. Obojí byly menší nepříjemnosti a z toho pot spíš ta větší.
Mezi ostatními byl i Edorion, mladý růžolící panáček, jenž přijel do Eianrodu, již ne tak naducaný jako býval, takže na něm kabá-tec s červenými pruhy visel. Rand poznal ještě jen širokoplecího chlapíka v různých odstínech zelené. Reimon v Kameni rád mazal s Matem kar-ty, jak si Rand vzpomínal. Ostatní byli většinou starší muži. Žádný se o dav, jímž se prodírali, nezajímal víc než Meilan. V celé tlupě nebyl jediný Cairhieňan.

Děvy nechaly na Randův pokyn Meilana projet, ale za ním se za-se srazily a nikoho dalšího nevpustily, čehož si vznešený pán zprvu nevšiml. Když mu to došlo, v tmavých očích mu doutnal hněv. Tenhle Meilan se od okamžiku, kdy Rand poprvé dorazil do Tearského Ka-mene, hněval často.
S příjezdem Tairenů začal hluk trochu polevovat, a když se Mei-lan Randovi ztuhle klaněl ze sedla, bylo z něj jen nejasné mumlání. Pak vznešený pán zalétl pohledem k Aviendze, než se rozhodl, že si jí nebude všímat, právě jako se snažil nevšímat Děv. "Světlo tě ozařuj, můj pane Draku. Buď vítán v Cairhienu. Musím se ti omlu-vit za ty kmány, ale netušil jsem, že hodláš nyní přijet do města. Kdybych to byl věděl, byl bych to tu nechal vyčistit. Chtěl jsem ti uspořádat velko-lepý vstup, hodný Draka Znovuzrozeného."
"Už ho mám," odtušil Rand a druhý muž zamrkal.
"Jak říkáš, můj pane Draku." Po chvíli pokračoval a z jeho tónu bylo jasné, že to nepochopil. "Doprovodíš-li mě do královského palá-ce, nechám ti připravit malou oslavu na uvítanou. Bojím se, že bude skutečně jen malá, jelikož jsem nebyl upozorněn na tvůj pří-chod, ale i tak zajistím -"
"Cokoliv zařídíš, bude stačit," skočil mu Rand do řeči a přijal dal-ší úklonu a slabý, úlisný úsměv v odpověď. Ten chlapík byl teď samá podřízenost, a za hodinu bude s Randem mluvit jako s někým příliš slaboduchým, aby pochopil, co má přímo pod nosem, avšak pod tím vším leželo opovržení a nenávist, o nichž věřil, že je Rand nevidí, ač-koliv mu jasně svítily z očí. Opovržení, poněvadž Rand nebyl šlechtic - ne doopravdy, jak to viděl Meilan, podle rodu - a nenávist, protože než Rand přišel, měl Meilan moc nad životem a smrtí, jíž se rovnal jen málokdo, a nad sebou neměl nikoho. Vě-řit, že Dračí proroctví se jed-noho dne naplní, byla jedna věc. Vidět, jak jsou naplněna, a jeho vlastní moc díky tomu zmenšena, bylo něco zcela jiného.
Na malou chvíli nastal zmatek, než Rand řekl Sulin, aby dovo-lila ostatním tairenským pánům přivést koně za Asmodeana a Pevinův praporec. Meilan by byl nechal obránce, aby uvolnili cestu, ale Rand vydal krátký rozkaz, aby se zařadili za Děvy. Vojáci po-slechli a pod okrajem kapalínů se jejich výraz v nejmenším nezměnil, přestože je-jich důstojník s bílým chocholem vrtěl hlavou, a vznešený pán nasadil blahosklonný úsměv. Ten úsměv však po-hasl, když začalo být jasné, že dav se před Děvami bez problémů rozděluje. To, že si nemusely probíjet cestu palicemi, přikládal po-věstem o aielské divokosti, a za-mračil se, když Rand neodpověděl. Jedné věci si Rand všiml. Teď, když s ním byli Tairenové, jásání se znovu neozvalo.
Cairhienský královský palác zabíral nejvyšší kopec ve městě, přesně uprostřed, hranatý, tmavý a mohutný. Vlastně při tom, ko-lik měl palác poschodí a kameny obložených teras, bylo těžké po-znat, že tu nějaký kopec vůbec je. Chodníky lemované vysokým sloupořadím a vysoká úzká okna ve velké výšce nad zemí přísnost neumenšovaly o nic víc než šedé, stupňovité věže přesně rozmís-těné v soustředných, výše a výše položených čtvercích. Ulice se změnila v dlouhou širokou rampu vedoucí k vysoké bronzové brá-ně a obrovskému čtvercovému nádvoří za ní obstoupenému tairenskými vojáky, kteří stáli jako sochy s přesně nakloněnými oštěpy. Další stáli na kamenných balkonech.
Řadami vojáků při příchodu Děv projel šepot, ale ten rychle zani-kl ve zpěvavém volání: "Všechna sláva Draku Znovuzrozené-mu! Všechna sláva pánu Drakovi a Tearu! Všechna sláva pánu Drakovi a vznešenému pánu Meilanovi!" Podle Meilanova výrazu byste si mys-leli, že je to všechno nenucené.
Když Rand přehodil nohu přes vysokou hrušku a sklouzl lehce ze sedla, vyběhli s tepanými zlatými mísami a bílým lněným plát-nem sluhové v tmavých šatech, první Cairhieňané, které v paláci uviděl. Další pak přišli převzít koně. Využil záminky a opláchl si obličej a ruce v chladné vodě, takže Aviendha musela slézt z ko-ně sama. Kdy-by se jí snažil pomoci dolů, mohli by oba skončit na dlažbě.
Sulin bez pobízení vybrala dvacet Děv a společně ho doprováze-ly. Na jednu stranu byl Rand rád, že kolem něj nechce mít jeden každý oštěp do posledního. Na druhou stranu si ale přál, aby mezi dvacítkou vybraných nebyly Enaila, Lamelle a Somara. Ze zamyš-lených pohle-dů, jaké na něj vrhaly - zvláště Lamelle, hubená žena s pevnou bradou a tmavě rusými vlasy, skoro o dvacet let starší než on - Rand začal skřípat zuby, přičemž se snažil konejšivě usmívat. Aviendze se nějak muselo podařit s nimi a se Sulin promluvit za jeho zády. Možná nejsem schopen s Děvami něco udělat, pomyslel si zachmuřeně, když odhazoval lněný ručník zpátky jednomu ze sloužících, ale ať shoří moje duše, jestli neexistuje alespoň jedna aielská žena, která se poučí, že já jsem Car'a'carn!
Ostatní vznešení páni ho vítali u paty širokého šedého schodiš-tě vedoucího z nádvoří, všichni v

barevném hedvábí a saténových pru-zích a stříbrem pošitých vysokých botách. Bylo očividné, že žádný z nich nevěděl, že Meilan odjel Randovi naproti, dokud ne-byl pryč. To-rean, s obličejem jako brambora a na tak těžkopádné-ho muže kupodi-vu dost pohyblivý, nervózně čichal k navoněnému kapesníčku. Gu-eyam, jenž s naolejovanou bradkou působil ještě holohlavějším do-jmem, zaťal pěsti o velikosti menších šunek a po-někud zlobně se na Meilana mračil, i když se klaněl před Randem. Maraconn, s modrýma očima, které byly v Tearu vzácné, tiskl ten-ké rty, až se zdálo, že žádné nemá. A i když byl Hearne s hubeným obličejem samý úsměv, nevědomky se tahal za ucho, jako to dělal vždy, když byl vzteky bez sebe. Pouze Aracome, štíhlý jako čepel meče, nedával navenek žádné pocity najevo, avšak on také téměř vždycky nechával hněv pěkně pod pokličkou, dokud nebyl připra-ven vzplanout jako vích.

Byla to příliš dobrá příležitost, aby si ji nechal ujít. V duchu po-děkoval Moirain za její lekce - je snazší šaškovi podrazit nohy než ho srazit k zemi, říkávala - Rand Toreanovi hřejivě stiskl buclatou ruku a Gueyamovi sevřel mohutné rameno, Hearnův úsměv opě-toval dost mile, aby se to hodilo i pro blízkého druha, a na Aracoma kývl se zdánlivě významným pohledem. Simaana a Maraconna si nevšímal po jediném pohledu, chladném a bezvýrazném jako hluboké jezírko v zimě.

Víc toho daná chvíle nevyžadovala, pouze sledoval, jak uhýbají očima a tváří se zamyšleně. Hráli daes dae'mar, hru rodů, celý ži-vot a pobyt mezi Cairhieňany, kteří dokázali ze zvednutého obočí či zakaš-lání vyčíst celé knihy, jejich vnímavost jen zvýšil. Každý z přítom-ných věděl, že Rand nemá nejmenší důvod chovat k němu přátelství, ale každý se musel divit, jestli jejich přivítání nemá je-nom zakrýt něco skutečného s někým jiným. Simaan a Maraconn se tvářili nejustaraněji, ale ostatní zas na ty dva pohlíželi s největ-ším podezřením. Třebas jeho chlad byl skutečným pláštíkem. Ne-bo si Rand přál, aby si právě tohle mysleli.

Sám pro sebe si Rand myslel, že by na něj Moirain byla pyšná, a stejně tak Tom Merrilin. I kdyby proti němu žádný z nich zrov-na ne-kul žádné pikle - něco, nač by si podle něj ani Mat nevsadil - muži v jejich postavení mohli udělat hodně, aby zmařili jeho plá-ny, aniž by to dělali nějak viditelně, a oni by to s chutí udělali ze zvyku, když už by k tomu neměli žádný jiný důvod. Teď je vyvedl z rovnováhy. Kdyby je v tomhle stavu dokázal udržet déle, měli by příliš mnoho práce dávat pozor jeden na druhého a příliš strachu, že jsou sami pozorováni, aby mu dělali nějaké potíže. Možná by ho pro jednou mohli dokonce poslechnout, aniž by hledali stovku důvodů, proč by se věci měly provést jinak, než on chtěl. No, to už by možná žádal příliš.

Když si povšiml Asmodeanova cynického úšklebku, uspokoje-ní ho přešlo. Horší byl Aviendžin tázavý pohled. Byla v Tearském Ka-meni, věděla, co jsou tihle muži zač a proč je poslal sem. Dě-lám, co musím, pomyslel si hořce a přál si, aby to nevypadalo, že se chce sám před sebou omluvit.

"Dovnitř," řekl poměrně ostřeji, než zamýšlel, a sedm vzneše-ných pánů nadskočilo, jako by si v té chvíli uvědomili, kdo a co Rand je.

Když šel do schodů, chtěli jít s ním, ale až na Meilana, který uka-zoval cestu, ho Děvy prostě obklopily pevným kruhem a vzne-šení páni skončili vzadu s Asmodeanem a menšími pány. Aviendha se Randa samozřejmě držela z jedné strany a Sulin z druhé a Somara, Lamelle a Enaila šly těsně za ním. Mohly natáhnout ruku a dotknout se ho, aniž by se zvlášť namáhaly. Rand na Aviendhu vrhl obviňující pohled, a ona zvedla obočí tak tázavě, až jí málem uvěřil, že s tím ne-má nic společného. Málem.

Chodby paláce byly prázdné, jen sloužící v tmavých livrejích se klaněli tak, až se málem bradou dotýkali kolen, a služebné dělaly stej-ně hluboká pukrlata, když procházel kolem, ale když vstoupili do Vel-kého slunečního sálu, zjistil Rand, že cairhienská šlechta ne-byla z pa-láce zcela vykázána.

"Drak Znovuzrozený přichází," ohlásil bělovlasý muž těsně za obrovskými pozlacenými dveřmi s vytepaným vycházejícím slun-cem Cairhienu. Červený kabátec s vyšitými šestihrotými modrými hvězdami, jenž mu byl po době strávené v obleženém Cairhienu tro-chu velký, jej označoval za vrchního komorníka z Milanova domu. "Všechna sláva pánu Drakovi Randu al'Thorovi. Všechna sláva pánu Drakovi."

Komnatu rychle naplnil ryk až po zrcadlovou klenbu o pětadva-cet sáhů výš. "Sláva pánu Drakovi Randu al'Thorovi! Zdrávas pán Drak! Světlo ozařuj pána Draka!" Ticho, které následovalo, půso-bilo ve srovnání s tím dvojnásob klidně.

Mezi mohutnými hranatými sloupy z mramoru s tak hustými modrými žilkami, až vypadal skoro černý, stálo víc Tairenů, než Rand čekal, řady pánů a paní země v nejlepších oděvech, se špiča-tými sa-metovými klobouky a kabátci s nabíranými pruhovanými rukávy, v barevných šatech s krajkovým okružím a těsně padnoucími čepečky, složitě vyšívanými či pošitými perlami nebo malý-mi drahokamy. Za nimi stáli Cairhieňané, v tmavém rouchu kromě barevných pruhů na prsou šatů či po kolena dlouhých kabátců. Čím víc pru-hů v barvách toho kterého rodu, tím vyšší měl jejich nositel posta-vení, ale muži a ženy s pruhy od krku po pás či níže stáli za Taireny z očividně nižších rodů, se žlutou výšivkou místo zlaté nitě a v suknu místo v aksamitu. Nemálo cairhienských mužů mělo vy-holené hlavy a napud-rovaná čela. Všichni mladí muži to tak nosili.

Tairenové vypadali netrpělivě, byť nejistě. Tváře Cairhieňanů mohly být vytesány z ledu. Nedalo se říci, kdo zdravil a kdo ne, ale Rand tušil, že většina křiku pocházela z předních řad.

"Hodně z nich si přeje ti sloužit," zamumlal Meilan, když krá-čeli po podlaze z modrých dlaždic s velkou zlatou mozaikou, zpodobňující vycházející slunce. Sledovala je vlna poklon.

Rand jen zavrčel. Oni mu chtějí sloužit? Nepotřeboval Moirain, aby mu řekla, že tihle menší šlechtici doufají zlepšit své postavení díky panstvím vyrvaným Cairhienu. Meilan a ostatních šest již nepo-chybně naznačili - pokud rovnou neslíbili - čí panství připadne komu.

Na protějším konci Velkého sálu stál sám Sluneční trůn umístě-ný na širokém pódiu z tmavomodrého mramoru. Dokonce i tady působila cairhienská sebekázeň, tedy přinejmenším na trůnu. Vel-ké křeslo s těžkými lenochy se třpytilo zlacením a zlatým hedváb-ným brokátem, ale nějak působilo dojmem, že je kromě vycháze-jícího slunce s vlni-tými paprsky, které bylo umístěno nad hlavou toho, kdo na něm seděl, cele tvořeno prostými svislými čarami.

Ten někdo měl být on, uvědomil si Rand dávno předtím, než do-razil k devíti stupňům na pódium. Aviendha tam vyšplhala s ním a Asmodean, jako jeho bard, směl rovněž nahoru, ale Sulin hbitě roz-místila ostatní Děvy kolem pódia a jejich nedbale držené oště-py za-bránily Meilanovi a ostatním vznešeným pánům pokračovat v cestě. Tairenům se na tvářích objevilo zoufalství. V sále bylo ta-kové ticho, že Rand slyšel vlastní dech.

"Tohle patří někomu jinému," prohlásil nakonec. "Kromě toho jsem strávil v sedle moc dlouhou dobu, aby se mi takové tvrdé se-dadlo líbilo. Přineste mi nějaké pohodlné křeslo."

Na chvíli zavládlo zděšené ticho, pak se sálem rozneslo mumlá-ní. Meilan se náhle zatvářil tak zamyšleně a tak rychle to zakryl, až se Rand málem rozesmál. Asmodean měl s tím mužem nejspíš pravdu. Asmodean sám si Randa prohlížel s jen tak tak zakrytým podezřením.

Chvíli trvalo, než s funěním přiběhl chlapík ve hvězdami pošitém kabátci, následován dvěma Cairhieňany v tmavých livrejích, nesou-cích křeslo s vysokým opěradlem, vyložené hedvábím pota-ženými poduškami, a ukázal jim, kam ho mají postavit, přičemž se příliš často ustaraně ohlížel na Randa. Po nohách i opěradle křes-la se táhly svislé zlacené čáry, ale před Slunečním trůnem vypada-lo bezvýznamně.

Když tři sloužící ještě s klaněním couvali a předkláněli se s kaž-dým krokem, Rand většinu podušek odhodil stranou, vděčně se posa-dil a seanchanské kopí si položil přes kolena. Dával si však po-zor, aby si neoddechl. Aviendha ho na to pozorovala příliš pozorně, a to, jak se Somara pořád dívala z ní na něj a zpátky, jen potvrdilo jeho podezření.

Přes problémy s Aviendhou a Far Dareis Mai však jeho slova většina přítomných očekávala stejnou měrou s dychtivostí i úz-kostí. Aspoň oni vyskočí, když řeknu "žába", pomyslel si. Možná se jim to nebude líbit, ale udělají to.

S Moirainino pomocí promyslel, co tady musí udělat. O něčem věděl, že je správné, i bez jejích rad. Bylo by dobré, kdyby tu by-la a v případě potřeby mu našeptávala do ucha, místo aby Avien-dha čekala na to, aby mohla dát znamení Somaře, jenže nemělo smysl čekat. Každý tairenský i cairhienský šlechtic ve městě byl určitě přítomen v sále.

"Proč se Cairhieňané drží neustále v pozadí?" zeptal se nahlas. A dav šlechticů se zavlnil, jak si urozenci vyměňovali zmatené po-hledy. "Tairenové přišli na pomoc, ale není důvod, aby se tu Cair-hieňané drželi zpátky. Ať se všichni postaví podle svého postave-ní. Všichni."

Bylo těžké poznat, zda jsou ohromenější Tairenové či Cairhieňa-né, i když Meilan vypadal, že je

připraven spolknout vlastní ja-zyk, stejně jako ostatních šest vznešených pánů za ním. Dokonce i poma-lejší Aracome zbělel ve tvářích. Za značného šoupání bot a poškubá-vání suknic a s mnoha ledovými pohledy na obou stra-nách poslechli, až byli v předních řadách sami muži a ženy s pru-hy na prsou a v druhé bylo jen pár Tairenů. K Meilanovi a jeho druhům se u paty pódia připojilo dvakrát tolik cairhienských uro-zených pánů a paní, většinou prošedivělých, s pruhy od krku má-lem ke kolenům, i když "připojilo" možná bylo to nejvhodnější slovo. Stáli tu ve dvou skupinkách, mezi nimiž byly celé tři kroky, a odvraceli od sebe zrak tak důrazně, že na sebe klidně mohli hro-zit pěstmi a křičet. Všichni upírali zrak na Randa, a jestli byli Tai-renové vzteky bez sebe, Cairhieňané byli ztělesněný ledový klid, jen s náznaky tání, bral-li Rand v potaz zvažující pohledy, které vr-hali po něm.

"Všiml jsem si korouhví vlajících nad Cairhienem," pokračoval Rand, když pohyb ustal. "Je dobře, že tu visí tolik tairenských půlmě-síců. Bez tairenského zrní by v Cairhienu nebyl nikdo živý, aby vytáhl vlajku nahoru, a bez tairenských mečů by se lidé z tohoto města, jež přežili dodnes - urození stejně jako prostí - učili po-slouchat Shaidy. Tear si vysloužil tyto pocty." Teď se samozřejmě Tairenové nafoukli a začali zuřivě přikyvovat a ještě zuřivěji se usmívat, i když to vznešené pány určitě značně zmátlo, neboť to přišlo tak rychle po tom druhém. Co se toho týkalo, Cairhieňané pod pódiem se na sebe dívali dosti pochybovačně. "Ale já sám to-lik praporů nepotřebuju. Ať zůstane jedna Dračí zástava, na nej-vyšší věži ve městě, aby ji uviděl každý, kdo se přiblíží, avšak ostatní sundejte a místo nich vyvěste prapory Cairhienu. Toto je Cairhien, a vycházející slunce musí vlát hrdě. Cai-rhien má vlastní čest, kterou si podrží."

Komnata vybuchla řevem tak náhle, že Děvy zvedly oštěpy, ře-vem, jenž se odrážel od stěny ke stěně. Sulin vmžiku dávala Děvám rozkazy prstovou řečí, ale polovina zvednutých závojů již by-la zase dole. Cairhienští šlechtici jásali stejně hlasitě jako předtím lid v uli-cích, tančili a mávali rukama jako Předbráníci na slavnos-ti. Ve všem tom hluku si právě Tairenové mlčky vyměňovali po-hledy. Nevypadali rozzlobeně. Dokonce i Meilan vypadal hlavně nejistě, ačkoliv jako Torean a ostatní též užasle sledoval pány a pa-ní z vysoce urozených rodů kolem sebe, tak chladně důstojné jen chvilku předtím, kteří nyní tančili a vyvolávali pána Draka.

Rand nevěděl, co který z nich vyčetl z jeho slov. - Rozhodně předpokládal, že oni v tom uslyší víc, než řekne, zvláště Cairhieňané, a možná dokonce to, že někteří uslyší, co skutečně měl na mysli, jenže na takovéto divadlo ho nic nepřipravilo. Cairhienské sebeovládání byla zvláštní věc, to dobře věděl, občas promísené s nečekanou ote-vřeností. Moirain byla v této záležitosti zdrženlivá i přesto, jak nalé-havě se ho snažila všemu naučit. Většinou tvrdi-la, že když tato odmě-řenost povolí, může to být dost překvapivé. Překvapivé, to určitě.

Když jásot konečně utichl, začalo skládání přísah věrnosti. Mei-lan poklekl první, se staženou tváří, když se pod Světlem a na svou naději na spasení a znovuzrození zavazoval věrně sloužit a po-slouchat. Byla to prastará formule, a Rand doufal, že by skutečně mohla některé přinutit přísahu dodržet. Jakmile Meilan políbil hrot seanchanského oštěpu, snaže se přitom zakrýt kyselý obličej tím, že si uhlazoval bradku, nahradila ho urozená paní Colavaere. Víc než jen hezká žena ve středních letech, jíž přes ruce spadla tma-vě slonovinová krajka, když je pokládala mezi Randovy na oštěp, a s vodorovnými barevnými pruhy, které jí sahaly od vysokého krajkového límce po kolena, složila přísahu jasným, pevným hla-sem s melodickým přízvukem, na nějž byl zvyklý od Moirain. Ve tmavých očích měla také něco z toho Moirainina zvažujícího po-hledu, zvláště když při pukrleti, po kterém sestoupila ze stupňů, upřela zrak na Aviendhu. Nahradil ji Torean, jenž se při vyslovo-vání přísahy silně potil, a jeho zase nahradil urozený pán Dobraine, s pátravým pohledem v zapadlých očích, jeden z těch mála starších mužů, co si vepředu oholil dlouhé, většinou šedivé vlasy, pak přišel Aracome a...

Jak procesí pokračovalo a šlechtici jeden po druhém poklekali, Cairhieňan po Tairenovi a po něm zas Cairhieňan, jak sám nařídil, byl Rand netrpělivý. Tohle všechno bylo nezbytně nutné, aspoň to tvrdila Moirain - a s ní souhlasil i hlásek v jeho hlavě, o němž vě-děl, že patří Luisi Therinovi - ale pro něj to bylo jenom zdržení. Musel mít jejich věrnost, byť jen na povrchu, aby mohl Cairhien začít zabezpečovat, a bylo třeba aspoň začít, než bude moci vyra-zit proti Sammaelovi. A to já udělám! Ještě toho musím vykonat moc, abych mu mohl dovolit sekat mi po nohou z křoví! On zjistí, co to znamená, probudit Draka!

Nevěděl, proč ti před ním se začali potit a olizovat si rty, když poklekali a vykoktávali slova věrnosti. Ale on taky neviděl chlad-né světlo, které mu zaplálo v očích.

KAPITOLA SEDMÁ

Cena lodi

Nyneiva dokončila ranní mytí, vytřela se dosucha a váhavě si na-táhla čistou hedvábnou spodničku. Hedvábí nechladilo jako len, a i když slunce sotva vyšlo, horko ve voze ohlašovalo další spalu-jící den. Kromě toho, ta věc byla střižená tak, až se skoro bála, že jí spadne v chumlu k nohám, když se víc nadechne. Aspoň však nebyla propocená z noci jako ta, co vyhodila.

Spánek jí narušovaly mnohé zneklidňující sny, sny o Moghedien, z nichž se náhle budila - a ty byly lepší než ty, z nichž se ne-probudila - sny o Birgitte, jak po ní střílí šípy a nemíjí, sny o stou-pencích proroka ženoucích se jako bouře zvěřincem, o tom, že navěky uvízla v Samaře, protože už nikdy nepřiplulo žádné pla-vidlo, o tom, že dorazila do Salidaru a zjistila, že tam velí Elaida. Nebo zase o Moghedien, také v Salidaru. Z toho se probudila s plá-čem.

Všechno to byly oprávněné starosti, a docela přirozené. Tři no-ci zde již tábořili, aniž se objevila nějaká kocábka, tři dny, kdy umdléva-la z horka a kdy musela stát se šátkem přes oči u toho pro-klatého dře-věného plotu. To stačilo, aby povolily nervy každému, i když si nemu-sel dělat starosti s tím, zda se snad k němu neblíží Moghedien. Ale ono taky to, že ta ženská věděla, že jsou u zvě-řince, ještě neznamena-lo, že je v Samaře najde. Na světě byly kro-mě těch, co se shromáždily tady, také další kočovné zvěřince. Vy-mýšlet si důvody, proč si nedělat starosti, však bylo snazší než si nedělat starosti. Ale proč bych měla být nervózní kvůli Egwain? Namočila naříz-nutou větvičku do misky se solí a sodou,

stojící na stolku vedle umy-vadla, a začala si rázně drhnout zuby. Egwain se vynořila sko-ro v kaž-dém snu, křičela na ni, ale Nyneiva nemohla přijít na to, jak se do těch snů Egwain dostala.
Popravdě řečeno, nervozita a nedostatek spánku byly jen částí to-ho, proč měla dnes ráno tak ohavnou náladu. Ostatek byly jen ta-kové maličkosti, ale byly skutečné. Kamínek v botě byl maličkost ve srov-nání s useknutou hlavou, ale kamínek byl tady a popravčí špalek ne-musel nikdy...
Nebylo možné vyhnout se vlastnímu odrazu, a vlasy jí volně vise-ly na ramena, místo aby je měla slušně zapletené. Ať je kartáčo-vala, jak chtěla, jejich měděná barva nebyla nikdy o nic méně od-porná. A ona až moc dobře věděla, že na posteli za ní leží ty modré šaty. Byly tak modré, že by i Cikánce zaslzely oči, a se stejně hlu-bokým výstři-hem, jako měly ty původní červené, co teď visely na kolíku. Proto na sobě měla tu vachrlatě držící spodničku. Jedny ta-kové šaty nestačily, alespoň ne podle Valana Lucy. Clarin praco-vala na další dvojici v jedovatě žluté a šla řeč i o pruzích. Nynei-va o pruzích nechtěla ani slyšet.
Aspoň by mě ten chlap mohl nechat vybrat barvu, pomyslela si, pracujíc zuřivě s naříznutou větvičkou. Nebo Clarin. Ale to ne, on má své vlastní představy a nikdy se nezeptá. Ne Valan Luca. Díky jeho výběru barev občas zapomněla i na výstřihy. Měla jsem mu to hodit na hlavu! Přesto však věděla, že to neudělá. Birgitte se v těch šatech uka-zovala, aniž by se v nejmenším červenala. - Ta ženská rozhodně vůbec nebyla jako v příbězích, co se o ní vyprávěly! Ne že by hodlala nosit tyhle hloupé šaty bez námitek jenom proto, že je nosila Birgitte. V žádném případě s tou ženou nesoutěžila. To je-nom že... "Když už ně-co musíš dělat," zavrčela přes větvičku, "tak by sis na to raději měla zvyknout."
"Co jsi říkala?" zeptala se Elain. "Jestli chceš mluvit, tak si, pro-sím, vyndej tu věc z úst. Jinak vydáváš jen nechutné zvuky."
Nyneiva si utřela bradu a zlostně se zamračila přes rameno. Ela-in seděla na své úzké posteli s nohama přitaženýma pod bradou a spléta-la si načerno obarvené vlasy do copu. Už na sobě měla své bílé spod-ky, celé pošité třpytkami, a sněhobílý živůtek s volánky z hedvábí, které bylo až příliš tenké. Flitry pokrytý bílý kabátek ležel vedle ní. Bílá. Také měla dvoje oblečení na vystoupení a třetí se dokončovalo, všechno v bílé, byť ne zcela čisté. "Jestli se chceš takhle oblíkat, Ela-in, tak bys neměla takhle sedět. Je to neslušný."
Druhá žena se náhle zamračila, ale nohy ve střevíčkách přece je-nom položila na podlahu. A zvedla bradu tím svým nafoukaným způ-sobem. "Myslím, že se dnes dopoledne půjdu projít do města," utrou-sila chladně, stále pracujíc na svém copu. "Tenhle vůz je... příliš uza-vřený."
Nyneiva si vypláchla ústa a vyplivla vodu do umyvadla. Hlasi-tě. Vůz opravdu vypadal s každým dnem menší. Možná skutečně potře-bovaly být co nejvíc z dohledu - byl to její nápad, jehož již začínala litovat - ale tohle začínalo být směšné. Tři dny zavřená s Elain, kdy vycházely pouze na vystoupení, pomalu působily ja-ko tři týdny. Nebo tři měsíce. Nikdy předtím si neuvědomila, jak jedovatý jazyk ta Elain má. Musela připlout nějaká loď. Jakákoliv loď. Dala by v tom okamžiku všechny peníze schované v cihlo-vé pícce, všechny klenoty, cokoliv, za to, aby dnes připlula nějaká loď. "No, to žádnou pozornost nepřitáhne, že? Ale možná potře-buješ nějakej pohyb. Nebo je to mož-ná tím, jak ti ty spodky přilé-hají k bokům."
Elain zaplálo v modrých očích, bradu držela stále vysoko a tón měla chladný. "Včera v noci se mi zdálo o Egwain, mezitím, co mi vykládala o Randovi a Cairhienu - já si dělám starosti s tím, co se tam děje, i když ty ne - mezitím říkala, že se z tebe stává ukřičená ježiba-ba. Ne že bych si to já nutně myslela taky. Já bych byla řek-la trhov-kyně."
"Teď mě poslouchej, ty protivná malá žábo! Jestli ne -" Stále za-mračená Nyneiva prudce zavřela pusu a potom se pomalu na-dechla. S námahou promluvila docela vyrovnaným hlasem. "Tobě se zdálo o Egwain?" Elain stroze kývla. "A ona mluvila o Randovi a Cairhienu?" Mladší žena vyvrátila oči v přehnaném podráždě-ní a dál se věnovala svému copu. Nyneiva se přinutila pustit z hrs-ti pramen měděné rudých vlasů a přinutila se i přestat myslet na to, jak naučí dědičku toho zatraceného Andoru troše obyčejné zdvoři-losti. Jestli brzy nena-jdou loď... "Jestli dokážeš myslet taky na ně-co jinýho než na to, jak ukázat ještě větší kus noh, než ukazuješ teď, tak by tě mohlo zajímat, že mně se o ní zdálo taky. Říkala, že Rand včera vybojoval u Cairhienu velký vítězství."
"Možná předvádím své nohy," štěkla Elain a na lících jí nasko-čily rudé skvrny, "ale aspoň neukazuji svoje... Tobě se o ní zdálo taky?"

Porovnat si postřehy netrvalo dlouho, i když Elain dál předvá-děla svůj zmijí jazýček. Nyneiva měla dokonale dobrý důvod na Elain kři-čet a Elain se nejspíš zdálo o tom, jak se nosí před Ran-dem ve svém flitry pošitém kostýmu, pokud ne bez něj. Říci něco takového byla prostá upřímnost. I tak začalo být rychle jasné, že Egwain jim oběma říkala ve snech to stejné, což ponechávalo jen málo prostoru pro po-chyby.
"Pořád opakovala, že je skutečně tam," zamumlala Nyneiva, "ale já myslela, že se mi to jenom zdá." Egwain jim oběma opa-kovala dost často, že je možné mluvit s někým ve snu, ale nikdy neřekla, že to dokáže. "Proč jsem jí měla věřit? Totiž, tvrdila, že konečně poznala nějakej oštěp, co začal nosit, prej je to seanchanská práce. To je ne-smysl."
"Ovšem." Elain protivně zvedla jedno obočí. "Stejně jako je ne-smysl, že jsme našly Cerandin a její s'redity. Musejí tu být další sean-chanští uprchlíci, Nyneivo, a oštěpy jsou nejspíš to nejmenší, co tu po sobě zanechali."
Proč ta ženská nedokáže povědět něco bez toho, aby v tom byl os-ten? "Všimla jsem si, jak moc jsi tomu věřila ty."
Elain si přehodila hotový cop přes rameno a pak znovu pohodi-la hlavou, povýšeně, jako přívažek. "Doufám, že je Rand v pořád-ku." Nyneiva si odfrkla. Egwain říkala, že bude potřebovat celé dny odpo-čívat, než bude zase na nohou, ale byl léčen. Druhá žena pokračovala: "Ještě ho nikdo nenaučil, že se nesmí přepínat. Co-pak neví, že ho mů-že jediná síla zabít, když jí natáhne přespříliš, nebo ji spřádá, když je unavený? To je stejné pro něj jako pro nás."
Takže ona chce změnit téma, co? "Třeba to neví," prohodila Ny-neiva sladce, "poněvadž muži nemají žádnou Bílou věž." To jí připo-mnělo něco jiného. "Vážně myslíš, že to byl Sammael?"
Elain, chycená s ostrou odpovědí na jazyku, se na ni úkosem za-mračila a potom si rozmrzele povzdechla. "To nám ale může být lhos-tejné, ne? My bychom ovšem měly myslet na to, že znovu použijeme prsten. Pro víc než jen schůzku s Egwain. Musíme toho tolik zjistit. Čím víc se naučím, tím víc vím, kolik toho ještě nevím.
"Ne, v žádném případě ne." Nyneiva sice skutečně nečekala, že by si druhá žena prsten z ter'angrialu přímo tady a právě v té chví-li vzala, přesto bezděčně popošla k cihlové pícce. "Už žádné výle-ty do Tel'aran'rhiodu pro žádnou z nás, kromě toho, když půjde-me za ní."
Elain rovnou pokračovala, aniž by si jí zjevně všímala. Nyneiva klidně mohla mluvit sama pro sebe. "Nepotřebujeme přitom přece usměrňovat. Tím se neprozradíme." Na Nyneivu se nepodívala, ale v hlase se jí ozval kousavý podtón. Trvala na tom, že mohou používat jedinou sílu, budou-li opatrné. Co Nyneiva věděla, Elain jí to mohla právě za zády provádět. "Vsadím se, že když dnes v no-ci jedna z nás navštíví Srdce Kamene, Egwain tam bude. Přemýš-lej, kdybychom s ní my mohly mluvit v jejích snech, tak bychom si už nemusely dělat starosti s tím, že v Tel'aran'rhiodu narazíme na Moghedien."
"Tak ty si myslíš, že je tak snadný se to naučit?" opáčila suše Ny-neiva. "Kdyby jo, tak proč nás to už nenaučila? Proč to neudě-lala před-tím?" Ale nešlo jí to od srdce. To ona si dělala starosti kvůli Moghedi-en. Elain věděla, že je ta žena nebezpečná, ale bylo to jako vědět, že zmije je nebezpečná. Elain to věděla, ale Nynei-va byla uštknuta. A kdyby se dokázaly spojit, aniž by musely vstoupit do světa snů, bylo by to cenné i jinak, nejen že by se tím vyhnuly Moghedien.
V každém případě jí Elain stále nevěnovala pozornost. "Ráda bych věděla, proč tak trvala na tom, abychom to nikomu nepro-zradily. To nedává smysl." Chvíli si hryzala spodní ret. "A je tu ještě jeden důvod, proč s ní mluvit, jakmile to jen bude možné. Tenkrát mi to nedávalo žádný smysl, ale když se mnou posledně mluvila, zmizela v půlce věty. Teď si vzpomínám, že těsně před-tím se najednou zatvářila překvapeně a polekaně."
Nyneiva se zhluboka nadechla a přitiskla si obě ruce na břicho v marné snaze uklidnit náhle stažený žaludek. Podařilo se jí však mluvit vyrovnaně. "Moghedien?"
"Světlo, ty ale máš veselé myšlenky! Ne. Kdyby se Moghedien dokázala dostat do našich snů, tak bychom to, myslím, již zjistily." Elain se lehce zachvěla. Měla aspoň jakous takous představu, jak ne-bezpečná Moghedien je. "Nicméně to nebyl takový výraz. Byla vyle-kaná, ale na tohle ne dost."
"Tak možná není v nebezpečí. Možná..." Nyneiva se přinutila dát ruce k bokům a rozzlobeně stiskla rty. Jenže si nebyla jistá, proč se vlastně zlobí.

Odložit prsten, dát ho mimo dohled kromě při schůzkách s Egwa-in, byl dobrý nápad. Byl. Při kterékoliv výpravě do světa snů je mohla najít Moghedien, a držet se mimo její dosah byl velmi dob-rý nápad. Nyneiva už věděla, že stojí proti přesile. To pomyšlení ji žralo, kdyko-liv si na to vzpomněla, bylo to horší a horší, ale byla to prostá pravda.
A přece teď existovala možnost, že Egwain potřebuje pomoc. Ma-lá možnost. To, že si dává řádný pozor na Moghedien, ještě nezname-nalo, že tuto možnost podceňovala. A bylo docela možné, že po Ran-dovi jde jeden ze Zaprodanců stejně osobně, jako Mog-hedien po ní a Elain. Z toho, co Egwain hlásila, o Cairhienu a o ho-rách, byl cítit chlap, co vyzývá druhého, protože se cítí ukřivděný. Ne že by ji napa-dalo něco, co by se s tím dalo udělat. Ale Egwain...
Občas se Nyneivě zdálo, že zapomněla hlavní důvod, proč opusti-la Dvouříčí. Aby chránila mladé lidi ze své vesnice, kteří se chy-tili do sítí Aes Sedai. Ne že by byli o moc mladší než ona - jen o pár let - ale ten rozdíl vám připadá větší, když jste vesnická věd-ma. Ovšem, žen-ský kroužek v Emondově Roli zatím už určitě vy-bral jinou vědmu, ale tím to nebyla její vesnice o nic méně, ani je-jí lidé. A v nejhlubším koutku duše tím nebyla o nic méně vědmou. Nějak se však ochrana Randa, Egwain, Mata a Perrina před Aes Sedai změnila na pomáhání jim přežít, a nakonec, aniž si uvědo-mila kdy či jak, dokonce i tento cíl byl zavalen jinými potřebami. Vstoupila do Bílé věže, aby se naučila, jak lépe Moirain svrhnout, ale tato touha se změnila ve žhavou touhu naučit se léčit. Dokon-ce i její odpor k tomu, jak se Aes Sedai pletou ostatním lidem do života, nyní existoval vedle její touhy se jednou z nich stát. Ne že by opravdu chtěla, ale byl to jediný způsob, jak se naučit, co se na-učit chtěla. Všechno se tak nějak zamotalo jako jedna z těch aessedaiovských sítí, ona do ní byla také zapletena, a nevěděla, jak z ní ven.
Pořád jsem stejná, jako jsem vždycky byla. Já jim pomůžu, ale-spoň jak jen budu moct. "Dneska v noci," pronesla nahlas, "použiju prsten." Sedla si na postel a začala si natahovat punčochy. Silná vlna nebyla v tomhle horku nijak pohodlná, ale aspoň část těla bude mít slušně oblečenou. Pevné punčochy a pevné boty. Birgitte nosila bro-kátové střevíčky a pavučinové hedvábné punčochy, které rozhodně vypadaly chladivě. Důrazně tu myšlenku vyhnala z hla-vy. "Jen abych se přesvědčila, že Egwainye v Kameni. Jestli tam nebude, tak se vrá-tím, a prsten už nepoužijeme dřív než při příští domluvené schůzce."
Elain ji pozorovala tak upřeně, že si Nyneiva za punčochy popo-tahovala stále stísněněji. Ta žena neřekla ani slovo, ale její bezvýrazný pohled naznačoval, že Nyneiva možná lže. Aspoň Nynei-va to tak po-chopila. Nijak nepomáhalo, že se jí na okraji vědomí zatřepetal nápad, že by mohla snadno zařídit, aby se při usínání prsten nedotýkal její kůže. Neexistoval žádný důvod věřit, že Egwain bude dnes v noci čekat v Srdci Kamene. Nikdy o tom vážně neuvažovala - ten nápad se jí v hlavě vynořil zcela spontánně - ale bylo to tady a ona měla díky němu problém podívat se Elain do očí. Co když se Moghedien skuteč-ně bojí? Byl to jenom zdravý ro-zum, jakkoliv hořké bylo si to přiznat.
Udělám, co musím. Pevně potlačila rozechvělý žaludek. Když si přehazovala spodničku přes punčochy, již se těšila, jak si oblékne modré šaty a vypadne ven do toho vedra, jen aby unikla Elaininým očím. Elain jí právě pomáhala s řadami knoflíčků na zádech - a mum-lala si, že jí nikdo nepomáhal, jako by někdy někdo potřeboval po-moc se spodky - když se dveře vozu rozlétly a dovnitř vletěla vl-na horkého vzduchu. Nyneiva polekaně nadskočila a zakryla si výstřih rukama dřív, než si to uvědomila. Když dovnitř vstoupila Birgitte místo Valana Lucy, snažila se Nyneiva předstírat, že si je-nom upravovala okraj výstřihu.
Vyšší žena si uhladila stejné jasně modré hedvábí na bocích a se spokojeným úsměvem si přehodila černý cop přes nahé rameno. "Jest-li chceš přitáhnout pozornost, tak si s tím nehraj. Je to moc nápadné. Jenom zhluboka dýchej." Předvedla to a zasmála se, jak se Nyneiva zamračila.
Nyneiva si dala práci, aby se ovládla. I když proč to dělá, to ne-věděla. Neuměla si představit, že kdy cítila vinu nad tím, co se sta-lo. Gaidal Cain byl nejspíš rád, že se té ženy zbavil. A Birgitte za-čala nosit vlasy tak, jak chtěla. Ne že by to mělo s něčím co dělat. "Znala jsem ve Dvouříčí jednu takovou, jako jsi ty, Maerion. Calle znala kaž-dýho kupeckýho strážnýho jménem a před žádným z nich rozhodně neměla žádný tajemství."
Birgitte ztuhl úsměv na rtech. "A já zase kdysi znala ženu jako ty. Mathena se taky na muže dívala svrchu, a dokonce nechala jed-noho ubožáka popravit, že na ni náhodou narazil, když plavala na-há. Nikdy ji

nikdo nepolíbil, dokud jí Zheres jeden polibek neu-kradl. Myslela bys, že poprvé objevila muže. Byla jím tak posedlá, že se musel Zhe-res odstěhovat do hor, aby jí unikl. Dávej si pozor na prvního muže, co tě políbí. Jeden musí dřív nebo později přijít."
Nyneiva, se zaťatými pěstmi, vykročila k Birgitte. Nebo se o to pokusila. Mezi ně se totiž nějak dostala Elain se zdviženýma ru-kama.
"Obě toho okamžitě nechte," vyhrkla a obě si střídavě prohlíže-la stejně povýšeně. "Lini vždy říkala ‚čekání mění muže v medvě-dy ve stodole a ženy v kočky v pytli', ale vy dvě po sobě okamži-tě přestanete chňapat! Už to nebudu déle snášet!"
K Nyneivině úžasu se Birgitte skutečně zapýřila a mrzutě za-mumlala omluvu. K Elain, samozřejmě, ale omluva sama přišla jako překvapení. Birgitte se rozhodla držet se Elain - ona se scho-vávat ne-potřebovala - ale po třech dnech na ni horko zjevně půso-bilo stejně špatně jako na Elain. Nyneiva pak dědičce věnovala svůj nejmrazivěj-ší pohled. Podařilo se jí udržet vyrovnané rozpo-ložení, zatímco tu če-kaly, zavřené jako v kurníku - to tedy ano -a Elain rozhodně neměla co mluvit.
"Takže," pokračovala Elain stále tím ledovým tónem, "máš něja-ký důvod, proč jsi sem vrazila jako býk, nebo jsi prostě zapo-mněla, jak se klepe?"
Nyneiva otevřela pusu, aby řekla něco o kočkách - jen takovou mírnou připomínku - ale Birgitte ji předešla, byť ještě napjatějším hlasem.
"Tom a Juilin se vrátili z města."
"Vrátili!" vyjekla Nyneiva a Birgitte se na ni podívala, než se znovu obrátila k Elain.
"Tys je neposlala?"
"To tedy ne," ujistila ji Elain temně.
A byla venku ze dveří, s Birgitte za patami, než se Nyneiva zmoh-la na slovo. Nedalo se dělat nic jiného, než je následovat, i když si pro sebe vrčela. Elain by si neměla začít myslet, že tady dává rozkazy ona. Nyneiva jí pořád neodpustila, že se před muži příliš ukazuje.
Suché horko bylo venku snad ještě horší, přestože slunce stále ještě nevystoupilo nad plátěnou ohradu kolem zvěřince. Na čele jí vyrazil pot, než sestoupila ze schůdků, ale ona se pro jednou neošklíb-la.
Oba muži seděli na trojnožkách u ohýnku, vlasy měli rozcucha-né a jejich kabátce vypadaly, jako by se váleli v prachu. Tomovi zpod zchumlané látky, kterou si tiskl na hlavu, vytékal červený pramínek přes vějíř zaschlé krve, jenž mu pokrýval tvář a barvil i dlouhý bílý knír. Juilin měl nad okem purpurovou bouli velikos-ti slepičího vejce a coul silnou hůl ze světlého, rýhovaného dřeva držel rukou ovinutou zakrváceným obvazem. Ten jeho směšný kuželovitý červený klobouk, co ho měl posazený na temeni, vypadal, jako by mu ho pošlapali.
Podle hluku, který se ozýval za plátěnými stěnami, již koňáci po-klízeli v klecích a Cerandin byla nepochybně se svými S'redity - k nim by se žádný z mužů nepřiblížil - ale jinak kolem povozů panoval vcelku klid. Petra bafal ze své fajfky s dlouhou troubelí, když pomáhal Clarin připravovat snídani. Dva z Chavanů studo-vali nějaký přístroj spolu s Muelin, hadí ženou, zatímco druhá dvo-jice si povídala se šesti akrobatkami, které Luca přetáhl od Sillie Cerano. Ženy tvrdily, že jsou sestry Murasakovy, i přes to, že se vzhledem a barvou lišily ještě víc než Chavanové. Jedna ze dvou povalujících se v barevném hedvábí s Brughem a Taerikem měla modré oči a téměř bílé vlasy a druhá pleť skoro stejně tmavou jako oči.
Všechny ostatní již byly oblečené pro dnešní první vystoupe-ní, muži byli do pasu nazí a měli barevné spod-ky, Muelin v prů-svitných červených šatech a ladící těsné vestičce, Clarin v zele-ných, s vysokým límcem, pošitých flitry.
Tom a Juilin přitáhli jistou pozornost, ale naštěstí si nikdo nemys-lel, že je nutné přijít se jich zeptat na zdraví. Možná to bylo tím, jak tu seděli jako spráskaní psi, se svěšenými rameny a očima upřenýma do země. Nepochybně věděli, že je čeká hubování, kte-ré z nich sedře ků-ži. Nyneiva to měla rozhodně v úmyslu.
Avšak Elain při pohledu na ně zalapala po dechu, rozběhla se k Tomovi a klekla si k němu. Všechen nedávný hněv se vypařil. "Co se stalo? Oh, Tome, tvoje hlava. To musí bolet. Tohle já nezvládnu. Ny-neiva tě vezme dovnitř a podívá se na to. Tome, jsi už moc starý, aby ses zaplétal do takových rvaček."
Tom ji rozhořčeně odháněl, jak jen to šlo, aby si přitom udržel obvaz na hlavě. "Nech to plavat, dítě. Už

jsem si ublížil víc, když jsem spadl z postele. Tak necháš to být?"
Nyneiva nehodlala provádět žádné léčení i přes to, že rozzlobe-ná byla dost. Rozkročila se před Juilinem s rukama v bok a výra-zem ne-připouštějícím žádné nesmysly a vyžadujícím okamžitou odpověď. "Co tím myslíte, takhle se vytratit, aniž byste mi o tom řekli?" Zrovna bylo dobře, že může dát Elain na srozuměnou, že ona tady nevelí. "Kdyby ti místo tý boule nad okem podřízli krk, jak bychom se do-zvěděli, co se stalo? Neměli jste nejmenší důvod někam chodit. Vůbec žádnej! Hledání lodi už je zařízený."
Juilin se na ni nahoru zamračil a posunul si klobouček do čela. "Zařízený, jo? Tak proto jste se tady vy tři začaly plížit kolem ja-ko -?" Zarazil se, když Tom hlasitě zasténal a zakymácel se.
Jakmile starý kejklíř uklidnil Elainino rozrušení námitkami, že to bylo jen takové píchnutí, že by klidně mohl jít na bál - a po Juilinovi vrhl významný pohled, o němž očividně doufal, že si ho že-ny nevšim-nou - Nyneiva obrátila nebezpečný pohled na tmavého Tairena, aby zjistila, jako co si myslel, že se tu plíží.
"Ještě dobře, že jsme šli," řekl jí místo toho lovec zlodějů sevře-ným hlasem. "Samara je jako hejno pilounů kolem kusu krva-vého masa. V každé ulici je tlupa lidí, co hledá temné druhy a kaž-dého, kdo není připravený zdravit proroka jako jediný pravý hlas Draka Zno-vuzrozeného."
"Začalo to asi tak před třemi hodinami u řeky," vložil se mu do řeči Tom a s povzdechem se vzdal a nechal Elain, aby mu otřela obli-čej vlhkým hadříkem. Jejího mumlání si zřejmě nevšímal, což mu muselo dát dost práce, protože Nyneiva jasně slyšela "hloupý stařík" a "potřebuješ někoho, kdo by se o tebe postaral, než se ne-cháš zabít" mezi dalšími poznámkami pronášenými tónem stejnou měrou rozčile-ným jako laskavým. "Jak to začalo, to však nevím. Slyšel jsem, jak to házou na Aes Sedai, na bělokabátníky, trolloky a všechny možný snad kromě Seanchanů, a kdyby znali jejich jmé-no, tak určitě i na ně." Trhl sebou, když Elain přitlačila. "Poslední hodinu jsme byli osobně dost zamíchaný v tom, jak se z toho do-stat, než abychom stačili zjistit víc."
"Něco hoří," ozvala se Birgitte. Petra s manželkou si všimli, jak ukazuje, vstali a ustaraně se tím směrem zadívali. Směrem k měs-tu se nad plátěnou ohradou zvedaly dva tmavé chocholy kouře.
Juilin vstal a podíval se Nyneivě do očí tvrdým pohledem. "Je čas jít. Možná budem na očích dost dlouho, aby nás Moghedien našla, ale pochybuju o tom. Lidi utíkají na všechny strany, na kte-ré to jde. Za další dvě hodiny to nebudou jenom dva požáry, bude jich padesát, a vyhnout se jí nám moc nepomůže, když nás dav roztrhá na kusy. Jakmile rozdupou všechno, co ve městě rozdupat půjde, obrátí se proti zvěřincům."
"Nevyslovuj to jméno," vyjela Nyneiva ostře a zamračila se na Elain, která si toho však nevšimla. Prozradit mužům příliš byla té-měř vždycky chyba. Potíž byla v tom, že měl Tairen pravdu, ale prozradit tohle muži příliš rychle byla také chyba. "Zvážím tvůj návrh, Juiline. Hrozně nerada bych utekla bez nějakýho důvodu, abych pak zjistila, že loď připlula těsně potý, co jsme odešli." Tai-ren na ni civěl, jako by se zbláznila, a Tom potřásal hlavou i přes to, že ho Elain držela, aby ho mohla omýt, ale postava, proplétají-cí se mezi vozy, Nyneivě zlep-šila náladu. "Třebas už připlula."
Unův pomalovaný klípec a zjizvená tvář, uzel na temeni a meč na zádech vyvolaly lhostejné kývnutí od Petry a některých Chavanů, Mu-elin se při pohledu na něj zachvěla. Na všechny večerní ná-vštěvy při-šel sám, i když neměl co hlásit. To, že přišel teď, muse-lo něco zname-nat.
Jako obvykle se zazubil na Birgitte, jakmile si jí všiml, a okáza-le vyvrátil oko nad jejím odhaleným poprsím, a ona se na něj jako ob-vykle zazubila a líně si ho prohlédla od hlavy k patě. Nyneivě však pro jednou nezáleželo na tom, jak hanebně se chovají. "Je tu loď?"
Unův úsměv pohasl. "Je tu jedna zatra-jedna loď," pronesl ponu-ře, "pokud vás na ni dostanu celý."
"My víme všechno o těch bouřích. Patnáct Shienarců nás ale urči-tě dostane v pořádku skrz."
"Tak vy víte o bouřích," zamumlal a pohlédl na Toma a Juilina. "A víte prokla - víte, že Masemovi lidi bojujou v ulicích s bělokabát-níkama? Víte, že von zatra - že von nařídil svým lidem, aby Amadicii dobyli vohněm a mečem? Už jsou jich na druhý straně tý zat- áááagr! - řeky tisíce."
"To je možný," odsekla Nyneiva pevně, "ale já čekám, že udě-láš, cos slíbil. Jestli si vzpomínám, tak jsi slíbil, že budeš poslou-chat mě." Poslední slovo maličko zdůraznila a významně se podí-vala na Elain.
Druhá žena předstírala, že si ničeho nevšimla, vstala se zakrváce-nou látkou v ruce a svou pozornost věnovala Unovi. "Vždycky mi povídali, že Shienarci patří k nejudatnějším vojákům na světě." Ostří v

jejím hlase se náhle změnilo v majestátní hedvábí a med. "Když jsem byla malá, slyšela jsem mnohokrát vyprávěl o shienarské udatnosti." Položila ruku Tomovi na rameno, ale pohled dál upírala na Una. "Stá-le si je pamatuji. Doufám, že si je budu moci pamatovat stále."
Birgitte popošla blíž a začala Unovi masírovat šíji, přičemž mu hleděla rovnou do očí. To zamračené rudé oko na klípci ji zřejmě vů-bec nevyvádělo z míry. "Tři tisíce let strážíte Mornu," prohodi-la mír-ně. Mírně. Byly to dva dny, co naposled takhle promluvila na Nynei-vu! "Tři tisíce let a ani jediný krok zpět, který by nebyl de-setkrát pře-placen krví. Tohle možná není Enkara či Sorallská plo-šina, ale já vím, co uděláte."
"Cos to dělala?" zavrčel Uno. "Četlas všecky ty proklatý dějiny o proklatejch Hraničních státech?"
Okamžitě sebou škubl a ohlédl se po Nyneivě. Bylo nezbytné mu sdělit, že od něj očekává na-prosto čistý jazyk. Nesnášel to zrovna dobře, ale neexistoval jiný způsob, jak mu zabránit, aby nesklouzl zase zpátky ke své obvyklé mluvě, a Birgitte by se na ni neměla mračit. "Můžeš s nima pro-mluvit?" obrátil se na Toma a Juilina. "Jsou to prokl-hlupačky, že to chtějí zkusit."
Juilin rozhodil rukama a Tom se zasmál nahlas. "Už jsi někdy po-tkal ženskou, co by poslechla rozumnou radu, když nechce?" opáčil kejklíř. Zavrčel, protože Elain odtáhla obvaz a začala mu oťukávat ránu ve vlasech možná trošku silněji, než bylo nezbytné.
Uno potřásl hlavou. "No, jestli se mám nachytat, tak se asi nachy-tám. Poslouchejte ale tohle. Masemovi lidi našli loď - Říční had nebo tak nějak se jmenuje - asi hodinu potý, co přirazila, ale bělokabátníci ji zabavili. A to začalo tuhle malou rvačku. Špatná zpráva je, že běloka-bátníci pořád držej přístav. Horší je, že Masema na tu loď nejspíš za-pomněl - šel jsem ho navštívit, a on o lo-dích nechtěl ani slyšet. Doká-že mluvit jedině o věšení bělokabátníků a o tom, jak donutí Amadicii padnout před pánem Drakem na kolena, i kdyby měl celou zemi vypá-lit - ale nenamáhal se to sdě-lit všem svejm lidem. U řeky se bojovalo, a možná ještě bojuje. Dostat vás přes ty rvačky bude dost zlý, ale jestli se bojuje v pří-stavu, tak nic neslibuju. A jak vás mám dostat na loď, co maj v ru-kou bělokabátníci, to teda nevím." Zhluboka si vydechl a hřbetem zjizvené ruky si otřel zpocené čelo. Na jeho tváři byla patrná ná-maha dlouhé řeči bez klení.
Nyneiva by se nad jeho jazykem v této chvíli možná slitovala -kdyby nebyla příliš ohromená, aby dokázala promluvit. Musela to být shoda náhod. Světlo, říkala jsem, že dám za loď cokoliv, ale takhle jsem to nemyslela. Ne takhle! Nevěděla, proč na ni Elain a Birgitte hledí s tak prázdnými výrazy. Věděly všechno, co ona, a ani jedna takovou možnost nenanesla. Tři muži si vyměnili za-mračené pohledy. Očividně si uvědomovali, že se něco děje, a stej-ně očividně netušili, oč jde, za což Nyneiva děkovala Světlu. Mno-hem lepší bylo, když nevěděli všechno.
Musela to být jen shoda okolností.
Na jednu stranu byla víc než šťastná, že se může soustředit na dalšího muže, jenž se proplétal mezi vozy. Poskytlo jí to záminku od-trhnout oči od Elain a Birgitte. Na druhou stranu jí při pohledu na Ga-lada spadlo srdce rovnou do střevíců.
Měl na sobě docela prostý hnědý oděv a plochou sametovou čap-ku místo svého bílého pláště a leštěné zbroje, avšak meč u bo-ku mu nechyběl. Ještě u vozů nebyl a jeho tvář účinkovala přímo dramaticky. Muelin bezděčně popošla směrem k němu a dvě štíh-lé akrobatky se s otevřenou pusou předklonily. Chavanové očivid-ně upadli v zapomně-ní, kvůli čemuž se mračili. Dokonce i Clarin si uhladila šaty, když si ho všimla, dokud si Petra nevyndal fajfku z úst a něco jí neřekl. Ona pak se smíchem došla k místu, kde se-děl, a přivinula si jeho tvář ke svému poprsí. Nicméně dál sledo-vala Galada nad manželovou hla-vou.
Nyneiva neměla náladu, aby se nechala ovlivňovat hezkou tvá-ří. Skoro ani nezačala rychleji dýchat. "Tos byl ty, že jo?" chtěla vědět, ještě než k ní vůbec došel. "To tys zabral Říčního hada, že jo? Proč?"
"Říční zmiji," opravil ji a nevěřícně si ji prohlížel. "To tys mne požádala, abych ti zabezpečil dopravu."
"Neprosila jsem se tě, abys začal pouliční bouře!"
"Bouře?" přisadila si Elain. "Válku. Vpád. Všechno to začalo kvůli tomuhle plavidlu."
Galad odpověděl naprosto klidně. "Dal jsem Nyneivě své slovo, sestřičko. Mou první povinností je vypravit tě bezpečně na cestu do Caemlynu. A Nyneivu, samozřejmě. Děti s tím prorokem mu-sely stej-ně dříve či později začít bojovat."

"Nemohls nám prostě jen dát vědět, že dorazila loď?" zeptala se Nyneiva unaveně. Muži a jejich slovo. Občas to bylo všechno vel-mi obdivuhodné, avšak měla poslouchat, když Elain říkala, že Ga-lad udě-lá to, co považuje za správné, bez ohledu na to, komu tím ublíží.
"Nevím, nač chtěl prorok tu loď, ale pochybuji, že to bylo pro-to, abyste se mohly přepravit po řece." Nyneiva sebou škubla. "Kromě toho jsem zaplatil kapitánovi vaši přepravu, když ještě vy-kládal ná-klad. O hodinu později za mnou přišel jeden ze dvou mu-žů, které jsem tam nechal, aby zabezpečili, že neodpluje bez vás, a sdělil mi, že ten druhý muž je mrtev a prorok zabral loď. Nechá-pu, proč jste tak rozčilené. Chtěly jste loď, potřebovaly jste loď a já vám jednu sehnal." Zamračil se a obrátil se k Tomovi a Juilinovi. "Co je to s nimi? Proč na sebe pořád tak zírají?"
"Ženské," odtušil prostě Juilin a dostal za svou námahu pohla-vek od Birgitte. Zlostně se na ni zamračil. "Střečci dneska ošklivě štípou," zazubila se na něj, a jeho zamra-čení se změnilo v nejistotu, když si upravoval klobouk.
"Můžem tady sedět celej den a probírat, co je správný a co špat-ný," ozval se Tom, "nebo můžem nasednout na tu loď. Přeprava už byla zaplacená a zpátky se ty peníze stejně dostat nedají."
Nyneiva sebou škubla podruhé. Ať to myslel jakkoliv, ona vě-děla, jak to slyšela.
"Cestou k řece by se mohly objevit problémy," poznamenal Ga-lad. "Tyto šaty jsem si vzal, protože děti Světla nejsou v Samaře právě oblíbené, ale dav se může upnout na kohokoliv." Pochybo-vačně si prohlédl Toma s jeho bílými vlasy a dlouhými bílými kní-ry, a Juilina jen o málo méně pochybovačně - i celý rozcuchaný vypadal Tairen dost tvrdě, aby s ním šly zatloukat kůly - a pak se obrátil k Unovi. "Kde je tvůj přítel? Další meč by mohl být uži-tečný, než se dostaneme k mým mužům."
Unův úsměv byl vskutku ohavný. Bylo zcela jasné, že mezi ni-mi nepanuje o nic větší náklonnost než při prvním setkání. "Je ně-kde po-blíž. A možná jeden dva další. Doprovodím je na loď, jest-li ji tvoji bělokabátníci dokážou udržet. I jestli nedokážou."
Elain otevřela ústa, ale rychle promluvila Nyneiva. "Tak dost, oba dva!" Elain by jenom znovu zkoušela ta svoje medová slovíč-ka. Moh-lo to fungovat, avšak jí se chtělo ječet. Chtěla kvůli něče-mu vybuch-nout, kvůli čemukoliv. "Musíme si pospíšit." Měla uvá-žit, když vysla-la dva šílence za stejným cílem, co by se mohlo stát, když oba zasáh-nou najednou. "Uno, sežeň zbytek svých mužů, jak nejrychleji to zvládneš." Snažil se jí sdělit, že už všichni čekají na druhé straně zvě-řince, ale ona se hnala dál. Byli to šílenci, oba dva. Všichni muži byli šílení! "Galade, ty -"
"Vstávat a honem!" přerušil její slova Lucův křik. Luca sám po-kulhával v poklusu mezi vozy a na tváří se mu vybarvovala pěkná modřina. Šarlatovou pláštěnku měl ušmudlanou a potrhanou. Vy-padalo to, že Tom a Juilin nebyli jediní, kdo si vyrazil do města. "Brughu, běž říct koňákům, ať zapřáhnout koně! Plátno tu musíme ne-chat," při těch slovech se šklebil, "ale do hodiny chci být na ces-tě! Andayo, Kuan, vytáhněte svý sestry! Vzbuďte všechny, co ješ-tě spí, a jestli se umývají, tak jim řekněte, ať se oblíknou špinavý nebo přijdou nahý! Honem, leda byste se chtěli přihlásit k proro-kovi a napochodo-vat do Amadicie! Chin Akima už přišel o hlavu spolu s polovinou svejch účinkujících, a Silliu Cerano a tucet je-jích lidí nemilosrdně zmrskali, že byli moc pomalí. Pohyb!" Tou dobou už všichni kromě těch kolem Nyneivina vozu běhali jako splašení.
Luca zpomalil, když se přiblížil, a ostražitě si prohlížel Galada. A taky Una, i když jednookého muže už viděl dvakrát předtím. "Nano, chci si s tebou promluvit," řekl tiše. "O samotě."
"My s váma nepojedeme, mistře Luco," sdělila mu.
"O samotě," zopakoval, popadl ji za loket a odvlekl pryč.
Nyneiva se ohlédla, aby ostatním řekla, že se do toho nemají plést - a zjistila, že to není nutné. Elain a Birgitte již spěchaly k plachtové stěně, obklopující zvěřinec, a čtyři muži se jen tu a tam ohlédli po ní a po Lucovi a jinak byli cele zabráni do rozhovoru. Nyneiva si hlasitě odfrkla. Byli to vskutku skvělí muži, dívali se, jak vlečou pryč ženu, a nehnuli prstem.
Vytrhla ruku z Lucova sevření a kráčela vedle Lucy tak rychle, až jí hedvábné suknice šustily, čímž podtrhovaly její znechucení. "Před-pokládám, že chceš svoje peníze, když teď odcházíme. No, dostaneš je. Sto zlatejch marek. I když jsem si myslela, že bys nám měl odpustit něco za vůz a koně, co tu necháme. A za to, co jsme si přinesli. Roz-hodně jsme zvýšili počet diváků. Morelin a Juilin se svým chozením po laně, já se šípama a Tom -"

"Copak ty si myslíš, že chci to zlato, ženská?" otočil se k ní prud-ce. "Kdyby ano, tak jsem o ně požádal v den, co jsme překro-čili řeku! Řekl jsem si? Napadlo tě vůbec, proč ne?"
Nyneiva proti své vůli couvla a vážně zkřížila ruce na prsou. A okamžitě si přála, aby to nebyla udělala. Tento postoj zdůrazňo-val, co odhalovala. Umíněně nechala ruce tam, kde byly - nehod-lala připustit, aby si myslel, že je vyvedená z míry, zvlášť proto, že byla - ale on kupodivu dál upíral oči do jejích. Možná byl nemoc-ný. Před-tím si ještě nikdy nenechal pohled na její poprsí ujít, a jest-li Valana Lucu nezajímal její výstřih ani zlato... "Jestli nejde o zla-to, tak o čem chceš se mnou mluvit?"
"Celou cestu od města sem," začal pomalu, „jsem pořád myslel na to, že teď konečně odejdeš." Nyneiva odmítla znovu couvnout, i když se tyčil nad ní a napjatě se na ni díval. "Nevím, před čím utíkáš, Nano. Občas tvýmu příběhu skoro věřím. Aspoň Morelin má rozhodně vzne-šený způsoby. Tys ale nikdy nedělala komornou urozený paní. Těch posledních pár dní jsem tak trochu čekal, že vás dvě najdu, jak se válí-te po zemi a rvete si vlasy. A možná že při tom bude taky Maerion." Musel si všimnout něčeho v jejím vý-raze, protože si odkašlal a rychle mluvil dál. "Chci říct, že dokážu najít někoho jinýho, na koho by mohla Maerion střílet. Ty vážně křičíš nádherně, každej by si myslel, že jseš vážně hrůzou bez se-be, ale -" Znovu si odkašlal, ještě chvatně-ji, a couvl. "Snažím se tu říct, že chci, abys zůstala. Tam venku je ce-lej širej svět, tisíce městeček, co čekají na takovej zvěřinec, jako je ten můj, a ať už tě honí kdokoliv, u mě tě nikdy nenajde. Pár Akomových lidí a ně-který ze Silliiných, co je nedonutili napochodovat přes řeku - při-jdou ke mně. Zvěřinec Valana Lucy bude ten největší, jakej svět kdy viděl."
"Zůstat? Proč bych měla zůstávat? Hned na začátku jsem ti řek-la, že chceme jenom do Ghealdanu, a na tom se nic nezměnilo."
"Proč? No, abys mi rodila děti, samozřejmě." Uchopil její ruku do svých. "Nano, tvoje oči mi vysávají duši, tvoje rty mi zapalují srdce, z tvých ramen se mi zrychluje tep, tvoje -"
Nyneiva mu rychle skočila do řeči. "Ty si mě chceš vzít?" vy-hrkla nevěřícně.
"Vzít?" Luca zamrkal. "No... ehm... ano. Ano, ovšem." Jeho hlas znovu získal na síle a on si přitiskl její prsty ke rtům. "Sezdají nás v prvním městě, kde to dokážu zařídit. Ještě nikdy jsem žád-nou ženu nepožádal, aby si mě vzala."
"Tomu docela věřím," pravila chabě. Chtělo to jistou námahu, uvolnit si ruku. "Jsem si vědomá tý pocty, mistře Luco, ale -"
Valane, Nano. Valane."
"Ale musím odmítnout. Jsem už zasnoubená." No, jistým způso-bem byla. Lan Mandragoran mohl svůj pečetní prsten považovat jen za dárek, ale ona to viděla jinak. "A odcházím."
"Měl bych tě svázat do rance a vzít s sebou." Špína a trhliny tro-chu pokazily nabubřelé zamávání pláštěnkou, když se narovnával. "S trochou času bys na toho chlápka zapomněla."
"Zkus to, a já řeknu Unovi, takže si budeš přát, aby tě jen nase-kal do buřtů." Ani po tomhle ten hlupák nesplaskl. Nyneiva ho dů-razně píchla prstem do prsou. "Ty mě neznáš, Valane Luco. Nic o mně ne-víš. Moji nepřátelé, ti, cos tak lehce pustil z hlavy, by tě donutili, aby ses stáhl z kůže a zatančil si bez ní, a ty bys byl ješ-tě vděčnej, kdyby to bylo to jediný, co by ti udělali. Takže. Já od-cházím a nemám čas po-slouchat ty tvoje žvásty. Ne, už nic neříkej! Jsem rozhodnutá a ty to nezměníš, takže klidně můžeš přestat blá-bolit."
Luca si těžce povzdechl. "Ty jsi pro mě jediná vhodná žena, Na-no. Ať se ostatní muži rozhodnou pro nudný lichotnice s těmi je-jich plachými vzdechy. Muž by měl vědět, že musí projít ohněm a zkrotit holejma rukama lvici pokaždý, když k ní přijde. Každej den dobro-družství a každou noc..." Svým úsměvem si málem vy-sloužil pár po-hlavků. "Já si tě zase najdu, Nano, a ty se rozhodneš pro mě. Vím to tady." Teatrálně se udeřil do prsou a pláštěnkou zavířil ještě okázalej-ším způsobem. "A ty to víš taky, moje nejdraž-ší Nano. Ve svým krás-ným srdíčku to víš."
Nyneiva nevěděla, jestli má potřást hlavou nebo zírat s otevře-nou pusou. Muži byli šílení. Všichni.
Trval na tom, že ji doprovodí k vozu, a držel ji za ruku, jako by byli na plese.
* * *
Elain, kráčející mezi koňáky běžícími pro koně a v hluku pokři-kujících mužů, řičících koní, bručících medvědů a kašlajících levhar-tů, se přistihla, že si v duchu mručí tak, že by se za to žádné z těch zvířat nemuselo stydět. Nyneiva neměla právo vykládat jí něco o tom, že ukazuje nohy. Ona viděla, jak se ta

ženská narov-nala, když se obje-vil Valan Luca. A taky začala zhluboka dýchat. Vlastně kvůli Galado-vi taky. Nebylo to tak, že by Elain ty spodky nosila ráda. Byly poho-dlné, pravda, a chladnější než suknice. Chá-pala, proč se Min rozhodla nosit mužské šaty. Skoro. Byl tu jen problém, jak se dostat přes pocit, že kabátec jsou vlastně šaty, kte-ré vám skoro nezakrývají boky. Zatím se jí to tak tak dařilo. Ne že by to hodlala prozradit Nyneivě, jí s tím jejím zmijím jazykem. Ta ženská si měla uvědomit, že Galadovi nebude záležet na tom, ko-lik bude stát, aby dodržel svůj slib. A ne že by jí to Elain o něm neříkala dost často. A ještě do toho zaplést proroka! Nyneiva mu-sela jednat, aniž by se zamyslela nad tím, co dělá.
"Říkala jsi něco?" zeptala se Birgitte. Suknice měla přehozené přes ruku, aby jí stačila, a nestydatě ukazovala nohy od modrých bro-kátových střevíčků až hodně vysoko nad kolena, a ty průsvitné hed-vábné punčochy nezakrývaly ani tolik co spodky.
Elain se na místě zastavila. "Co si myslíš o tom, jak jsem obleče-ná?"
"Umožňuje ti to svobodu pohybu," řekla druhá žena uvážlivě. Elain kývla. "Ovšem je dobře, že nemáš moc velký zadek, jak jsou těsné -"
Elain zuřivě vyrazila dál a prudce si popotahovala kabátec dolů.
Nyneivin jazyk zdaleka neměl na Birgittin. Skutečně měla vyža-dovat nějaký slib poslušnosti, či aspoň nějakou ukázku vhodné úcty. Až přijde pravý čas spojit se s Randem, bude si na to muset vzpome-nout. Když ji Birgitte dohonila, s kyselým obličejem, jako by ji něco dohánělo skoro za hranice trpělivosti, ani jedna nepro-mluvila.
Oblečená v zelených flitrech, světlovlasá Seanchanka používa-la bodec k navádění mohutného s'reditího býka, který hlavou tlačil těžký vůz s klecí černohřívého lva. Koňák v ošuntělé kožené vestě držel oj a otáčel vůz kolem, takže bude snazší připojit spře-žení. Lev přecházel sem a tam, švihal ocasem a občas drsně za-kašlal, což znělo jako začá-tek řvaní.
"Cerandin," řekla Elain, "musím s tebou mluvit."
"Za chviličku, Morelin, měj strpení." Jak tak byla soustředěná na šedé zvíře s kly, mluvila tak rychle a šišlavě, že jí skoro nebylo rozu-mět.
"Hned, Cerandin. Nemáme moc času."
Ale ta žena s'redita nezastavila, dokud koňák nezavolal, že vůz je otočený správně. Pak se netrpělivě optala: "Co potřebuješ, Mo-relin? Máme ještě moc práce. A ráda bych se převlékla. Tyhle ša-ty se nehodí na cesty." Zvíře trpělivě čekalo za ní.
Elain lehce stiskla rty. "Odcházíme, Cerandin."
"Ano, já vím. Ty bouře. Takové věci by se neměly dovolovat. Jestli nám chce ten prorok ublížit, tak zjistí, co Mer a Sanit doká-žou." Otočila se a poškrábala bodcem Mera na vrásčité pleci. On jí na oplát-ku položil dlouhý nos na rameno. "Chobot", tak to Ce-randin nazývala. "Někteří dávají v bitvě přednost loparům nebo grolmům, ale správně použitý s'redit -"
"Buď už zticha a poslouchej," zarazila ji Elain důrazně. Dalo jí práci, udržet si důstojnost, když se Seanchanka chovala tupě a Birgitte stála se zkříženýma rukama opodál. "Teď nemyslím zvěřinec. Myslím sebe, Nanu a tebe. Nasedneme na loď. Za pár hodin bude-me navždy z prorokova dosahu."
Cerandin pomalu zavrtěla hlavou. "Pouze málo říčních plavidel může přepravovat s'redity, Morelin. I kdybys takové našla, co by děla-li? Co bych dělala já? Nemyslím, že bych si sama dokázala vy-dělat tolik, kolik dostanu u mistra Lucy, dokonce i kdybys ty cho-dila po provaze a Maerion střílela z luku. A Tom by asi mohl žong-lovat. Ne. Ne, bude lepší, když zůstaneme s cirkusem."
"S'redity budeš muset nechat tady," připustila Elain, "ale jsem si jistá, že se o ně mistr Luca postará. Nebudeme vystupovat, Ce-randin. Už to není nutné. Tam, kam já jdu, jsou lidé, kteří se rádi dozvědí o..." Uvědomovala si, že opodál stojí jeden koňák, hube-ný chlapík s nepři-měřeně cibulovitým nosem, a je dost blízko, aby je slyšel. "O tom, odkud jsi. Mnohem víc, než jsi nám zatím řek-la." Ne, neposlouchal. Mlsně se olizoval. Střídavě na Birgittin výstřih a její nohy. Elain se na něj dívala, dokud se jeho drzý úškle-bek nevytratil a on se spěšně ne-vydal za svými povinnostmi.
Cerandin znovu zavrtěla hlavou. "To mám nechat Mera, Sanit a Nerina, aby se o ně starali muži, kteří se k nim bojí přiblížit? Ne, Mo-relin. My zůstaneme s mistrem Lucou. Ty taky. Je to mnohem lepší. Vzpomínáš, jak ucourané jste byly v ten den, co jste přišly? K tomu se nechceš vrátit."
Elain se zhluboka nadechla a přistoupila pomalu blíž. Nikdo kro-mě Birgitte nebyl dost blízko, aby ji

slyšel, avšak ona nechtěla hloupě riskovat. "Cerandin, moje pravé jméno je Elain z rodu Trakandů, dě-dička Andoru. Jednoho dne nepochybně budu královnou Andoru."
Vzhledem k tomu, jak se tato žena chovala první den, a víc než to, vzhledem k tomu, co jim vyprávěla o Seanchanu, by tohle mě-lo stačit, aby to udusilo veškerý odpor. Cerandin se jí místo toho podívala přímo do očí. "V den, kdy jsi přišla, jsi tvrdila, že jsi uro-zená paní, ale..." Špulíc rty shlédla na Elaininy spodky. "Jsi velmi dobrá provazochodkyně, Morelin. S trochou cviku bys mohla být dost dobrá, abys jednou mohla vystupovat před císařovnou. Kaž-dý má své místo a každý patří na své místo."
Elain chvíli jen němě pohybovala rty. Cerandin jí nevěří! "Už jsem promarnila dost času, Cerandin." Natáhla k ní ruku, aby ji v případě potřeby odtáhla, ale Ceran-din ji chytila za zápěstí a otočila, a Elain se s vyjeknutím a vyku-lenýma očima postavila na špičky a jen přemýšlela, jestli se jí dřív zlomí zá-pěstí či jí paže vyklouzne z kloubu. Birgitte tam jen tak stála s rukama zkříženýma na prsou a měla dokonce tu drzost tá-zavě zvednout obo-čí!
Elain zaskřípala zuby. Ona o pomoc nepožádá. "Pusť mě, Ce-randin," dožadovala se a přála si, aby nemluvila tolik udýchaně. "Řek-la jsem, pusť mě!"
Cerandin po chvíli poslechla a ostražitě ustoupila. "Jsi přítelky-ně, Morelin, a vždycky budeš. Mohla bys být paní, jednou. Máš chování, a když přitáhneš nějakého urozeného pána, mohl by si tě vzít jako jednu ze svých asa. Asa se občas stane manželkou. Jdi se Světlem, Morelin. Musím ještě dokončit tu práci."
Zvedla bodec, Mer kolem něj obtočil chobot a nechal se od ní neohrabaně odvést pryč.
"Cerandin," vyjela Elain ostře. "Cerandin!" Světlovlasá žena se však neohlédla. Elain se zamračila na Birgitte. "To jsi mi tedy vskutku pomohla," zavrčela a vyrazila pryč dřív, než druhá žena stačila odpo-vědět.
Birgitte ji dohonila a zařadila se vedle ní. "Z toho, co jsem sly-šela a co jsem viděla, jsi strávila značné množství času tím, že jsi tu ženu učila, že má páteř. To jsi čekala, že ti pomůžu jí to zase se-brat?"
"Já se o nic takového nepokoušela," zamumlala Elain. "Snažila jsem se o ni postarat. Je daleko od domova, cizinka, kamkoliv při-jde, a jsou tu lidé, kteří by s ní dobře zacházeli, kdyby zjistili, od-kud pochází."
"Mně se zdá, že se o sebe dokáže docela dobře postarat sama," podotkla Birgitte suše. "Ale to jsi ji asi naučila taky. Možná byla bez-mocná, než jsi ji našla." Elainin upřený pohled po ní sklouzl ja-ko led po teplé oceli.
"Jenom jsi tam stála a koukala ses na ni. Ty máš být můj..." Roz-hlédla se kolem. Byl to jenom letmý pohled, ale několik koňáků rych-le sklonilo hlavu, "můj strážce. Máš mi pomáhat se bránit, když ne-můžu usměrňovat."
Birgitte se také rozhlédla kolem dokola, avšak naneštěstí nebyl poblíž nikdo, kdo by ji přiměl držet jazyk za zuby. "Budu tě brá-nit, až budeš v nebezpečí, ale když ti hrozí jenom to, že tě někdo přehne přes koleno, protože se chováš jako rozmazlený děcko, tak rozhodnu, jestli není snad lepší, abys dostala pořádnou lekci, kte-rá by tě příště mohla ušetřit toho stejnýho nebo i něčeho horšího. Říkat jí, že jsi dědička trůnu! No tohle! Jestli se máš stát Aes Se-dai, měla bys radši začít cvi-čit, jak pravdu ohnout, ne ji rozbít na střepy."
Elain civěla s otevřenými ústy. Teprve když si zakopla o vlastní nohy, zmohla se na to, aby řekla: "Ale já jsem!"
"Když to říkáš," utrousila Birgitte a zakoulela očima na ty flitry pošité spodky.
Elain si nemohla pomoci. Nyneiva zacházela se svým jazykem jako s jehlou, Cerandin byla umíněná jako dva mezci a teď tohle. Zvrátila hlavu dozadu a zoufale zaječela.
Když ten zvuk utichl, zdálo se, že se zvířata ztišila. Kolem stáli koňáci a zírali na ni. Elain je chladně ignorovala. Teď už se jí nic ne-mohlo dostat pod kůži. Byla chladná jako led a naprosto doko-nale se ovládala.
"To jsi křičela o pomoc," zeptala se Birgitte s hlavou nakloně-nou na stranu, "nebo máš snad hlad? Asi bych ti mohla najít koj-nou v -"
Elain odkráčela s prsknutím, za které by se nemusel stydět ani levhart.

KAPITOLA OSMÁ

Loučení

Když byla zpátky ve voze, převlékla se Nyneiva do slušných ša-tů, přičemž jen párkrát rozčileně zanadávala, že si musí knoflíčky na jedněch šatech rozepínat a na druhých zapínat sama. Prosté še-dé sukno, dobře střižené, ale nijak přehnaně zdobené, projde bez poznámek téměř kdekoliv, jenže bylo značně teplejší. Přesto bylo dob-ré mít na sobě zase slušný oděv. A jaksi zvláštní, jako by na so-bě měla příliš mnoho látky. Muselo to být tím vedrem.
Rychle poklekla před cihlovou pícko u s plechovým komínem a otevřela železná dvířka vedoucí k jejich cennostem.
Zkroucený kamenný prsten rychle spočinul v jejím kapsáři ved-le Lanova těžkého pečetního prstenu a jejího zlatého Velkého ha-da. Ma-lá zlacená kazetka s drahokamy, kterou jim darovala Amathera, přišla do koženého tlumoku k pytlíčkům s bylinkami, které sebrala v Marde-cinu Rondě Macurové, a malému hmoždíři a pa-ličce pro jejich úpravu. Pytlíčky prohmatala, jen aby si připomně-la, co v každém z nich je, od všehoje po ten strašlivý ločidlový kořen. Do tlumoku šly i pověřovací listiny a tři ze šesti měšců, z nichž ani jeden nebyl tak plný, jako býval, poté, co zaplatily zvě-řinci cestu do Ghealdanu. Lucu možná sto marek nezajímalo, ale na výdaje si vybíral klidně. K prstenům se připojil jeden z dopisů, opravňujících nositelce konat, cokoliv se jí zachce, jménem amyrlinina stolce. Do Samary dorazily jen nejasné zprávy o nějakých potížích v Tar Valonu. Ještě by se dopis mohl hodit, i když byl po-depsán Siuan Sanche. Tmavou dřevěnou krabičku nechala, kde byla, vedle dalších tří měšců, stejně jako hrubý konopný pytel s a'damem - toho se rozhodně nechtěla ani dotknout - a stříbrný šip, kte-rý Elain našla oné noci, kdy došlo k tomu katastrofálnímu setkání s Moghedien.

Chvíli se na šíp mračila a uvažovala o Moghedien. Bylo nejlep-ší udělat všechno nezbytné, aby se jí vyhnula. Bylo. Jednou jsem ji pora-zila! A podruhé skončila pověšená jako klobása v kuchyni. Nebýt Bir-gitte... Ona se rozhodla sama. Ta žena to řekla a byla to pravda. Moh-la bych ji porazit znovu. Mohla. Ale kdyby se mi to ne-podařilo... Kdy-by se jí to nepodařilo...
Jen se snažila vyhnout jelenicovému váčku nacpanému až úpl-ně dozadu, a věděla to, i když váček a pomyšlení na to, že s Mog-hedien prohraje znovu, byly úplně stejně příšerné věci. Nyneiva se zhluboka nadechla, nesměle natáhla ruku, dotkla se tkanic a po-znala, že se mýli-la. Jako by jí ruku zalilo zlo, silnější než kdy před-tím, jako by se Temný skutečně snažil prorazit skrze zámek cuendillaru uvnitř. Mno-hem lepší bylo celý den přemýšlet o porážce od Moghedien. Mezi myšlenkou a skutečností byl nebetyčný roz-díl. Musela si to jenom představovat - v Tanchiku žádný podobný pocit neměla - ale přála si, aby to mohla nechat nést také Elain. Nebo to nechat tady.
Přestaň se chovat hloupě! řekla si pevně. Drží to věznici Tem-ného zavřenou. Jenom se necháváš unášet představami. Ale přesto váček pustila jako týden starou krysu do červených šatů, které jí nechal ušít Luca, zavinula jej a nemálo spěšně onu věc bezpečně zavázala. Hedvábný balíček přišel doprostřed rance se šaty, který brala s sebou pod dobrým šedým cestovním pláštěm. Vzdálenost pár coulů stačila, aby pocit temné bezútěšnosti zmizel, ale ona si pořád chtěla umýt ruce. Kdyby jen nevěděla, že je to tam. Chova-la se hloupě. Elain by se jí vysmála, a Birgitte taky. A právem.
Vlastně šaty, které chtěla vzít s sebou, se vešly do dvou ranců, a ona litovala každého stehu, který musela nechat tady. Dokonce i těch modrých hedvábných šatů s hlubokým výstřihem. Ne že by si chtěla vzít něco takového ještě někdy na sebe - těch červených šatů se roz-hodně nehodlala ani dotknout, dokud nepředá nedotče-ný balíček něja-ké Aes Sedai v Salidaru - ale nemohla si pomoci, aby nespočítala cenu šatů, koní a vozů, které za sebou nechaly od chvíle, co opustily Tan-chiko. A kočár a sudy s barvou. Dokonce i Elain by sebou trhla, kdyby ji to někdy napadlo. Ta mladá žena snad vážně věřila, že kdykoliv sáhne do svého měšce, nalezne tam peníze.
Ještě pořád zavazovala druhý ranec, když se vrátila Elain a mlč-ky se převlékla do modrých hedvábných šatů. Mlčky až na mum-lání, když musela dát ruce dozadu a zapnout si knoflíčky. Nyneiva by jí byla pomohla, kdyby ji Elain byla požádala, jelikož to však neudělala, jen druhou ženu při převlékání prohlédla kvůli případ-ným modřinám. Měla dojem, že chvilku předtím, než Elain dora-zila, zaslechla zaječe-ní, a jestli se s Birgitte skutečně porvaly... Ne-byla si jistá, jestli je rá-da, že žádné podlitiny nenašla. Člun bude jistým způsobem stejně stísněný jako tento vůz, a rozhodně ne pří-jemný, jestli si ty ženské půjdou po krku. Ale na druhou stranu by mohlo pomoci, kdyby si vy-lily trochu ze své hnusné nálady.
Když si Elain sbírala své věci, neřekla ani slovo, dokonce ani teh-dy, když se jí Nyneiva, docela mile, zeptala, kam se tak vyříti-la, jako by si sedla na kudlibabku. Za to se jí dostalo pouze zdvi-žení brady a ještě mrazivějšího pohledu, jako by si ta holka mys-lela, že už sedí na matčině trůnu.
Občas Elain bývala ještě zamlklejší tím způsobem, který říkal mnohem víc, než by dokázala slova. Když našla zbývající tři měš-ce, zarazila se, než si je vzala, a teplota ve voze citelně poklesla, i když ty měšce byly její podíl. Nyneiva už byla unavená z toho, jak do ní Elain pořád ryje ohledně jejího rozdělování peněz. Ať se ta ženská dívá, jak se penízky vytrácejí, a uvědomí si, že by něja-kou dobu nemusely být žádné. Když si však Elain všimla, že chy-bí kamenný prsten a tmavá kazeta je stále v pícce...
Potěžkala kazetu, nadzvedla víko, a jak se zadívala na obsah, na druhé dva ter'angrialy, které nesly celou cestu z Tearu, našpu-lila rty. Malý železný kotouč s rytou těsnou spirálou a úzká destič-ka pět coulů dlouhá, zdánlivě jantarová, přesto však pevnější než ocel, do jejíhož vnitřku byla nějak vyrytá spící žena. Obojí se da-lo použít ke vstupu do Tel'aran'rhiodu, i když ne tak snadno ani tak dobře, jako to dokázal prsten. Při použití jednoho či druhého bylo nezbytné usměrnit prameny ducha, té jediné z pěti sil, kterou bylo možné usměrňovat ve spánku. Nyneivě to připadalo jedině správné, že je nechala Elain, když se ona ujala prstenu. Elain s ost-rým klapnutím kazetu zavřela a upřeně se na Nyneivu zadívala, naprosto bezvýrazným pohledem. Pak kazetu spolu se stříbrným šípem nacpala do rance. Její mlčení bylo přímo zlověstné.
Elain si také udělala dva rance, ale její byly větší. Nenechala tu nic kromě kabátce a spodků s flitry. Nyneiva se zdržela poznámky, že je Elain snad přehlédla. Měla to udělat, se vším tím trucováním, ale ona

věděla, jak nastolit klid a soulad. Omezila se jen na to, že frkla, když Elain okázale přidala ke svým věcem i a'dam, i když z pohledu, kterého se jí dostalo na oplátku, byste si mysleli, že své námitky dlou-ho vyjadřovala nahlas. Když odcházely z vozu, ticho se dalo nasekat a použít k chlazení vína. Venku byli muži již připravení. A mumlali si pro sebe a vrhali na ni a na Elain netrpělivé pohledy. Nebylo to spravedlivé. Galad a Uno si nemuseli nic chystat. Tomovi visely na zádech jen flétna a harfa v kožených pouzdrech, spolu s malým ranečkem, a Juilin, jenž si k pasu připjal lamač mečů a opíral se o svou jako člověk vysokou hůl, měl raneček ještě menší, úhledně svázaný. Muži do-cela klidně nosili pořád ty samé šaty, dokud je neprodřeli.

Ovšem, Birgitte byla připravená taky, s lukem v ruce, toulcem u pasu a do pláště zabaleným rancem, který nebyl o moc menší než Ela-inin, u nohou. Nyneiva by se vůbec nedivila, kdyby tam Bir-gitte měla i Lucovy šaty, ale zarazila se při pohledu na to, co mě-la druhá žena na sobě. Rozdělené suknice mohly být i nabíranými kalhotami, které nosila v Tel'aran'rhiodu, až na to, že v nich bylo mnohem víc zlaté než žluté a nebyly nabrané u kotníků. Krátký modrý kabátek však měl zcela stejný střih.

Záhada, odkud oděv pocházel, se vyřešila, když přiběhla Clarin a brebentila, že jí to trvalo moc dlouho, ušít další dvě suknice a ka-bátec do Birgittina rance. Zdržela se jen natolik, aby řekla, jak li-tuje, že od-cházejí od zvěřince, a nebyla jediná, kdo si mezi veške-rým tím ru-chem a shonem kolem zapřahání koní a balení našel chvilku. Přišla Aludra a svým tarabonským přízvukem jim popřá-la bezpečnou cestu, kamkoliv půjdou. A přinesla další dvě krabič-ky svých ohnivých tyček. Nyneiva je s povzdechem strčila do tlu-moku. Schválně nechala ostatní ve voze a Elain je pak strčila na poličku až dozadu, za pytlík s hrachem, když si myslela, že se Ny-neiva nedívá. Petra se nabídl, že je doprovodí k řece, předstíraje přitom, že nevidí, jak jeho žena znepoko-jeně mhouří oči, a totéž udělali Chavanové a žongléři Kin a Bari, ač-koliv když jim Nyneiva řekla, že to není nutné, a Petra se zamračil, oni skoro nedoká-zali zakrýt úlevu. Nyneiva musela promluvit rychle, protože Galad a ostatní muži se tvářili tak, že by nabídku asi přijali. Kupodivu se nakrátko objevila i Latelle se slovy lítosti, úsměvy a očima, které říkaly, že jim klidně ponese rance, pokud odejdou tím rychleji. Nyneivu překvapilo, že nepřišla Cerandin, i když jistým způ-sobem byla docela ráda. Elain s tou ženou možná skvěle vycházela, ale od toho incidentu, kdy byla napadena, cítila Nyneiva napětí po-každé, když byla Cerandin poblíž, a možná o to víc, protože druhá žena nedávala navenek najevo nic podobného.

Luca sám byl poslední, strčil Nyneivě hrst ubohých, díky suchu zakrslých lučních kytek - jen Světlo samo vědělo, kde je našel -ujišťoval ji o své nehynoucí lásce, přemrštěně chválil její krásu a tea-trálně přísahal, že ji najde znovu, i kdyby měl putovat až na konec světa. Nebyla si jistá, z čeho jí tváře zahořely víc, ale její mrazivý po-hled rozhodně setřel Juilinovi z tváře úsměv a Unovi ohromení. Ať už si Tom a Galad mysleli cokoliv, měli dost zdra-vého rozumu, aby se tvářili neutrálně. Pohlédnout na Birgitte nebo Elain se Nyneiva nedo-nutila.

Nejhorší bylo, že tam musela stát a poslouchat ho, s usychající-mi kvítky v ruce, a ve tváři byla stále ruměnější. Snažit se mu dát co pro-to a poslat ho pryč by ho nejspíš jen vybídlo k většímu úsi-lí a ostatním by posloužilo jen jako další sousto ke klevetám. Když se ten hlupák konečně odpoklonkoval za umného mávání pláštěn-kou, málem si vydechla úlevou.

Květiny si podržela a vyrazila před ostatními, aby se nemusela dívat na jejich obličeje, rozzlobeně postrčila rance dozadu vždyc-ky, když se jí posunuly, dokud nebyla z dohledu vozů za plátěnou ohra-dou. Pak odhodila otřepané kvítky na zem tak prudce, že si Ragan a ostatní hrubě odění Shienarci, dřepící na louce na půl ces-tě k silnici, vyměnili pohledy. Každý muž měl na zádech ranec za-balený v po-krývce - malý, samozřejmě! - spolu s mečem, ale měli s sebou dost čutor s vodou, aby jim vydržela na několik dní, a kaž-dý třetí měl ně-kde pověšený kotlík či konvici. Dobrá. Jestli bude třeba vařit, ať vaří oni! Aniž by čekala, než se rozhodnou, zda je bezpečné se k ní přiblí-žit, vyrazila po vyprahlé silnici sama.

Zdrojem jejího vzteku byl sice Valan Luca - takhle ji ponížit! Mě-la ho praštit po hlavě a Temný vem, co si lidé pomyslí! - ale jeho cí-lem byl Lan Mandragoran. Lan jí nikdy květiny nedaroval. Ne že by na tom nějak záleželo. Vyjádřil své city slovy hlubšími a víc od srdce, než na co se Valan Luca kdy vzmůže. Každé slovo, které Lucovi řek-la, myslela smrtelně vážně, ale když Lan řekl, že vás hodlá získat, výhrůžky ho nikdy nemohly zastavit. Usměrňo-vání by ho nezastavilo, leda by se vám to povedlo dřív,

než vám svými polibky změní mozek a kolena na rosol. Přesto, květiny by byly hezké. Hezčí než další vy-světlování, proč jejich lásku nelze naplnit, to rozhodně. Muži a jejich slovo! Muži a jejich čest! Tak on je sezdaný se smrtí! On a ta jeho osobní válka proti Stínu! On zůstane naživu, ožení se s ní, a jestli si o obou případech snad mys-lí opak, tak ona mu to hodlala vytmavit. Byla tu ještě ta maličkost, jako jeho pouto s Moirain. Málem začala zoufale ječet nahlas.

Urazila po silnici asi sto kroků, než ji ostatní dohonili. Dívali se po ní úkosem. Elain si jen hlasitě odfrkla, zatímco se snažila upra-vit si na zádech dva velké rance - musela si vzít všechno - ale Bir-gitte si to rázovala předstírajíc, že si něco povídá pro sebe, přičemž však docela hlasitě mumlala něco o ženách, které se do všeho vr-hají jako carpanské holky, skákající ze skal do řeky. Nyneiva si ni-koho z nich nevšímala.

Muži se rozestoupili, Galad vedl s Tomem a Juilinem po boku, Shienarci se zařadili do dlouhých zástupů po obou stranách žen a ostražitě propátrali každý povadlý keř i rýhu v zemi. Jak tak Ny-neiva šla uprostřed, cítila se hloupě - skoro jste si mohli myslet, že čekají, že se ze země zvedne celé vojsko, mohli jste si myslet, že ona a druhé dvě ženy jsou zcela bezmocné - zvláště když se Shie-narci mlčky řídili Unovým příkladem a vytáhli meče. No, v dohle-du nebylo živé duše. Dokonce i vesnické chalupy vypadaly opuš-těné. Galad nechal čepel v pochvě, ale Juilin začal potěžkávat svou tenkou hůl, místo aby se o ni při chůzi opíral, a Tomovi se v rukou objevovaly a zase mizely nože, jako by si ani neuvědomoval, co vlastně provádí. Dokonce i Birgitte nasadila na tětivu šíp. Nynei-va potřásla hlavou. Chtělo by to vskutku chrabrou lůzu, aby se té-to bandě postavila.

Pak dorazili do Samary a Nyneiva si začala přát, aby byla přija-la nabídku Petry a Chavanů i každého dalšího, koho by našla.

Brána byla otevřená a nehlídaná a nad šedými městskými hradbami se zvedalo šest sloupů kouře. Ulice za bránou byly prázd-né.Pod nohama jim křupalo sklo z vybitých oken. Kromě vzdáleného bzučení, jako od obrovitánského roje vos roztrouseného po měs-tě, bylo chrastění skla jediným zvukem. Na dláždění byl poházený náby-tek a kusy šatstva, nádobí i rendlíky a hrnce, zboží vytahané z krámků i domů, zda to však udělali plenitelé či prchající lidé, to se nedalo po-znat.

Nebyl ale zničen pouze majetek. Na jednom místě visela z okna mrtvola v jemném zeleném hedvábném kabátci, bezvládná a ne-hybná. Jinde visel za krk z okapu klempířské dílny jakýsi chlapík v hadrech. Občas v nějaké boční uličce zahlédla Nyneiva koutkem oka něco, co mohl být odhozený ranec starých šatů. Věděla však, že není.

V jednom vchodu, kde roztříštěné dveře visely opile nakloněné na jediném závěsu, olízl dřevěné schodiště plamínek a teprve tu začal stoupat kouř. Ulice teď sice byla prázdná, ale ať už to udělal kdokoliv, nebyl pryč dlouho. Nyneiva obracela hlavu sem a tam, jak se snažila vidět naráz všemi směry, a pevně sevřela nůž, jejž měla u pasu.

Občas rozzlobené bzučení zesílilo, hrdelní vzteklý řev beze slov jako by se ozýval jen o ulici dál, a občas utichlo do tlumeného mumlání. Když však došlo k potížím, přišly rychle a potichu. Zpo-za rohu vyšla tlupa mužů, připomínající smečku vlků na lovu, a bez jedi-ného slova zatarasili ulici od domu k domu. Ozývalo se jenom šoupání jejich bot. Pohled na Nyneivu a ostatní byl jako pochodeň hozená do seníku. V nejmenším nezaváhali. Jako jeden muž se vrhli kupředu, s vytím, jako vzteklí, mávajíce vidlemi, me-či, sekerami a cepy, čímko-liv, co se dalo použít jako zbraň.

V Nyneivě zůstalo dost hněvu, aby mohla uchopit saidar, a ona to udělala bez přemýšlení dřív, než si všimla, že Elain také obklo-puje záře. Existoval dobře tucet způsobů, jak mohla dav zastavit sama, a tucet dalších, jak by ho mohla zničit, kdyby chtěla. Nebýt nebezpečí hrozícího od Moghedien. Nebyla si jistá, jestli ta samá myšlenka za-stavila Elain. Věděla jen, že se drží svého hněvu i pra-vého zdroje se stejnou urputností, a byla to spíš Moghedien než útočící chátra, co jí to ztěžovalo. Nyneiva se však držela obojího a věděla, že se neodváží nic podniknout. Ne, pokud existovala ně-jaká jiná možnost. Skoro si přála, aby dokázala přeseknout prame-ny, které splétala Elain. Musela tu být jiná možnost.

Jeden muž, vysoký chlapík v rozedraném červeném kabátci, který podle zelené a zlaté výšivky kdysi patříval někomu jinému, vyběhl na dlouhých nohou před ostatní a nad hlavou mával dřevorubeckou seke-rou. Birgittin šíp ho zasáhl do oka. Muž šel k zemi, změnil se v bez-vládnou hromádku, kterou ostatní pošlapali. Všich-ni měli zkřivené obličeje a ječeli z plných hrdel. Je nic nezastaví. Se zakvílením,

zpola rozhořčeným, zpola zoufalým, Nyneiva vy-škubla nůž od pasu a záro-veň se připravila usměrnit. Tak jako vlna ženoucí se na balvany se útok roztříštil o shienar-skou ocel. Muži s uzly na temeni, jen o málo méně rozedraní než ti, s nimiž bojovali, se seky obouruč metodicky propracovávali dál, umělci svého řemesla, a útok se nedostal dál než k jejich řadě. Útočníci pada-li, volajíce svého proroka, ale přes ně se drápali dal-ší. Juilin, ten trou-ba, byl v první řadě, s kuželovitým kloboukem s plochým dýnkem na tmavých vlasech, a jeho tenká hůl byla má-lem rozmazaná, jak hbitě odrážel výpady, lámal ruce a rozbíjel leb-ky. Tom pracoval za řadou, jak se vrhal z místa na místo, aby se střetl s těmi několika málo, jimž se podařilo prodrat skrz, kulhal silněji než obvykle. V každé ruce sví-ral pouze dýku, ale pod těmi-to čepelemi hynuli i šermíři. Kejklíř měl ve snědé, vráščité tváři zachmuřený výraz, ale když se jeden velký nemotora v kovářské kožené vestě a s vidlemi málem dostal k Elain, Tom zavrčel tak zu-řivě, jako by patřil k té lůze, a málem muži uřízl hlavu, když mu podřezával krk. A celou tu dobu Birgitte klidně pře-cházela sem a tam a každý její šíp si našel něčí oko.

Ale jestli oni chátru zadrželi, byl to docela jistě Galad, kdo ji ob-rátil na útěk. Útoku čelil, jako by čekal na další tanec na plese, s ru-kama zkříženýma na prsou a bez zájmu, dokonce se ani nena-máhal obnažit čepel, dokud nebyli téměř u něj. Pak se dal do tan-ce, všechen jeho půvab se vmžiku proměnil v plynule rozsévanou smrt.

On se jim nepostavil, on si prosekal cestu do jejich středu, čis-tou stezku, širokou tak, kam až dosáhl mečem. Občas se k němu přiblížilo pět šest mužů s meči, sekerami a nohami od stolů místo palic, ale jen na tak krátkou dobu, dokud nezemřeli. Nakonec ani všechen jejich vztek, všechna jejich žízeň po krvi, to vše nemohlo Galadovi čelit. To před ním utekli první z nich, odhazovali zbraně, a když utíkali ostatní, rozdělovali se kolem něj. Když zmizeli cestou, kterou přišli, stál Ga-lad dvacet kroků před ostatními, sám me-zi mrtvými a sténáním umíra-jících.

Když se sklonil, aby si otřel čepel do kabátce nějaké mrtvoly, Nyneiva se zachvěla. Byl půvabný dokonce i při tom. A Tom, pozoru-jící Galada se značnou úctou, se předkláněl s rukou opřenou o koleno a druhou se snažil zahnat Elain, přičemž ji ujišťoval, že jen potřebuje nabrat dech. Minuty, hodina, mohlo to být obojí.

Projednou při pohledu na zraněné muže ležící tu a tam na dláždě-ní, z nichž jeden se ještě snažil odplazit pryč, nepocítila touhu léčit, necítila vůbec žádnou lítost. Opodál ležely vidle, jak je ně-kdo odhodil. Na jednom hrotu byla nabodnutá useknutá mužská hlava, na druhém ženská. Nyneivě bylo jen nevolno a byla vděč-ná, že to není její hlava. A taky jí byla zima.

"Děkuju," řekla nahlas k nikomu zvlášť a ke všem zároveň. "Dě-kuju mockrát." Slova trochu skřípala - nerada přiznávala ně-co, co sa-ma nedokázala - ale byla od srdce. Pak Birgitte kývla, že přijímá, a Nyneiva se musela v duchu přemáhat. Ale ta žena vy-konala tolik co ostatní. A o hodně víc než ona sama. Zarazila nůž zpátky do pochvy. "Ty... jsi střílela moc dobře."

Se suchým úsměvem, jako by přesně věděla, jak těžká pro Nynei-vu ta slova byla, se Birgitte vydala posbírat své šípy. Nyneiva se otřás-la a snažila se nedívat.

Většina Shienarců byla poraněná a Tom a Juilin oba trochu krvá-celi - Galad zůstal jako zázrakem nedotčen, nebo to možná ne-byl tak velký zázrak, vzhledem k tomu, jak dobře vládl mečem - ale jelikož byli muži až do hořkého konce, každý z nich trval na tom, že jejich zranění nejsou vážná. Dokonce i Uno tvrdil, že mu-sejí vyrazit, on, kterému jedna ruka visela bezvládně u boku a na tváři měl šrám, po němž mu zcela jistě zůstane jizva stejná jako ta první, nebude-li rána rychle vyléčena.

Popravdě řečeno ona sama se odejít nezdráhala i přesto, že si říka-la, že by se měla postarat o zraněné. Elain podepřela Toma. Ten rea-goval tím, že se o ni odmítal opřít, a recitoval příběh ve vzne-šené řeči tak květnaté, že bylo těžké rozpoznat v tom vyprávění o Kirukan, pře-krásné královně válečnici z dob trollockých válek.

"Vzteklá byla přinejlepším jako kňour chycený v ostružinách," utrousila Birgitte tiše k nikomu konkrétnímu. "Rozhodně ne jako ni-kdo tady."

Nyneiva zaskřípala zuby. Určitě té ženské ještě někdy složí po-klonu, bez ohledu na to, co udělá. Když na to tak myslela, každý muž ve Dvouříčí uměl na takovouhle vzdálenost střílet stejně dob-ře. I kaž-dý kluk.

Následoval je hřmot, vzdálený řev z ostatních ulic, a Nyneiva mě-la často pocit, že je z některého

prázdného okna beze skel sle-dují čísi oči. Ta zpráva se však musela rozšířit, nebo diváci viděli, co se stalo, protože nezahlédli živou duši, dokud se do ulice před nimi náhle ne-postavilo na dva tucty bělokabátníků. Polovina měla natažené luky, druhá tasené meče. Shienarské čepele vyletěly z po-chev ve zlomku vteřiny.

Rychlá výměna slov mezi Galadem a chlapíkem s prošedivělým vousem pod šišákem stačila, aby je nechali projít, i když si muž Shie-narce prohlížel dosti pochybovačně, stejně tak Toma a Juilina a vlast-ně i Birgitte. Stačilo to k tomu, aby Nyneivu zahryzlo u srd-ce. Elain mohla klidně projít s bradou zdviženou, nevšímajíc si bě-lokabátníků, jako by to byli sluhové, jenže Nyneiva neměla ráda, když si jí někdo dost nevážil.

Řeka nebyla daleko. Za malými kamennými skladišti s břidlico-vými střechami tři městská kamenná mola jen tak tak přes vyschlé bláto dosáhla k vodě. U jednoho nízko leželo bachraté plavidlo se dvěma stěžni. Nyneiva doufala, že nebude těžké získat oddělené ka-juty. Doufala, že se bárka nebude příliš kymácet.

Dvacet kroků od mola se pod pozorným dohledem čtyř strážců v bílých pláštích choulilo pár lidí. Byl tu skoro tucet mužů, pře-vážně starců, všichni byli otrhaní a potlučení, a dvakrát tolik žen, většiny se držely dvě i tři děti, přičemž některé ženy ještě chovaly v náručí ne-mluvně. Dva další bělokabátníci stáli těsně u mola. Dě-ti skrývaly tvá-řičky v suknicích svých matek, ale dospělí toužebně pohlíželi na loď. Při tom pohledu se Nyneivě stáhlo srdce. Vzpo-mněla si, že stejné po-hledy viděla v Tanchiku, mnohem víc tako-vých pohledů. Lidé zoufale doufající, že se objeví cesta do bezpe-čí. Tamtěm nedokázala nijak pomoci.

Než mohla udělat něco pro tyhle, popadl Galad ji a Elain za lo-ket a postrkoval je po molu a dolů po kymácející se lávce. Na mo-lu stálo dalších šest mužů s vážnou tváří, v bílých pláštích a leště-ných kyry-sech, a pozorovalo hlouček bosých mužů, většinou až do pasu nahých, dřepících na skosené přídi. Nebylo zcela jasné, zdase kapitán u lávky mrzutě mračí víc na bělokabátníky či na nesou-rodou skupinku, která se mu trousila na loď.

Agni Neres byl vysoký kostnatý muž v tmavém kabátci, s odstá-vajícíma ušima a stále trochu zarputilým výrazem v úzké tváři. Potu, který se mu řinul po obličeji, si nevšímal. "Zaplatils mi za cestu pro dvě ženy. Nejspíš teď asi chceš, abych vzal tu další hol-ku a chlapy zadarmo, ne?" Birgitte po něm vrhla nebezpečný po-hled, ale on si ho zjevně nevšiml.

"Dostaneš svoje peníze, můj milý kapitáne," sdělila mu Elain chladně.

"Jen pokud bude cena rozumná," dodala Nyneiva nevšímajíc si Elainina ostrého pohledu.

Neres stiskl rty ještě víc, i když se to předtím nezdálo možné, a znovu oslovil Galada. "Tak jestli odvedeš svý muže z mý lodi, vyplu-ju. Za denního světla se mi tu teď líbí ještě míň než předtím."

"Jakmile naložíš svý ostatní pasažéry," řekla Nyneiva a kývla na lidi schoulené na břehu.

Neres se podíval na Galada, a zjistil jen to, že ten zatím odešel stranou, aby promluvil s ostatními bělokabátníky. Kapitán se podí-val na lidi na břehu a pak promluvil nad Nyneivinou hlavou. "Každýho, kdo může zaplatit. Jen málokterej z nich vypadá, že může platit. A všechny bych je stejně vzít nemoh, i kdyby měli penízky."

Nyneiva se postavila na špičky, aby mu její úsměv rozhodně neu-nikl. Při pohledu na něj mu brada spadla až k límci. "Každýho, kapi-táne. Jinak ti utrhnu uši."

Muž rozzlobeně otevřel ústa, a pak náhle vykulil oči a zadíval se za ni. "Tak dobrá," řekl rychle. "Ale nezapomeň, chci něco na oplátku. Almužnu rozdávám o dobročinný slavnosti, a ta už je dáv-no pryč."

Nyneiva znovu postavila podpatky na palubu a podezíravě se ohlédla přes rameno. Tam stáli Tom, Juilin a Uno a přívětivě ji s Ne-resem pozorovali. Tak přívětivě, jak jen to šlo s Unovými ry-sy a při tom, jak byli všichni zakrvácení. Až příliš přívětivě.

S prudkým odfrknutím Nyneiva řekla: "Než se někdo dotkne la-na, budou všichni na palubě." A odešla hledat Galada. Napadlo ji, že si zaslouží poděkovat. Myslel si, že to, co dělá, je správná věc. To byla ta potíž s nejlepšími muži. Vždy si mysleli, že dělají správ-nou věc. Přesto, ať už tihle tři udělali cokoliv, ušetřili jí hádku.

Našla ho stát s Elain, a na té hezké tváři měl výraz zoufalství. Při pohledu na Nyneivu se rozjasnil. "Nyneivo, zaplatil jsem vám cestu až do Boanndy. To je jen půl cesty do Altary, kde se Boern vlévá do El-dar, ale dál si nemohu dovolit zaplatit. Kapitán Neres si vzal i poslední měďák z mého měšce, a

kromě toho jsem si mu-sel ještě vypůjčit. Ten chlapík si účtuje desateronásobek. Bojím se, že odtamtud budete mu-set do Caemlynu po svých. Je mi to vážně velmi líto."
"Zatím jsi udělal docela dost," přisadila si Elain a pohledem zalét-la k chocholům kouře stoupajícím nad Samarou.
"Dal jsem slib," řekl s unavenou odevzdaností. Bylo očividné, že ke stejné hádce došlo, než se objevila Nyneiva.
Nyneivě se podařilo poděkovat, což však Galad zdvořile odmítl, ale tvářil se přitom, jako by ona také nic nepochopila. A ona byla tolik ochotná připustit. Začal válku, aby dodržel svůj slib - v tom měla Ela-in pravdu, teď bude válka, pokud již nezačala - a přesto, i když jeho muži doslova drželi Neresovu loď, nepožadoval lepší cenu. Byla to Neresova loď, a Neres si proto mohl určit cenu, ja-kou chtěl. Pokud vezme na palubu Elain a Nyneivu. Byla to prav-da. Galad nikdy nebral v úvahu, kolik stojí, konat správně, ani je-ho, ani kohokoliv jiného.
U lávky se zastavil a zadíval se dlouze na město, jako by viděl budoucnost. "Držte se dál od Randa al'Thora," řekl sklíčeně. "On při-náší zkázu. On rozbije svět znovu, než skončí. Držte se od něj dál." A už klusal nahoru po molu a volal pro svou zbroj.
Nyneiva se přistihla, jak si s Elain vyměňuje udivený pohled, i když to s rozpaky rychle skončila. Bylo těžké dělit se o takovou chvíli s někým, o kom jste věděli, že by vás mohl pěkně setřít. As-poň proto se ona cítila nepříjemně. Proč by se měla tvářit zmateně Elain, to si Nyneiva neuměla představit, pokud tedy druhá žena ne-začínala při-cházet k rozumu. Galad určitě netušil, že rozhodně ne-hodlají putovat do Caemlynu. Určitě ne. Muži nikdy nebyli tak předvídaví. Nějakou dobu se na sebe s Elain nepodívaly.

KAPITOLA DEVÁTÁ

Plavba do Boanndy

Dostat schoulený hlouček mužů, žen a dětí na palubu nečinilo větší potíže. Ne, jakmile Nyneiva jednou objasnila kapitánu Neresovi, že najde místo pro každého, a ať už si on myslí cokoliv o tom, kolik si bude účtovat, ona ví naprosto přesně, kolik mu za cestu do Boanndy za ně dá. Jistě, možná trochu pomohlo i to, že provedla předběžná opatření a tiše řekla Unovi, aby nechal Shienarce dělat něco s meči. Patnáct mužů s tvrdými tvářemi v hrubém odění, všichni s vyholený-mi hlavami a uzly na temeni, nemluvě o skvrnách od krve, olejující a brousící meče, smějící se, když je-den připomněl, jak se jiný málem nabodl jako jehně - no, rozhod-ně měli prospěšný účinek. Nyneiva ka-pitánovi odpočítala penízky do dlaně, a i když ji to bolelo, stačilo jen vzpomenout si na přístav v Tanchiku, aby počítala dál. Neres měl pravdu v jedné věci. Tito lidé moc peněz neměli. Budou potřebovat každý měďák, který jim zůstal. Elain neměla žádné právo zeptat se jí tím nechutně naslád-lým tónem, zda si snad nechala trhat zub.

Když začal Neres vykřikovat rozkazy k vyplutí, posádka se roz-běhla po své práci, zatímco poslední lidé se ještě škrábali na pa-lubu se svým ubohým majetečkem v náručí, tedy ti, co měli ješ-tě něco kromě otrhaných hadrů na těle. Popravdě řečeno, i na tak bachratém plavidle se pěkně tlačili, takže Nyneiva začala přemýš-let, jestli snad neměl Neres pravdu i v tomhle. Ale lidem se na tvá-řích ve chvíli, kdy oběma nohama spočinuli na palubě, zračila ta-ková naděje, až se Nyneiva zastyděla, že ji něco takového vůbec napadlo. A když zjistili, že za jejich plavbu zaplatila ona, shlukli se kolem Nyneivy, snažili se jí políbit ruku či lem šatů a vykřiko-vali své díky a požehnání, přičemž některým se po špinavých lí-cích řinuly slzy, mužům stejně jako ženám. Nyneiva se chtěla pro-padnout prkny pod svýma nohama.

Na palubách panovala horečnatá činnost, jak se vesla začala no-řit do vody a na stožáry vyletěly plachty, a Samara vzadu se zača-la zmenšovat dřív, než Nyneiva dokázala tyto výlevy úplně ukon-čit. Kdyby Elain nebo Birgitte řekly byť jediné slůvko, byla by je navíc obě štulci prohnala dvakrát kolem celé lodi.

Na Říční zmiji strávili pět dní, pět dní pluli po proudu líně se vi-noucí Eldar, pět žhavých dní a nocí jen o málo chladnějších. Za tu dobu se pár věcí změnilo k lepšímu, ale plavba dobře nezačala.

Prvním skutečným problémem na cestě byla Neresova kajuta na zádi, jediné místo k ubytování na lodi kromě na palubě. Ne že by se Neres zdráhal přestěhovat. Jeho spěch - spodky, kabátce a ko-šile měl přehozené přes rameno a další mu visely z náruče, hrne-ček s potřeba-mi na holení svíral v jedné a břitvu v druhé ruce - způsobil, že se Ny-neiva ostře zadívala na Toma, Juilina a Una. Jed-na věc byla využít je, když se tak sama rozhodla, a něco docela ji-ného, aby se oni starali o ni za jejími zády. Žádný z těch tří nemohl mít otevřenější výraz či nevinnější oči. Elain přišla s dalším z Liniiných rčení. "Otevřený pytel neskryje nic, otevřené dveře skryjí jen málo, ale otevřený muž určitě něco skrývá."

Ale ať už se z mužů mohl vyklubat jakýkoliv problém, nynější potíž byla kajuta sama. Páchla plísní a zatuchlinou, i když byla okénka otevřená dokořán, a do vlhkého, stísněného vnitřku vnika-lo jen málo světla. "Stísněný" bylo to správné slovo. Kajuta byla malá, menší než vůz, a většinu prostoru zabíral těžký stůl a židle s vysokým opěra-dlem, upevněné k podlaze, a schůdky vedoucí na palubu. Do stěny zabudovaný stojan s umyvadlem s ušmudlaným džbánkem, miskou a s úzkým zaprášeným zrcadlem zabíral další místo. Byl to veškerý náby-tek, kromě několika prázdných poliček a kolíků na věšení šatů. Strop-ní trámy měly dokonce i poměrně malé ženy těsně nad hlavou. A byla tu jen jedna postel, širší, než na které spávaly, nicméně pro dvě nebyla dost široká. Jak už byl Neres vysoký, jako by bydlel v krabici. Ten muž se rozhodně ne-vzdal jediného coulu, do kterého bylo možné na-cpat náklad.

"Připlul do Samary v noci," zamumlala Elain, když shodila ran-ce. Poté si dala ruce v bok a opovržlivě se rozhlédla kolem sebe, "a chtěl v noci odplout. Slyšela jsem ho, jak říká jednomu z jeho mužů, že hodlá plout celou noc, ať už ty... ty holky... chtějí coko-liv. Očividně ho cesta za denního světla příliš netěší."

Nyneiva si vzpomněla na lokty a studené nohy druhé ženy a na-padlo ji, zda by nebylo lepší, kdyby se uložila nahoře s uprchlíky. "Kam tím míříš?"

"Ten chlap je pašerák, Nyneivo."

"Na tomhle plavidle?" Nyneiva shodila na zem rance, tlumok po-ložila na stůl a posadila se na krajíček postele. Ne, na palubě spát ne-bude. Kajuta možná páchla, ale dala se vyvětrat, a i když bude v po-steli plno, měla silnou péřovou matraci. Loď se opravdu ošklivě hou-pala. Stejně dobře mohla mít všechno pohodlí, jaké jen dokáže získat. Elain ji odsud nemůže vyhnat. "Je to sud. Budeme mít štěstí, když se do Boanndy dostaneme za dva týdny. Jen Svět-lo samo ví, jak dlouho to potrvá do Salidaru." Ani jedna ve sku-tečnosti nevěděla, jak daleko Salidar je, a ještě nebyl čas pustit se do křížku s kapitánem Neresem.
"Všechno do sebe zapadá. I to jméno. Říční zmije. Který po-čestný obchodník by takhle své plavidlo pojmenoval?"
"No, a co když je? Nebylo by to poprvé, co jsme využily pašíře."
Elain rozhořčeně rozhodila rukama. Vždycky si myslela, že po-slouchat zákony je důležité, ať už je zákon sebehloupější. Měla to-ho s Galadem společného víc, než byla ochotná přiznat. Tak Neres je na-zývá holkama, co?
Druhá potíž byla v místu pro ostatní. Říční zmije nebyla nijak vel-ká loď, i když poměrně široká, a sečteno dohromady, bylo na palubě hodně přes sto lidí. A určitý prostor musela mít posádka pracující u opačin a starající se o lanoví a plachty, takže pro pasa-žéry moc místa nezůstávalo. A také příliš nepomáhalo, že uprchlí-ci se snažili držet od Shienarců co nejdál. Zřejmě měli ozbroje-ných mužů plné zuby. Bylo tu právě tak dost místa, aby si všichni mohli sednout, lehnout si však nešlo.
Nyneiva šla rovnou za Neresem. "Tihle lidé potřebují víc místa. Zvlášť ženy a děti. Jelikož už nemáš další kajuty, bude muset sta-čit podpalubí."
Neresovi potemněla tvář. S pohledem upřeným přímo před sebe a asi o krok nalevo od Nyneivy zavrčel: "Moje podpalubí je plný cen-nýho nákladu. Moc cennýho nákladu."
"Zajímalo by mě, jestli tady na Eldar fungují celníci," utrousila nedbale Elain a podívala se na oba břehy, dost hustě porostlé stro-my. Řeka tu byla široká jenom pár set kroků, lemovaná vyschlým černým bahnem a obnaženým žlutým jílem. "Ghealdan na jedné straně a Amadicie na druhé. Může se to zdát zvláštní, tvoje pod-palubí je plné zboží z jihu a ty míříš na jih. Ovšem, nejspíš máš všechny dokumenty, ze kterých je úplně jasné, kde jsi zaplatil cla. A mohl bys tvrdit, že jsi nemohl v Samaře vyložit kvůli těm po-uličním bouřím. Slyšela jsem, že výběrčí daní jsou ve skutečnosti velmi chápaví."
Kapitán stáhl koutky úst a na žádnou z nich se pořád nepodíval.
Proto měl taky tak dobrý výhled, když Tom máchl prázdnýma ru-kama, elegantně je rozpřáhl a náhle se mu v prstech otáčely dva nože, než nechal jeden zmizet.
"Jenom si udržuju formu," prohodil Tom a zbylou čepelí si uhla-zoval dlouhý knír. "Rád si zachovávám jistou... zručnost." Rána v bílých vlasech a čerstvá krev na obličeji, spolu se zakrvácenou trhli-nou na rameni kabátce a dalšími trhlinami, by mu jinde v jiné než Unově společnosti propůjčovaly rozhodně zločinecký vzhled. Shiena-rec však ukazoval zuby v úsměvu, který vůbec nebyl vese-lý a dělal navíc nešťastné věci s jeho dlouhou jizvou i novým šrá-mem na druhé tváři, rudým a čerstvým. Zamračené karmínové oko na jeho klípci málem ve srovnání s tím bledlo.
Neres zavřel oči a zhluboka přehluboka se nadechl.
Byly otevřeny poklopy, a bedny a koše šly se šplícháním přes pa-lubu, některé těžké, většina lehká a vonící po koření. Neres se-bou trhl pokaždé, když se řeka zavřela nad něčím dalším. Rozjas-nil se - pokud se o něm dalo něco takového říci - když Nyneiva nařídila, že štůčky hedvábí a koberce a role jemného sukna mají zůstat dole. Dokud si neu-vědomil, že je chce jako prostěradla. Jest-li se předtím tvářil kysele, tak teď by se z jeho výrazu srazilo mlé-ko i ve vedlejší místnosti. Bě-hem celé operace neřekl ani slovo. Když začaly ženy vytahovat na provazech vědra s vodou, aby pří-mo na palubě umyly děti, odešel za záď, ruce měl sepjaté za zády, a díval se na pár košíků, které se ještě nepotopily.
Jistým způsobem právě Neresův zvláštní přístup k ženám začal uhlazovat ostří Elainina a Birgittina jedovatého jazýčku. Tak to as-poň viděla Nyneiva. Ona sama si samozřejmě zachovávala svou obvykle vyrovnanou povahu. Neres neměl ženy rád. Členové po-sádky mluvili jako o překot, když už museli promluvit s některou z nich, a přitom neustále vrhali rychlé pohledy na kapitána, než za-se odběhli zpátky ke své práci. Muže, který právě zjevně neměl nic na práci, nejspíš Neres poslal s řevem za nějakými úkoly, jestli s nějakou sukní vyměnil víc než dvě slova. Jejich chvatné po-známky a mumlané varo-vání Neresův názor zcela ozřejmily.

Ženy stojí muže peníze, perou se jako toulavé kočky a způsobují jen samé potíže. Všechny potíže do jedné, které muž má, lze hodit na ženské, tak nebo tak. Neres čekal, že ještě než slunce poprvé za-padne, nejméně polovina z nich se bude válet po palubě a rvát se. Všechny budou koketovat s jeho posádkou a způsobí pokud už ne rvačku, tak aspoň hádky. Kdyby mohl poslat všechny ženy ze své lodi navěky, mohl by být šťastný. Kdyby mohl dostat všechny ze svého života, byl by štěstím bez sebe.
Nyneiva se s někým takovým ještě nikdy nesetkala. Oh, slyšela muže mumlat si něco o ženách a penězích, jako kdyby muži nerozha-zovali peníze jako smetí - oni prostě neměli na peníze hlavu, byli ještě horší než Elain - a dokonce slyšela, jak házou na ženy různé trable, obvykle když všechny ty starosti způsobili sami. Ale nedokázala si vzpomenou, že by někdy potkala muže, který sku-tečně nemá ženy rád. Překvapilo ji zjištění, že Neres má v Ebú Da-ru manželku a kupu dětí, nepřekvapilo ji však, že doma zůstává jen na tak dlouho, aby naložil nový náklad. On dokonce se ženami ani nechtěl mluvit. Bylo to prostě úděsné. Občas se Nyneiva přistihla, že se na něj dívá úkosem, jako by se dívala na nějaké neuvěřitelné zvíře. Mnohem divnější, než byli s'reditové či cokoliv jiného z Lucova zvěřince.
Přirozeně nepřicházelo v úvahu, že by Elain či Birgitte mohly vy-pustit svou žluč, kde by je mohl slyšet. To, jak Tom a ostatní kouleli očima a vrhali po sobě významné pohledy, bylo už tak dost špatné. Ti se je aspoň snažili zakrýt. Neresovo otevřené uspokoje-ní, že se jeho směšné očekávání naplnilo - on by to tak určitě vi-děl - by bylo prostě nesnesitelné. Nedal jim na vybranou, musely polknout svůj jed a usmívat se.
Nyneivě samotné by se docela líbilo, kdyby dostala Toma, Una a Juilina z Neresova dohledu. Už se zase zapomínali, zapomína-li, že mají dělat to, co se jim řekne. Na výsledcích nezáleželo, to mohlo po-čkat. A z nějakého důvodu začali Nerese trápit poznám-kami plnými černého humoru, týkajícími se rozbitých hlav a pod-řezaných hrdel. Jenže jediné místo, kde na Nerese zcela jistě ne-narazila, byla kajuta. Muži sice nebyli nijak zvlášť velcí, i když Tom byl velký a Uno doce-la rozložitý, přesto kdyby se však natla-čili sem, byli by tu nad ní čněli. To bylo těžko vhodné prostředí pro hubování, které jim chtěla uštědřit. Dáte muži možnost nad vámi čnít, a jako by měl zpola vyhráno. A tak nasadila milý výraz, ne-všímala si toho, jak se Tom a Juilin tváří překvapeně a zamračeně a Uno a Ragan nevěřícně, a užívala si navenek dobré nálady, kte-rou byly druhé dvě ženy nuceny předvádět.
Když zjistila, proč jsou plachty tak napjaté a klikatící se říční bře-hy ubíhají pod odpoledním sluncem rychlostí klusajícího koně, poda-řilo se jí zachovat úsměv. Neres nechal opačiny vytáhnout a uložit podél zábradlí. Tvářil se skoro šťastně. Skoro. Podél amadicijského břehu se táhl nízký avšak srázný jílovitý břeh a podél ghealdanského rostlo v širokém pruhu mezi vodou a stromy ráko-sí, přičemž tam, kde voda ustoupila, bylo převážně hnědé. Samara ležela jen pár hodin ces-ty proti proudu.
"Tys usměrnila," obvinila skrze zaťaté zuby Elain. Hřbetem ru-ky si otřela pot z čela a odolala nutkání setřást ho na pomalu se zvedající a klesající podlahu. Ostatní pasažéři jim dvěma a Birgit-te uvolnili kousek místa, ale ona přesto mluvila potichu a tak vlíd-ně, jak jen do-kázala. Žaludek jako by se jí pohyboval o vteřinku pozadu za kymá-cením lodi, což jí na náladě také nepřidávalo. "Tenhle vítr je tvoje práce." Doufala, že má v tlumoku dost červe-ného fenyklu.
Podle Elainina zpoceně zamračeného výrazu a vykulených očí by jí z úst mělo prýštit mléko a strdí. "Je z tebe vylekaný králík. Seber se. Samara je za námi celé míle. Na takovou dálku nedoká-že nikdo vycítit nic užitečného. Musela by teď být s námi na lodi. Byla jsem dost rychlá."
Nyneiva měla pocit, že jí popraská tvář, jestli si úsměv podrží ješ-tě o chvíli déle, ale koutkem oka viděla na Nerese, jenž si pro-hlížel pasažéry a potřásal hlavou. Jak byla v dané chvíli rozzlobená, viděla již téměř zcela vytracené pozůstatky tkaniva druhé že-ny. Práce s poča-sím bylo jako kutálet kámen z kopce. Měl sklon pokračovat směrem, kterým jste začaly. Když kámen uhne ze stez-ky, což dříve či později udělá, stačí, když ho jen popostrčíte zpát-ky, a s počasím to je stejné. Moghedien tak velké tkanivo mohla zachytit i v Samaře - možná - ale rozhodně ne natolik přesně, aby poznala, kde k tomu došlo. Ona sama se v čisté síle mohla Mog-hedien rovnat, a i když nebyla dost silná, aby něco ještě udělala, zřejmě se dalo bezpečně říci, že Zaprodankyně taky ne. A ona chtěla cestovat, jak nejrychleji to bylo možné. Právě teď ve stísně-né prostoře se dvěma dalšími, které pro ni byly stejně přitažlivé, jako kdyby se o kajutu měla dělit s Neresem, byl i jediný den ne-smírně důležitý. A ostatně den navíc na vodě taky nebylo nic, nač by se těšila. Jak se může loď pohybovat tímhle způsobem, když je hladina napohled

úplně rovná?
Ze všeho toho usmívání ji začínaly bolet rty. "Měla ses zeptat, Elain. Ty vždycky jdeš a uděláš něco bez ptaní, bez přemýšlení. Je čas, aby sis uvědomila, že jestli spadneš do jámy, protože letíš nasle-po, tak tě tvoje stará chůva nevytáhne ven a neumyje ti obličej." Při posledním slově měla Elain oči velké jako talíře a cenila zuby, jako by byla připravená kousat.
Birgitte dala každé ruku kolem ramen, naklonila se blíž a zářila, jako by ji pod krkem držela radost. "Jestli toho vy dvě nenecháte, tak vás obě hodím do řeky, abyste zchladly. Chováte se obě jako sha-goský šenkýřky s oparem!"
Se zpocenými tvářemi ztuhlými v příjemném výraze se tři ženy rozešly třemi různými směry a tak daleko od sebe, jak jen bylo na lodi možné. Při západu slunce Nyneiva zaslechla Ragana, když ří-kal, že se jim třem muselo vážně ulevit, že jsou pryč ze Samary, podle toho, jak se pořád pochichtávají, a ostatní muži si zřejmě mysleli to samé, ale zbylé ženy si je prohlížely s příliš uhlazenými výrazy. Ony poznaly potíže, když nějaké uviděly.
A přesto, kousek po kousku, se potíže vytratily. Nyneiva si ne-byla jistá, jak k tomu vlastně došlo. Možná ty příjemné výrazy, které Elain a Birgitte nasadily, tak nějak pronikly dovnitř i proti je-jich vůli. Možná to bylo tím, jak to všechno bylo směšné, snažit se udržet přátelskou tvář, zatímco do slov vkládáte dost jedu, možná jim to začínalo docházet. Ať už to však bylo, čím chtělo, nemohla si Nyneiva na výsledek stěžovat. Pomalu, den za dnem, začala slo-va i tóny odpovídat jejich tvářím, a tu a tam se jedna z nich zatvá-řila dokonce rozpačitě, očividně když si vzpomněla, jak se chovala předtím. Ani jedna samozřejmě nepronesla jediné slovo na omlu-vu, což Nyneiva docela dobře chápala. Kdyby se byla chovala stej-ně hloupě a ohavně jako ony, určitě by to nechtěla nikomu připo-mínat.
Také děti hrály určitou roli v tom, že Elain a Birgitte nalezly vnitřní rovnováhu, i když to vlastně začalo tím, že prvního rána na řece se Nyneiva jala ošetřovat mužům rány. Vynesla ven svůj tlu-mok plný bylinek, vyráběla lektvary a mazání, obvazovala šrámy. Ty rány ji rozzlobily dost, takže dokázala léčit - nemoci a zranění ji vždycky rozčílily - aspoň na některé z těch nejhůře postižených použila léčení, i když musela být opatrná. Mizející rány by vyvo-laly řeči a Světlo ví, co by Neres udělal, kdyby ho napadlo, že má na palubě Aes Sedai. Nejspíš by někoho v noci propašoval na amadicijský břeh a pokusil se je nechat zatknout. Navíc by ta zpráva mohla způsobit, že by se někte-ří uprchlíci vrhli přes palubu.
Unovi například vetřela do ošklivě pohmožděného ramene kap-ku mazání s pálivým olejem ze škumpy a na čerstvý šrám na tváři použila trošku mastičky se všehojem - nemělo smysl plýtvat ani jedním, ani druhým - a zavázala mu hlavu tak, že skoro nepohnul čelistí, než ho vyléčila. Když zalapal po dechu a zamával rukama, stroze vyjela: "Nebuď jak malej kluk, nemyslela jsem si, že tako-vá bolístka bude velkýmu silnýmu chlapovi tolik vadit. Teď to nech takhle. Jestli na to příští tři dny třeba jen sáhneš, tak tě naleju něčím, na co hned tak ne-zapomeneš."
Uno pomalu kývl a zíral na ni natolik nejistě, až bylo jasné, že neví, co udělala. Jestli mu to dojde, až si konečně sundá obvazy, s trochou štěstí si nikdo jiný nebude pamatovat, jak zlá ta rána by-la, tak snad bude mít dost rozumu, aby držel jazyk za zuby.
Když jednou začala, bylo jen přirozené pokračovat i na zbytku pasažérů. Jen málokterému z uprchlíků chyběla nějaká ta modři-na či odřenina, a na některých dětech byly vidět známky horečky a červíků. Ty mohla léčit bez starostí. Děti vždycky vyváděly, když dostávaly nějakou medicínu, která nechutnala jako med. Jestli snad řekly svým matkám, že to bylo zvláštní, tak všichni věděli, že si děti pořád něco vymýšlejí.
S dětmi se vlastně nikdy necítila úplně příjemně. Pravda, chtěla dát Lanovi děti. Aspoň jedna její část chtěla. Děti dokázaly udělat pěkný zmatek kvůli ničemu. Zřejmě měly ve zvyku dělat přesný opak toho, co jste jim řekli, jakmile jste se k nim otočili zády, jen aby vidě-ly, co uděláte. A přesto zjistila, že sčesává z čela vlásky chlapci, který jí nesahal málem ani do pasu a upřeně k ní vzhlížel jasně modrýma očima. Ty oči velmi připomínaly oči Lanovy.
Připojily se k ní Elain a Birgitte, zprvu jen proto, aby jí pomoh-ly udržet pořádek, ale tak nebo tak, i je to táhlo k dětem. Zvláštní, Bir-gitte vůbec nevypadala hloupě s asi tříletým či čtyřletým hoší-kem v náručí a klubkem dětí kolem sebe, přičemž jim zpívala ně-jakou ne-smyslnou písničku o tancujících zvířatech. A Elain posla-la dokola pytlík červených cukrátek. Světlo vědělo, kde je sebrala a proč. Když ji Nyneiva

přistihla, jak si jedno strká do úst, vůbec se nezatvářila provinile. Jenom se zazubila, jemně vytáhla jakési malé holčičce pale-ček z pusinky a místo něj jí strčila další slad-kost. Děti se začaly smát, jako by si právě vzpomněly, jak se to dě-lá, a tulily se k Nyneiviným suknicím stejně jako k Elain a Birgit-te, jako by to byly jejich matky. Bylo těžké vztekat se za takových okolností. Když druhý den Elain začala dál studovat a'dam v sou-kromí kajuty, Nyneiva se dokonce ani nedokázala přimět k tomu, aby udělala něco víc, než že si odfrkla, a i to jen slabě. Ta žena by-la zřejmě víc než kdy jindy přesvědčená, že náramek, obojek a vo-dítko vytvářejí jakousi zvláštní formu propojení. Nyneiva si k ní dokonce jednou dvakrát přisedla. Už samotný pohled na tu ohav-nost stačil k tomu, aby mohla uchopit saidar a sledovat Ela-in.
A taky se konečně vynořily příběhy uprchlíků. Rodiny rozděle-né, ztracení či mrtví příbuzní. Statky, krámky a řemeslnické dílny zniče-né, jak se tamtudy šířily vlny světských nepokojů a ničily ob-chod. Lidé nemohli nakupovat, když nemohli prodávat. Prorok byl jen po-slední cihlou na voze, když se zlomila oj. Nyneiva neříkala nic, když si všimla, jak Elain strká zlatou marku chlapíkovi s říd-kými šedými vlasy, který se dotkl klouby rukou čela a snažil se jí políbit ruku. Však zjistí, jak zlato rychle mizí. Kromě toho Nynei-va sama rozdala pár penízků. No, možná víc než pár.
Všichni muži až na dva byli prošedivělí či plešatí, s ošlehanými tvářemi a mozolnatýma rukama. Mladší muže sebrali do vojska, po-kud je nechytil prorok. Ty, kteří odmítli jedno i druhé, oběsili. Ti dva mladší - vlastně to byli skoro ještě chlapci, Nyneiva po-chybovala, že by se již pravidelně holili - měli pohled štvanců a trhli sebou pokaždé, když se na ně podíval některý ze Shienarců. Občas některý ze starších mluvil o tom, jak začne znovu, najde si kousek půdy k sedlačení či se znovu dá na řemeslo, ale tón jejich hlasu prozrazoval, že je to spíš sebeklam a hraná statečnost než skutečná naděje. Většinou jen tiše rozmlouvali o svých rodinách. O ztracené manželce, ztracených sy-nech a dcerách, o ztracených vnucích a vnučkách. Hovořili jako ztra-cenci. Druhé noci chlapík s ušima jako plachty, který v té smutné sku-pince vypadal, že má nejvíc nadšení, prostě zmizel. Když vyšlo slun-ce, byl jednoduše pryč. Mohl doplavat na břeh. Nyneiva doufala, že to udělal.
Byly to však právě ženy, kdo ji chytil za srdce. Neměly větší vy-hlídky než muži, neměly větší jistoty, ale většinou měly větší bří-mě. Žádná s sebou neměla manžela, dokonce ani nevěděly, jestli jejich muž ještě žije, ale zodpovědnost, která je tížila, je také udr-žovala v pohybu. Žádná žena s charakterem se nemůže vzdát, když má děti. I ty ostatní si hodlaly najít nějakou budoucnost. Všechny měly aspoň špet-ku naděje, kterou muži jenom předstírali. Zvláště tři jí přilnuly k srdci.
Nicola byla asi jejího věku a výšky, štíhlá tmavovlasá tkadlena s velkýma očima, která se chtěla vdát. Dokud si její Hyran nevzal do hla-vy, že ho volá povinnost a on musí následovat proroka, ná-sledovat Draka Znovuzrozeného. Ožení se s ní, až tuto povinnost splní. Povin-nost byla pro Hyrana velmi důležitá. Byl by z něj dob-rý a pozorný manžel a otec, tvrdila Nicola. Jenže to, co měl v hla-vě, mu stejně moc nepomohlo, když mu ji kdosi rozrazil sekerou. Nicola nevěděla kdo ani proč, jen to, že se musí od proroka dostat, co nejdál to půjde. Ně-kde přece muselo existovat místo, kde se li-dé nezabíjejí, kde se nebu-de pořád bát, nač by asi mohla narazit za dalším rohem.
Marigan, o pár let starší, bývala kdysi kyprá, ale teď na ní pro-dřené hnědé šaty jen volně visely a ve tváři měla otupělý výraz, bylo to mnohem víc než jen pouhá únava. Její dva synové, Jaril a Seve, šest a sedm let, jen mlčky hleděli na svět příliš velkýma očima. Drželi se jeden druhého a všechno i všichni ostatní je zřej-mě děsili, dokonce i jejich vlastní matka. Marigan v Samaře ob-chodovala s léčivy a bylin-kami, i když měla o obojím někdy dostzvláštní představy. Vlastně nebylo divu. Žena, která nabízela léče-ní, se s Amadicií a bělokabátní-ky na protějším břehu řeky musela držet pěkně při zemi, a dokonce se musela všechno od začátku na-učit sama. Marigan chtěla v životě jen léčit nemoci, a tvrdila, že si přitom vedla dobře, i když manžela za-chránit nedokázala. Pět let od jeho smrti bylo těžkých a příchod pro-roka jí rozhodně v ničem neulehčil. Davy pátrající po Aes Sedai ji zahnaly do úkrytu poté, co jednoho muže vyléčila z horečky, a poví-dačky to změnily v zá-zračné uzdravení přímo ze smrtelné postele. Tak málo většina lidí věděla o Aes Sedai. Smrt se nedala vyléčit ani s pomocí jediné sí-ly. Dokonce i Marigan si však zřejmě myslela, že tomu tak není. Nevěděla, kam půjde, stejně jako Nicola. Doufala, že někde najde nějakou vesnici, kde by znovu mohla v klidu prodávat bylinky.
Areina byla z těch tří nejmladší, ve tváři plné fialových a žlu-tých modřin měla vážné modré oči a vůbec nebyla z Ghealdanu. Když už nic jiného, bylo by to jasné z jejích šatů. Měla krátký tma-vý kabátec a

bohatě nabírané kalhoty, které se příliš nelišily od to-ho, co nosila Bir-gitte. To byl veškerý její majetek. Nechtěla říci, odkud přesně je, ale o cestách, které ji dovedly na palubu Říční zmije, byla sdílnější. Alespoň o některých. Nyneiva si musela hod-ně domýšlet. Areina odešla do Illianu, protože chtěla odvést svého mladšího bratra domů dřív, než bude moci složit přísahu hledačů Valerského rohu. Avšak s městem plným cizinců ho vůbec nena-šla, nějak však sama složila přísahu a vydala se do světa, i když tak úplně nevěřila, že Valerský roh existuje, a zpola doufala, že někde najde malého Gwila a dovede ho domů. Od té chvíle byly věci... složité. Areina se sice nezdráhala hovořit, ale dávala si hroznou práci, aby se přitom vylíčila v dobrém světle... Vy-hnali ji z několi-ka vesnic, jednou ji okradli a několikrát ztloukli. Přes-to se nehod-lala vzdát či vyhledat útočiště nebo nějakou mírumilovnou vesni-ci. Svět byl pořád tam někde venku a Areina ho hodlala dostat na kolena. Ne že by to řekla přímo takhle, ale Nyneiva věděla, co má ta žena na mysli.

Nyneiva taky věděla velmi dobře, proč jí jsou tyto ženy tak blíz-ké. Každý příběh mohl být odrazem části jejího vlastního života. Je-nom tak docela nechápala, proč se jí Areina líbí nejvíc. Podle je-jího názoru, když si dala dvě a dvě dohromady, skoro všechny Areininy potíže pocházely z toho, že si příliš nedávala pozor na jazyk a říkala lidem to, co si myslí. Těžko to byla náhoda, že muse-la z jedné vesnice utéci tak rychle, že tam dokonce musela nechat i koně, potom, co starostu nazvala povalečem s tváří jako knedlík a několika vesničankám řekla, že vyschlé domácí puťky nemají právo se ptát, co dělá na cestě sama. K tomuhle se alespoň byla ochotná přiznat. Nyne-iva si myslela, že když jí půjde pár dní pří-kladem, Areině to nesmírně pomůže. A muselo existovat i něco, co by mohla udělat i pro druhé dvě. Touhu po bezpečí a míru chápa-la velmi dobře.

Ráno druhého dne, když byla klidná nálada ještě křehká a jazy-ky - jazyky některých lidí! - ještě ostré, došlo ke zvláštní výměně názorů. Nyneiva řekla, docela mírně, něco o tom, že Elain není na místě své matky, takže si nemusí myslet, že Nyneiva bude spát každou noc od-strčená ke stěně. Elain zvedla bradu, ale než stačila otevřít ústa, Bir-gitte vyhrkla: "Ty jsi opravdu dědička Andoru?" Skoro se nerozhlédla kolem, aby se ujistila, že poblíž není nikdo, kdo by to zaslechl.

"Jsem." Elain mluvila mnohem důstojněji, než se Nyneiva v po-slední době pamatovala, ale byl v tom náznak - mohlo to být uspoko-jení?

S tváří úplně bez výrazu se Birgitte prostě otočila na patě a ode-šla na příď, kde se posadila na svinuté lano a zadívala se na řeku vepředu. Elain se za ní mračila a potom si odešla sednout za ní. Chvíli tam spolu obě ženy seděly a rozmlouvaly. Nyneiva by se k nim nepři-pojila, ani kdyby ji požádaly! Ať již rozebíraly coko-liv, Elain vypada-la lehce rozladěná, jako by čekala nějaký výsle-dek, ale poté si už mezi sebou nevyměnily křivého slovíčka.

Birgitte se později toho dne vrátila ke svému jménu, i když to byl poslední záblesk hněvu, který to způsobil. Jakmile byla Moghedien bezpečně daleko, tak si s Elain lístky měchýřníku vymyly čerň z vla-sů, a Neres, když viděl jednu s rudozlatými kudrnami na ramena a druhou se zlatožlutým, složitě splétaným copem a navíc s lukem a toulcem, kysele poznamenal něco jako "Birgitte k nám přišla ze zatra-cenejch příběhů". Byla jeho smůla, že to slyšely. Bir-gitte mu ostře řekla, že to je její jméno, a jestli se mu nelíbí, tak mu připíchne uši, ke kterému stěžni si vybere. Se zavázanýma očima. Kapitán odkráčel červený ve tváři jako rak a křičel, aby lodníci při-táhli lana, která už se nedala přitáhnout víc bez toho, aby praskla. V této chvíli by bylo Nyneivě úplně jedno, i kdyby Birgitte svou hrozbu splnila. Po měchýřníku jí sice zůstal ve vlasech maličko narud-lý odstín, ale barva se natolik podobala její přirozené, že má-lem vy-křikla radostí. Pokud všechny na palubě nezačnou bolet zu-by a dásně, tak jí měchýřníkového listí zbývalo až dost. A taky mě-la dostatečnou zásobu červeného fenyklu, aby si měla čím uklidnit žaludek. Jakmile měla vlasy suché a zase slušně spletené do copu, nemohla si nepo-vzdechnout úlevou.

Ovšem, s tím, jak Elain usměrňovala dobrý vítr a Neres plul ve dne v noci, ubíhaly na obou březích vesnice a statky s doškovými střechami rychle dozadu, a čím dál po proudu byli, tím méně tu by-lo stop po nepokojích. Jakkoliv už bylo špatně pojmenované pla-vidlo široké, plulo po řece slušnou rychlostí. Neres byl zjevně rozpolcen mezi radostí z toho, jaké štěstí má, že vane takový vítr, a starostí, že musí plout za denního světla. Ne-jednou se toužebně zadíval do zpětného proudu, po stromy zastí-něném rameni či tůni zařezávající se hluboko do břehu, kde mohla Říční zmije bezpečně zakotvit a skrýt se. Nyneiva občas pozname-nala tak, aby to mohl slyšet, jak musí být rád, že se lidé ze Sama-ry dostanou o

to dřív z jeho lodi, k čemuž přihodila poznámku o tom, jak dobře tahle žena vypadá teď, když je odpočatá, či jak ži-vé jsou děti tamté ženy. To stačilo, aby ho nápady s přistáváním okamžitě přešly. Bylo by možná snazší pohrozit mu Shienarci či Tomem a Juilinem, ale ti už byli i tak až moc nafoukaní. A ona se rozhodně nehodlala hádat s mužem, který se na ni stále nechtěl ani podívat, ani s ní mluvit.
V šedém svítání třetího dne posádka znovu zasedla k opačinám, aby je dostala k molu v Boanndě. Bylo to slušné město, větší než Sa-mara, na místě, kde se rychle proudící řeka Boern, přitékající z Jehan-nahu, vlévala do pomalejší Eldar. Za vysokými šedými hradbami se zvedaly tři věže a budova lesknoucí se bíle pod čer-venou taškovou střechou, která se určitě mohla vydávat za zámek, byť menší. Když byla Říční zmije pevně uvázaná u těžkých kůlů na konci mola - které se až do poloviny klenulo přes vyschlé bah-no - Nyneiva se nahlas po-divila, proč Neres plul až do Samary, když mohl své zboží vyložit tady.
Elain kývla směrem ke statnému muži na molu, který měl na prsou řetěz s jakýmsi znakem. Bylo tu víc takových jako on, všichni s řetězy a v modrých kabátcích, a pozorně sledovali další dvě bachratá plavidla, z nichž se vykládalo na jiných molech. "Výběrčí daní krá-lovny Alliandry, řekla bych." Neres zabubnoval prsty na zábradlí a na muže na molu se nedíval stejně soustředěně, jako oni pozorovali ostatní plavidla. "Možná má s těmi v Samaře nějakou dohodu. Nemys-lím, že bude chtít mluvit s těmito."
Muži a ženy ze Samary váhavě vystoupili po lávce na molo a vý-běrčí si jich nevšímali. Za lidi se žádné clo neplatilo. Pro Sa-marské to byl začátek nejistoty. Měli před sebou své životy, muse-li začít nanovo, obstát s tím, co měli a co jim Nyneiva a Elain da-ly. Než byli Samarští v půli mola, a stále se choulili k sobě, některé z žen už se tvářily stejně sklíčeně jako muži. Některé dokonce za-čaly plakat. Elain se zatvářila usouženě. Vždycky se chtěla posta-rat o každého. Nyneiva doufala, že Elain nezjistila, že některým ženám sama pár stříbrňáků podstrčila.
Ne všichni však opustili loď. Zůstala Areina a Nicola i Mangan, s přivinutými syny, kteří kolem sebe hleděli vykulenýma očima, když ostatní děti zmizely směrem k městu. Ti dva hošíci neřekli od Samary jediné slovo, co by Nyneiva slyšela.
"Chci jít s tebou," řekla Nyneivě Nicola a nevědomky lomila ru-kama. "Cítím se s tebou v bezpečí."
Marigan důrazně kývla. Arei-na neříkala nic, ale přistoupila blíž k oběma ženám, čímž se stala součástí skupinky, i když se klidně dívala na Nyneivu a vyzývala ji, jen ať se opováží poslat ji pryč.
Tom lehce potřásl hlavou a Juilin se zašklebil, ale Nyneiva se po-dívala na Elain a Birgitte. Elain kývla bez zaváhání a druhá že-na byla jen o mžik oka pozadu. Nyneiva si zvedla suknice a ráz-ným krokem vyrazila k Neresovi, jenž stál na zádi.
"Teď snad budu mít svou loď zpátky," sdělil vzduchu někde mezi lodí a molem. "A už bylo načase. Tahle plavba byla nejhor-ší, jako jsem kdy podnikl."
Nyneiva se teď široce usmála. Pro jednou se na ni podíval, než skončila. No, skoro.
Neres vlastně neměl moc na vybranou. Těžko se mohl obrátit s prosbou o pomoc na úřady v Boanndě. A i kdyby se mu nelíbila cena, kterou nabízela, stejně musel plout po proudu. A tak Říční zmije zno-vu vyplula, míříc do Ebú Daru, s jednou zastávkou, o níž kapitán nic nevěděl, dokud se Boannda nezačala vytrácet za zádí.
"Salidar!" zavrčel s pohledem upřeným nad Nyneivinu hlavu. "Salidar je opuštěnej od bělokabátnický války. Jenom hlupačka by chtěla vystoupit na břeh v Salidaru."
Nyneiva, i když s úsměvem, byla natolik rozzlobená, že dosáhla na pravý zdroj. Neres zařval, plácl se do krku a zároveň do stehna. "Ti střečci jsou letos ale hrozní," podotkla Nyneiva soucitně. Birgitte za-řvala smíchy, než byli v půli cesty dolů na palubu.
Nyneiva stála vzpřímeně na přídi a zhluboka se nadechla, když Elain usměrnila, aby znovu zvedla vítr, a Říční zmije poskočila do silného proudu přitékajícího od Boern. Nyneiva už červený fenykl málem obědvala i večeřela, ale i kdyby jí ještě před Salidarem do-šel, nezáleželo by jí na tom. Tahle cesta už byla skoro u konce. Všechno, čím prošla, za tohle stálo. Jistě, ne vždycky si to mysle-la, a drsné ja-zyky Elain a Birgitte toho nebyly jediným důvodem.
Tu první noc, když jen ve spodničce ležela v kapitánově poste-li, zatímco zívající Elain seděla na židli a Birgitte se opírala o dve-ře a hlavou se téměř dotýkala stropních trámů, použila Nyneiva zkroucený kamenný prsten. Kajutu osvětlovala jediná rezavá lam-pa upevněná v závěsu a kupodivu z oleje stoupala vůně koření. Ne-res možná taky neměl rád zápach plísně a zatuchlinu. Pokud si prsten mezi ňadra

za-strkovala poněkud okatě - a dala si záležet, aby druhé dvě viděly, že se dotýká holé kůže - no, měla k tomu dů-vod. Pár hodin povrchně ro-zumného chování z jejich strany ještě neznamenalo, že se bude mít Nyneiva méně na pozoru.
Srdce Kamene bylo přesně takové, jako pokaždé předtím, ode-všad a odnikud vycházelo bledé světlo, třpytivý křišťálový meč Cal-landor čněl z kamenů v podlaze pod velikou kupolí a do stínů ubíhaly řady sloupů z leštěné krevele. A nechyběl ani ten pocit, že je sledová-na, který byl v Tel'aran'rhiodu taky všudypřítomný. Ny-neiva měla co dělat, aby neutekla nebo se nevrtila do zoufalého pátrání mezi sloupy. Přinutila se zůstat stát vedle Callandoru. Po-malu napočítala do tisíce a při každé odpočítané stovce přestala a zavolala Egwainino jméno.
Pravda byla, že nic jiného ani dělat nemohla. Sebeovládání, na něž byla tak pyšná, zmizelo. Šaty se jí měnily spolu se starostmi, které si dělala kvůli sobě a Moghedien, Egwain, Randovi a Lanovi. Pevné dvouříčské sukno se mrknutím oka změnilo ve velký plášť s hlubokou kapuci, potom se objevila bělokabátnická zbroj, jež se změnila v čer-vené hedvábné šaty - jenomže průsvitné! - a z nich se stal ještě tlustší plášť a ten se změnil v... Měla dojem, že tvář se jí mění také. Jednou se podívala na své ruce a pleť mě-la tmavší než Juilin. Třeba ji Moghe-dien nepozná...
"Egwain!" To drsné zavolání se odrazilo mezi sloupy a Nynei-va se přinutila zůstat stát, byť celá roztřesená, než napočítá do dal-ší stov-ky. Velká komnata zůstala až na ni prázdná. Přejíc si, aby cí-tila větší lítost než nutkání ke spěchu, vykročila ze sna...
...a ležela s prstem na kamenném prstenu na řemínku, hleděla na silné trámy nad postelí a naslouchala skřípění lodi spěchající tem-notou po proudu.
"Byla tam?" chtěla vědět Elain. "Nebyla jsi pryč moc dlouho, ale -"
"Už mě unavilo pořád se bát," řekla Nyneiva, aniž by odtrhla po-hled od trámů. "Už mě t-tak unavilo být z-zbabělá." Poslední slova se rozplynula v slzách, které nedokázala zastavit ani zakrýt, jakkoliv si otírala oči.
Vmžiku tam byla Elain, objímala ji a uhlazovala jí vlasy, a o ně-co později jí Birgitte tiskla zezadu na krk látku namočenou ve stu-dené vodě. Nyneiva se vyplakala, zatímco jí ony říkaly, že není zbabě-lá.
"Kdybych si myslela, že mě honí Moghedien," prohlásila nako-nec Birgitte, "tak bych utekla. I kdybych se nemohla schovat jinam než do jezevčí nory, tak bych se tam protáhla a schoulila se do klu-bíčka a potila se, dokud by neodešla. A stejně tak bych se nepo-stavila těm Cerandiným s'reditům, kdyby některý zaútočil, a ani jedno není zbabělé. Musíš si sama vybrat čas a místo a zaútočit na ni způsobem, jaký bude nejmíň čekat. Já se jí taky pomstím, ale je-nom jestli to půjde, jinak se do toho pouštět nebudu. Cokoliv jiné-ho by byla čirá hloupost."
To bylo těžko to, co chtěla Nyneiva slyšet, ale její slzy a jejich útěcha udělaly další díru do trnitého plotu, který mezi nimi vyrostl.
"Dokážu ti, že nejsi žádný zbabělec." Elain vytáhla z poličky, kam ji položila, kazetu z tmavého dřeva a vyndala z ní železný ko-touč s vyrytou spirálou. "Půjdeme zpátky spolu."
To Nyneiva chtěla ještě méně. Jenže se tomu nedalo nijak vy-hnout, ne poté, co ji ujišťovaly, že není zbabělá. A tak se vrátily spo-lečně.
Do Tearského Kamene, kde se dívaly na Callandor - lepší než se ohlížet přes rameno a uvažovat, jestli se objeví Moghedien - pak do královského paláce v Caemlynu pod Elaininým vedením, a potom je Nyneiva zavedla do Emondovy Role. Nyneiva už palá-ce viděla, s je-jich rozlehlými sály, vysokými malovanými stropy a mramorovými podlahami, zlacením a jemnými koberci i umně tkanými závěsy, ale tady vyrostla Elain. Vidět to a vědět to jí po-mohlo Elain trošku po-chopit. Ovšemže ta žena očekávala, že se k ní svět skloní. Když vyrůs-tala, tvrdili jí, že se ohne, a navíc žila v paláci, kde tomu tak bylo. Elain, bledý odraz sebe sama kvůli ter'angrialu, který používa-la, byla při pobytu v paláci zvláštně zamlklá. Ale ona zase Nynei-va mlče-la v Emondově Roli. Například byla vesnice větší, než se pamatovala, a přibyly další domky s doškovými střechami i zatím hrubé dřevěné stavby. Někdo si těsně za vesnicí stavěl velmi vel-ký dům, tři nízká poschodí, a na Trávníku byl vztyčen kamenný kvádr dva a půl sáhu vysoký, do nějž byla vyryta jména. Hodně z nich Nyneiva poznala, byla to většinou dvouříčská jména. Po obou stranách kamene byly vztyčeny stožáry, na jednom visel pra-porec s červenou vlčí hlavou, na druhém povlával červený orel. Všechno tu vypadalo blahobytně a šťastně - nakolik to

poznala, když tu nebyli žádní lidé. Co například byly zač ty prapory? A kdo by stavěl takový dům?
Prolétly do Bílé věže a Elaidiny pracovny. Nic se tu nezměnilo, jen to, že v půlkruhu před Elaidiným stolem už zůstalo jen tucet stoli-ček. A triptych s Bonwhin byl pryč. Zůstal však obrázek Randa se špatně zalepenou trhlinou v plátně přes Randův obličej, jako by po něm někdo něco hodil.
Probraly se papíry v lakované skříňce se zlatými jestřáby i těmi na stole kronikářky v předpokoji. Dokumenty a dopisy se často měni-ly, když je ještě četly, ale moc toho nezjistily. Elaida věděla, že Rand překročil Dračí stěnu do Cairhienu, ale k tomu, co s tím hodlá podnik-nout, žádný klíč nezískaly. Byl tu rozzlobený poža-davek, aby se všechny Aes Sedai okamžitě vrátily do Věže, pokud od ní osobně ne-mají přesné rozkazy učinit něco jiného. Elaida se zřejmě vůbec hodně zlobila, třeba kvůli tomu, že se poté, co jim nabídla milost, vrátilo jen pár sester, že většina špehů v Tarabonu stále mlčí, že Pedron Niall stále svolává bělokabátníky do Amadicie, když ona neví proč, že stále není možné nalézt Davrama Bashereho i přes to, že s sebou má celé vojsko. Každý dokument s je-jí pečetí překypoval vztekem. Žádný z nich jim však nebyl celkem k ničemu, ani nebyl zajímavý, snad jen ten týkající se bělokabátníků. Ne že by s nimi měly mít nějaké potíže, pokud budou na Říč-ní zmiji.
Poté, co se vrátily do svých těl na lodi, Elain mlčela, když vstáva-la ze židle a vracela kotouč do skříňky. Nyneiva bez přemýšlení vstala a šla jí pomoci se svléknout. Když se uložily ve spodničkách do poste-le, vylezla Birgitte nahoru. Říkala, že si lehne hned vedle schůdků.
Elain usměrnila, aby zhasla lampu. Po chvíli, co ležely potmě, poznamenala: "Palác vypadal tak... prázdný, Nyneivo. Bylo tam tak pusto."
Nyneiva nevěděla, jak jinak by měl palác v Tel'aran'rhiodu vypa-dat. "To bylo tím ter'angrialem, co jsi použila. Mně jsi připada-la sko-ro jako z mlhy."
"No, já jsem si připadala docela v pořádku." V Elainině hlase se však ozýval jen mírně drsný nádech, a potom se obě uložily ke spán-ku.
Nyneiva si přesně vzpomínala, jaké má Elain ostré lokty, ale to nemohlo ztlumit její dobrou náladu, ani Elainina tichá stížnost, že stu-dené nohy má ona. Dokázala to. Možná zapomenout na to, že se bojí, nebylo stejné jako nebát se, avšak aspoň se vrátila zpět do světa snů. Třeba jednoho dne najde kuráž k tomu, aby se vůbec ne-bála.
Když už jednou začala, bylo snazší pokračovat než přestat. Po-té každou noc vstupovaly do Tel'aran'rhiodu společně a vždycky navští-vily Věž, aby se podívaly, jestli něco nezjistí. Nebylo toho moc, kro-mě rozkazu vypravit do Salidaru vyslankyně, aby vyzva-ly tamní Aes Sedai k návratu do Věže. Až na to, že toto pozvání - podle toho, co Nyneiva stačila přečíst, než se listina změnila v hlá-šení o sledování správných postojů potenciálních novicek, ať už to znamenalo cokoliv - pozvání bylo spíš požadavkem, aby se Aes Sedai okamžitě podvolily Elaidě a byly vděčné za to, že je jim to dovoleno. Přesto to potvrzova-lo, že se tady nehoní naprázdno. Po-tíž s tím ostatním, co v útržcích zahlédly, byla v tom, že nevědě-ly dost, aby si to daly dohromady. Kdo je tenhle Davram Basherea proč se ho Elaida snaží tak zoufale najít? Proč Elaida zakáza-la, aby se kdokoliv zmínil o Mazrimu Taimovi, falešném Drakovi, pod hrozbou nejtěžších trestů? Proč královna Tenobie Saldejská a král Easar Shienarský napsali dopisy, v nichž zdvořile, ale dů-razně odmítají, aby se Bílá věž pletla do jejich věcí? Všechno to Elain přimělo zabručet jedno z Liniiných rčení: "Kdo chce znát dvě, musí nejdřív znát jedna." Nyneiva mohla jen souhlasit, že to tak zajisté vypadá.
Kromě výletů do Elaidiny pracovny pracovaly na tom, aby získa-ly ovládání nad sebou i svým okolím ve světě snů. Nyneiva ne-hodlala dopustit, aby ji příště někdo chytil, jako to udělala Egwain a moudré. Na Moghedien se snažila vůbec nemyslet. Mnohem lep-ší bylo sou-středit se na moudré.
Egwainin trik jak se jim v Samaře objevila ve snu, rozlousknout nedokázaly. Když ji volaly, nedosáhly ničeho, jen zesílil pocit, že je někdo sleduje, a podruhé už se tahle nezjevila. Snaha zadržet v Tel'a-ran'rhiodu někoho jiného Nyneivu neuvěřitelně dohánělа k zoufalství i poté, co Elain na ten trik narazila. Bylo jen potřeba dívat se na do-tyčného pouze jako na další část snu. Elain to nako-nec dokázala - a Nyneiva jí poblahopřála nejpříjemněji, jak do-kázala - ale Nyneivě to mnoho dní nešlo. Elain mohla být docela dobře tou mlhou, již připo-mínala, jak tak mizela s úsměvem po-každé, když se jí zachtělo. Když se Nyneivě konečně podařilo zde Elain přidržet, cítila námahu, jako by vzpírala balvan. Vytvářet fantastické květiny či tvory tím, že na ně myslely, by-la mnohem větší legrace. Námaha zřejmě

odpovídala jednak veli-kosti dotyčného objektu, a potom také tomu, jestli skutečně mohl existovat. Vytvořit stromy pokryté květy bláznivých tvarů červe-né, zlaté a na-chové barvy bylo těžší než stojací zrcadlo, abyste se mohly podívat na to, co jste si provedly s róbou nebo co s ní udě-lala druhá žena. Vy-zvednout ze země třpytivý křišťálový palác by-lo ještě těžší, a i když na dotek byl pevný, zavlnil se a změnil po-každé, když se jeho obraz ve vaší mysli pozměnil. Poté, co je ten zvláštní tvor - skoro jako kůň s rohem na nose! - vyhnal obě na kopec, než se jim podařilo ho nechat zmizet, mlčky si odsouhlasi-ly, že zvířata nechají napokoji. Skoro to způsobilo novou hádku, kdy obě tvrdily, že to udělala ta druhá, ale když se Elain vzpama-tovala natolik, že našla své staré já, začala se hihňat, jak asi musely vypadat, když se tak hnaly do kopce s vyhrnu-tými suknicemi, křičíce na zvíře, aby zmizelo. Dokonce i to, že Elain umíněně od-mítala přiznat, že to byla její chyba, nezabránilo Nyneivě začít se hihňat taky.

Elain střídala železný kotouč za na pohled jantarovou destičku s řezbou spící ženy, ale ani jeden ter'angrial nepoužívala právě ráda. Jakkoliv tvrdě s nimi pracovala, nikdy se necítila plně v Tel'aran'rhio-du, jako tomu bylo s prstenem. Ale s oběma bylo nutné pracovat. Buď nebylo možné zavázat prameny ducha, nebo vás to okamžitě ze světa snů vyhodilo. Usměrnění čehokoliv jiného zá-roveň vypadalo skoro nemožné, nicméně Elain nechápala proč. Zřejmě ji víc zajímalo, jak byly ter'angrialy vyrobené, a vůbec ji netěšilo, že svá tajemství nevy-daly tak snadno jako a'dam. Nevě-dět "proč" pro ni bylo jako bodlák v punčoše.

Jednou se Nyneiva rozhodla jeden z nich vyzkoušet, náhodou to bylo tu noc, co se měly sejít s Egwain, noc po odplutí z Boanndy. Ne-byla by dost rozzlobená nebýt jedné věci, která jí tak často by-la solí v očích. Mužů.

Začal to Neres, dupal po palubě, když začalo slunce zapadat, a mumlal si něco o tom, že si nechal ukrást náklad. Nyneiva si ho samo-zřejmě nevšímala. Pak si Tom ustýlal u zadního stěžně a tiše prohodil: "Má pravdu."

Bylo jasné, že si jí ve slábnoucím narudlém světle nepovšiml, a stejně tak Juilin, dřepící vedle něj. "Je to pašerák, ale za to zbo-ží za-platil. Nyneiva neměla právo mu ho sebrat."

"Proklatý práva každý ženský jsou právě takový, jaký zatraceně řekne, že jsou." Uno se zasmál. "Aspoň tak to říkají ženský v Shiena-ru."

Tehdy si jí všimli a odmlčeli se, když vědmu jako obvykle objevi-li pozdě. Uno si zamnul tvář, tu bez jizvy. Toho dne si sundal obvazy, a teď už věděl, co se stalo. Nyneiva měla dojem, že se tvá-ří rozpačitě. Bylo těžké to v dloužících se stínech poznat, ale dru-zí dva se tvářili dokonale bezvýrazně.

Nyneiva jim samozřejmě nic neudělala, pouze kolem proběhla, pevně si tisknouc cop. Dokonce se jí podařilo seběhnout dolů ze schůdků. Elain už měla železný kotouč v ruce. Skříňka z tmavého dřeva ležela na stole otevřená. Nyneiva vylovila žlutou destičku s ry-tinou spící ženy uvnitř. Na dotek byla hladká a kluzká, rozhodně ne jako něco, čím se dal poškrábat kov. S tím, jak v ní dout-nal hněv, byl saidar teplá záře těsně mimo dohled za jejím rame-nem. "Třeba doká-žu přijít s nějakým nápadem, proč ti ta věc ne-dovolí usměrnit víc než jen střípky."

A takhle se ocitla v Srdci Kamene, usměrňujíc pramen ducha do destičky, kterou tady, v Tel'aran'rhiodu, měla nacpanou v taštičce na opasku. A jak to tak často ve světě snů dělala, Elain na sobě mě-la rou-cho vhodné pro dvůr své matky, zelené hedvábí vyšívané ko-lem krku zlatou nití, s náhrdelníkem a náramky ze zlatých oček a drahých opá-lů, ale Nyneiva s překvapením zjistila, že na sobě má něco velmi po-dobného, i když vlasy měla spletené do copu - a ty měly svou původní barvu - místo aby jí volně visely přes ramena. Její šaty byly světle modré a stříbrné, a i když výstřih nebyl tak hluboký jako na Lucových šatech, pořád byl nižší, než by si sama vybrala. Stejně, velmi se jí líbi-lo, jak se jí mezi ňadry třpytí jediný ohnivý opál na stříbrném řetízku. Pro Egwain nebude snadné zastrašovat takhle oblečenou ženu. Roz-hodně to nemělo nic společ-ného s tím, že si tyhle šaty vybrala, byť nevědomky.

Hned poznala, co Elain myslela tím, vypadat docela dobře. Sa-ma sobě se nejevila jinak než druhá žena, které se nějak podaři-lo vplést zkroucený kamenný prsten do svého náhrdelníku. Elain však říkala, že vypadá... mlžně. Mlžně také působil saidar, až na ten pramen ducha, který začala splétat, ještě když byla vzhůru. Zbytek byl velice řídký, a dokonce i nikdy neviděné teplo pravého zdroje tu bylo jaksi tlumené. Rozhněvaná však byla stále dost, aby mohla usměrňovat. I když snad podráždění kvůli mužům vybledlo

před tou záhadou, záhada byla sa-ma o sobě dráždivá. Zocelit se na setkání s Egwain s tím nemělo vů-bec nic společného. Nic takové-ho přece nedělala, a neexistoval žádný důvod, proč by měla na ja-zyku cítit slabou chuť kočičího kapradí a černobýlu! A přesto vy-volat jediný plamínek tančící ve vzduchu - byla to jedna z prvních věcí, co se novicky učily - jí připadalo stejně těžké jako přehodit si Lana přes rameno. Plamínek připadal dokonce i jí velice slabý, a jakmile zavázala tkanivo, začal se úplně vytrácet. Ve chvilce byl pryč.
"Vy obě?" podivila se Amys. Byly s Egwain přímo tam, na dru-hé straně Callandoru, obě v aielských suknicích a živůtcích a loktuších. Aspoň že si Egwain nenasadila tolik náhrdelníků a náramků. "Proč vypadáš tak zvláštně, Nyneivo? Naučila ses sem vstou-pit při bdění?"
Nyneiva trochu nadskočila. Tak strašně nesnášela lidi, co se k ní dostali nepozorováni. "Egwain, jak ses -?" začala a uhladila si suknice ve chvíli, kdy Elain vyhrkla: "Egwain, nechápeme, jak jsi -"
Egwain jim skočila do řeči. "Rand a Aielové vybojovali u Cairhi-enu veliký vítězství." Všechno to z ní vyletělo jako záplava, vše, co jim řekla v jejich snech, od Sammaela po seanchanské kopí. Mlela málem páté přes deváté a každé slovo doprovodila upřeným pohle-dem.
Nyneiva s Elain se na sebe popleteně podívaly. Určitě jim to říka-la. Nemohly si to přece představovat, ne, když jim to teď slovo od slova potvrdila. Dokonce i Amys, jejíž dlouhé bílé vlasy jen podtrho-valy ne zcela aessedaiovskou bezvěkost její tváře, se při tom proudu jen zmateně dívala.
"Mat že zabil Couladina?" vzkřikla Nyneiva v jedné chvíli. To te-dy v jejich snech rozhodně nebylo. Tohle se Matovi vůbec nepodoba-lo. On že velí vojákům? Mat?
Když se Egwain konečně odmlčela, upravila si loktuši a trochu rychle dýchala - předtím skoro neměla čas se nadechnout - Elain se slabm hlasem zeptala: "Je v pořádku?" Mluvila, jako by skoro začína-la pochybovat o vlastních vzpomínkách.
"Tak dobře, jak se dá čekat," řekla Amys. "Hodně se dře a ni-koho neposlouchá. Až na Moirain." Amys nebyla ráda.
"Většinou je s ním Aviendha," dodávala Egwain. "Docela dob-ře se o něj pro tebe stará."
Nyneiva o tom pochybovala. Nevěděla toho o Aielech moc, ale tušila, že když Amys řekla "hodně", každý jiný by pronesl "přímo k smrti".
Elain očividně souhlasila. "Tak proč ho nechává se tak dřít? Co vlastně dělá?"
Jak se ukázalo, bylo toho dost, vlastně až příliš. Dvě hodiny kaž-dý den cvičil šerm s Lanem nebo kýmkoliv, koho našel. Při tom Amys kysele stiskla rty. Další dvě hodiny studoval aielský způsob boje beze zbraní. Egwain to možná připadalo zvláštní, ale Nynei-va si až příliš uvědomovala, jak bezmocný může člověk být, když nedokáže usměr-ňovat. - Přesto se Rand do takové situace nemohl dostat. Stal se krá-lem, nebo něčím víc, obklopovaly ho stráže FarDareis Mai, a rozka-zoval urozeným pánům a paním. Vlastně trá-vil až moc času tím, že jim rozkazoval, a pak se za nimi honil, aby se ujistil, že udělali, co jim řekl, a neudělal by si dokonce ani čas na jídlo, kdyby mu ho Děvy nenosily tam, kde právě byl. Z něja-kého důvodu, zatímco Egwain to zřejmě zlobilo skoro stejně tolik jako Elain, vypadala Amys docela pobaveně, ačkoliv jakmile po-znala, že si toho Nyneiva všimla, její tvář opět získala ten kamen-ný aielský výraz. A přesto každou další hodinu přes den trávil v té zvláštní škole, kterou založil, kam zval nejen učence, ale i řemesl-níky, od nějakého chlapíka, který vyráběl zrcadla, po ženu, jež se-strojila jakýsi obrovský samostříl s kladkami, z něhož bylo možné vystřelit oštěp na míli daleko. Nikomu neřekl, k čemu ta škola je, až snad na Moirain, ale jediná odpověď, kterou Aes Sedai Egwain dala, zněla, že touha nechat něco za sebou je silná u každého. Moi-rain zřejmě nezáleželo na tom, co Rand dělá.
"Zbytky Shaidů ustupují na sever," podotkla Amys zachmuřeně, "a každý den jich víc a víc proklouzne přes Dračí stěnu, ale Rand al'Thor na ně zjevně zapomněl. Posílá oštěpy na jih k Tearu. Po-lovina už odešla. Rhuark říká, že dokonce ani náčelníkům neřekl proč, a já si nemyslím, že by mi Rhuark lhal. Moirain je Randu alThorovi bližší víc než kdokoliv kromě Aviendhy, a přesto se ho odmítá zeptat."
Po-třásla hlavou a zamumlala: "I když na její obra-nu řeknu, že dokonce ani Aviendha nic nezjistila."
"Nejlepší způsob, jak uchovat tajemství, je nikomu to neříct," sdě-lila jí Elain, za což si vysloužila tvrdý pohled. Amys nebyla moc po-zadu za Bair, když došlo na pohledy, které vás přiměly přešlápnout.
"Tady to nevyřešíme," prohlásila Nyneiva s pohledem upřeným na Egwain. Druhá žena se tvářila znepokojeně. Pokud existovala vhodná chvíle, jak znovu nastolit rovnováhu mezi nimi dvěma, po-tom to

mohlo docela dobře být teď. "Chtěla jsem se zeptat -"
"Máš docela pravdu," skočila jí Egwain do řeči. "Nejsme v Sheri-amině pracovně, kde se můžeme povalovat a povídat si. Co nám mů-žete říct? Jste ještě pořád u zvěřince mistra Lucy?"
Nyneivě se zadrhl dech a otázky jí vyletěly rovnou z hlavy. By-lo toho tolik co vyprávět. A tolik, co prozradit nesměla. Tvrdila, že sle-dovala Lanfear na schůzku Zaprodanců, a prozradila jen, že vi-děla, jak je Moghedien špehuje. Ne že by se chtěla vyhnout tomu povědět jim, jak s ní Moghedien zacházela - vážně ne, no, ne tak úplně - ale Birgitte je nezbavila jejich slibu mlčení. Ovšem to za-se znamenalo, že se o Birgitte nesmí zmínit vůbec, že nesmí pro-zradit, že je s nimi. Bylo to složité, neboť věděla, že Egwain ví, že jim Birgitte pomáhá, ačkoliv víc nevěděla, přesto však musela Ny-neiva předstírat, že Egwain neví vůbec nic, ale podařilo se jí to i přes to, že se zakoktala, když Egwain zvedla obočí. Díky Světlu jí Elain pomohla předložit Samaru jako chybu Galada a Masemy. Což taky vlastně byla. Kdyby za ní jeden i druhý někoho prostě poslali se zprávou o lodi, nic z toho, co následovalo, by se nebylo stalo.
Když vyprávění zakončila - Salidarem - Amys tiše řekla: "Jsi si jistá, že budou Car'a'carna podporovat?"
"Musejí znát Dračí proroctví stejně dobře jako Elaida," ozva-la se Elain. "Nejlepší způsob, jak se jí postavit, je přimknout se k Randovi a dát světu jasně najevo, že ho hodlají podporovat až k Tarmon Gai'do-nu." Ani nejslabší zachvění v hlase neprozradilo, že nemluví o napros-tém cizinci. "Jinak by byly jen vzbouřenkyně, které nemají žádné zá-konné oprávnění. Potřebují Randa stejně, ja-ko on potřebuje je."
Amys kývla, ale ne tak, jako by s tímto tvrzením již byla připra-vena souhlasit.
"Myslím, že si na Masemu vzpomínám," poznamenala Egwain. "Propadlý oči a kyselej výraz?" Nyneiva přikývla. "Těžko si ho umím představit jako nějakýho proroka, ale jasně ho vidím, jak za-číná pou-liční bouře nebo válku. Jsem si jistá, že Galad dělal pou-ze to, co pova-žoval za nejlepší." - Egwain se lehce zabarvila líčka. "Rand bude chtít o Masemovi vědět. A o Salidaru taky. Jestli ho dokážu přimět postát natolik dlouho, aby mě vyslechl."
"Chci vědět, jak se stalo, že jste tu obě," řekla Amys. Vyslechla si jejich vysvětlení, a když Nyneiva vylovila destičku z taštičky, převrá-tila ji moudrá v ruce. Když se ter'angrialu dotkl někdo ji-ný, zatímco ho Nyneiva používala, naskočila jí z toho husí kůže. "Myslím, že jsi tady míň než Elain," prohlásila moudrá nakonec. "Když ta, která může chodit ve snech, vstoupí ve spánku do světa snů, jen maličký kousek z ní zůstane v jejím těle, právě dost na to, aby udržel tělo naživu. Když usne lehkým spánkem, v němž může být tady a zároveň mluvit s těmi v bdělém světě, připadá těm, cojsou plně tady, právě jako ty. Možná je to to stejné. Nevím, jest-li se mi líbí, že každá žena, která může usměr-ňovat, může rovněž vstoupit do Tel'aran'rhiodu - dokonce i v tomhle stavu." Vrátila ter'angrial Nyneivě.
Nyneiva si vydechla úlevou a spěšně destičku zase schovala. Po-řád měla rozechvělý žaludek.
"Jestli jste nám už řekly všechno..." Amys se odmlčela, než ji Nyneiva a Elain spěšně ujistily, že ano. Modré oči té ženské byly neu-věřitelně pronikavé. "Tak my musíme jít. Přiznávám, že z těch-to schůzek je možné získat víc, než jsem si dříve myslela, jenže musím toho dnes v noci ještě hodně udělat." Pohlédla na Egwain a obě zmize-ly jako jedna.
Nyneiva a Elain neváhaly. Kolem nich se velké krevelové slou-py vmžiku změnily v malou místnost obloženou tmavým dřevem, s něko-lika málo kousky jednoduchého, pevného nábytku. Nyneivu pomalu přecházel hněv a s ním i ovládání saidaru, ale pracovna správkyně novicek obojí zase zpevnila. Umíněná a vzdorovitá, to určitě! Doufala, že je Sheriam v Salidaru. Bylo by příjemné posta-vit se jí za stejných podmínek. Přesto by si byla přála, aby mohla být někde jinde. Elain se dívala do zrcadla, visího v loupajícím se zlaceném rámu, a nedbale si rukama upravovala vlasy. Jenže tady nebylo třeba používat ruce. A Nyneivě se taky nelíbilo být v této místnosti. Proč Egwain navrhla setkání právě tady? Elaidina pra-covna možná nebylo právě nejpříjem-nější místo na světě, ale bylo to lepší než tohle.
O chvíli později tu byla Egwain, na druhé straně širokého stolu, s očima jako led a rukama v bok, jako by jí pracovna patřila.
Než mohla Nyneiva otevřít ústa, Egwain pronesla: "Copak se z vás dvou bezduchých klepen staly ještě úplně neschopný husy? Když vás požádám, abyste si něco nechaly pro sebe, to to hnedka vyzvoníte prvnímu, koho potkáte? Copak vás nikdy nenapadlo, že nemusíte kaž-dýmu všecko vyžvanit? Myslela jsem si, že vy dvě dokážete zachovat tajemství." Nyneivě zahořely tváře. Určitě ne-mohla být tak

nachová jako Elain. Egwain ještě zdaleka neskon-čila. "A co se toho, jak jsem to udělala, týče, to vás naučit nemůžu. Na to musíte být snílkem. Jestli se dokážete dotknout snu někoho jiného s pomocí prstenu, tak nevím jak. A pochybuju, že to zvlád-nete s tou druhou věcí. Snažte se sou-středit na to, co děláte. Salidar nemusí být zdaleka to, co čekáte. Tak-že, já mám dneska v no-ci taky dost práce. Aspoň se snažte používat hlavu!" A byla pryč tak rychle, že poslední slova jako by vyšla ze vzduchu.
Nyneivin hněv přemáhaly rozpaky. Když ji Egwain požádala, aby to nedělala, málem to skutečně vybreptla. A Birgitte. Jak mů-žete za-chovat tajemství, když to ta druhá žena ví? Rozpaky zvítě-zily a sai-dar jí proklouzl mezi prsty jako písek.
Nyneiva se s trhnutím probudila. Tmavožlutý ter'angrial pevně svírala v ruce. Lampa na závěsu hořela nízko. Elain ležela schou-lená vedle ní, stále spala. Prsten na šňůrce jí sklouzl do prohlubně na hrdle. Nyneiva, mumlajíc si pod fousy, přelezla druhou ženu, aby odlo-žila destičku, a pak si nalila trochu vody do umyvadla, aby si opláchla obličej a krk. Voda byla vlažná, ale chladila. V nejasném světle měla Nyneiva při pohledu do zrcadla dojem, že se pořád ješ-tě červená. To-lik k nastolování rovnováhy. Kdyby se jen sešly ně-kde jinde. Kdyby jen nemlátila pantem jako přihlouplá holka. By-lo by to šlo lépe, kdyby používala prsten, místo toho, aby podle názoru druhé ženy byla jen přízrakem. A všechno to byla chyba Toma a Juilina. A Una. Kdyby ji tolik nerozzlobili... Ne, byla to Neresova chyba. On...
Uchopila džbán oběma ruka a vypláchla si ústa. Snažila se zbavit je-nom ospalosti. Nemělo to nic společného s vařeným kočičím kapra-dím a drceným Černobýlem. Vůbec nic.
Když se otočila od umyvadla, Elain si právě sedala a rozvazo-vala koženou šňůrku na prstenu. "Viděla jsem tě, jak ztrácíš saidar, tak jsem zašla do Elaidiny pracovny, ale nechtěla jsem zůstá-vat déle, kdy-by sis náhodou dělala starosti. Nic jsem nezjistila, až na to, že Sheme-rin byla zatčena a degradována na přijatou." Vsta-la a strčila prsten do kazety.
"To můžou udělat? Degradovat Aes Sedai?"
"To nevím. Myslím, že Elaida si dělá, co se jí zachce. Egwain by neměla nosit ty aielské šaty. Příliš jí nepadnou."
Nyneiva vypustila dech, který zadržovala. Elain očividně hodla-la přejít to, co Egwain říkala. Nyneiva ji byla ochotná při tom ne-chat. "Ne, to teda ne." Vlezla si do postele a natáhla se ke zdi. Ve spaní u zdi se střídaly.
"Ani jsem neměla příležitost poslat Randovi zprávu." Elain si také vlezla do postele a lampa zhasla. Malá okénka dovnitř vpouštěla jen slabounké světlo. "A jednu Aviendze. Jestli se o něj má pro mě starat, tak by se o něj měla postarat."
"On není kůň, Elain. Nevlastníš ho."
"Já nikdy neřekla, že ho vlastním. Jak se budeš cítit, jestli si Lan vezme nějakou Cairhieňanku?"
"Nebuď labuť. Jdi spát." Nyneiva se prudce zavrtala do svého polštářku. Možná by měla Lanovi poslat zprávu. Všechny ty šlechtič-ny, tairenské stejně jako cairhienské. Krrmí muže medem, místo aby mu řekly čistou pravdu. Radši by neměl zapomínat na to, ko-mu patří.
Pod Boanndou se lesy přiblížily těsně k řece, jediná neporušená spleť stromů a lián. Vesnice a statky zmizely. Eldar mohla docela dobře protékat divočinou tisíce mil daleko od lidského osídlení. Brzy po poledni pátého dne po vyplutí ze Samary Říční zmije za-kotvila uprostřed ohybu řeky a jediný člun lodi přepravil zbývají-cí pasažéry na břeh, který tvořilo rozpraskané vyschlé bláto, a za ním se zvedaly nízké, zalesněné kopce. Dokonce i na vysokých vrbách a dubech s hlu-bokými kořeny byly tu a tam vidět zhnědlé lístky.
"Nebylo třeba dávat tomu chlapovi ten náhrdelník," řekla Nynei-va na břehu s pohledem upřeným na blížící se člun, v němž by-li na-cpáni čtyři veslaři, Juilin a posledních pět Shienarců. Nynei-va dou-fala, že nebyla příliš lehkověrná. Neres jí ukázal mapu této části řeky a ukázal jí značku Salidaru asi dvě míle od vody, ale ta-dy nic neukazo-valo na to, že by tu někde poblíž byla nějaká ves-nice. Stěna lesa byla neporušená. "Co jsem mu zaplatila, docela stačilo."
"Nepokrylo to jeho náklad," odpověděla Elain. "To, že je pašerák, ještě neznamená, že my máme právo mu to brát." Nyneivu na-padlo, jestli snad nemluvila s Juilinem. Ale zřejmě ne. Bylo to za-se o zákonu.
"Kromě toho jsou žluté opály příliš křiklavé, zvlášť v tomhle zasazení. A stejně, stálo to za to, jen vidět jeho obličej." Elain se náhle zachichotala. "Tentokrát se na mě podíval."

Tom už byl nahoře u lesa a snažil se pobavit dva Mariganiny chlapce tím, že žongloval barevnými koulemi, které vytáhl z ruká-vů. Jaril a Seve ho mlčky pozorovali, skoro nemrkli, a jen se drželi jeden druhého. Nyneivu ani nepřekvapilo, když se Marigan a Nicola zeptaly, mohou-li ji doprovodit. Nicola teď sice možná hleděla na Toma a po-těšeně se smála, avšak kdyby to Nyneiva dovoli-la, trávila by všechen čas po jejím boku. To, že chtěla jít i Areina, však bylo velké překva-pení. Seděla opodál na kmeni vyvráceného stromu a pozorovala Bir-gitte, která si napínala luk. Všechny tři že-ny se možná trochu polekají, až zjistí, kdo je v Salidaru. Aspoň že Nicola najde své útočiště, a Marigan by možná mohla dostat příle-žitost použít své by-linky, jestli tam nebude moc žlutých sester.
"Nyneivo, pomyslelas na to... jak nás přijmou?"
Nyneiva se na Elain ohromeně podívala. Přešly půlku světa, ne-bo skoro, a dvakrát porazily černé adžah. No, v Tearu měly menší po-moc, ale v Tanchiku to byla všechno jen jejich práce. Přinášely zprávy o Elaidě a o Věži, o nichž se byla ochotná vsadit, že je ni-kdo v Salida-ru nemá. A nejdůležitější bylo, že mohou sestrám po-moci spojit se s Randem. "Elain, neříkám, že nás přivítají jako hr-dinky, ale nepřekva-pilo by mě, kdyby nás políbily, než dnešní den skončí." Jen sám Rand by za to stál.
Dva bosí veslaři vyskočili do vody, aby v proudu přidrželi člun, a Juilin a Shienarci se se čvachtáním dobrodili na břeh, zatímco lodníci se škrábali zpět. Muži na Říční zmiji už vytahovali kotvu.
"Pročisti nám cestu, Uno," řekla Nyneiva. "Chci tam být před setměním." Z toho, jak les vypadal, samá liána a suchý podrost, by jim dvě míle tolik času mohly zabrat. Jestli se Neresovi nepodaři-lo ji pod-fouknout. To jí dělalo větší starosti než cokoliv jiného.

KAPITOLA DESÁTÁ

Učit se a učit

O několik hodin později měl pot, co se Nyneivě hojně řinul po obličeji, pouze málo společného s vedrem, v této roční době neob-vyklým. Uvažovala jen o tom, jestli by snad nebylo lepší, kdyby je byl Neres podfoukl. Nebo je odmítl dopravit z Boanndy dál. Šik-mé pa-prsky pozdě odpoledního slunce pronikaly okny s popraska-nými ta-bulkami. Nyneiva si mačkala suknice ve směsi podráždění a znepoko-jení a snažila se vyhnout pohledu do očí šesti Aes Sedai stojících ko-lem jednoho masivního stolu u zadní stěny místnosti. Jejich rty se po-hybovaly, aniž vydaly hlásku, jak se radily za stě-nou ze saidaru. Elain měla bradu vysoko zvednutou a ruce klidně sepjaté před sebou, ale napětí kolem očí a v koutcích úst její vzne-šené chování kazily. Nyneiva si nebyla jistá, jestli vůbec chce vě-dět, co Aes Sedai říkají. Ještě jeden šok, a určitě začne ječet, jen nevěděla, jestli vzteky nebo z čirého zoufalství.

Skoro všechno, až na jejich šaty, leželo na tom stole, od Birgittina stříbrného šípu před podsaditou Morvrin, přes tři ter'angrialy před Sheriam po pozlacené kazety před tmavookou Myrelle. Žád-ná z žen se netvářila potěšeně. Carlinya měla obličej jako uplácaný ze sněhu, do-konce i mateřsky vyhlížející Anaiya měla nasazenou vážnou masku, a Beonin měla v neustále vykulených poplašených očích silný nádech podráždění. Podráždění a také ještě něčeho ji-ného. Občas se Beonin natáhla, jako by se chtěla dotknout bílé lát-ky úhledně položené přes zámek z cuendillaru, avšak vždycky ru-ku stáhla.

Nyneiva od látky prudce uhnula očima. Věděla přesně, kdy se vě-ci zvrtly. Strážci, kteří je obklopili v lesích, byli v pořádku, i když chladní. Aspoň poté, co donutila Una a Shienarce odevzdat meče. A Min je přivítala hřejivě, samý smích a objímání. Ale Aes Sedai a ostatní lidé v ulicích se plně soustředili na své pochůzky, chvá-tali ko-lem, aniž se na přiváděnou skupinku podívali. Salidar byl dost přelid-něný, skoro na každém otevřeném prostranství cvičili ozbrojení muži. První osoba, která jim, kromě strážců a Min, věno-vala nějakou pozor-nost, byla hubená hnědá sestra, za kterou je do-vedli, v místnosti, co kdysi bývala šenkem tohoto hostince. S Elain vypověděly příběh, na němž se dohodly, Faedrin Sedai, anebo se o to aspoň snažily. Pět mi-nut poté, co začaly, je tam Faedrin ne-chala stát s přísným zákazem pohnout se byť o píď či říci jediné slovo, dokonce i sobě navzájem. Dalších deset minut, kdy se na se-be zmateně dívaly, zatímco všude kolem nich mezi stoly pobíhaly přijaté i bíle oděné novicky, strážci, sloužící i vojáci. U stolů se-děly Aes Sedai, které se probíraly papíry a rázně vydávaly rozka-zy, a pak je nahnaly před Sheriam a ostatní tak rychle, že si Nynei-va pomyslela, že se snad nohama podlahy ani dva-krát nedotkla. A tehdy začal křížový výslech, který by víc příslušel chyceným zajatkyním než navracejícím se hrdinkám. Nyneiva si šát-kem otřela pot z tváře, ale brzy šátek vrátila do rukávu a znovu pevně sevřela suknice.

Nestály s Elain na barevném hedvábném koberci samy. Siuan, v prostých šatech z jemného modrého sukna, tam mohla být dob-rovolně, jak měla chladnou, naprosto vyrovnanou tvář, tedy kdy-by Nyneiva neznala pravdu. Vypadala ztracená v klidných myšlen-kách. Leana se aspoň na Aes Sedai dívala, i když se tvářila stejně sebejistě. Vlastně vypadala nějak sebevědoměji, než se Nyneiva pamatovala. Žena s měděnou pletí navíc vypadala štíhlejší a jis-tým způsobem taky ohebnější. Zřejmě to bylo jejími pohoršlivými šaty. To světle zelené hedvábí mělo límeček stejně vysoký jako Siuanino, ale nejenže jí lnulo ke všem křivkám, navíc byla látka průsvitná, ale stačilo málo, a byla přímo průhledná. Nyneivu však ohromily jejich obličeje. Vůbec nečekala, že je ještě uvidí živé, a rozhodně ne, že budou vypadat tak mladé - vlastně jen o pár let starší než ona. Jedna na druhou se ani nepodívaly. Popravdě řečeno však měla Nyneiva dojem, že mezi nimi zachytila značný chlad.

A byl tu ještě další rozdíl, který si Nyneiva začala teprve uvědo-movat. I když se všichni včetně Min o tom zmiňovali nesmě-le, nikdo se netajil s tím, že byly utišeny. Nyneiva cítila, jak jim to chybí. Zřej-mě to bylo tím, že byly v místnosti plné žen, které usměrňovat mohly, nebo možná vědomí, že byly utišeny, ale

popr-vé tuto schopnost jasně vnímala u Elain a ostatních. A její nepří-tomnost u Siuan a Leany. Ně-co jim sebraly, odřízly. Bylo to jako rána. Možná ta nejhorší rána, jakou mohla žena utrpět.
Přemohla ji zvědavost. Jaká rána to mohla být? Co jim odřízly? Stejně dobře mohla čekání využít, i podráždění, které pronikalo je-jí nervozitou. Natáhla se pro saidar...
"Dal ti snad někdo svolení tady usměrňovat, přijatá?" zeptala se Sheriam. Nyneiva právě v tom okamžiku sebou trhla a spěšně pra-vý zdroj propustila.
Zelenooká Aes Sedai dovedla ostatní k jejich nesourodým křes-lům, rozestavěným na koberci v půlkruhu, v jehož ohnisku byly čtyři stojící ženy. Některé přinesly věci ze stolu. Sedly si hledíce na Nynei-vu, dřívější vzrušení pohltil klid Aes Sedai. Žádná z těch bezvěkých tváří se nepoddávala horku byť jedinou kapičkou potu. Nakonec Anaiya laskavě hubujícím hlasem řekla: "Byla jsi od nás velmi dlouho pryč, dítě. Ať už ses za tu dobu naučila cokoliv, je zřejmé, že jsi hod-ně zapomněla."
Nyneiva se začervenala a udělala pukrle. "Odpusť, Aes Sedai. Nechtěla jsem překročit hranici." Doufala, že si budou myslet, že jí tváře znachověly hanbou. Byla od nich pryč velmi dlouho. Ještě včera dávala rozkazy ona, a lidé skákali, když pískla. Teď se če-kalo od ní, že bude skákat. Rozčilovalo ji to.
"Vyprávíte docela zajímavý... příběh." Carlinya tomu očividně moc nevěřila. Bílá sestra obracela v dlouhých štíhlých rukou Birgittin stříbrný šíp. "A získaly jste zvláštní věci."
"Panarcha Amathera nám dala mnoho darů, Aes Sedai," řekla Elain. "Zřejmě si myslela, že jsme jí zachránily trůn." I když to by-lo proneseno dokonale vyrovnaným hlasem, byla to chůze na ten-kém ledě. Nyneiva nebyla jejich pádem ze svobody podrážděná sa-ma. Car-linya stáhla hladkou tvář.
"Přicházíte k nám s novinkami," podotkla Sheriam. "A jistými znepokojujícími... předměty."
Zešikmenýma očima zalétla ke sto-lu, ke stříbrnému a'damu, a pevně se vrátila k Elain a Nyneivě. Jakmile zjistily, co to je, k čemu to je, většina Aes Sedai s tím za-cházela jako s živou červenou zmijí. Většina.
"Jestli ta věc dělá to, co tyto děti tvrdí," prohodila Morvrin nepří-tomně, "musíme ji prostudovat. A jestli Elain doopravdy věří, že do-káže vyrobit ter'angrial..." Hnědá sestra potřásla hlavou. Je-jí skuteč-nou pozornost upoutával plochý kamenný prsten, samý flíček a prou-žek v červené, modré a hnědé barvě, který držela v ru-ce. Druhé dva ter'angrialy jí ležely v širokém klíně. "Říkáš, že tohle pochází od Ve-rin Sedai? Jak to, že se nám o tom předtím ni-kdy nezmínila?" Tohle nebylo míněno pro Nyneivu či Elain, ale pro Siuan.
Siuan se zamračila, ale nebylo to ono zuřivé zamračení, na něž se Nyneiva pamatovala. Byl v něm náznak ostýchavosti, jako by věděla, že mluví s nadřazenými ženami, a v jejím hlase se to ozva-lo taky. To byla další změna, které Nyneiva skoro nemohla uvěřit. "Verin mi to nikdy neřekla. Moc ráda bych se jí na pár věcí zepta-la sama."
"A já mám pár otázek ohledně tohohle." Myrellina olivová tvář potemněla, když rozbalovala známý papír - proč si to nechávaly? - a četla nahlas. ,"Cokoliv nositel tohoto listu udělal, je na můj rozkaz a s mým pověřením. Poslechni a mlč, na můj rozkaz. Siuan Sanche, strážkyně zámků, plamen Tar Valonu, amyrlinin stolec.'" Zmačkala papír i s pečetí v pěsti. "Něco takového by nemělo při-jít do rukou při-jaté."
"V té době jsem nevěděla, komu vlastně můžu věřit," vysvětlova-la Siuan zdvořile. Šest Aes Sedai na ni upřelo zrak. "Tehdy to bylo v mé pravomoci." Šest Aes Sedai ani nemrklo. Siuan se do hlasu vloudil kousek zoufalé prosby. "Nemůžete mě vinit z něče-ho, co jsem udělala, když jsem měla naprosté právo to udělat. Po-kud se vám potá-pí člun, ucpete díru vším, co najdete po ruce."
"A proč jsi nám o tom tedy neřekla?" zeptala se Sheriam tiše s náznakem oceli v hlase. Jako správkyně novicek nikdy nezvedla hlas, i když jste si občas přály, aby to udělala. "Tři přijaté - přija-té! - vysla-né z Věže honit třináct hotových sester z černého adžah. To k ucpává-ní děr ve svém člunu používáš nemluvňata, Siuan?"
"My nejsme žádný nemluvňata," vyhrkla rozhořčeně Nyneiva. "Několik z těch třinácti je mrtvých a dvakrát jsme jim zmařily plá-ny. V Tearu jsme -"
Carlinya ji uťala jako ledovým nožem. "O Tearu jste nám už po-věděly všechno, dítě. I o Tanchiku. A o porážce Moghedien." Rty se jí suše zkřivily. Už jednou řekla, že Nyneiva se zachovala pěk-ně hloupě, když se k Zaprodancům přiblížila na méně než míli, a že měla štěstí, že unikla s holým životem. Z toho, že

Carlinya ne-věděla, jak velkou má pravdu - všechno rozhodně nevyzradily - se Nyneivě stáhl žaludek o to víc. "Jste děti a budete mít štěstí, když se rozhodneme, že vám nenaplácáme. Teď buď zticha, dokud tě nepožádáme, abys promluvila." Nyneiva se prudce začervenala doufajíc, že to budou brát jako rozpaky, a držela jazyk za zuby.
Sheriam ani na chvíli neodtrhla oči od Siuan. "No? Proč ses ne-zmínila o tom, že jsi poslala tři děti lovit lvy?"
Siuan se zhluboka nadechla, ale sepjala ruce a sklonila trpělivě hlavu. "Nepřipadalo mi to důležité, Aes Sedai, když tu bylo tolik na-léhavých věcí. Nenechala jsem si pro sebe nic, když tu byl i ten nej-slabší důvod vám to říct. Řekla jsem vám každý ždibíček o čer-ných adžah. Nějaký čas jsem ani nevěděla, kde tyhle dvě jsou, ani co mají v plánu. Důležité je, že nyní jsou tady i s těmihle třemi ter'angrialy. Musíte pochopit, že to znamená přístup do Elaidiny pracovny, k jejím papírům, i když jen k útržkům. Nebýt toho, ani byste netušily, že ví, kde jste, dokud by nebylo příliš pozdě."
"Uvědomujeme si to," pronesla Anaiya s pohledem stočeným k Morvrin, jež se stále ještě mračila na prsten. "To snad jen že nás tro-chu překvapil prostředek, jak to zjistit."
"Tel'aran'rhiod," vydechla Myrelle. "No, ve Věži se z něj stal je-nom předmět učených debat, skoro jako báje. A aielští snílkové. Kdo by si pomyslel, že aielské moudré dokážou usměrňovat, natož tohle?"
Nyneiva si přála, aby tohle dokázaly uchovat v tajnosti - jako pra-vou totožnost Birgitte a pár dalších věcí, které se jim podařilo nepro-zradit - jenže bylo těžké zabránit tomu, aby vám něco neuklouzlo, když vás vyslýchají ženy, které dokážou, pokud chtějí, udělat pohle-dem díru i do kamene. No, asi by měla být ráda, že se jim podařilo nevyzradit aspoň to málo. Jakmile se zmínily o Tel'aran'rhiodu a o tom, že do něj vstoupily, spíš by myš zahnala do úzkých kočky, než by tyhle ženské přestaly klást dotěrné otázky.
Leana popošla dopředu, aniž se podívala na Siuan. "Důležité je, že s těmihle ter'angrialy můžete mluvit s Egwain a skrze ni s Moirain. Společně můžete nejen dohlížet na Randa al'Thora, ale měly byste ho být schopné ovlivnit i v Cairhienu."
"Kam odešel z Aielské pustiny," připojila Siuan, "kde jsem tvrdi-la, že bude." Pokud pohledem a slovy mířila na Aes Sedai, její strohý tón patřil Leaně, která zavrčela.
"A k čemu nám to bylo dobré. Dvě Aes Sedai byly vyslány do Pustiny honit vítr."
Aha, ano, tady to rozhodně mrazilo.
"Dost, děti," řekla Anaiya, a znělo to, jako by ony skutečně by-ly dětmi a ona matkou uvyklou na jejich bezvýznamné rozmíšky. Vý-znamně se podívala na ostatní Aes Sedai. "Je velmi dobré, že si bu-deme moct promluvit s Egwain."
"Jestli fungují, jak ony tvrdí," přisadila si Morvrin, pohazujíc si prstenem v dlani a prstem druhé ruky hladíc ter'angrialy ve svém klí-ně. Tahle ženská by bez důkazu neuvěřila ani tomu, že nebe je modré.
Sheriam kývla. "Ano. To bude vaše první práce, Elain, Nyneivo. Dostane se vám příležitosti učit Aes Sedai, ukážete nám, jak je použí-vat."
Nyneiva udělala pukrle s vyceněnými zuby. Jestli chtěly, moh-ly to brát jako úsměv. Učit je? Ano, a potom se už nikdy nedostat k prs-tenu ani těm ostatním věcem. Elainino pukrle bylo ještě škro-benější, její tvář připomínala chladnou masku. K tomu hloupému a'damu za-létla téměř toužebným pohledem.
"Ty pověřovací dopisy budou užitečné," řekla Carlinya. Přes vše-chen chlad a logiku bílého adžah se v tom, jak usekávala slova, stále ozývala nedůtklivost. "Gareth Bryne chce vždycky víc zlata, než má-me, ale s tímhle bychom ho mohly uspokojit."
"Ano," dodala Sheriam, "A musíme si taky vzít většinu peněz. Každý den je víc krků, co je potřeba krmit, a zad, co je potřeba oblék-nout, tady i jinde."
Elain půvabně kývla, jako by si peníze nevzaly, ať už ona řek-ne cokoliv, ale Nyneiva prostě čekala. Zlato, doporučující dopisy a do-konce i ter'angrialy byly jen částí.
"Pro zbytek," pokračovala Sheriam, "jsme se dohodly, že jste Věž opustily na rozkaz, jakkoliv byl nesprávný, a nemůžeme vám to dávat za vinu. Teď, když jste bezpečně zpátky u nás, budete po-kračovat ve studiu."
Nyneiva jen pomalu vydechla. Od chvíle, kdy začal výslech, ani nic víc nečekala. Ne že by se jí to líbilo, ale pro jednou ji nikdo nebu-de moci obvinit, že se vzteká. Ne, když by to se vší pravděpo-dobností stejně k ničemu nebylo.

Elain však ostře vybuchla. "Ale -!" Jen to, než ji Sheriam stej-ně ostře uťala.
"Budete pokračovat ve studiu. Jste obě velmi silné, ale ještě ne-jste Aes Sedai." Ty zelené oči je držely v šachu, dokud si Sheriam nebyla jistá, že to přijaly, a pak promluvila znovu, mírnějším hla-sem. Mírnějším, ale stále pevným. "Vrátily jste se k nám, a i když Salidar není Bílá věž, pořád jej za ni můžete považovat. Z toho, co jste nám v poslední hodině řekly, je zřejmé, že je toho ještě hodně, co nám musíte povědět."
Nyneivě se zadrhl dech v hrdle, ale She-riam sklouzl zrak zpátky k a'damu. " Škoda, že jste s sebou nepři-vedly tu sean-chanskou ženu. To jste měly opravdu udělat." Z ně-jakého důvodu se Elain prudce začervenala a zároveň se zatvářila rozzlobeně. Nyneivě se jen ulevilo, že ta žena myslela jenom tu Seanchanku. "Ale přijaté nelze vinit z toho, že nemyslí jako Aes Sedai," mluvila Sheriam dál. "Siuan a Leana na vás budou asi mít hodně otázek. Budete s nimi spolupracovat a odpovíte podle svých nejlepších schopností. Věřím, že vám nemusím připomínat, abys-te nezneužívaly jejich současného stavu. Některé přijaté a dokon-ce i pár novicek si myslely, že na ně svalí vinu a dokonce vezmou trest do vlastních rukou." Ten tón se změnil v ocel. "Ty mladé že-ny teď nesmírně litují. Mám říkat víc?"
Nyneiva nespěchala o nic víc než Elain, aby dala na srozumě-nou, že nemusí, což znamenalo, že obě koktaly, jenom aby to ze sebe do-staly co nejrychleji. Nyneivu nenapadlo dávat vinu někte-ré z nich - podle jejího názoru byly vinny naprosto všechny Aes Sedai bez rozdí-lu - avšak nechtěla, aby se na ni Sheriam zlobila. Když si tohle uvě-domila, došla jí i trpká pravda. Dny svobody by-ly rozhodně pryč.
"Dobrá. Nyní si můžete vzít klenoty, které vám dala panarcha, a ten šíp - až bude čas, budete mi muset prozradit, proč vám dá-vala něco takového - a jděte. Jedna z ostatních přijatých vám na-jde místo na spaní. Slušné šaty bude těžší sehnat, ale najdou vám je. Očekávám, že na svá... dobrodružství... zapomenete a hladce zapadnete na své pravé místo." Jasný, byť nevyslovený, byl slib, že jestli hladce nezapadnou hned, určitě to nakonec udělají. Když Sheriam viděla, že pochopily, spokojeně kývla.
Beonin od chvíle, kdy byl spuštěn štít ze saidaru, neřekla ani slo-vo, ale jakmile se Nyneiva a Elain poklonily, šedá sestra vstala a došla ke stolu, na němž ležely jejich věci. "A co s tímhle?" chtě-la vědět se svým těžkým tarabonským přízvukem. Odhrnula bílou látku, zakrýva-jící zámek k věznici Temného. Pro změnu vypadaly její velké modro-šedé oči spíš rozzlobeně než polekaně. "To se na tohle už nezeptáte? Copak to chcete všechny ignorovat?" Černobí-lý kotouč tam ležel vedle jelenicového váčku, rozbitý na tucet i víc kousků, které byly poskládány k sobě, jak nejlépe to šlo.
"Když jsme ho dávaly do váčku, tak byl celý." Nyneiva se zarazi-la, aby si mohla olíznout rty. Ačkoliv se i ona pohledu na lát-ku vyhý-bala, nyní nebylo možné nechat zámek jenom tak. Leana se ušklíbla, když viděla červené šaty, do nichž to bylo zabaleno, a řekla... Ne, ne-bude před tím utíkat, ani v duchu ne!
"Proč jsme si měly myslet, že to potřebuje zvláštní péči? Je to cuendillar!"
"Nedívaly jsme se na to," vyhrkla Elain bez dechu, "ani jsme se toho nedotýkaly víc, než bylo nutné. Bylo to cítit špínou, zlem." Už nebylo. Carlinya je obě donutila vzít kousek do ruky a chtěla vědět, o jakém pocitu to mluví.
Už to říkaly předtím, a nejednou, a nikdo jim teď nevěnoval po-zornost.
Sheriam vstala a došla k šedé sestře s medovými vlasy. "My nic neignorujeme, Beonin. Klást těm dívkám další otázky nebude k niče-mu. Řekly nám všechno, co vědí."
"Další otázky jsou vždycky k něčemu," ozvala se Morvrin, ale přestala si pohrávat s ter'angrialem a zahleděla se na rozbitý zá-mek stejně upřeně jako ostatní. Možná to byl cuendillar - ona i Beonin to prozkoumaly a potvrdily to - a přesto sama jeden úlo-mek v ruce rozbi-la.
"Kolik z těch sedmi ještě drží?" zeptala se Myrelle tiše, jako by mluvila sama k sobě. "Jak dlouho potrvá, než se Temný osvobodí a nadejde Poslední bitva?" Každá Aes Sedai dělala skoro cokoliv podle svého nadání a zálib, nicméně každé adžah mělo vlastní dů-vod k exis-tenci. Zelené - které se nazývalo bojové adžah - se při-pravovalo k to-mu, že bude čelit novým hrůzopánům v Poslední bitvě. V Myrellině hlase se ozýval téměř náznak dychtivosti.
"Tři," řekla Anaiya roztřeseně. "Tři stále drží. Jestli víme všech-no. Modleme se, abychom věděly. Modleme se, aby tři stačily."
"Modleme se, aby ty tři byly pevnější než tenhle," zamumlala Morvrin. "Cuendillar takhle rozbít nelze, ne aby to byl cuendillar. Prostě to nejde."
"Tohle probereme, až bude vhodná chvíle," prohlásila Sheriam. "Až vyřešíme naléhavější záležitosti, s

nimiž můžeme něco udě-lat." Vzala látku Beonin z rukou a znovu rozbitý zámek zakryla. "Siuan, Leano, dohodly jsme se ohledně -" Jak se otáčela a všim-la si Elain a Nyneivy, zarazila se. "Nebylo snad vám dvěma řeče-no, abyste šly?" Přes všechen její vnější klid se její vnitřní zmatek ukázal v tom, že zapomněla na jejich přítomnost.
Nyneiva byla až příliš ochotná předvést další pukrle a vybrept-nout: "S vaším dovolením, Aes Sedai," a potom odběhnout ke dve-řím. Aes Sedai - a Siuan a Leana - je bez mrknutí pozorovaly, jak s Elain odcházejí. Nyneiva cítila jejich oči jako štulec. Elain od-cházela stejně rychle, i když ještě stačila vrhnout pohled na a'dam.
Jakmile Nyneiva zavřela dveře a opřela se o nenatřené dřevo, tisknouc si zlacenou kazetu k prsům, poprvé od chvíle, kdy vstou-pily do kamenného hostince, se nadechla v klidu, nebo jí to tak as-poň při-padalo. Nechtěla myslet na rozbitý zámek. Další rozbitý zá-mek. Ne-bude na to myslet. Ty ženy dokázaly pohledem ostříhat ovci. Skoro se těšila na to, až uvidí jejich první setkání s moudrý-mi. Pokud ona neu-vázne uprostřed. Když poprvé přišla do Věže, bylo to víc než těžké, naučit se dělat to, co jí někdo jiný řekl, aby udělala, aby ohnula hřbet. Po dlouhých měsících, kdy dávala roz-kazy - no, obvykle poté, když je probrala s Elain - nevěděla, jak se znovu od začátku naučí klamat a plazit se po kolenou.
V šenku, se vší tou popraskanou omítkou, kde vystydlá kamen-ná ohniště málem popadala, panoval stejný ruch a shon, jako když vstou-pily. Nikdo se teď na ni nepodíval a ona si ostatních také ne-všímala. Na ni a Elain čekal menší hlouček.
Tom a Juilin, na hrubé lavici u zdi, z níž se loupala omítka, da-li hlavy dohromady s Unem, jenž dřepěl před nimi, a jílec dlouhé-ho me-če se mu zvedal nad ramenem. Areina a Nicola, jež se obě ohromeně rozhlížely kolem a snažily se to nedávat najevo, zabíra-ly další lavici spolu s Marigan, která zase pozorovala Birgittiny pokusy pobavit Jari-la a Seveho, když neohrabaně žonglovala se třemi Tomovými barev-nými dřevěnými koulemi. Min, klečící za chlapci, je pošťuchovala a šeptala jim do uší, ale oni se jen pevně objímali a mlčky hleděli těma svýma až příliš velkýma očima.
Jen dva další lidé v celé místnosti nikam nechvátali. Dva z Myrel-liných tří strážců se čistě náhodou opírali o stěnu, zabráni do rozhovo-ru, jen pár kroků od lavic, těsně vedle dveří do chodby ve-doucí ke kuchyni. Croi Makin, žlutovlasý mladý odštěpek kamene z Andoru s jemným profilem, a Avar Hachami, s orlím nosem, hra-natou bradou a hustým prošedivělým knírem připomínajícím dolů ohnuté rohy. Nikdo by Hachamiho nenazval pohledným ani před-tím, než by ho pohled jeho tmavých očí přinutil polknout.
Na Una, Toma či kohokoliv jiného se ovšem vůbec nedívali. Byla to čistě jen náhoda, že jen oni dva ne-měli co na práci a rozhodli se to dě-lat právě na tomto místě. Jistě.
Birgitte pustila kouli, když Nyneivu a Elain uviděla. "Co jste jim řekly?" zeptala se tiše a na stříbrný šíp v Elainině ruce se sko-ro nepo-dívala. Toulec jí visel u pasu, ale luk měla opřený o stěnu.
Nyneiva přistoupila blíž a dávala si pozor, aby se nepodívala na Makina a Hachamiho. Stejně opatrně ztišila hlas a šetřila důrazem. "Řekly jsme jim všechno, na co se zeptaly."
Elain se dotkla Birgittiny paže. "Vědí, že jsi dobrá přítelkyně, kte-rá nám pomáhala. Můžeš tu klidně zůstat, stejně jako Areina, Nicola a Marigan."
Teprve když z Birgitte opadla trocha napětí, uvědomila si Nynei-va, kolik ho tu bylo. Modrooká žena sebrala žlutou kouli, co jí upadla, a plavně všechny tři hodila Tomovi, jenž je jednou rukou pochytal a jediným pohybem je nechal zmizet. Birgitte se na rtech objevil ten nejslabší možný náznak úlevného úsměvu.
"Ani neumím říct, jak jsem ráda, že vás dvě vidím," řekla Min nejméně počtvrté nebo popáté. Vlasy měla delší, než nosila dřív, i když stále tvořily jen tmavou čapku kolem její hlavy, a vypadala jinak způsobem, na který Nyneiva nedokázala ukázat prstem. Ku-podivu se jí po klopách kabátce šplhaly čerstvě vyšité květy. Před-tím vždycky nosila docela jednoduché šaty. "Tady je přátelská tvář vzácná." Ma-ličko stočila oči ke strážcům. "Musíme si někde sed-nout o samotě a pořádně si popovídat. Už se nemůžu dočkat, až uslyším, co jste dělaly po odchodu z Tar Valonu." A až bude mo-ci sama popovídat, co dělala, pokud se Nyneiva nemýlila.
"Moc ráda bych si s tebou také pohovořila," řekla Elain zcela vážně. Min se na ni podívala, pak si povzdechla a přikývla. Už ne-byla tak dychtivá jako před chvílí.
Tom, Juilin a Uno přišli za Birgitte a Min a tváře měli zachmuře-né takovým tím způsobem, jaký muži

používají, když hodlají ří-kat věci, o nichž si myslí, že je ženy možná nebudou chtít slyšet. Než však stačili otevřít ústa, protlačila se mezi Juilina a Una kudr-natá žena v šatech přijaté, zamračila se na ně a s rozkročenýma no-hama se posta-vila před Nyneivu.
Faolaininy šaty, s pruhy sedmi barev na lemu za adžah, nebyly tak docela bílé, jak by měly být, a na tváři měla temný mrak. "Překva-puje mě, že tě tu vidím, divoženko. Myslela jsem, žes utekla do své vesnice, a tady naše skvělá dědička ke své matce."
"Ty pořád ještě pro zábavu srážíš mléko, Faolain?" zeptala se Ela-in.
Nyneiva nasadila velice příjemný úsměv. Jen tak tak. Ve Věži Faolain dvakrát poslaly, aby ji něco naučila. Aby ji usadila, to by-lo její mínění. I když byly učitelka a žákyně obě přijaté, učitelka měla status Aes Sedai, dokud výuka trvala, a Faolain toho plně vy-užila. Kudrnatá žena strávila jako novicka osm let a dalších pět ja-ko přijatá. V nejmenším ji nepotěšilo, že Nyneiva nikdy nebyla novickou nebo že Elain nosila čistě bílý šat jen necelý rok. Dvě lekce od Faolain a dvě cesty do Sheriaminy pracovny pro Nyneivu, za umíněnost, prchlivost a seznam dlouhý jako její paže. Nyneiva ny-ní promluvila lehkým tó-nem. "Slyšela jsem, že k Siuan a Leaně se někdo zachoval ošklivě. Myslím, že Sheriam hodlá udělat odstra-šující příklad, aby to jednou provždy zarazila." Oči stále upírala do očí druhé ženy a Faolain ty svoje poplašeně vykulila.
"Neudělala jsem nic, co Sheriam -" Faolain prudce zavřela ús-ta a na tvářích jí naskočil sytý ruměnec. Min skrývala ústa za dla-ní a Fao-lain trhla hlavou a pak si prohlédla ostatní ženy od Birgit-te po Mari-gan. Stroze kývla na Nicolu a Areinu. "Vy dvě budete nejspíš stačit. Pojďte se mnou. Hned. Žádné otálení." Ženy se po-malu zvedly, Arei-na se tvářila ostražitě a Nicola si v pase uhlazovala šaty.
Elain se postavila mezi ně a Faolain dřív, než to stihla Nyneiva, bradu měla zdviženou a oči jako majestátní modrý led. "Co s nimi chceš?"
"Poslouchám rozkazy Sheriam Sedai," odsekla Faolain. "Já sa-ma si myslím, že jsou na první zkoušku příliš staré, ale poslou-chám roz-kazy. Oddíly verbířů urozeného pána Brynea doprováze-jí sestry, které zkoušejí ženy i tak staré, jako je Nyneiva." Úsměv, jenž se jí náhle objevil na rtech, mohl pocházet od zmije. "Mám oznámit Sheri-am Sedai, že nesouhlasíš, Elain? Mám jí sdělit, že nechceš nechat své dámy vyzkoušet?" Elain dala bradu trochu do-lů. Potřebovala rozptý-lit.
Nyneiva se dotkla Faolainina ramene. "Našly jich hodně?"
Proti své vůli žena obrátila hlavu, a když se podívala zpátky, Ela-in již uklidňovala Areinu a Nicolu a vysvětlovala jim, že jim ni-kdo neublíží ani je nebude k ničemu nutit. Nyneiva by tak daleko nezašla. Když Aes Sedai našly nějakou ženu s vrozenou jiskrou, jako byly Ela-in a Egwain, když našly nějakou ženu, která by na-konec usměrňovala, ať by chtěla či nikoliv, nijak se netajily s tím, že ji dostanou k výcviku, ať si přála sama cokoliv. V případě těch, které se daly vycvičit, ale bez výcviku by se samy saidaru nikdy dotknout nedokázaly, a v případě divoženek, těch, které přežily při šanci jedna ku čtyřem, že se to naučí samy, obvykle aniž by vědě-ly, co dělají, a často se nějak zablokovaly, jako byla zablokovaná Nyneiva, bývaly povolnější. Ty se údajně mohly samy rozhodnout, zda přijdou a zůstanou. Nyneiva se rozhodla do Věže vstoupit dob-rovolně, protože usoudila, že kdyby to odmítla, stejně by tam šla, a možná svázaná na rukou a na nohou. Aes Sedai dávaly ženám, které měly sebemenší šanci se k nim připojit, asi stejnou šanci, ja-kou mělo jehně o hodech.
"Tři," řekla Faolain po chvíli. "Všechna ta námaha, a ony našly tři. Jedna je divoženka." Ona vážně neměla divoženky ráda. "Ne-vím, proč tolik prahnou po tom, hledat nové novicky. Ty, co tu má-me, ne-lze pozvednout mezi přijaté, dokud znovu nezískáme Věž. Je to všechno vina Siuan Sanche, její a Leanina." Zachvěl se jí sval na tváři, jako by si uvědomila, že ta poznámka mohla být myšlena jako útok na bývalou amyrlin a kronikářku, a radši popadla Arei-nu a Nicolu za lo-ket. "Pojďte. Já poslouchám rozkazy, a jestli má-te být vyzkoušené, tak budete vyzkoušené, marnění času nemarnění času."
"Ohavná ženská," zamumlala Min a zašilhala za Faolain, která popoháněla druhé dvě ženy ze šenku. "Myslely byste si, že jestli exis-tuje nějaká spravedlnost, tak ji bude čekat škaredá budouc-nost."
Nyneiva se chtěla zeptat, co Min viděla při pohledu na kudrna-tou přijatou - chtěla jí položit stovky otázek - ale Tom a druzí dva muži se před ni a Elain odhodlaně postavili s rozkročenýma noha-ma a Juilin a Uno se natočili tak, že viděli do všech stran. Birgitte odvedla Jarila a Seveho za jejich matkou, aby ji tak z toho vyne-chala. Min, podle toho, jak se na ně smutně podívala, taky věděla, co mají muži za

lubem. Zřejmě k tomu chtěla něco říci, ale nako-nec jen pokrčila rame-ny a vydala se za Birgitte.
Podle toho, jak se tvářil, se Tom mohl bavit o počasí či se ptát, co je k večeři. Nic důležitého. "Tohle místo je plný nebezpečnejch hlu-páků a snílků. Ony si myslí, že dokážou svrhnout Elaidu. Pro-to je tu Gareth Bryne. Aby jim sebral vojsko."
Juilin měl úsměv málem od ucha k uchu. "Ne hlupáků. Šílenců. Mně je jedno, jestli tam Elaida seděla třeba už v den, kdy se naro-dil Logain. Jsou to blázni, jestli si myslí, že odsud dokážou svrh-nout amyrlin sedící v Bílé věži. Do Cairhienu bychom se mohli do-stat tak do měsíce."
"Ragan a pár dalších už vybrali koně k vypůjčení." Uno se křenil taky. S tím zamračeným okem na klípci to bylo v příkrém roz-poru. "Stráže mají hlídat lidi, co přicházejí, ne co odcházejí. Mů-žem je ztra-tit v lese. Brzo bude tma. Nikdy nás nenajdou." To, že si ženy dole u řeky nasadily prsteny s Velkým hadem, mělo úžas-ný vliv na jeho ja-zyk. I když si to zřejmě vynahrazoval, když si myslel, že ho neslyší.
Nyneiva se podívala na Elain, která jen lehce zavrtěla hlavou. Elain by dala vše za to, aby se mohla stát Aes Sedai. A ona sama? Byla jen malá naděje, že by mohla přimět tyhle Aes Sedai, aby podpo-řily Randa, pokud by se rozhodly, že se ho místo toho poku-sí ovlád-nout. Vlastně na to nebyla žádná naděje, docela dobře mů-že být rea-listka. A přesto... A přesto tu bylo léčení. V Cairhienu se nic z toho nenaučí. Ani ne deset kroků od ní Therva Maresis, štíh-lá žlutá s dlou-hým nosem, metodicky brkem odškrtávala body na pergamenu. U dveří stál plešatý strážce s černým vousem a radil se s Nisao Dachen. Byl o hlavu a ramena vyšší než ona, přestože ne-byl nijak nadprůměrně vysoký. Zatím Dagdara Finchey, s rame-ny širokými, jako měli muži v místnosti, a vyšší než většina z nich, hovořila před nezapáleným krbem ke skupině novicek a jednu po druhé je rázně posílala za různými pochůzkami.
Nisao a Dagdara byly také ze žlutého adžah. Povídalo se, že Dagdara, s prošedivě-lými vlasy značícími na Aes Sedai značně vysoký věk, ví o léčení víc než které-koliv dvě sestry dohromady. Ne že by Nyneiva doká-zala udělat něco užitečného, kdyby odešla za Randem. Jen by se mohla dívat, jak ho přemáhá šílenství. Kdyby mohla pokračovat v léčení, třeba by našla způsob, jak to šílenství zadržet. Bylo toho na její vkus až moc, co byly Aes Sedai ochotné prohlásit za bez-nadějné a nechat to plavat.
Všechno to jí prolétlo hlavou dříve, než se podívala na Elain a zpátky na muže. "My zůstanem tady. Uno, jestli ty a ostatní chce-te jít za Randem, tak jste, co se mě týče, volní. Bojím se ale, že už nemám peníze, abych vám pomohla." Zlato, které jim Aes Sedai sebraly, bylo potřeba, právě jak řekly, ale ona si nemohla pomoci, aby se nezamra-čila na těch pár stříbrňáků, které jí nechaly v měš-ci. Tihle muži za ní - a za Elain, samozřejmě - šli ze špatných dů-vodů, ale to nijak neumen-šovalo její zodpovědnost za ně. Jejich věrnost patřila Randovi, neměli nejmenší důvod nechat se zaplést do boje o Bílou věž. S pohledem na zlacenou kazetu váhavě doda-la: "Ale mám pár věcí, který byste cestou mohli prodat."
"Ty musíš jít taky, Tome," přisadila si Elain. "I ty, Juiline. Ne-má smysl zůstávat. My už vás teď nepotřebujeme, ale Rand ano." Snažila se vtisknout Tomovi do rukou kazetu s klenoty, ale on si ji odmítl vzít.
Tři muži si vyměnili pohledy tím svým protivným způsobem a Uno dokonce zašel tak daleko, že zvedl oko ke stropu. Nyneiva měla dojem, že slyší, jak si Juilin tiše mumlá něco jako že on ří-kal, že bu-dou umíněné.
"Třeba za pár dní," řekl Tom.
"Pár dní," souhlasil Juilin.
Uno kývl. "Jestli mám utíkat před strážcema přes půlku Cairhie-nu, tak se mi trocha odpočinku taky šikne."
Nyneiva se na ně podívala svým nejvarovnějším pohledem a po-té se schválně zatahala za cop. Elain zvedla bradu, jak nejvýš to šlo, a modré oči měla natolik povýšené, že mohla pohledem sekat led. Tom a ostatní tyhle známky již museli určitě znát. Takovéhle nesmysly jim nebudou povoleny. "Jestli si myslíte, že se pořád řídíte rozkazy Randa al'Thora, že na nás budete dávat pozor -" za-čala Elain mrazivým tó-nem ve chvíli, kdy Nyneiva ohnivě vyhrk-la: "Slíbili jste, že uděláte, co se vám řekne, a já hodlám -"
"Nic takovýho," přerušil je Tom a pokrouceným prstem odhrnul Elain pramen vlasů z čela. "Vůbec nic takovýho. Copak si starej pán s bolavou nohou nemůže trošku odpočinout?"
"Abych řekl pravdu," připojil se Juilin, "tak já zůstávám, proto-že mi Tom dluží peníze. Kostky."
"Nečekáte snad, že strážcům ukradnem dvacet koní, jako když se vykulíme z postele?" zavrčel Uno.

Zřejmě nějak zapomněl, že právě navrhl zrovínka tohle.
Elain na ně civěla a nezmohla se ani na slovo a Nyneiva měla ta-ky potíže nějaká vhodná najít. Jak dalece klesly. Muži před nimi do-konce ani nepřešlapovali. Potíž byla v tom, že byla sama roz-polcená. Byla odhodlaná poslat je pryč. Byla, a nebylo to proto, že nechtěla, aby ji viděli, jak dělá pukrlata a klaní se napravo nalevo. Vůbec ne. Jelikož však skoro nic v Salidaru nebylo takové, jak če-kala, musela si přiznat, jakkoliv váhavě, že bude... příjemné... vě-dět, že se s Elain mohou spoléhat nejen na Birgitte. Ne že by při-jala jejich nabídku k útěku, samozřejmě - pokud se tomu tak dalo říkat - to za žádných okolností. Jejich přítomnost bude jen... pří-jemná. Tedy tohle jim určitě nehodlala říkat. A nebude ani muset, protože oni odejdou, ať si myslí, co chtějí. Rand by je mohl vyu-žít, to určitě, a tady by se jenom pletli pod nohy. Až na to...
Nenatřené dveře se otevřely a ven vyšla Siuan následovaná Lea-nou. Chladně se na sebe podívaly, než si Leana odfrkla a odplula pryč tím svým překvapivým vlnivým způsobem, až zmizela kolem Croie a Avara do chodby vedoucí ke kuchyním. Nyneiva se za-mračila. Upro-střed všeho toho ledu tam byla chvilka, kratičký zá-blesk, který jí má-lem unikl, i když ho měla přímo před nosem...
Siuan se otočila k ní a pak se náhle zarazila a nasadila neutrální výraz. Ke skupince se připojil ještě někdo další.
Gareth Bryne, ve zprohýbaném prsním plátu připjatém přes pros-tý žlutohnědý kabátec, s jezdeckými rukavicemi zastrčenými za opa-sek s mečem, působil velitelským dojmem, přímo to z něj vyzařovalo. Prošedivělé vlasy a otevřená tvář mu propůjčovaly vzhled člověka, který již všechno viděl, všechno prožil, člověka, který všechno vydrží.
Elain se usmála a půvabně kývla. Hodně se to lišilo od jejího ohro-meného civění, když právě dorazila do Salidaru a poznala ho na druhé straně ulice. "Neřeknu, že je úplně dobře, že tě vidím, urozený pane Garethe. Slyšela jsem, že jste měli s máti nějaké ne-shody, ale jsem si jistá, že to lze napravit. Víš, že máti občas jed-ná ukvapeně. Ona přijde k rozumu a požádá tě, aby ses vrátil na své správné místo v Caemlynu, tím si můžeš být jist."
"Co se stalo, stalo se, Elain." Nevšímaje si jejího ohromení -Nyneiva pochybovala, že k ní byl kdokoliv, kdo znal její posta-vení, někdy tak strohý - obrátil se k Unovi. "Promyslel sis to, co jsem říkal? Shienar má ty nejlepší těžkooděnce na světě, a já mám pár mládenců, kteří by se zrovna hodili pro správný výcvik."
Uno se zamračil a jedním okem sjel k Elain a Nyneivě. Pomalu kývl. "Nemám nic lepšího na práci. Zeptám se ostatních."
Bryne ho poplácal po rameni. "To mi stačí. A ty, Tome Merrili-ne." Tom se zpola odvrátil, když druhý muž přišel, uhlazoval si kníry a civěl do podlahy, jako by se snažil schovat obličej. Nyní Bryneův upřený pohled opětoval stejně upřeně. "Kdysi jsem znal chlapíka s docela podobným jménem," prohodil Bryne. "Byl to zkušený hráč v jisté hře."
"Kdysi jsem znal chlapíka, co se ti docela podobal," opáčil Tom. "Hodně se mě snažil strčit do řetězů. Myslím, že by mi usekl hla-vu, kdyby mě někdy dostal do rukou."
"To je ale hodně dávno, viď? Muži občas kvůli ženám dělají zvláštní věci." Bryne mrkl na Siuan a potřásl hlavou. "Připojíš se ke mně k dominu, mistře Merriline? Občas zatoužím po muži, kte-rý tuto hru dobře zná tak, jak se hraje ve vyšších kruzích."
Tom stáhl huňaté bílé obočí skoro tolik jako Uno, avšak ani na chvíli neodtrhl zrak od Brynea. "Jednu dvě partičky bych si za-hrál," prohodil nakonec, "jakmile budu znát sázky. A musí ti být jasný, že nehodlám strávit zbytek života hraním domina s tebou. Teď už nerad zůstávám moc dlouho na jednom místě. Občas mě prostě svrbí nohy."
"Hlavně aby tě nezačaly svrbět uprostřed klíčové hry," sdělil mu suše Bryne. "Vy dva pojďte se mnou. A nečekejte, že se moc vy-spíte. Tady se všechno mělo udělat už včera, až na to, co bylo po-třeba udělat před týdnem." Zarazil se a znovu se podíval na Siuan. "Dneska mi košile přišly jen napůl vyprané." S tím odvedl Tomaa Una pryč. Siuan se zamračila na jeho záda, pak přenesla zamra-čený pohled na Min. Min se zašklebila a vyrazila pryč směrem, jímž zmizela Leana.
Nyneiva tu poslední výměnu vůbec nepochopila. A jaké měli ti mužští nervy, když si mysleli, že se mohou takhle bavit přes jejich hlavy - nebo jí pod nosem nebo tak - bez toho, aby pochopila je-diné slovo.

Tedy přinejmenším většinu slov.
"Dobré je, že nepotřebuje lovce zlodějů," řekl Juilin a úkosem pohlížel na Siuan. Očividně byl znepokojený. Ještě se nevzpama-toval ze šoku, když zjistil její jméno. Nyneiva si nebyla jistá, jest-li vzal vážně to, že byla utišena a že už není amyrlin. Před ní tedy rozhodně přešlapoval. "Takhle si můžu sednout a popovídat si. Vi-děl jsem tu pár chlapíků, co vypadali, že by nad korbílkem piva mohli trochu roz-vázat."
"On mě v podstatě ignoroval," vydechla Elain nevěřícně. "Nezá-leží mi na tom, co se stalo mezi ním a máti, ale nemá právo... No, o urozeného pána Brynea se postarám později. Musím si pro-mluvit s Min, Nyneivo."
Nyneiva vyrazila za Elain, která spěchala k chodbě do kuchyní - Min jí dá přímé odpovědi - ale železným stiskem ji za loket po-padla Siuan.
Siuan Sanche, která předtím pokorně skláněla hlavu před Aes Se-dai, byla pryč. Tady nikdo nenosil šátek. Ani na chvíli nezvedla hlas. Nebylo to potřeba. Upřela na Juilina pohled, při němž muž málem vyletěl z kůže. "Dávej si pozor, nač se ptáš, lovče zlodě-jů, nebo se sám vykucháš pro trh." Ty chladné modré oči se pře-nesly na Birgitte a Marigan. Marigan zkřivila rty, jako by kousla do něčeho nedobrého, a dokonce i Birgitte mrkla. "Vy dvě najděte přijatou jménem Theodrin a požádejte ji, ať vám na dnešek zařídí nocleh. No? Tak pohyb!" Ještě než se pohnuly - a Birgitte vyrazi-la stejně rychle jako Marigan, možná rychleji - otočila se Siuan na Nyneivu. "Ty, pro tebe mám pár otázek. Řekly vám, abyste spolu-pracovaly, a já ti radím, abys to udě-la-la, jestli víš, co je pro tebe dobré."
Bylo to jako dostat se do větrné smršti. Než si to Nyneiva uvědo-mila, Siuan ji hnala do rozvrzaných schůdků se zábradlím stlu-čeným z nenatřeného dřeva a pak chodbou s holou dřevěnou pod-lahou do po-kojíčku se dvěma stísněnými postelemi zabudovanými do stěny nad sebou. Siuan si vzala jedinou stoličku a Nyneivě kýv-la, aby se posadi-la na spodní postel. Nyneiva se rozhodla zůstat stát, i když jen proto, aby předvedla, že se nenechá do ničeho tla-čit. V místnůstce toho o mnoho víc nebylo. Stojan pod umyvadlo s jednou nohou podloženou cihlou, na němž bylo umyvadlo a otlu-čený džbán. Na kolíčcích viselo pár kusů oděvu a v jednom ro-hu bylo něco, co vypadalo jako stočená žíněnka. Nyneiva za jeden den spadla hodně hluboko, ale Siuan spadla hloub, než si mladší žena vůbec uměla představit. Teď si Nyneiva nemyslela, že s tou ženou bude mít příliš velké potíže. I když Siuan měla pořád ty sa-mé oči.
Siuan si odfrkla. "Jen si poslu, holka. Ten prsten. Nevyžaduje usměrňování?"
"Ne. Slyšelas, co jsem říkala Sheriam -"
"Každý ho může použít? Také žena, která nemůže usměrňovat? I muž?"
"Nejspíš i muž." Ter'angrialy, které nevyžadovaly jedinou sílu, obvykle fungovaly pro muže i pro ženy. "Každá žena, ano."
"Tak mě naučíš, jak ho používat."
Nyneiva zvedla obočí. Tohle mohla být páka, aby získala, co chce. A jestli ne, měla ještě jednu. Možná. "Vědí o tomhle? Všech-ny ty řeči se vedly o tom, že jim ukážeme, jak to funguje. O tobě se ne-zmiňovaly."
"Nevědí to." Siuan vůbec nevypadala otřesená. Dokonce se usmá-la, a nebyl to příjemný úsměv. "A nedozvědí se to. Jinak zjis-tí, že jste se s Elain vydávaly po odchodu z Tar Valonu za hotové sestry. Moi-rain to možná nechá Egwain procházet - jestli se ta o to taky nepokusi-la, tak nepoznám uzel od klouzavé smyčky - ale Sheriam, Carlinya...? Budete vřískat jako čuníci ještě předtím, než skončí. Dávno předtím."
"To je směšný." Nyneiva si uvědomila, že sedí na krajíčku poste-le. Nevzpomínala si, že by si sedala. Tom a Juilin budou držet jazyk za zuby. A nikdo jiný to nevěděl. Bude si muset promluvit s Elain. "My jsme nic takového nepředstíraly."
"Nelži mi, holka. Kdybych to potřebovala potvrdit, tak vidím tvo-je oči. Žaludek ti dělá salta, viď?"
To tedy rozhodně dělal. "Ovšemže ne. Jestli tě něco naučím, tak proto, že to budu chtít." Nehodlala té ženě dovolit, aby ji zastrašovala. Poslední stopy lítosti zmizely. "Jestli to udělám, budu chtít něco na oplátku. Studovat tebe a Leanu. Chci vědět, jestli se dá uti-šení vylé-čit."
"Nedá," odvětila Siuan stroze. "Teď -"

"Všechno kromě smrti by se mělo dát vyléčit."
"Mělo by se dát není ‚dá se', holka. S Leanou nám slíbily, že nás nechají napokoji. Promluv si s Faolain nebo Emarou, jestli chceš vě-dět, co se stane každému, kdo nás bude obtěžovat. Nebyly prv-ní ani nejhorší, ale křičely nejdýl."
Její další páka. Počátky paniky jí ji vyhnaly přímo z hlavy. Po-kud někdy existovala. Jeden pohled. "Co by Sheriam řekla, kdyby věděla, že jste s Leanou vůbec nebyly připravený rvát si navzájem vlasy?" Siuan se na ni jen dívala. "Ony si myslí, že jste zkrocený, že jo? Čím víc štěkáš na někoho, kdo na tebe nemůže štěkat taky, tím víc to berou jako důkaz, že skočíš, abys poslechla pokaždý, když nějaká Aes Sedai kýchne. Stačilo se trochu plazit, aby zapo-mněly, že jste vy dvě pracovaly celý roky ruku v ruce? Nebo jste je přesvědčily, že utišení na vás změnilo všecko, ne jenom obličej? Až zjistí, že jim vy dvě kujete za zádama pikle, že s nima manipu-lujete, budete výt hlasitěji než nějaký čuně. Ať už jde o cokoliv." Ani mrknutí. Siuan se nehodlala přestat ovládat a nechat si uklouz-nout nějaké přiznání. A přesto v tom krátkém pohledu cosi bylo. Nyneiva si tím byla jistá. "Chci tě - a Leanu - studovat, kdykoliv se mi zachce. A Logaina." Třeba by tady mohla taky něco zjistit. Muži byli jiní. Bude to jako dívat se na problém z jiného úhlu. Ne že by ho vyléčila, i kdyby zjistila jak. Randovo usměrňování bylo nezbytně nutné. Nehodlala vypustit do světa dalšího muže, který by dokázal vládnout jedinou silou. "Jestli ne, tak můžeš zapome-nout na prsten a na Tel'aran'rhiod." Oč té Siuan vlastně jde? Nej-spíš chtěla navštívit místo, kde to aspoň působilo dojmem, že je Aes Sedai. Nyneiva odhodlaně zdusila krátce rozdmychanou lí-tost. "A jestli jenom cekneš něco o tom, že jsme předstíraly, že jsme Aes Sedai, tak nebudu mít jinou možnost než jim říct o tobě a o Leaně. Dokud pravda nevyjde najevo, možná nám s Elain ne-bude příjemně, ale ona vyjde, a vy pak díky tomu budete brečet tak dlouho, jako Faolain a Emara dohroma-dy."
Ticho se táhlo. Jak to ta druhá žena dělá, že se jí daří vypadat tak chladně? Nyneiva si vždycky myslela, že to má něco společného s tím být Aes Sedai. Sama měla rty vyschlé, a to byla jen část. Jestli se zmý-lila, jestli je Siuan ochotná to vyzkoušet, tak věděla, kdo bude plakat.
Nakonec Siuan zamumlala: "Doufám, že se Moirain daří udržet Egwaininu páteř ohebnější, než je ta tvoje." Nyneiva to sice nepocho-pila, ale těžko měla čas to zvažovat. V příští chvíli se druhá že-na předklonila s nataženou rukou. "Ty zachováš moje tajemství a já zase tvoje. Nauč mě to s prstenem a můžeš studovat utišování a krocení, co hrdlo ráčí."
Nyneivě se jen tak tak podařilo potlačit úlevné vydechnutí, když stiskla nabídnutou ruku. Dokázala to. Poprvé za dobu, která jí při-padala věčností, se ji někdo pokusil zastrašit a neuspěl. Skoro se cítila připravená čelit Moghedien. Skoro.
* * *
Elain dohnala Min těsně za zadními dveřmi hostince a připoji-la se k ní. Min měla přes ruku dvě nebo tři bílé košile. Slunce již sedělo na vrcholcích stromů a ve slábnoucím světle vypadal dvůr před stájemi jako nedávno zrytá plocha s velkým pařezem přímo uprostřed, který mohl patřit starému dubu. Stáj s doškovou stře-chou neměla dveře, takže bylo dobře vidět na muže pohybující se mezi zaplněnými stáními. Kupodivu tu na kraji stínu, který stáj vr-hala, Leana rozmlouvala s jakýmsi velkým mužem. Muž byl hru-bě oděný a vypadal jako kovář či rváč. Překvapivé však bylo, jak blízko Leana stála a nakláněla hlavu, když k němu vzhlížela. A po-tom ho skutečně poplácala po tváři, než se otočila a pospíšila zpát-ky do hostince. Velký muž se za ní chvíli díval a potom splynul se stíny.
"Neptej se mě, co má za lubem," pravila Min. "Za Siuan i za ní chodí divný lidi, a někteří muži, ona... No, vidělas."
Elain vlastně ani nezáleželo na tom, co Leana dělá. Avšak teď, když byla s Min sama, nevěděla, jak začít o tom, o čem chtěla mlu-vit. "Co děláš?"
"Peru," zamumlala Min a podrážděně škubla za košile. "Ani ne-umím povědět, jak ráda jednou vidím Siuan jako myš. Neví, jestli ji orel sežere nebo si z ní udělá mazlíčka, ale má stejnou naději, ja-kou dává všem ostatním. Žádnou!"
Elain zrychlila krok, aby cestou přes dvůr nezaostávala. Ať už to mělo znamenat cokoliv, jí to nijak neulehčilo začátek. "Vědělas, co Tom navrhne? Zůstáváme."
"Řekla jsem jim, že zůstanete. Nebylo to vidění." Min znovu zpomalila, když se dostaly mezi stáj a drolící

se kamennou stěnu a kráčely tmavou uličkou plnou pozůstatků po posekaných keřích a po-dupaného býlí. "Jen jsem si řekla, že se nebude chtít vzdát no-vý příle-žitosti studovat. Tys po tom vždycky toužila. Nyneiva taky, i když to nepřizná. Kéž bych se mýlila. Půjdu s tebou. Aspoň..." Zamumlala si pro sebe cosi zuřivého. "Ty tři, co jste přivedly s se-bou, znamenají potíže, a to je vidění."
Tady to bylo. Puklinka, kterou potřebovala. Ale místo, aby se ze-ptala, nač chtěla, řekla: "Myslíš Marigan, Nicolu a Areinu? Jak ty mů-žou způsobit potíže?" Jenom hlupák si nevšímal toho, co Min viděla.
"Nevím to přesně. Zachytila jsem jenom záblesky aury, a to je-nom koutkem oka. Nikdy ne, když jsem se na ně podívala rovnou, kdy bych z toho mohla něco poznat. Jen málokdo má auru pořád, víš. Potí-že. Možná budou mluvit. Chtěly jste udělat něco, o čem byste nechtě-ly, aby se to Aes Sedai dozvěděly?"
"Rozhodně ne," pospíšila si Elain. Min se na ni podívala úko-sem a Elain dodala: "No, nic, co bychom nemusely udělat. A ony o tom nejspíš stejně nic nevědí." Tohle ji ale nezavede tam, kam chtěla. Zhluboka se nadechla a skočila do toho po hlavě. "Min, tys měla vi-dění o mně a o Randovi, viď?" Udělala dva kroky, než si uvědomila, že se druhá žena zastavila.
"Ano." Znělo to ostražitě.
"Viděla jsi, že se do sebe zamilujeme."
"Ne tak přesně. Viděla jsem, že se do něj zamiluješ ty. Nevím, co k tobě cítí on, jenom to, že je s tebou nějak svázanej."
Elain stiskla rty. Něco takového očekávala, avšak nebylo to to, co chtěla slyšet. "Přání" a "chtění" podrážejí nohy, ale "je tomu tak" uhlazuje stezku. Tohle říkávala Lini. Musíte vycházet z toho, co je, ne co byste si přáli, aby bylo. "A viděla jsi, že tu bude ještě nějaká jiná. Nějaká, se kterou se o něj budu muset... dělit."
"Dvě," řekla Min. "Dvě další. A... A já jsem jedna z nich."
Elain, s ústy již otevřenými k další otázce, mohla chvíli jen zí-rat. "Ty?" dostala ze sebe nakonec.
Min se naježila. "Ano, já! Myslíš si snad, že já se zamilovat ne-můžu? Nechtěla jsem to, ale stalo se to, a tím to končí." Prošla uličkou kolem Elain, a tentokrát za ní Elain tolik nespěchala.
Tohle rozhodně pár věcí vysvětlovalo. Jak nervózně se Min vy-hýbala tomu, vůbec o tom hovořit. Výšivka na klopách kabátku. A pokud si to nepředstavovala, tak měla Min i červeň na rtech. Ja-ký z toho mám pocit? uvažovala. Nedokázala se v tom vyznat. "Kdo je ta třetí?" zeptala se tiše.
"Nevím," zabručela Min. "Jenom to, že je vzteklá. Ne Nyneiva, díky Světlu." Chabě se zasmála. "Myslím, že tohle bych teda nepřeži-la." Znovu se na Elain ostražitě podívala úkosem. "Co to zna-mená mezi náma dvěma? Mám tě ráda. Nikdy jsem neměla sestru, ale občas mám pocit, jako bys ty... Chci být tvoje kamarádka, Ela-in, a nepřesta-nu tě mít ráda, ať se stane cokoliv, ale nemůžu ho pře-stat milovat."
"Moc se mi nelíbí představa, že se musím o muže dělit," řekla Elain škrobeně. To tedy bylo velmi zdrženlivé vyjádření.
"Mně taky ne. Jenže... Elain, stydím se to přiznat, ale vezmu si ho, jakkoliv to bude možný. Ne že bychom obě měly moc na vybra-nou. Světlo, zamíchal mi celým životem. Jenom když na něj pomys-lím, zavařuje se mi mozek." Min mluvila, jako by nevědě-la, má-li se smát, nebo plakat.
Elain pomalu vydechla. Není to Minina chyba. Je lepší, že je to Min, než, řekněme, Berelain nebo nějaká, kterou by nedokázala vy-stát? "Ta'veren," řekla. "Ohýbá svět kolem sebe. My jsme jen úlomky zachycené vírem. Ale nějak si vzpomínám, jak jsme si ty, Egwain a já slíbily, že nedovolíme, aby mezi naše přátelství vstou-pil muž. Nějak to vyřešíme, Min. A až přijdeme na to, kdo je ta tře-tí... No, to taky vyřešíme. Nějak." Třetí! Mohla by to být Berelain? Oh, krev a popel!
"Nějak," řekla bezútěšně Min. "Do té doby jsme tady my dvě v pasti. Vím, že je tu další, vím, že s tím nemůžu nic dělat, ale mě-la jsem už tak dost potíží smířit se s tebou a... Cairhienské ženy ne-jsou všechny jako Moirain. Viděla jsem jednou v Baerlonu jednu cairhien-skou urozenou paní. Na povrchu by vedle ní vypadala Moi-rain jako Leana, avšak občas řekla věci, náznaky. A její aury! Mys-lím, že jedi-ný muž v celým městě s ní nebyl v bezpečí o samotě, pokud by nebyl šereda, chromej, a ještě lepší, mrtvej."
Elain si odfrkla, ale podařilo se jí promluvit lehkým tónem. "Ne-všímej si toho. Máme další sestru, ty a já, kterou jsme ještě ne-potkaly. Aviendha na Randa dává pozor a on neudělá ani deset kro-ků bez stráže aielských Děv oštěpu." Cairhienská žena? Aspoň že potkala Berelain, něco o ní věděla. Ne. Nehodlá si

to obracet v hla-vě jako nějaká hloupá holka. Dospělá žena bere svět takový, jaký je, a snaží se získat to nejlepší. Kdo by to mohl být?
Vyšly na dvůr posetý vychladlými uhlíky. U kamenné ohrady, místy propadlé, jak uvnitř rostly stromy, tu stály velké kotle, vět-šinou zprohýbané, kde byla oškrábána rez. Přestože se přes dvůr již nataho-valy stíny, byly nad plameny ještě dva kotle, z nichž se kouřilo, a tři novicky, s propocenými vlasy a bílými suknicemi vy-vázanými nahoru, tvrdě dřely na valchách položených v širokých neckách plných mýdlové vody.
Elain mrkla na košile, které měla Min přes ruku, a sáhla pro sai-dar. "Ukaž, pomůžu ti s tím."
Usměrňovat při zadaných pracích bylo zakázáno - tělesná práce buduje charakter, tvrdily Aes Sedai - ale to-hle se nemohlo počítat. Když zavíří košilemi ve vodě dost prudce, nebyl důvod, proč by si měly namočit ruce. - "Pověz mi všechno. Změnily se Siuan a Leana tolik, jak se zdá? Jak jste se sem dostaly? Je Logain skutečně tady? A proč pereš košile něja-kému muži. Prostě všechno."
Min se zasmála - očividně byla ráda, že Elain změnila téma. ",Všechno' bude trvat jenom týden. Ale zkusím to. Za prvé, po-mohla jsem Siuan a Leaně dostat se z žaláře, kam je strčila Elaida, a pak..."
Elain vydávala vhodně užaslé zvuky. Usměrnila vzduch a zved-la jeden z kotlů s vroucí vodou z plamenů. Nevěřících pohledů novicek si skoro nevšimla. Byla teď zvyklá na vlastní sílu a málokdy si uvě-domila, že bez přemýšlení dělá věci, jež i některé hotové Aes Sedai vůbec nezvládnou. Kdo je ta třetí žena? Aviendha by na něj vážně měla dávat dobrý pozor.

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

Do Cairhienu přicházejí zprávy

Z fajfky s krátkou troubelí, kterou Rand tiskl v zubech, stoupal tenký proužek modrého kouře. Rand se

jednou rukou opíral o kamen-né zábradlí balkonu a shlížel do zahrady dole. Ostré stíny se dloužily. Slunce bylo červenou koulí padající po bezmračné oblo-ze. Deset dní v Cairhienu, a tohle byla první chvíle, kdy se zasta-vil, tedy když nespal. Selanda stála vedle něj a bledou tvář měla zvednutou, aby vi-děla na něj, ne do zahrady. Neměla tak složitý účes, jaký nosily ženy vysokého postavení, ale přesto jí přidával dobré dvě dlaně na výšku. Rand se snažil nevšímat si jí, ale bylo těžké nevšímat si ženy, která vám neustále tiskne ňadra na pa-ži. Schůzka už trvala poněkud dlouho, aby zatoužil po krátké pře-stávce. Jakmile se Selanda vydala za ním ven, uvědomil si, že to byla chyba.

"Znám jeden odlehlý rybníček," řekla hebce, "kde se dá unik-nout tomuto vedru. Stinný rybníček, kde nás nic nevyruší." Hra-natými ar-kádami se k nim nesla hudba Asmodeanovy harfy. Něco lehkého, zně-jícího chladně.

Rand zabafal trochu prudčeji. Horko. Nic ve srovnání s Pusti-nou, ale... Už by měl přicházet podzim, odpoledne však působilo dojmem vrcholného léta. Léta bez deště. V zahradě muži jen v ko-šilích rozlé-vali vodu z věder, dělali to pozdě, aby zabránili oka-mžitému odpaření, jenže příliš mnoho rostlin bylo zhnědlých nebo usychalo. Tohle počasí nemohlo být normální. Pálící slunce se mu vysmívalo. Moirain souhlasila, i Asmodean, ale ani jeden nevěděl,co dělat, ani jak, stejně jako on. Sammael. Se Sammaelem mohl něco udělat.

"Studená voda," mumlala Selanda, "ty a já sami." Přitulila se blíž, i když Rand nechápal, jak je to ještě možné.

Napadlo ho, odkud asi přijde další zlomyslnost. Tentokrát žád-ný prudký protiútok, ať už udělá Sammael cokoliv. Jakmile bude jeho metodické verbování v Tearu skončeno, tak vypustí blesk. Je-den drti-vý útok Sammaela vyřídí a zároveň tím dostane do pytle i Illian. S Illianem, Tearem a Cairhienem a vojskem Aielů dost vel-kým, aby každý stát přemohlo za pár týdnů, může...

"Nechtěl by sis zaplavat? Já sama neplavu, ale ty mě to jistě nau-číš."

Rand si povzdechl. Na chvíli zatoužil po tom, aby tady byla Avi-endha. Ne. Poslední, co chtěl, byla potlučená Selanda utíkající s řevem v roztrhaných šatech.

Přivřel oči, podíval se na ženu a tiše promluvil přes troubel v zu-bech. "Můžu usměrňovat." Selanda zamrkala a stáhla se, aniž by hnula svalem. Ženy nikdy nepochopily, proč s tímhle vyrukoval. Pro ně to bylo něco, co by se mělo přecházet mlčením a pokud možno ignoro-vat. "Povídá se, že zešílím. Ale ještě nejsem šílený. Ještě ne." Zasmál se odněkud z hloubi své hrudi a pak to prudce uťal a vyhladil tvář.

"Naučit tě plavat? Udržím tě na vodě s jedi-nou silou. Saidín je pošpi-něný, víš. Dotyk Temného. Ale ty ho neucítíš. Bude všude kolem tebe, ale ty nic neucítíš." Další uchechtnutí, tentokrát s náznakem sípění. Selanda měla tmavé oči tak vykulené, že jí málem vypadávaly z důl-ků, a její úsměv byl oškli-vě ztuhlý.

"Tak později. Chci být sám a pro-myslet si..." Rand se sklonil, jako by ji chtěl políbit, a ona s vyjeknu-tím předvedla pukrle tak náhle, že ho nejdřív napadlo, že se jí snad podlomily nohy. Vycouvala, klaníc se na každém kroku, a blábolila o tom, jaká je to čest mu sloužit, jak nesmírně touží po tom mu sloužit, a to všechno hlasem hraničícím s hysterií, dokud nenarazila do hrana-té arkády. Ješ-tě naposled ohnula kolena a vrazila dovnitř.

S úšklebkem se Rand otočil zpátky k zábradlí. Děsit ženy. Kdy-by ji byl požádal, aby ho zanechala o samotě, byla by měla spous-ty námi-tek, rozkaz by vzala jen jako dočasnou překážku, pokud by jí neřekl, aby mu nechodila na oči, ale i pak... Možná se to tento-krát roznese. Musel se řádně ovládat. Poslední dobou mu snadno povolily nervy. Bylo to asi tím suchem, s nímž nemohl nic dělat, a problémy, které vyrážely jako plevel všude, kam se podíval. Být jen ještě chvilku sám se svou fajfkou. Kdo by vládl státu, když si mohl najít lehčí práci, jako třeba nosit vodu na kopec v řešetu?

Na druhé straně zahrady viděl mezi dvěma stupňovitými věže-mi královského paláce město Cairhien, tu jasně osvětlený, tu ve stínu, spíš ovládající kopce, než by po nich splýval. Nad jednou z těch dvou věží splihle visela jeho karmínová zástava se staroby-lým symbolem Aes Sedai a nad druhou přibližná kopie Dračího praporce. Ta vlála i na tuctu míst ve městě včetně nejvyšší z vel-kých nedokončených věží přímo před ním. Tady křik zmohl stejně tolik co rozkazy. Ani Taire-nové, ani Cairhieňané nedokázali uvě-řit, že skutečně myslí vážně, že chce jenom jeden, a Aielové se o prapory nestarali.

Dokonce i tady, hluboko v paláci, slyšel hukot města přecpa-ného k prasknutí. Uprchlíci ze všech koutů země, kteří se víc báli vrátit se domů než mít ve svém středu Draka Znovuzrozeného. Kupci pronika-jící

do města, prodávající všechno, co si lidé mohli dovolit koupit, a kupující všechno, co si lidé nemohli dovolit po-nechat. Urození pánové a ozbrojenci shromažďující se pod jeho praporem či pod praporem někoho jiného. Hledači rohu, kteří si mysleli, že roh musí být nalezen v jeho blízkosti. Tucet Předbránících, či stovka, ho byly ochotni prodat kterémukoliv z nich. Ogierští kameníci z Državy Tsofu se přišli podívat, jestli se tu pro jejich vy-hlášenou zručnost nenajde nějaká práce. Dobrodruzi, z nichž ně-kteří mohli být před týdnem bandity, přicházeli zjistit, co dokážou urvat. Byla tu dokonce asi stovka bělokabátníků, i když ti odcválali pryč, jakmile bylo jasné, že obléhání skončilo. Mělo by ho za-jímat, jak Pedron Niall svolává své bělokabátníky? Egwain mu po-skytla jisté náznaky, ale viděla věci z pohledu Bílé věže, ať už stála kdekoliv. Hledisko Bílé věže nebylo jeho hlediskem.

Aspoň že kolony vozů plných obilí začaly z Tearu přijíždět s jis-tou pravidelností. Hladoví lidé se mohli vzbouřit. Rand si přál, aby prostě mohl být jenom rád, že už nejsou hladoví, to však nestači-lo. Banditů bylo méně. A občanská válka nebyla vyřešena. Zatím. Další dobrá zpráva. Musel zajistit, že to tak zůstane, než bude mo-ci odejít. Musel se postarat o stovku věcí, než se bude moci vydat za Sammae-lem. Z náčelníků, kterým plně důvěřoval, z těch, kteřís ním vyšli z Rhuideanu, zůstali jen Rhuark a Bael. Ale když ne-mohl čtyřem kme-nům, které se k němu připojily později, důvěřo-vat na cestě do Tearu, mohl jim důvěřovat, když se volně pohybo-valy po Cairhienu? Indirian a ostatní ho uznali za Car'a'carna, ale znali ho stejně málo jako on je. Zpráva, kterou dostal ráno, mohla znamenat problém. Berelain, první z Mayene, byla jen pár set mil jižně od města, vedouc k němu své malé vojsko. Neměl ponětí, jak ho provedla přes Tear. Zvláštní, v dopise se ho ptala, je-li s ním Perrin. Nepochybně se bála, že by Rand mohl na její zemičku za-pomenout, kdyby se mu nepřipomněla. Mohla by to být docela zá-bava, dívat se, jak kříží zbraně s Cairhieňany, poslední z dlouhé řady prvních, kterým se podařilo zabránit Tearu, aby spolkl jejich zemičku, jen díky hře rodů. Třeba by ji tady mohl ustavit do vele-ní... Až nadejde čas, vezme Meilana a ostatní Taireny s sebou. Po-kud ten čas někdy nadejde.

Tohle nebylo o nic lepší než čekání uvnitř. Vyklepal popel z fajf-ky a zadupal poslední jiskřičky v tabáku. Nemělo smysl riskovat požár v zahradě. Ta by se vznítila jako troud. Sucho. Nepřirozené počasí. Uvědomil si, že tiše vrčí. Nejdřív zapracuje na tom, o čem věděl, že s tím může něco udělat. Stálo ho to úsilí, nasadit před vstupem dovnitř vyrovnaný výraz.

Asmodean, oblečený jako nějaký urozený pán, se záplavou kra-jek u krku, plynule drnkal nějakou melodii na stoličce v rohu, opí-ral se o strohé deštění, jako by se tu jen klidně povaloval. Ostatní, kteří seděli v křeslech, při Randově příchodu vyskočili a na jeho důrazný pokyn si zase sedli. Meilan, Torean a Aracome zabrali vy-řezávaná a zlacená křesla na jedné straně tmavě červeného a zlaté-ho koberce. Každému stál za zády mladý tairenský šlechtic. Na-proti nim stejně seděli a stáli Cairhieňané. Dobraine a Maringil měli za sebou také mladé urozence, kteří měli vyholené a napudrované čelo jako Dobraine. U ramene Colavaere stála Selanda s bílou tváří, a když se na ni Rand podíval, zachvěla se.

Rand nasadil vážný výraz a došel přes koberec ke svému křes-lu. Už to křeslo samotné bylo důvodem, proč ovládal svůj výraz. Byl to nový dar od Colavaere a druhých dvou Cairhieňanů a mělo to být podle nich v tairenském stylu. Musí mít rád tairenskou oká-zalost. Vládne v Tearu a poslal Taireny sem. Křeslo drželi vyřezá-vaní draci, jiskřící červeným smaltem a zlacením, v očích měli velké sluneční kameny. Další dva tvořili lenochy a ještě další šplha-li po vysokém opěradle. Bezpočet řemeslníků musel bez oddechu dřít od jeho příjez-du, aby tu věc vyrobili. Rand se v křesle cítil ja-ko trouba. Asmodea-nova hudba se změnila. Nyní zněla velkolepě, vítězný pochod.

A přesto se Cairhieňanům v očích, které upírali na něho, zrači-la únava, únava, která se odrážela i v očích Tairenů. Byla tam, už když odcházel ven. Třeba tím, že se ucházeli o jeho přízeň, uděla-li chybu, která jim začínala docházet teprve teď. Všichni se snaži-li přejít to, čím je, předstírali, že je prostě nějaký mladý pán, který je porazil, se kterým se dalo jednat a manipulovat s ním. To křes-lo - ten trůn - jim strčilo pod nos, kým a čím skutečně je.

"Postupují vojáci podle plánu, urozený pane Dobraine?" Ve chví-li, kdy otevřel ústa, harfa utichla. Asmodean byl očividně za-brán do la-dění.

Muž s tváří jako z vydělané kůže se zachmuřeně usmál. "To ano, můj pane Draku." Ne víc než to. Rand neměl iluze, že by ho Dobraine měl rád víc než některý z ostatních, nebo že se nepoku-sí získat výhody tam, kde to jen bude možné, ale Dobraine vypa-dal skutečně připravený dodržet přísahu, již složil.

Barevné pruhy na přednici jeho kabátce byly odřené, jak přes ně nosil plechy.
Maringil si poposedl dopředu, štíhlý jako proutek, na Cairhieňana vysoký, s bílými vlasy téměř na ramena. On čelo vyholené neměl, a na kabátci s pruhy téměř po kolena nebyly taky žádné vi-ditelné odřeniny. "Potřebujeme ty muže tady, můj pane Draku." Jestřábí oči při pohledu na zlacený trůn zamrkaly a znovu se za-ostřily na Randa. "V zemi ještě volně pobíhá spousta loupežníků." Znovu si poposedl, takže se nemusel na Taireny ani podívat. Mei-lan a ostatní se slabě usmívali.
"Honit bandity jsem poslal Aiely," řekl Rand. Měli rozkaz se-brat každého loupežníka, který jim přijde do cesty. A ne se za ni-mi honit. Dokonce ani Aielové nemohli udělat tohle a postupovat přitom dost rychle. "Řekli mi, že před třemi dny jich u Morelle Kamenní psi zabili téměř dvě stovky." To byla nejjižnější hranice, na kterou si v posled-ních letech Cairhien činil nárok, na půl cestě k řece Iralell. Nebylo třeba téhle bandě vykládat, že tito Aielové už mohou být až u řeky. Dlouhé vzdálenosti zvládali rychleji než jezdci.
Maringil se znepokojeně zamračil a trval na svém. "Je tu ještě je-den důvod. Půlka našeho území západně od Alguenyi je v rukou An-doru." Zaváhal. Všichni věděli, že Rand vyrostl v Andoru. Tu-cet klepů z něj udělal syna toho či onoho andorského urozeného domu, dokonce i syna Morgasy samotné, kterého buďto odložila, protože mohl usměrňovat, nebo od ní uprchl, než mohl být zkro-cen. Štíhlý muž pokračoval, jako by kráčel bosý, po špičkách a se zavázanýma očima mezi dýkami. "Morgasa zřejmě zatím po vět-ším území netouží, ale to, co už má, se jí musí sebrat. Její herol-dové dokonce vyhlásili její právo na -" Prudce se zarazil. Nikdo z nich nevěděl, co Rand hodlá podniknout se Slunečním trůnem. Možná ho chtěl pro Morgasu.
Colavaere tmavýma očima znovu Randa zvažovala jako na zlat-nických vážkách. Dneska toho moc neřekla. Nepromluví, dokud ne-zjistí, proč je Selanda tak bledá.
Náhle se Rand cítil velmi unavený ze všech těch handrkujících se šlechticů, ze všeho toho manévrování v daes dae'mar. "O andorské nároky na Cairhien se postarám, až budu připravený. Tihle vojáci pů-jdou do Tearu. Vy se budete řídit dobrým příkladem po-slušnosti vzne-šeného pána Meilana - a již o tom nechci slyšet." Otočil se k Taire-nům. "Jdeš dobrým příkladem, Meilane, viď? I ty, Aracome? Když zítra vyjedu, nenajdu deset mil na jih odsud tábo-řit tisícovku obránců Kamene, kteří mají být už dva dny na cestě zpátky do Tearu, že ne? Nebo dva tisíce ozbrojenců tairenských ro-dů?"
Ty slabé úsměvy při každém jeho slově slábly víc a víc. Meilan byl náhle úplně nehybný, jen tmavé oči se mu leskly, a Aracomova hu-bená tvář zbledla jako plátno, těžko říci, zda hněvem či stra-chem. Torean si oťukával těstovitou tvář hedvábným šátkem, kte-rý vytáhl z rukávu. Rand vládl Tearu a hodlal mu stále vládnout. Callandor zara-žený do Srdce Kamene to dokazoval. Proto tedy ne-namítali nic proti posílání cairhienských vojáků do Tearu. Chtěli si tady, daleko od mís-ta, kde vládl, vybojovat nové pozemky, možná nová království.
"To ne, můj pane Draku," řekl nakonec Meilan. "Zítra pojede-me s tebou, aby ses mohl přesvědčit na vlastní oči."
Rand o tom nepochyboval. Jakmile to tihle muži dokážou zaří-dit, bude na jih vypraven jezdec, a do zítřka budou vojáci mnohem blíž Tearu. Bude to stačit. Prozatím. "Takže jsem skončil. Můžete mě opustit."
Pár překvapených pohledů, tak rychle zakrytých, že si je skoro mohl představovat, a již vstávali, klaněli se, a Selanda a mladí pá-nové couvali. Očekávali víc. Audience u Draka Znovuzrozeného bývaly vždy dlouhé a podle jejich názoru mučivé, kdy on je pev-ně ohýbal podle své vůle, ať už vyhlásil, že žádný Tairen nemů-že vznést nárok na cairhienské území, aniž by se přiženil do cairhienského rodu, či odmítl vyhnat Předbráníky anebo vydal zákony vztahující se na šlech-tu, jaké se předtím vztahovaly pouze na pod-dané.
Rand chvíli sledoval Selandu. V posledních deseti dnech nebyla první. Ani desátá, dokonce ani dvacátá ne. Svádělo ho to, přinejmen-ším ze začátku. Když odmítl štíhlou, bleskurychle ji následo-vala ba-culka, stejně jako vysoká či tmavá, aspoň na Cairhieňanku, nahradila malou či plavou. Neustálé pátrání po ženách, které by ho potěšily. Děvy zahnaly ty, které se mu v noci snažily proklouznout do ložnice, pevně, ale přece jen laskavěji, než jednala Aviendha s tou, kterou chy-tila. Aviendha očividně brala to, že patří Elain, té-měř smrtelně vážně. Nicméně jejímu aielskému smyslu pro humor připadal fakt, že ho mů-že tak

trápit, velmi uspokojivý. Když sténal a skrýval tvář v dlaních, jakmile se začala svlékat na noc, zahlédl v její tváři spokojený výraz. A tak mohl její smrtelné vážnosti li-tovat, kdyby rychle nepochopil, co je za tou řádkou hezkých mla-dých žen.
"Má paní Colavaere."
Zastavila se, jakmile pronesl její jméno. Měla chladný pohled a pod zdobnou věží tmavých kudrn byla klidná. Selanda neměla ji-nou možnost než s ní zůstat, přestože se očividně stejně zdráhala zůstat, jako se ostatní zdráhali odejít. Meilan a Maringil se odpoklonkovali jako poslední, upření na Colavaere, tak moc se snažili přijít na to, proč ji Rand zdržel, že si neuvědomili, že stojí bok po boku. Jejich oči byly úplně stejné, tmavé oči šelem.
Dveře z tmavého dřeva se zavřely. "Selanda je velmi hezká mla-dá žena," začal Rand. "Ale někteří muži dávají přednost společ-nosti dospělejších... znalejších... žen. Dneska v noci, až zazvoní druhá večerní, povečeříš se mnou ty sama. Těším se na tvou spo-lečnost." Pokynem ruky ji propustil dřív, než se zmohla na slovo,pokud by tedy mohla něco namítnout. Její výraz se nezměnil, ale její pukrle bylo maličko rozechvělé. Selanda vypadala zcela ohro-meně. A zřejmě se jí nekonečně ulevilo.
Jakmile se za oběma ženami dveře znovu zavřely, Rand zvrátil hlavu dozadu a rozchechtal se. Byl to drsný, cynický smích. Hra rodů ho unavovala, a tak ji hrál bez přemýšlení. Byl tak znechuce-ný z toho, jak vyděsil jednu ženu, že vyděsil jinou. To byl dosta-tečný důvod ke smíchu. Za tou řadou mladých žen, které se po něm vrhaly, stála Colavaere. Kdyby urozenému pánu Drakovi na-šla společnici do postele, mladou ženu, které by mohla tahat za provázky, pak by měla jeden provázek pevně uvázaný i na Randa. Draku Znovuzrozenému však chtěla strčit do postele, a možná ho s ní i oženit, nějakou jinou ženu. Teď se bude až do druhé večerní potit. Musela vědět, že je hez-ká, do vyložené krasavice jí chybělo jen maličko, a když Rand odmrš-til všechny mladé ženy, třeba to bylo proto, že chtěl nějakou o patnáct nebo víc let starší. A určitě si bude myslet, že si nemůže dovolit říci ne muži, který drží Cairhien v hrsti. Ode dnešního večera by měla být poddajnější, měla by ukončit tuto pitomost. Aviendha by nejspíš pod-řízla hrdlo každé ženě, kterou by našla v jeho posteli. Kromě toho neměl ani čas na všechny tyhle snadno vyděsitelné holubičky, které si myslely, že se obětují za Cairhien a Colavaere. Musel vyřešit příliš mnoho pro-blémů a neměl čas.
Světlo, co když se Colavaere rozhodne, že to za tu oběť stojí? Mohla by. Byla na to dost chladnokrevná. Pak budu muset zařídit, aby měla krev chladnou strachy. To nebude moc těžké. Cítil saidín jako něco těsně mimo dohled. Cítil tu špínu na něm. Občas měl do-jem, že to, co teď cítí, je špína v něm samém, zbytky, které po so-bě saidín zanechal.
Přistihl se, jak se mračí na Asmodeana. Ten muž ho s bezvýraz-nou tváří studoval. Znovu se ozvala hudba, jako voda zurčící na ka-menech, uklidňující. Tak on potřebuje uklidnit, co?
Dveře se bez zaklepání otevřely a dovnitř vstoupily Moirain, Egwain a Aviendha. Vedle aielského odění mladších žen vynikala Aes Sedaiina bledě modrá. Každého jiného, dokonce i Rhuarka či jiného náčelníka, který byl stále ještě poblíž města, či další dele-gaci moud-rých, by napřed ohlásila jedna z Děv. Tyhle tři Děvy po-slaly dovnitř, i když se Rand třeba koupal. Egwain se ohlédla na "Nataela" a zamračila se. Tón hudby klesl, melodie byla složitěj-ší, snad tanec, než se usadila na něčem, co připomínalo vzdychají-cí vánek. Muž měl na rtech pokřivený úsměv a díval se na harfu.
"Překvapuje mě, že tě vidím, Egwain," utrousil Rand. Přehodil nohu přes lenoch křesla. "Kolik to je - šest dní, co se mi vyhýbáš? Přineslas mi další dobré zprávy? Vyplenil snad Masema mým jmé-nem Amador? Nebo se z těch Aes Sedai, co o nich tvrdíš, že mě podporují, vyklubaly černé adžah? Všimni si, že se neptám, kdo to je, ani kde jsou. Dokonce ani jak to víš. Nechci po tobě, abys mi odhalila tajemství Aes Sedai, ani tajemství moudrých nebo co jsou zač. Jenom mi poskytni drobečky, které jsi ochotná mi přidělit, a nech mě, ať si lámu hlavu, jestli mě třebas to, co ses mi neobtě-žovala sdělit, v noci nebodne do zad."
Klidně se na něj podívala. "Víš, co potřebuješ vědět. A já ti ne-řeknu, co vědět nepotřebuješ." Tohle mu řekla před šesti dny. By-la stejně tolik Aes Sedai jako Moirain i přes to, jak jedna nosila aielské šaty a druhá světle modré hedvábí.
Na Aviendze nebylo nic klidného. Postavila se vedle Egwain, její zelené oči metaly blesky a záda měla tak rovná, jako by měla páteř ze železa. Trochu ho překvapilo, že se k nim nepřipojila Moi-rain, aby se

na něj mohly mračit všechny tři. Její slib poslušnosti jí zřejmě nechá-val překvapivě mnoho volnosti a tyhle tři si navíc od jeho hádky s Egwain zjevně začaly být dost blízké. Ne že by to byla nějak velká hádka. Nemůžete se dost dobře hádat se ženou, která vás pozoruje chladnýma očima, nikdy nezvedne hlas a poté, co vám jednou odmítne odpovědět, nehodlá vaši otázku dokonce ani vzít na vědomí.
"Co chcete?" zeptal se.
"Tohle ti přišlo za poslední hodinu," řekla Moirain a natáhla ru-ku se dvěma složenými dopisy. Její hlas ladil s Asmodeanovou melodií připomínající zvonečky.
Rand vstal a podezíravě si je vzal. "Jestli jsou pro mě, tak jak to, že se ti dostaly do ruky?" Jeden byl adresován "Randu al'Thorovi" přesným hranatým rukopisem a druhý "pánu Draku Znovuzro-zenému" písmem rozevlátým, avšak stejně přesným. Pečetě nebyly poškozené. Když se podíval podruhé, zamrkal. Obě pečetě vypa-daly ze stejného červeného vosku, na jedné byl otisk plamene Tar Valonu, na druhé věž přes tvar, v němž poznal ostrov Tar Valon.
"Třeba kvůli tomu, odkud přišly," opáčila Moirain, "a od koho." Nebylo to žádné vysvětlení, ale víc toho nedostane, pokud přímo ne-požádá. I pak by z ní musel každé slovo páčit. Svůj slib dodržo-vala, ale svým vlastním způsobem. "V pečetích nejsou žádné otrá-vené jeh-ly. A nejsou do nich vetkány žádné pasti."
Zarazil se s palcem na plameni Tar Valonu - ani jedno z toho ho nenapadlo - a pak pečeť rozlomil. Vedle podpisu Elaida do Avriny a'Roihan, spěšně naškrábaného nad tituly, byl další plamen v červe-ném vosku. Zbytek byl psán tím hranatým rukopisem.

Nedá se popřít, že jsi tím předpovězeným, přesto se tě mnozí po-kusí zničit pro to, co jsi kromě toho. Kvůli spáse světa to nelze dopus-tit. Dva státy se ti poklonily, i divoši Aielové, ale moc trůnů je prach vedle jediné síly. Bílá věž tě přijme a ochrání proti těm, kteří odmítají vidět, co se musí stát. Bílá věž dohlédne na to, aby ses dožil Tarmon Gai'donu. Nikdo jiný to nedokáže. Přijde pro te-be doprovod Aes Se-dai, aby tě dovedl do Tar Valonu s poctami a úctou, které si zasloužíš. Tímto se ti zavazuji.

"Dokonce se ani nezeptala," prohodil suše. Vzpomínal si na Elai-du dobře, i když se s ní setkal jen jednou. Ta žena byla dost tvr-dá, aby vedle ní Moirain vypadala jako kotě. S "poctami a úctou", které si zaslouží. Vsadil by se, že doprovod bude čirou náhodou tvořit třináct Aes Sedai.
Podal Elaidin dopis zpátky Moirain a otevřel druhý. Stránka by-la psána stejnou rukou, která napsala adresu.

S úctou se pokorně hlásím pánu Draku Znovuzrozenému, kéž mu Světlo požehná jako spasiteli světa. Celý svět musí stát v bázni před tebou, který jsi dobyl Cairhien za jediný den, stejně jako Tear. Ale měj se na pozoru, snažně tě prosím, protože tvoje sláva bude vzbuzovat žárlivost i u těch, kte-ří neupadli do osidel Stínu. Dokonce i tady v Bílé věži jsou slepci, kteří nevidí tvou pravou záři, s níž nás všechny osvítíš. Přesto věz, že některé z nás se budou z tvého příchodu radovat a s potěšením budou sloužit tvé slávě. Nejsme z těch, kteří by ti uloupili tvůj lesk pro sebe, ale spíš poklekneme, abychom se hřály ve tvé záři. Ty podle proroctví zachráníš svět a svět bude tvůj.
Ke své hanbě tě musím poprosit, abys nikomu tato slova neuka-zoval a zničil je, až si je přečteš. Stojím tu, nahá bez tvé ochrany, mezi některými, jež by na sebe strhly tvou moc, a nevím, kdo ko-lem tebe je tak věrný jako já. Slyšela jsem, že by s tebou mohla být Moirain Da-modredovna. Možná ti slouží oddaně, poslouchá tvá slova jako zákon, jako to budu činit i já, přesto to však nevím, pro-tože si na ni vzpomí-nám jako na tajnůstkářskou ženu, hodně se vě-nující intrikám, jak už to v Cairhienu dělají. A přesto, i když věříš, že je ti oddána, jakož i já, prosím tě, uchovej tento list v tajnosti i před ní.
Můj život je ve tvých rukou, můj pane Draku Znovuzrozený, a já jsem tvoje služka
Alviarin Freidhen

Přečetl si to znovu, zamrkal a podal dopis Moirain. Ta stránku přelétla pohledem, než ji podala Egwain, jež se nad dopisem sklo-nila s Aviendhou. Třeba Moirain už věděla, co tam stojí?
"Je dobře, žes složila ten slib," prohodil. "Podle toho, jak ses cho-vala předtím, jak sis nechávala všecko

pro sebe, bych tě teď mohl klidně podezírat. Je dobře, že jsi teď sdílnější." Nehnula br-vou. "Co si o tom myslíš?"
"Musela slyšet, jak jsi nafoukanej," podotkla Egwain tiše. Rand usoudil, že to nebylo určeno pro jeho uši. Egwain potřásla hlavou a pronesla hlasitěji. "Tohle se Alviarin vůbec nepodobá."
"Je to její ruka," řekla Moirain. "Co si o tom myslíš ty, Rande?"
"Myslím, že ve Věži jsou rozpory, ať už to Elaida ví nebo ne. Předpokládám, že Aes Sedai nemůže napsat lež o nic víc, než ji může vyslovit." Nečekal, až kývne. "Kdyby byla Alviarin méně květnatá, mohl bych si myslet, že pracují ruku v ruce, aby mě při-táhly. Neumím si představit, že si Elaida vůbec myslí byť jen po-lovinu z toho, co Alviarin napsala, a nechápu, jak může mít kronikářku, která napíše něco takového, aniž by o tom věděla."
"Ty tohle neuděláš," prohlásila Aviendha a zmačkala Elaidin do-pis v dlani. Nebyla to otázka.
"Nejsem blb."
"Občas nejsi," připustila zdráhavě, a zhoršila to ještě tím, že se podívala na Egwain a zvedla obočí. Ta to chvíli zvažovala a pokr-čila rameny.
"Vidíš něco jiného?" ptala se Moirain dál.
"Vidím špehy Bílé věže," odpověděl jí suše. "Vědí, že držím měs-to." Nejméně dva tři dny po bitvě Shaidové zastavili všechno kromě holubů, co by zamířilo na sever. Dokonce i jezdec, který by věděl, kde vyměnit koně, což mezi Cairhienem a Tar Valonem ne-bylo nijak snadné, se nemohl dostat do Věže včas, aby se ty dopi-sy vrátily dnes.
Moirain se usmála. "Učíš se rychle. Povedeš si dobře." Chvíli se tvářila skoro laskavě. "Co s tím uděláš?"
"Nic, jenom zařídím, aby se ten Elaidin ‚doprovod' nedostal ke mně blíž než na míli." Třináct nejslabších Aes Sedai, pokud byly pro-pojené, ho mohlo přemoci, a on si nemyslel, že by Elaida po-slala své nejslabší. "Tohle, a budu si dávat pozor, aby se Věž do-zvěděla, co dělám, den poté, co to udělám. Nic víc, dokud se ne-dozvím další. Mohla by být Alviarin jedna z těch tvých tajemných přítelkyň, Egwa-in?" Zaváhala, a jeho náhle napadlo, jestli řekla Moirain víc než je-mu. Zachovávala tajemství Aes Sedai nebo moudrých? Nakonec řekla prostě: "Já nevím."
Ozvalo se zaťukání na dveře a do místnosti strčila plavou hlavu Somara. "Matrim Cauthon přišel, Car'a'carne. Říká, že jsi pro něj poslal."
Před čtyřmi hodinami, jakmile se dozvěděl, že je Mat zpátky ve městě. Jakou bude mít výmluvu tentokrát? Nastal čas s výmluva-mi skončit. "Zůstaňte," nařídil ženám. Moudré Mata znervózňova-ly skoro stejně jako Aes Sedai. Tyhle tři ho vyvedou z míry. Nijak zvlášť neuvažoval nad tím, že je využívá. Mata hodlal využít taky. "Pošli ho dál, Somaro."
Mat vešel do místnosti s úsměvem, jako by vstupoval do šenku. Zelený kabátec měl rozepnutý a košili zpola rozvázanou, takže by-la vidět liščí hlava, která mu visela na zpocené hrudi, ale kolem krku měl i přes panující vedro omotaný tmavý hedvábný šátek, aby zakryl jizvu po oběšení. "Promiň, že mi to trvalo tak dlouho. Bylo tam několik Cairhieňanů, co si mysleli, že vědí, jak hrát karty. Nezná něco milejší-ho?" zeptal se a trhl hlavou směrem k Asmodeanovi.
"Slyšel jsem," ucedil Rand, "že každý mladý muž, který doká-že zvednout meč, se chce připojit k Bandě Rudé ruky. Talmanes a Nale-sean je musejí odmítat po celých houfech. A Daerid zdvoj-násobil po-čet svých pěšáků."
Mat se spustil do křesla, v němž předtím seděl Aracome. "To je pravda. Hezká řádka mladejch... chasníků se chce stát hrdinama."
"Banda Rudé ruky," zamumlala Moirain. "Shen an Calhar. Báj-ná skupina hrdinů, to ano, i když se její členové museli mnohokrát vy-měnit, protože ta válka trvala hodně přes tři sta let. Povídá se, že pod prackami trolloků padli jako poslední, strážili samotného Aemona, když zahynul Manetheren. Pověsti říkají, že tam, kde padli, vznikl pramen, aby poznačil místo jejich smrti, ale já si myslím, že tam ten pramen byl už předtím."
"To teda nevím." Mat se dotkl medailonu s liščí hlavou a jeho hlas získal na síle. "Nějakej hlupák někde sebral to jméno a oni ho všichni začali používat."
Moirain se na medailon odmítavě podívala. Malý modrý kamí-nek, který jí visel na čele, jako by zachytil

světlo a zazářil, i když úhel byl špatný. "Jsi zřejmě velmi chrabrý, Mate." Bylo to řečeno chladně, a v tichu, které následovalo, Matovi ztuhla tvář. "Velmi chrabrý," dokončila nakonec, "abys vedl Shen an Calhar přes Alguenyu a na jih proti Andořanům. A dokonce ještě udatnější, pro-tože se povídá, že jsi sám vyjel na zvědy a Talmanes a Nalesean museli jet hodně rychle, aby tě dohonili." Egwain si vzadu hlasitě odfrkla. "To není moc moudré pro urozeného mladého pána ve-doucího své muže."
Mat zkřivil rty. "Já nejsem žádnej urozenej pán. To si sám sebe vážím víc."
"Ale jsi velmi chrabrý," pokračovala Moirain, jako kdyby vůbec nepromluvil. "Andorské zásobovací vozy spálené, předsunuté pevnos-ti zničené. A tři bitvy. Tři bitvy a tři vítězství. Pouze s malými ztráta-mi, i když jste stáli proti přesile." Jak mu prstem přejela trh-linu na rameni kabátce, Mat se odsunul v křesle, jak nejdál to šlo. "Přitahuje tě vír bitev, nebo ty přitahuješ bitvy? Skoro mě překva-pilo, že ses vrá-til. Kdybych věřila povídačkám, tak prý kdybys byl zůstal, byl bys zahnal Andořany zpátky přes Erinin."
"Tobě to připadá legrační?" prskl Mat. "Jestli máš co říct, tak to řekni. Můžeš si hrát na kočku, co hrdlo ráčí, ale já nejsem žádná myš." Na okamžik zalétl pohledem k Egwain a Aviendze, které to sledovaly se zkříženýma rukama, a znovu přejel prstem po stříbrném medailon-ku. Musel přemýšlet. Přívěsek zabránil jedné usměr-ňující ženě se ho dotknout. Zastaví to i tři?
Rand se jenom díval. Díval se, jak jeho přítele připravují k to-mu, co s ním měl v plánu. Zůstalo mi i něco jiného kromě toho dě-lat nutné věci? Ta myšlenka mu jenom prolétla hlavou, hned byla pryč. Udělá, co musí.
Hlas Aes Sedai získal křišťálově mrazivý podtón, když promluvi-la, skoro jako ozvěna. "Všichni děláme, co musíme, jak dopustí vzor. Někteří mají menší svobodu než jiní. Nezáleží na tom, jestli si vybe-reme sami, nebo jsme vybráni. Co se musí stát, to se stane."
Mat vůbec nevypadal připravený. Ostražitý, to ano, a rozhodně rozzlobený, ale ne připravený. Mohl být kocourem zahnaným do kou-ta třemi fenami. Kocourem, který se nehodlá vzdát bez boje. Zřejmě za-pomněl, že v místnosti je kromě něj a tří žen ještě někdo další. "Ty vždycky musíš chlapa zatlačit na místo, kde ho chceš mít, viď? Kop-neš ho tam, když se nenechá vést na vařený nudli. Krev a zatracenej popel! Nemrač se na mě, Egwain, já mluvím, jak chci. Ať shořím! Teďka schází už jenom to, aby tady byla Nyneiva a škubala si za cop, a ta nafoukaná Elain, co na všechny kouká tak svrchu. No, já jsem rád, že tu není, aby slyšela, co je nového, ale i kdybys tu měla Nyneivu, nenechám se postrkovat -"
"Co je nového?" vyjel Rand ostře. "Zpráva, kterou by měla sly-šet Elain?"
Mat vzhlédl k Moirain. "Chceš říct, že je tu ještě něco, cos nevy-kutala?"
"Jaká zpráva, Mate?" dožadoval se Rand.
"Morgasa je mrtvá."
Egwain zalapala po dechu a přitiskla si obě ruce na ústa pod oči-ma jako talíře. Moirain zašeptala něco, co mohla být modlitba. Asmo-deanovi se prsty na harfě ani nezadrhly.
Rand měl pocit, jako by měl rozervané břicho. Elain, odpusť mi. A slabá ozvěna, trochu pozměněná. Ilieno, odpusť mi, "Jsi si tím jis-tý?"
"Tak jistej, jak jenom můžu bejt, když jsem neviděl tělo. Zdá se, že Gaebrila prohlásili králem Andoru. A Cairhienu taky, když už jsem u toho. Měla to udělat Morgasa. Něco jako že nastal čas na silnou mužskou ruku nebo něco takovýho, jako by někdo mohl bejt silnější než Morgasa sama. Jenže ti Andořani dole na jihu slyšeli nějaký zvěs-ti, že ji celý týdny nikdo neviděl. Víc než řeči. Tak mi řekni, co ti z toho vychází. Andor nikdy neměl krále, ale teď má, a královna zmize-la. Gaebril je ten chlap, co chtěl zabít Elain. Snažil jsem se jí to říct, ale víš, jak vždycky ví víc než nějakej sed-lák, co mu čouhá sláma z bot. Myslím, že ten by nezaváhal ani vte-řinu, když by měl podříznout krk nějaký královně."
Rand zjistil, že sedí v křesle naproti Matovi, i když si nevzpomí-nal, že by se byl pohnul. Aviendha mu položila ruku na rameno. Usta-raně mhouřila oči. "Jsem v pořádku," řekl jí ochraptěle. "Ne-musíš posílat pro Somaru." Aielanka zrudla, ale on si toho nevší-mal.
Elain mu tohle nikdy neodpustí. Věděl, že Rahvin - Gaebril - drží Morgasu jako vězně, ale nechal to být, protože Zaprodanci možná čekali, že jí pomůže. On se vydal vlastní cestou, aby udělal něco, co nečekali. A skončil honěním Couladina, místo aby udělal to, co si na-plánoval. Věděl to, a svou pozornost soustředil na Sammaela. Protože se mu ten muž posmíval. Morgasa mohla počkat, než rozdrtí Sammae-lovu past a Sammaela s ní. A teď byla Morga-sa mrtvá. Elainina matka byla mrtvá. Elain ho

bude proklínat až do smrti.
"Jedno ti řeknu," pokračoval Mat. "Tam dole je spousta královni-nejch mužů. Bojováním za krále si nejsou moc jistí. Najdi Elain. Po-lovina z nich přiběhne za tebou, aby ji dosadila na -"
"Zmlkni!" vyštěkl Rand. Třásl se vzteky tak, že Egwain couvla, a dokonce i Moirain si ho prohlížela ostražitě. Aviendha zesílila stisk na jeho rameni, ale oni ji setřásl, když vstával. Morgasa byla mrtvá, pro-tože on nic neudělal. Jeho vlastní ruka držela nůž stejně jistě jako Rahvinova. Elain. "Bude pomstěna. Rahvin, Mate. Ne Gaebril. Rah-vin. I kdybych už nikdy nic neudělal, s ním si to vy-řídím!"
"Oh, krev a zatracenej popel!" zasténal Mat.
"Tohle je šílený." Egwain sebou trhla, jako by si uvědomila, co řekla, ale dál mluvila tím pevným, chladným hlasem. "Ty máš za-tím ruce plné Cairhienu, nemluvě o Shaidech na severu a o tom, co máš v plánu s Tearem. To chceš začít novou válku, když už máš dvě na talíři a kromě toho zničenou zemi na krku?"
"Válku ne. Já sám. Můžu být v Caemlynu za hodinu. Nájezd -správně, Mate? - nájezd, ne válku. Vyrvu Rahvinovi srdce z těla."Jeho hlas zněl jako kladivo. Měl pocit, jako by mu v žilách prou-dila kyseli-na.
"Skoro si přeju, abych měl těch Elaidiných třináct sester s sebou, aby ho přidusily a přivedly před soud. Aby ho od-soudili a pověsili za vraždu. To by byla spravedlnost. Ale on bude prostě muset zemřít tak, jak se mi ho podaří zabít."
"Zítra," řekla Moirain tiše.
Rand se na ni zamračil. Ale měla pravdu. Zítra to bude lepší. Noc, aby jeho vztek vychladl. Potřeboval být klidný, až bude čelit Rahvi-novi. Teď chtěl popadnou saidín a ohnat se kolem sebe, ni-čit.
Asmo-deanova hudba se znovu změnila, tentokrát v melodii, kterou pouliční hudebníci ve městě hrávali za občanské války. Po-řád jste ji mohli ob-čas zaslechnout, když kolem procházel nějaký cairhienský šlechtic. "Hlupák, který si myslel, že je králem." "Vy-padni, Nataeli. Vypad-ni!"
Asmodean se ladně zvedl a uklonil se, ale jeho tvář byla jako z ledu, a místnost přešel rychle, jako by si nebyl jist, co by mohla při-nést příští chvíle. Vždycky zacházel daleko, ale tentokrát mož-ná zašel příliš daleko. Když otevřel dveře, Rand promluvil znovu.
"Uvidíme se večer. Nebo tě zabiju."
Tentokrát se Asmodean neklaněl tak půvabně. "Jak můj pán Drak velí," zachraptěl a spěšně za sebou zavřel dveře.
Tři ženy se dívaly na Randa, bezvýrazně, bez mrknutí.
"Vy taky můžete jít." Mat se ke dveřím v podstatě vrhl. "Ty ne. Ještě s tebou musím pár věcí probrat."
Mat se okamžitě zastavil, hlasitě si povzdechl a pohrával si se svým medailonkem. Byl jediný, kdo se pohnul.
"Nemáš třináct Aes Sedai," pravila Aviendha, "ale máš dvě. A mě. Možná toho nevím tolik jako Moirain Sedai, ale jsem stej-ně silná jako Egwain, a tanec mi není cizí." Myslela tanec oštěpů, takhle Aie-lové nazývali boj.
"Rahvin je můj," řekl jí Rand tiše. Možná mu Elain trošku odpus-tí, jestli její matku aspoň pomstí. Možná ne, ale možná by mohl od-pustit sám sobě. Trošku. Musel se přemáhat, aby nezaťal ruce v pěst.
"To namaluješ na zem čáru, aby ji překročil?" zeptala se Eg-wain. "Ukřivdil ti? Napadlo tě, že by Rahvin nemusel být sám, když si teď říká král Andoru? To by ti teda vážně pomohlo, kdyby ses objevil a jeden z jeho strážnejch tě střelil šípem do srdce."
Vzpomněl si, jak si přál, aby na něj nekřičela, ale tenkrát bylo všechno o tolik snazší. "Ty sis snad myslela, že chci jít sám?" Chtěl. Nenapadlo ho, že by měl mít někoho, kdo mu bude hlídat záda, i když teď slyšel tichý šepot. Rád útočí zezadu nebo z boku. Skoro nedokázal jasně myslet. Jeho hněv jako by měl život sám o sobě, přikládal na ohně, které ho udržovaly ve varu. "Ale vy ne-půjdete. Tohle je nebez-pečné. Moirain může jít, jestli chce."
Egwain a Aviendha se na sebe ani nepodívaly, než popošly do-předu, ale pohybovaly se jako jedna a zastavily se, teprve když by-ly tak blízko, že i Aviendha musela zaklonit hlavu, aby na něj vi-děla.
"Moirain může jít, jestli chce," řekla Egwain.
Jestli měla hlas mrazivý jako led, tak Aviendžin připomínal roz-tavený kámen. "Ale pro nás je to moc nebezpečné."

"To se z tebe stal můj otec? Jmenuješ se snad Bran al'Vere?"
"Když máš tři oštěpy, to dva odložíš, protože jsou novější?"
"Nechci vás ohrozit," řekl škrobeně.
Egwain zvedla obočí. "Oh?" To bylo všechno.
"Já nejsem tvoje gai'šainka." Aviendha vycenila zuby. "Ty ni-kdy nebudeš rozhodovat za mě, čeho se já odvážím, Rande al'Thore. Ni-kdy. Uvědom si to hned."
Mohl... Co? Zabalit je do saidínu a nechat je tady? Pořád je nedo-kázal odstínit. Takže by ho při návratu mohly docela dobře chy-tit do pasti. Skvělý zmatek, a to všechno proto, že chtěly být umí-něné.
"Myslel jsi na stráže," řekla Moirain, "ale co když je s Rahvinem Semirhage nebo Graendal? Nebo Lanfear? Tyhle dvě by moh-ly jednu z nich přemoci, ale dokázal bys čelit jí a Rahvinovi sa-motný?"
Když vyslovila jméno Lanfear, v jejím hlase něco bylo. Bála se, že jestli tam bude Lanfear, mohl by se k ní nakonec připojit? Co by udělal, kdyby tam byla? Co by mohl dělat? "Můžou jít," proce-dil skr-ze zaťaté zuby. "Teď už odejdete?"
"Jak přikazuješ," opáčila Moirain, ale nijak s tím nespěchaly. Aviendha a Egwain si okatě upravovaly loktuše, než vyrazily ke dve-řím. Urození pánové a paní možná na jeho povel běhali, ale ony ni-kdy.
"Nesnažila ses mi to rozmluvit," řekl náhle.
Myslel tím Moirain, ale Egwain promluvila první, i když k Avi-endze a s úsměvem. "Zabránit muži udělat to, co chce, je jako vzít dítěti cukrátko. Občas to musíš udělat, ale někdy to prostě za ty po-tíže nestojí."
Aviendha kývla.
"Kolo tká, jak si kolo přeje," zněla Moirainina odpověď. Stála ve dveřích a vypadala nejvíc jako Aes Sedai, jak se pamatoval, bezvěká, s tmavýma očima, které vypadaly připravené ho spol-knout, štíhlá a útlá, přesto však tak majestátní, že mohla velet sí-ni plné královen, i kdyby nedokázala usměrnit ani jiskřičku. Ten modrý kámen na jejím čele opět zachytil světlo. "Povedeš si dob-ře, Rande."
Ještě dlouho civěl na zavřené dveře. Teprve šouravé kroky mu připomněly, že tu ještě je Mat. Ten se teď snažil proklouznout ke dve-řím a pohyboval se pomalu, aby neupoutal pozornost.
"Musím si s tebou promluvit, Mate."
Mat se zamračil. Držel si liščí hlavu, jako by to byl talisman, a otočil se k Randovi. "Jestli si myslíš, že strčím hlavu na špalek jenom proto, že to udělaly ty hlupačky, tak na to můžeš hned za-pomenout. Já nejsem žádnej zatracenej hrdina a ani jím být nechci. Morgasa byla hezká ženská - dokonce jsem ji měl rád, teda nako-lik můžeš mít rád královnu - ale Rahvin je Rahvin, Světlo tě spal, a já -"
"Mlč a poslouchej. Musíš přestat utíkat."
"Ať shořím, jestli přestanu! Tohle není hra, kterou jsem chtěl hrát, a já nebudu -"
"Řekl jsem mlč!" Rand prstem tvrdě přitiskl Matovi liščí hlavu k hrudi. "Vím, kdes to sebral. Já tam byl, pamatuješ? To já odřízl pro-vaz, na kterém jsi visel. Nevím přesně, co se ti dostalo do hla-vy, ale ať je to cokoliv, já to potřebuju. Kmenoví náčelníci znají válčení, ale ty ho nějak znáš taky a možná dokonce líp. Tohle po-třebuju! Takže ty a Banda Rudé ruky uděláte tohle..."
* * *
"Buďte zítra opatrné," nabádala je Moirain.
Egwain se zastavila ve dveřích svého pokoje. "Ovšemže bude-me opatrný." Žaludek jí sice metal salta vzad, ale ona udržela hlas vyrov-naný. "Víme, jak nebezpečný je boj se Zaprodancem." Podle Avien-džina výrazu tady mohly probírat, co bude k večeři. Ale ona se taky nikdy ničeho nebála.
"To asi víte," zamumlala Moirain. "Stejně buďte velmi opatrné, ať už si budete myslet, že je nablízku Zaprodanec, nebo ne. Rand vás bude v nadcházejících dnech potřebovat obě. Jeho vztek jsi zvládla dobře - i když bych řekla, že tvoje metody jsou dosti ne-obvyklé. Bude potřebovat lidi, kteří se nenechají zahnat ani potla-čit jeho vztekem, kteří mu řeknou, co musí slyšet, místo toho, co chce slyšet."
"To děláš ty, Moirain," řekla jí Egwain.
"Ovšem. Přesto vás však bude potřebovat. Odpočiňte si. Zítra to bude... těžké pro nás pro všechny."
Odplula chodbou, přecházejíc ze šera do jezírka světla, vrhaného lampou, a zase do šera. Do zastíně-ných chodeb už se vkrádala noc a oleje bylo málo.
"Zůstaneš se mnou aspoň chvíli, Aviendho?" zeptala se jí Eg-wain. "Mám chuť si spíš popovídat než hlad."

"Musím povědět Amys, co jsem slíbila zítra udělat. A musím být v ložnici Randa al'Thora, až přijde."
"Elain si nikdy nemůže stěžovat, že jsi jí Randa dobře nehlídala. Opravdu jsi táhla urozenou paní Berewin chodbou za vlasy?"
Aviendha lehce zruměněla. "Myslíš, že mu ty Aes Sedai v - Sali-daru? - pomůžou?"
"Buď s tím jménem opatrná, Aviendho. Rand je nesmí najít bez přípravy." Podle toho, jak se choval teď, by ho nejspíš zkrotily ne-bo by aspoň samy poslaly třináct sester, než by mu pomohly. Bude se muset postavit před ně v Tel'aran'rhiodu, ona, Nyneiva a Elain, a dou-fat, že do toho tyhle Aes Sedai zabřednou příliš hluboko, než aby mohly vycouvat, až zjistí, jak nejistě balancuje.
"Budu velice opatrná. Odpočiň si. A dobře se najez. Ráno nejez nic. Není dobré tancovat s oštěpy na plný žaludek."
Egwain se za ní dívala, jak odchází, než si přitiskla ruce na bři-cho. Nemyslela si, že dokáže něco pozřít večer ani ráno. Rahvin. A možná i Lanfear nebo některý z ostatních. Nyneiva se postavila Moghedien a vyhrála. Ale Nyneiva byla silnější než ona nebo Avi-endha, když tedy zrovna mohla usměrňovat. Možná tam nikdo dal-ší nebude. Rand říkal, že Zaprodanci jeden druhému nevěří. Skoro si přála, aby se mýlil nebo aspoň aby si tím nebyl tak jistý. Bylo to děsi-vé, když si pomyslela, že vidí, jak se jeho očima dívá jiný muž,že sly-ší, jak z jeho úst vycházejí slova jiného muže. Nemělo by to tak být. Každý se znovu rodil, jak se kolo otáčelo. Ale každý ta-ky nebyl Drak Znovuzrozený. Moirain o tom nechtěla mluvit. Co udělá Rand, jestli tam bude Lanfear? Lanfear milovala Luise Therina Telamona, ale co cítil Drak k ní? Kolik v Randovi bylo pořád Randem?
"Takhle se doženeš k panice," řekla si pevně. "Nejsi dítě. Cho-vej se jako žena."
Když jí služebná přinesla večeři, fazole, brambory a čerstvě nape-čený chleba, přinutila se to sníst. Chutnalo jí to jako popel.
* * *
Mat šel matně osvětlenou chodbou paláce a rozrazil dveře do komnat, které byly vyhrazeny pro mladého hrdinu z bitvy proti Shai-dům. Ne že by tu trávil moc času. Skoro žádný ne. Sluhové za-pálili dvě lampy na kandelábrech. Hrdina! On není žádný hrdina! Co hrdina získá? Aes Sedai vás poplácá po hlavě, než vás pošle ja-ko psa, abyste to udělali zase. Nějaká urozená paní se uráčí poctít vás polibkem nebo vám položí květinu na hrob. Přecházel po předpokoji sem a tam a pro jednou neoceňoval květinový illianský ko-berec či křesla, truhlice a stolky, zlacené a vykládané slonovinou.
Bouřlivé setkání s Randem pokračovalo do západu slunce, on uhýbal a odmítal a Rand šel za ním tak umíněně, jako Jestřábí kříd-lo po útěku z Colského průsmyku. Co měl dělat? Jestli znovu vy-jede ven, Talmanes a Nalesean ho budou určitě následovat s tolika muži, kolik jich dostanou do sedla, a budou čekat, že najde další bitvu. A on to nejspíš udělá. Právě z tohohle ho skutečně mrazilo. Jakkoliv to ne-rad přiznával, Aes Sedai měla pravdu. Bitvy ho při-tahovaly, nebo on je. Nikdo se nemohl snažit víc, aby se té na dru-hém břehu Alguenyi vyhnul. Dokonce i Talmanes to okomentoval. Jenže když podruhé opatrně uhýbal před jednou tlupou Andořanů, dostal muže na místo, kde neměli jinou možnost než bojovat s dru-hou. A pokaždé cítil, jak se mu v hlavě otáčejí kostky. Bylo to sko-ro jako varování, že teď je boj hned za kopcem.
Vždycky tu byla loď, nebo by mohla být, dole v přístavu vedle obilních sýpek. Bylo těžké dostat se do bitvy na lodi uprostřed ře-ky. Až na to, že Andořané drželi jeden břeh Alguenyi pod městem až do poloviny toku či dál. Podle toho, jaké měl štěstí, by loď ztroskotala na západní břehu přímo u místa, kde by tábořila aspoň polovina andor-ského vojska.
Takže mu zbývalo udělat to, co chtěl Rand. Jasně to viděl.
"Dobrý ráno, vznešený pane Weiramone i vy všichni vznešení pánové a paní. Jsem hráč, sedlák, a jsem tady, abych převzal vele-ní nad vaším zatraceným vojskem! Zatracený pán Drak Znovuzro-zený tady bude s náma, jakmile proklatě vyřídí jednu zatracenou malič-kost!"
Sebral z rohu oštěp s černým ratištěm a hodil ho přes celou míst-nost. Oštěp narazil na závěs na stěně - lovecký výjev - a kamen-nou stěnu za ním s hlasitým cvaknutím, pak dopadl na podlahu a lovci skončili úhledně rozříznutí vejpůl. Mat zaklel a rychle bě-žel oštěp zvednout. Na loket dlouhé čepeli meče nebyl jediný zub, ani vroube-ček. Ovšemže ne. Práce Aes Sedai.
Přejel prstem po krkavcích na čepeli. "Copak se práce Aes Se-dai nikdy nezbavím?"

"Co to bylo?" zeptala se ode dveří Melindhra.
Když opíral oštěp o stěnu, pohlédl na ni a pro změnu nemyslel na vlasy jako z předeného zlata nebo čistě modré oči nebo pevné tělo. Zdálo se, že snad každý Aiel dříve nebo později zašel k řece a mlčky na ni hleděl, na to množství vody na jednom místě, ale Melindhra tam chodila skoro každý den. "Našel už Kadere nějaký lodi?" Kadere by ne-plul do Tar Valonu v bárkách na přepravu obi-lí. "Formanovy vozy jsou pořád ještě tady. Nevím nic o... lodích." Neohrabaně vyslovila nezvyklé slovo. "Proč to chceš vědět?"
"Na chvíli odjíždím. Kvůli Randovi," dodal spěšně. Tvář měla příliš vyrovnanou. "Vzal bych tě s sebou, kdybych mohl, ale ty nebu-deš chtít opustit Děvy." Loď, nebo vlastní kůň? A kam? To by-la otáz-ka. Na rychlé říční lodi by do Tearu dorazil rychleji než na Okovi. Kdyby byl dost hloupý, aby se takhle rozhodl. Pokud se mohl rozhod-nout jinak.
Melindhra krátce stiskla rty. K jeho překvapení to však nebylo kvůli jeho odchodu. "Takže vklouzneš zpátky do stínu Randa al'Tho-ra. Sám sis získal velkou čest, mezi Aiely i mezi mokřiňany. Svoji čest, ne čest odraženou od Car'a'carna"
"On si může sebrat svoji čest a vzít ji do Caemlynu nebo Jámy smrti, co se mě tejče. Neboj se. Já si najdu spoustu cti. Napíšu ti o tom. Z Tearu." Tear? Randovi ani Aes Sedai by nikdy neunikl, kdyby se rozhodl takhle.
"On jde do Caemlynu?"
Mat potlačil škubnutí. Nic o tom neměl nikomu vyzradit. Ať už se o zbytku rozhodne jakkoliv, aspoň tohle mohl udělat. "Jenom jméno, co jsem vytáhl z kapsy. Asi kvůli těm Andořanům dole na jihu. Nevě-děl bych, kam jde -"
Nedostalo se mu žádného varování. Jednu chvíli tam prostě stá-la, a vzápětí měla nohu v jeho břiše, vyrazila mu tím dech a on se před-klonil. Oči mu vylézaly z důlků, snažil se udržet na nohou, narovnat se, myslet. Proč? Ona se otočila jako tanečnice, couvla a druhou no-hou ho z boku kopla do hlavy, čímž ho zahnala doza-du. Bez přestávky vyskočila přímo do vzduchu a vykopla, nohou v měkké botě ho tvrdě zasáhla do tváře.
Jakmile se mu zrak pročistil natolik, aby viděl, ležel na zádech přes půlku místnosti od ní. Cítil krev na tváři. Hlavu měl jakoby plnou vlny a místnost se kolébala. Tehdy viděl, jak ze svého váč-ku vytahuje nůž, štíhlou čepel o kousek delší než dlaň, lesknoucí se ve světle lamp. Rychlým pohybem si ovinula šufu kolem hlavy a přes tvář si zvedla černý závoj.
Omámeně se pohnul zcela pudově, bez přemýšlení. Z rukávu mu vyjela čepel a opustila jeho ruku, jako by letěla rosolem. Tepr-ve tehdy si uvědomil, co udělal, a zoufale natáhl ruku, snaže se nůž zase chytit. Mezi ňadry se jí objevil jílec. Klesla na kolena a zvrátila se doza-du.
Mat se s námahou zvedl a kymácel se na všech čtyřech. Nedoká-zal by se postavit, i kdyby na tom závisel celý jeho život, ale do-lezl k ní. Zoufale mumlal: "Proč? Proč?"
Strhl jí závoj z hlavy a ty jasně modré oči se na něj zaostřily. Do-konce se usmála. Na jílec se Mat nedíval. Na jílec svého nože. Věděl, kde je v těle srdce. "Proč, Melindhro?"
"Vždycky se mi líbily ty tvoje hezké oči," vydechla tak slabě, že musel napínat uši.
"Proč?"
"Některé přísahy jsou důležitější než ostatní, Mate Cauthone." Nůž s tenkou čepelí se náhle zvedl, poháněla ho její veškerá zbý-vající síla. Hrot mu přirazil visící lišší hlavu k hrudi. Stříbrný medailon ne-měl čepel zastavit, ale úhel byl právě dost špatný a něja-ká skrytá vada v oceli zlomila čepel těsně pod jílcem, právě když ji chytil za ruku. "Ty máš štěstí samotného Velikého pána."
"Proč?" chtěl vědět. "Světlo tě spal, proč?" Věděl, že odpověď už nedostane. Její ústa zůstala otevřená, jako by ještě mohla říci víc, ale oči už jí začínaly skelnatět.
Začal jí vytahovat závoj, aby jí zakryl tvář a ty otevřené oči, a pak nechal ruku spadnout. Zabil muže a trolloky, ale ženu nikdy. Ženu nikdy, až doteď. Ženy byly rády, když se jim zapletl do ži-vota. Nebylo to vychloubání. Ženy se na něho usmívaly. Dokonce i když je opouštěl, usmívaly se, jako by přivítaly, kdyby se někdy vrátil. Tohle bylo vlastně vše, co kdy od ženy chtěl. Úsměv, tane-ček, hubičku a to, aby na něj vzpomínala ráda.
Uvědomil si, že se mu myšlenky míchají. Vytrhl Melindhře jílec bez čepele z ruky - byl to nefrit zasazený

ve zlatě s vyloženými zlatý-mi včelami - a odhodil ho do mramorového krbu v naději, že se rozbi-je. Chtělo se mu křičet, výt. Já nezabíjím ženy! Já je líbám, ne...!
Musel myslet jasně. Proč? Ne proto, že odcházel, to určitě ne. Na to skoro nezareagovala. Kromě toho si myslela, že se honí za poctami. Tohle vždy schvalovala. Něco, co řekla, mu vrtalo hlavou a pak se to vrátilo, až ho z toho zamrazilo. Štěstí samotného Veli-kého pána. Sly-šel to jinak, mockrát. Temného štěstí. "Temná druž-ka." Otázka, nebo jistota? Přál si, aby mu tahle myšlenka usnadni-la to, co udělal. Ponese si její tvář do hrobu.
Tear. Řekl jí jenom to, že pojede do Tearu. Dýka. Zlaté včely v nefriru. Vsadil by se, že jich je devět, i když se nedíval. Devět zlatých včel na zeleném poli. Znak Illianu. Kde vládne Sammael. Mohl by se ho Sammael bát? Jak by o něm vůbec mohl Sammael vědět? Bylo to jen pár hodin, co o to Rand Mata požádal - nařídil mu - a on si ani sám nebyl jistý, co vlastně udělá. Třeba to Sam-mael nechtěl riskovat. Správně. Jeden ze Zaprodanců se bojí hrá-če, jakkoliv má hlavu nacpa-nou bitvami jiných mužů. To bylo po-někud směšné.
Všechno skončilo u tohohle. Dokázal by uvěřit, že Melindhra ne-byla temná družka, že se ho rozhodla zabít z pouhého rozmaru, že mezi nefritovým jílcem vyloženým zlatými včelami a jeho od-chodem do Tearu, kde měl vést vojsko proti Illianu, není žádnéspojení. Mohl by, kdyby byl blbý jako troky. Sám vždycky říkal, že je lepší zmýlit se a být moc opatrný. Jeden ze Zaprodanců si ho všiml. Teď už rozhodně nestál v Randově stínu.
Sklouzl po podlaze dál a seděl tam s bradou na kolenou a zády opřený o dveře, zíral na Melindhřinu tvář a snažil se vymyslet, co udě-lá. Když zaklepala služka s večeří, křikl na ni, ať jde pryč. Jíd-lo bylo to poslední, po čem toužil. Co udělá? Přál si, aby necítil, jak se mu v hlavě otáčejí kostky.

KAPITOLA DVANÁCTÁ

Možnosti

Rand odložil břitvu, otřel si poslední zbytky pěny z obličeje a za-čal si zavazovat tkanice u košile. Bylo časné ráno a hranatými arká-dami vedoucími na balkon jeho ložnice dovnitř pronikalo slu-neční světlo. Visely tu těžké zimní závěsy, ale byly podvázané, aby dovnitř mohl čerstvý vzduch. Až zabije Rahvina, bude u toho vy-padat slušně. Ta myšlenka uvolnila bublinu vzteku, která se vyno-řila na povrch. Potlačil ji. Bude vypadat slušně a klidně. Chladně. Žádné chyby.
Když se otočil od zrcadla ve zlatém rámu, seděla na své svinu-té žíněnce Aviendha, pod závěsem, na němž byly vidět hodně vy-soké zlaté věže. Nabídl jí, že nechá do ložnice donést další postel, ale ona tvrdila, že slamníky jsou na spaní příliš měkké. Napjatě ho pozorovala a v jedné ruce při tom držela

zapomenutou spodničku. Dával si pozor, aby se od holení neohlížel a dal jí tak čas se ob-léknout, ale ona na so-bě kromě bílých punčoch neměla ani nitku.
"Nezahanbila bych tě před ostatními," řekla náhle.
"Zahanbila mě? Co tím myslíš?"
Plavně se zvedla. Pleť měla v místě, kde se jí nedotýkalo slun-ce, překvapivě světlou, byla štíhlá a svalnatá, a přesto měla křivky a obli-ny, které ho pronásledovaly ve snech. Tohle bylo poprvé, kdy si dovo-lil na ni podívat přímo, když se takhle předváděla - jenže ona si to zřejmě neuvědomovala. Své velké modrozelené oči upí-rala přímo do jeho. "Nepožádala jsem Sulin, aby ten první den při-zvala Enailu, So-maru nebo Latelle. Nežádala jsem je, aby na tebedohlížely ani aby něco udělaly, kdybys byl zaváhal. To byla jenom jejich starost."
"Jen jsi mě nechala si myslet, že mě prostě odnesou pryč jako dí-tě, jestli jenom klopýtnu. Jemný rozdíl." Jeho suchý tón se od ní odrazil. "Díky tomu jsi byl opatrný, když jsi to potřeboval."
"Chápu," ucedil suše. "No, na každý pád ti děkuju, že jsi mi slíbi-la, že mě nezahanbíš."
Aviendha se usmála. "To jsem neřekla, Rande al'Thore. Řekla jsem, že to neudělám před ostatními. Když to bude potřeba, pro tvé vlastní dobro..." Usmála se ještě víc.
"Tím myslíš, že přijdeš takhle?" Podrážděně mávl rukou a tím gestem ji zahrnul od hlavy k patě.
Nikdy nedala najevo nejmenší rozpaky, že je před ním nahá - ani zdaleka ne - ale teď se na sebe podívala, pak na něj, jak se na ni dívá, a zrudla ve tváři. Náhle byla obklopená změtí tmavě hně-dé vlny a bí-lého algode. - Vletěla do šatů tak rychle, až si Rand málem pomyslel, že se do nich usměrnila. "Zařídil jsi všechno?" ozvalo se z hlubin šatů. "Mluvil jsi s moudrými? Včera v noci jsi přišel dost pozdě. Kdo ještě půjde s námi? Kolik jich můžeš vzít? Žádné mokřiňany, doufám. Ne-smíš jim věřit. Zvlášť ne zabijákům stromů. Opravdu nás dokážeš za hodinu dopravit do Caemlynu? Je to jako to, co jsem udělala v tu noc...? Chci říct, jak to provedeš? Nelíbí se mi, že se mám svěřit vě-cem, o kterých nic nevím a ne-můžu je pochopit."
"Všechno je zařízené, Aviendho." Proč tak blábolí? A odmítá se mu podívat do očí? Sešel se s Rhuarkem a ostatními náčelníky, kteří ještě setrvávali ve městě. Jeho plán se jim vážně moc nelíbil, ale viděli to v mezích ji'e'toh, a žádný si nemyslel, že má jinou možnost. Probra-li to rychle, odsouhlasili a pak převedli řeči na ji-né věci. Nemělo to vůbec nic společného se Zaprodancem, Illianem či bitvou. Bavili se o ženách, lovu, o tom, jestli se cairhienská režná dá srovnávat s oosquai nebo mokřiňanský tabák s tím, co roste v Pustině. Skoro na hodinu zapomněl na to, co ho čeká. Dou-fal, že se rhuideanské proroctví nějak mýlí, že tyhle muže nezničí. Přišly za ním moudré, v delegaci jich bylo přes padesát, poplašila je sama Aviendha a vedly je Amys, Melain a Bair. Nebo možná Sorilea. S moudrými se dalo těžko poznat, která velí. Nepřišly mu nic rozmlouvat - zase ji'e'toh - ale zajistit, že chápe, že jeho zá-vazky k Elain nepřevažují jeho závazky k Aielům, a držely ho ve sněmovní síni, dokud nebyly spokojené. Buď to, nebo by je byl musel odstrčit z cesty, aby se dostal ke dveřím. Když chtěly, byly tyhle ženské stejně dobré v tom, jak si nevšímaly křiku, jako to teď zvládala Egwain. "Zjistíme, kolik lidí unesu, až to zkusím. Jenom Aielové." S trochou štěstí se Meilan, Maringil a ostatní nedozvě-dí, že je pryč, dokud neodejde. Jestli má Věž v Cairhienu špehy, tak je tady mají možná i Zaprodanci, a jak mohl věřit, že tajemství zachovají lidé, kteří se nemohli ani dívat, jak vychází slunce, aby to nepoužili v té své daes dae'mar?
Když si oblékal červený, zlatem vyšívaný kabátec z jemného suk-na, dokonale vhodný pro královský palác ať už v Caemlynu ne-bo v Cairhienu - ta představa ho, jistým chmurným způsobem, po-bavila - tou dobou už byla Aviendha skoro oblečená. Randovi ne-bylo jasné, jak se dokáže do šatů tak rychle dostat, aby všechno padlo na své mís-to. "Když jsi byl včera v noci pryč, přišla jedna žena."
Světlo! Na Colavaere úplně zapomněl. "Co jsi udělala?"
Aviendha se zarazila, než si zavázala tkanice na šněrovačce, a po-hledem se mu snažila vyvrtat díru do hlavy, ale mluvila ne-dbale. "Vzala jsem ji zpátky do jejích komnat, kde jsme si chvíli povídaly. Už žádné další povětrnice zabijáků stromů ti na stanovou chlopeň škrábat nebudou, Rande al'Thore."
"K tomu jsem právě směřoval, Aviendho! Světlo, neublížilas jí moc? Nemůžeš tady pobíhat a mlátit urozené paní. Tihle lidé mi způ-sobují už tak dost potíží, než abys mi ty dělala další."
Aviendha si hlasitě odfrkla a vrátila se ke svým tkanicím. "Uro-zené paní! Žena je žena, Rande al'Thore. Pokud to není moudrá," do-plnila uvážlivě. "Tahle dneska ráno nesedí moc pevně, ale její modři-ny se

dají schovat, a když si tak den odpočine, tak bude moct opustit své komnaty. A zná teď podstatu věci. Řekla jsem jí, že jestli tě bude ještě někdy otravovat - jakkoliv - tak si s ní přijdu promluvit znovu. Mnohem důkladněji. Udělá, co řekneš, kdy to řekneš. Její příklad pou-čí ostatní. Zabijáci stromů ničemu jinému nerozumějí."

Rand si povzdechl. Nebyla to metoda, kterou by si sám vybral či mohl vybrat, ale mohla by opravdu fungovat. Nebo díky tomuteď bu-de Colavaere a ostatní mazanější. Aviendha si možná nedě-lala starosti kvůli tomu, že by někdo mohl podniknout něco proti ní - vlastně by se Rand moc divil, kdyby ji taková možnost vůbec napadla - ale žena, která byla hlavou mocného rodu, nebyla to sa-mé jako mladá šlechtična nižšího postavení. Ať už to bude mít na něj jakýkoliv vliv, Aviendha by mohla skončit v nějaké tmavé chodbě a dostat desetkrát tolik, kolik vyplatila Colavaere, pokud ne něco horšího. "Příště mě nech vyřídit záležitosti mým způso-bem. Já jsem Car'a'carn, nezapomínej."

"Máš na uchu pěnu na holení, Rande al'Thore."

Rand si něco zamumlal, sebral pruhovaný ručník a křikl: "Dá-le!" jak někdo zaklepal na dveře. Vstoupil Asmodean, na límci a na manžetách černého kabátce měl světlou krajku, pouzdro s harfou pověšené na zádech a meč u bo-ku. Podle toho, jak chladnou měl tvář, mohla být zima, ale v tmavých očích měl ostražitý výraz.

"Co chceš, Nataeli?" chtěl vědět Rand. "Včera večer jsem ti dal příkazy."

Asmodean si navlhčil rty a ohlédl se na Aviendhu, která se na něj mračila. "Moudré příkazy. Asi bych mohl zjistit něco, co by ti poskyt-lo výhodu, když zůstanu tady a budu dávat pozor, ale dnes ráno se mluví jen o tom, jak se v noci z komnat urozené paní Co-lavaere ozý-val výskot. Říká se, že tě rozzlobila, i když zřejmě ni-kdo neví jak. Díky téhle nejistotě všichni našlapují dost opatrně. Pochybuju, že příš-tích pár dní se někdo nadechne, aniž by neuva-žoval, jak to vezmeš." Aviendžina tvář byla obrazem nesnesitelné-ho uspokojení.

"Takže ty chceš jít se mnou?" řekl Rand tiše. "Chceš mi stát za zády, až budu čelit Rahvinovi?"

"Jaké je lepší místo pro barda pána Draka? Ale ještě lepší by by-lo stát před tvýma očima. Kde můžu dokázat svou věrnost. Nejsem sil-ný." Asmodean se zašklebil docela přirozeně na muže konající-ho při-znání, Rand však na okamžik ucítil, jak druhého muže plní saidín, cítil špínu, která Asmodeanovi zkřivila rty. Jen na chvíli, ale bylo to dost dlouho, aby ho posoudil. I kdyby teď Asmodean natáhl nejvíc, kolik mohl, měl by spoustu práce, aby se vyrovnal moudrým, které mohly usměrňovat. "Nejsem silný, ale třeba bych nějak mohl pomoct, aspoň trochu."

Rand si přál, aby viděl štít, který utkala Lanfear. Říkala, že se s časem vytratí, avšak Asmodean teď zřejmě nemohl usměrňovat o nic víc než ten první den, kdy se dostal Randovi do rukou. Tře-ba lhala, aby Asmodeanovi dala falešnou naději, aby Randa při-měla věřit, že ten muž zesílí natolik, aby ho mohl naučit víc, než kdy dokáže. To by se jí podobalo. Nebyl si jist, jestli to byla jeho myšlenka či Luise The-rina, ale byl si jist, že je to pravda.

Dlouhá odmlka Asmodeana přiměla znovu si olíznout rty. "Na jednom dvou dnech tady nezáleží. To už budeš zpátky nebo mrtvý. Dovol mi dokázat ti svou věrnost. Třeba budu moct něco udělat. Troš-ka váhy na tvé straně by mohla změnit rovnováhu." Znovu ho naplnil saidín, jen na chviličku. Rand cítil napětí, ale pořád to byl chabý pra-mínek. "Znáš moje možnosti. Držím se toho trsu trávy na okraji útesu a modlím se, aby ještě chviličku vydržel. Jestli ne-uspěješ, tak na tom budu hůř než mrtvý. Musím ti pomoct vyhrát a zůstat naživu." Náhle se díval na Aviendhu a zřejmě si uvědomil, že řekl až moc. Jeho smích zněl dutě. "Jak jinak mám skládat pís-ně o slávě pána Draka? Bard musí mít s čím pracovat."

Asmodea-na se horko nikdy nedotklo - je to trik mysli, tvrdil, ne jediné síly - ale teď se mu po čele koulely krůpěje potu.

Pod dohledem, nebo nechat tady? Třeba aby si běžel najít něja-kou skrýš, až začne uvažovat o tom, co se děje v Caemlynu. As-modean bude mužem, jakým je, dokud nezemře a znovu se ne-zrodí, a možná i potom. "Pod mým dohledem," řekl Rand tiše. "A jestli mě jenom napadne, že místo, kam ta trocha padá, se mi nelíbí..."

"Spoléhám se na milosrdenství pána Draka," zamumlal Asmode-an s úklonou. "Se svolením pána Draka počkám venku."

Když Asmodean odcházel, zpola skloněný couvaje, Rand se roz-hlédl po místnosti. Jeho meč ležel na

zlacené truhlicí u paty poste-le. Kolem pochvy a úlomku seanchanského oštěpu byl omotán opa-sek s přezkou s draky. Dneska se ocelí zabíjet nebude, aspoň ne z jeho stra-ny. Chvíli uvažoval o tom, že sklouzne do Tearu, aby si vzal zpátky Callandor, nebo dokonce do Rhuideanu pro to, co by-lo schováno tam. S jedním nebo druhým mohl Rahvina zničit dřív, než by ten zjistil, že tam je. S jedním či druhým mohl zničit celý Caemlyn. Mohl však věřit sám sobě? Tolik moci. Tolik jediné sí-ly. Saidín tam visel, těsně mimo dohled. Ta špína jako by byla jeho součástí. Těsně pod povrch pronikal vztek na Rahvina. Na se-be. Kdyby se uvolnil a on by držel jenom Callandor... Co by udě-lal? Byl by neporazitelný. S jedním či druhým by mohl sklouznout do samotného Shayol Ghulu a všechno to ukončit, ukončit to hned, tak nebo tak. Tak nebo tak. Ne. Nebyl v tom sám. Nemohl si do-volit nic jiného než vítězství.
"Svět mi sedí na ramenou," zamumlal si pro sebe. Náhle vyjekl a plácl si rukou na levou hýždi. Měl pocit, jako by ho tam píchla jehla, ale nepotřeboval, aby mu husí kůže na pažích prozrazovala, co se sta-lo. "Za co to bylo?" zavrčel na Aviendhu.
"Jenom jsem chtěla vidět, jestli je pán Drak pořád ještě z masa a krve jako my ostatní smrtelníci."
"Jsem," řekl jaksi hluše a zachytil saidín - všechna ta sladkost, všechna ta špína - jenom na tak dlouho, aby mohl docela krátce usměrnit.
Aviendze se rozšířily oči, ale netrhla sebou, jen se na něj podíva-la, jako by se nic nestalo. Přesto, když odcházeli předpokojem, zuřivě si mnula pozadí, když si myslela, že se dívá na druhou stra-nu. Zřejmě taky byla z obyčejného masa a krve. Ať shořím, myslel jsem si, že jsem ji naučil chovat se aspoň trochu slušně.
Otevřel dveře, vyšel ven a ztuhl s vyvalenýma očima. Mat se opí-ral o ten svůj podivný oštěp, se širokou krempu klobouku sta-ženou nízko, kousek od Asmodeana, ale to Randa nezarazilo. Ne-byly tu žád-né Děvy. Měl vědět, že se něco zvrtlo, když Asmodean vstoupil bez ohlášení. Aviendha se kolem ohromeně rozhlédla, ja-ko by čekala, že je najde za některým závěsem.
"Melindhra se mě včera v noci pokusila zabít," řekl Mat a Rand přestal myslet na Děvy. "Jednu chvíli jsme mluvili a vzápětí se mě snažila kopnout do hlavy."
Mat svůj příběh vypověděl krátkými větami. Dýka se zlatými vče-lami. Jeho závěry. Když vyprávěl, jak to zakončil - prosté, strohé "za-bil jsem ji" - zavřel oči a rychle je zase otevřel, jako by uviděl něco, co vůbec vidět nechtěl.
"Mrzí mě, že jsi to musel udělat," řekl Rand tiše a Mat jen za-chmuřeně pokrčil rameny.
"Lepší ona než já. Asi. Byla temná družka." Neříkal to, jako by v tom byl nějaký zvláštní rozdíl.
"Se Sammaelem to vyřídím. Hned jak budu připravený."
"A kolik jich pak zůstane."
"Tady Zaprodanci nejsou," štěkla Aviendha. "A ani Děvy oště-pu. Kde jsou? Co jsi to udělal, Rande al'Thore?"
"Já? Když jsem šel včera večer do postele, bylo jich tu dvacet, a od té doby jsem je neviděl."
"Třeba je to proto, že Mat..." začal Asmodean a zmlkl, když se na něj Mat podíval. Ústa měl stisknutá ve směsi bolesti a touhy do něče-ho praštit.
"Nebuďte hloupí," řekla Aviendha pevným hlasem. "Far Dareis Mai by za tohle nikdy toh proti Matu Cauthonovi nežádaly. Ona se ho pokusila zabít a on zabil ji. Dokonce ani její skoro-sestra by to neudě-lala, pokud nějakou měla. A nikdo by nežádal toh proti Randu al'Tho-rovi za to, co udělal někdo jiný, pokud by to nenařídil. Ty jsi něco udělal, Rande al'Thore, něco velkého a temného, jinak by tu byly."
"Já nic neudělal," řekl jí Rand ostře. "A nehodlám tu stát a probí-rat to. Jsi oblečený pro jízdu na jih, Mate?"
Mat strčil ruku do kapsy kabátce a něco nahmátl. Obvykle tam míval kostky a kalíšek. "Do Caemlynu. Už mě unavuje, jak se ke mně pořád snažej připlížit. Chci se pro změnu jednou připlížit k nim. Jen doufám, že dostanu zatracený poplácání po hlavě mís-to zatracený ky-tice," dodal s úšklebkem.
Rand se ho nezeptal, co tím myslí. Další ta'veren. Dva společ-ně by možná mohli změnit šance. Nedalo se říci jak, dokonce ani jestli, ale... "Zdá se, že spolu zůstaneme ještě chvíli." Mat vypadal spíš ode-vzdaně než co jiného.
Než došli do goblény lemované chodby, připojily se k nim Moi-rain a Egwain, plující spolu, jako by je

tento den nečekalo nic víc než procházka v zahradách. Egwain, s chladnýma očima a klidná, s prste-nem s Velkým hadem na prstě, skutečně mohla být Aes Sedai i přes ty ajelské šaty, loktuši a složený šátek kolem hlavy, za-tímco Moirain... Zlaté nitky, jimiž bylo Moirainino roucho z miho-tavého modrého hedvábí lehounce protkané, zachycovaly světlo. Malý modrý kamínek na jejím čele, visící na zlatém řetízku upev-něném ve zvlněných tma-vých vlasech, zářil stejně jasně jako vel-ké, ve zlatě zasazené safíry, které měla kolem krku. Těžko to bylo odění vhodné pro to, co měli v plánu, ale Rand ve svém červeném kabátci mohl těžko něco namítat.

Třeba to bylo tím, že se ocitla tady, kde kdysi rod Damodredů se-děl na Slunečním trůně, ale Moirain se nesla mnohem královštěji, než se Rand pamatoval. Dokonce ani přítomnost "Jasina Nataela" nemohla svou nečekaností pokazit tu královskou vážnost, ale na Mata se Aes Sedai kupodivu hřejivě usmála. "Tak ty chceš jít taky, Mate. Naučil ses důvěřovat vzoru. Nemarníš život pokusy změnit, co změnit nelze." Podle toho, jak se Mat tvářil, možná zva-žoval, že změní názor a ode-jde, ale ona se již beze stopy nejistoty obrátila k Randovi. "Tyhle jsou pro tebe, Rande."

"Další dopisy?" řekl. Na jednom bylo jeho jméno elegantní ru-kou, kterou okamžitě poznal. "Od tebe, Moirain?" Na tom druhém bylo jméno Toma Merrilina. Dopisy byly zapečetěné modrým vos-kem a zjevně jejím prstenem s Velkým hadem, neboť ve vosku byl otištěn obraz hada požírajícího vlastní ocas.

"Proč mi píšeš dopis? A s pečetí? Nikdy ses mi nebála říct, cokoliv tě napadlo, přímo do očí. A kdybych na to snad někdy zapomněl, tak mi Aviendha po-řád připomí-ná, že jsem jenom z masa a krve."

"Změnil ses z chlapce, kterého jsem poprvé spatřila v hostin-ci U Vinného střiku." Její hlas zněl jako malé stříbrné zvonečky. "Vůbec nejsi takový jako tenkrát. Doufám, že jsi se již změnil až dost."

Egwain cosi tiše zabručela. Rand měl dojem, že to bylo: "Já dou-fám, že tolik se zas nezměnil." Mračila se na dopisy, jako by přemíta-la, co v nich je. Stejně tak Aviendha.

Moirain pokračovala veseleji, dokonce rázněji. "Pečetě zajišťu-jí soukromí. Tento obsahuje věci, které bych chtěla, aby sis pro-myslel. Ne teď, až budeš mít na přemýšlení čas. A co se dopisu pro Toma týče, neznám bezpečnější ruce než tvoje, do nichž bych ho mohla svě-řit. Dej mu ho, až ho znovu uvidíš. A teď, v přístavu je něco, nač se musíš podívat."

"V přístavu?" opáčil Rand. "Moirain, zrovna dneska ráno ne-mám čas na -"

Ale ona už kráčela chodbou, jako by si byla jistá, že ji bude ná-sledovat. "Nechala jsem připravit koně. Dokonce i jednoho pro te-be, Mate, čistě pro případ." Egwain zaváhala jen chvilku, než se vydala za ní. Rand otevřel ústa, aby Moirain zavolal zpátky. Přísahala, že ho poslechne. Ať už mu chtěla ukázat cokoliv, podívá se na to jindy.

"Copak může hodinka vadit?" zamumlal Mat. Možná to znovu zvažoval.

"Nemuselo by být špatné, kdyby tě ráno uviděli," pronesl Asmo-dean. "Rahvin se o tom možná dozví ve chvíli, kdy se to stane. Jestli má nějaké podezření - jestli má nějaké špehy, kteří třeba po-slouchají u klíčových dírek - tak by je to mohlo pro dnešek uklid-nit."

Rand se podíval na Aviendhu. "Ty taky radíš odklad?"

"Radím, abys poslouchal Moirain Sedai. Jenom hlupák neposlou-chá Aes Sedai."

"Co by mohlo být v přístavu důležitějšího než Rahvin?" zavrčel a pak potřásl hlavou. Ve Dvouříčí existovalo rčení, tedy ne že by ho někdo říkal v doslechu nějaké ženy. "Stvořitel stvořil ženy pro potě-chu oka a pro ustaranou mysl." Na Aes Sedai se obojí roz-hodně doko-nale hodilo. "Jedna hodina."

* * *

Slunce ještě nebylo dost vysoko, aby se dlouhý stín městských hradeb stáhl z kamenného nábřeží, na němž byly seřazeny Kadereho vozy, ale forman si přesto otíral obličej velkým kapesníkem. Z horka se potil jen částečně. Do řeky se po obou stranách řady mol táhly vel-ké šedé vlnolamy, díky nimž vypadalo nábřeží jako zešeřelá krabice, v níž uvízl. Nebylo tu nic, jen široké bárky na zr-ní, s kulatým kýlem, které tu kotvily, a další byly zakotvené v ře-ce, kde čekaly, až na ně přijde řada s vykládáním. Napadlo ho, že na jednu proklouzne, až při-razí k molu, ale to by znamenalo opus-tit většinu toho, co mu ještě pat-řilo. A přesto, kdyby si myslel, že ho pomalá plavba po řece dostane někam jinam než ke smrti, tak by to byl udělal. Lanfear se mu ve snech nevrátila, ale měl na pr-sou spáleniny, aby mu připomínaly její rozkazy. Z pouhého po-myšlení na to, že by neposlechl jednu z Vyvo-lených, se zachvěl, i když se

mu po tvářích řinul pot.
Kdyby jenom věděl, komu může věřit. Tedy do takové míry, do jaké bylo možné věřit kolegovi temnému druhovi. Poslední z je-ho vozků, který složil přísahy, zmizel přede dvěma dny, nejspíš na jedné z těch bárek na zrní. Pořád ještě nevěděl, která Aielanka mu tenkrát podstrčila tu noticku pod dveře vozu - "Nejsi sám mezi cizinci. Byla zvolena cesta." - i když ho několik možností napadlo. V přístavu bylo stejně tolik Aielů jako dělníků, a všichni civěli na řeku. Pár těch tváří vídal častěji, než mu připadalo rozumné, a ně-kteří se na něj zamyšleně podívali. To udělalo i pár Cairhieňanů i jeden tairenský pán. Což samo o sobě nic neznamenalo, ale po-kud by našel pár mužů, kteří by s ním navázali spolupráci...
V jedné bráně se objevil oddíl na koních, Moirain a Rand al'Thor jeli v čele spolu se strážcem Aes Sedai, jak se tak proplétali mezi po-vozy odvážejícími pytle s obilím. S nimi se blížila vlna já-sotu.
"Všechna sláva pánu Drakovi!" a "Ať žije pán Drak!" a občas i "Sláva pánu Matrimovi! Sláva Rudé ruce!"
Pro jednou Aes Sedai zabočila ke konci řady povozů, aniž by se na Kadereho vůbec podívala. Byl tomu rád. I kdyby nebyla Aes Sedai, i kdyby se na něj nedívala, jako by ho znala až do hlubin je-ho černé duše, tak by se raději vůbec nedíval na některé věci, kte-rými mu napl-nila povozy. Včera večer ho donutila sundat pruho-vanou plachtu z toho podivně zakřiveného krevelového dveřního rámu na voze stojí-cím hned za jeho. Zřejmě jí působilo zvrácenou radost, když ho nutila pomáhat jí s tím, co chtěla studovat. Byl by tu věc hned zakryl, kdyby se dokázal přinutit přiblížit se k ní, ne-bo to mohl nařídit některému ze svých vozků. Žádný z těch, co měl teď, neviděl, jak jím zpola propadl Herid v Rhuideanu a do půli tě-la zmizel - Herid byl první, kdo utekl, jakmile vyjeli z průsmyku Jangai. Ten chlap neměl od doby, co ho strážce vytáhl zpátky, ně-jak v pořádku hlavu - ale mohli tu věc vidět, všimli by si, že nemá rohy zcela pravé a že se nedá sledovat bez mrk-nutí a bez toho, aby se člověku zatočila hlava.
Kadere si prvních tří jezdců nevšímal stejně, jako si Aes Sedai nevšímala jeho, a stejně tak Mata Cauthona. Ten muž nosil jeho klo-bouk. Nikdy si nedokázal najít náhradu. Ta aielská holka, Aviendha, jela v sedle za mladou Aes Sedai a obě měly suknice vyhr-nuté, takže jim byly vidět nohy. Jestli potřeboval nějak potvrdit, že ta Aielanka spí s Randem al'Thorem, stačilo si všimnout, jak se na něj dívá. Žena, která si vezme muže do postele, se na něho pak vždycky dívá s tím vlastnickým leskem v očích.
Důležitější bylo, že s nimi jel Natael. Tohle bylo poprvé, co se k němu Kadere do-stal tak blízko poté, co překročili Páteř světa. Natael, jenž měl vysoké postavení mezi tem-nými druhy. Kdyby se dostal přes Děvy až k Nataelovi...
Náhle Kadere zamrkal. Kde jsou Děvy? Al'Thor měl vždycky ja-ko doprovod fůru těch ženských s oštěpy. Forman se zamračil, když si uvědomil, že mezi Aiely na nábřeží ani na molech není je-diná Děva.
"Copak se nepřivítáš se starou přítelkyní, Hadnane?"
Při zvuku toho melodického hlasu se Kadere prudce otočil a při pohledu na obličej s ostrým nosem a tmavýma očima téměř skry-týma v záhybech tuku mu spadla brada. "Keille?" - Tohle neby-lo možné. V Pustině nikdo sám nepřežil, kromě Aielů. Musela být mrtvá. Ale tady stála, přes mohutné tělo se jí napínalo bílé hedvá-bí a z tmavých kudrn jí trčely slonovinové hřebeny.
S lehkým úsměvem na rtech se otočila s půvabem, který ho u žen-ské tak velké stále překvapoval, a lehce vyšplhala po schůd-cích do jeho vozu.
Forman chvíli váhal, ale pak si pospíšil za ní. Byl by mnohem ra-ději, kdyby Keille Shaogi skutečně zemřela v Pustině - ta žen-ská byla panovačná a protivná, rozhodně by si neměla myslet, že dostane třebas jen grošík z toho, co se mu podařilo zachránit - ale stála mezi temnými druhy stejně vysoko jako Jasin Natael. Třeba mu odpoví na pár otá-zek. Alespoň bude mít nějakého pomocní-ka. Přinejhorším někoho, na koho bude možné svalit vinu. Moc šla s tím, kdo stál vysoko, ale stej-ně tak vina za selhání podřízených. Kadere sám nejednou předhodil své nadřízené těm, kteří stáli ješ-tě výš, aby se kryl.
Opatrně zavřel dveře, obrátil se - a byl by zaječel, kdyby neměl hrdlo příliš stažené, aby z něj dostal nějaký zvuk.
Žena, která tam stála, na sobě sice měla bílé hedvábí, ale neby-la tlustá. Byla to ta nejkrásnější žena, jakou kdy viděl, oči měla ja-ko temné, nekonečně hluboké horské tůně, útlý pás měla obtoče-ný sple-teným stříbrným páskem a v lesklých černých vlasech měla stříbrné půlměsíce. Její tvář znal Kadere ze svých snů.

Když dopadl koleny na zem, dokázal se zase nadechnout. "Ve-liká paní," zachraptěl, "jak ti můžu posloužit?"
Lanfear se mohla dívat na brouka, kterého se možná rozhodne střevíčkem zašlápnout, nebo taky ne. "Tím, že ukážeš, že poslou-cháš mé rozkazy. Měla jsem hodně práce, abych mohla sledovat Randa al'Thora sama. Pověz mi, co udělal, kromě toho, že dobyl Cairhien, a co má v plánu dál."
"To je těžké, veliká paní. Takový, jako jsem já, se nedostane do blízkosti někoho, jako je on." Brouk, říkaly ty chladné oči, které-mu je dovoleno žít jen tak dlouho, dokud je užitečný. Kadere zou-fale pátral v paměti po všem, co viděl, slyšel či si představoval. "Posílá Aiely na jih v celých houfech, veliká paní, i když nevím proč. Tairenové a Cai-rhieňani si toho zřejmě nevšímají, ale ne-myslím, že poznají jednoho Aiela od druhého." On ostatně taky ne. Neodvažoval by se jí zalhat, ale kdyby si myslela, že je užiteč-nější, než ve skutečnosti je... "Založil nějakou školu v jednom pa-láci ve městě, který patřil rodu, ze kterýho nikdo nepřežil..." Zprvu se nedalo poznat, jestli se jí líbí, co slyší, ale jak pokračoval, tvář jí začínala temnět.
* * *
"Tak co chceš, abych viděl, Moirain?" zeptal se Rand netrpě-livě, když uvazoval Jeade'enovy otěže ke kolu posledního vozu v řadě.
Aes Sedai stála na špičkách a nahlížela přes postranici vozu na dva košíky, které mu připadaly povědomé. Pokud se nemýlil, tak v nich byly dva zámky z cuendillaru, zabalené pro ochranu ve vl-ně, když teď nebyly nerozbitné. Rand tu silně cítil špínu Temného. Skoro jako by vycházela z košíků, slabá nakažlivina, jako něco, co hnije ně-kde vskrytu.
"Bude to tu bezpečné," zamumlala Moirain. Půvabně si zvedla suknice a vyrazila podél řady vozů. Lan se jí držel za patami, zpo-la zkrocený vlk, na zádech mu visel plášť, samé zneklidňující vln-ky ba-rev a nicoty.
Rand se zlostně zamračil. "Řekla ti, co to je, Egwain?"
"Jenom že ti musí něco ukázat. Že sem stejně musíš přijít."
"Musíš Aes Sedai důvěřovat," řekla Aviendha skoro stejně vy-rovnaně, ale s náznakem pochyb. Mat si odfrkl.
"No, teď to chci zjistit. Nataeli, zajdi říct Baelovi, že za ním při-jdu v -"
Na druhém konci řady vybuchl bok Kadereho vozu a třísky zasy-paly Aiely i měšťany. Rand věděl. Nepotřeboval husí kůži, aby to po-znal. Vyrazil k vozu za Moirain a Lanem. Čas jako by se zpo-malil, všechno se stalo najednou, jako by se vzduch změnil v rosol lpící na každém okamžiku.
Lanfear vyšla do ohromeného ticha, které narušovalo jenom sla-bé sténání a křik zraněných, z ruky jí viselo cosi bezvládného, ble-dého a potřísněného krví a táhlo se to za ní, jak sestupovala po neviditelných schůdcích. Tvář měla jako masku vyřezanou ze slo-noviny. "Řekl mi to, Luisi Therine," málem vřískala a potom vy-hodila tu bledou věc do vzduchu. Něco ji zachytilo a na okamžik nafouklo v zakrvácenou průsvitnou sochu Hadnana Kadereho, kte-rému stáhli kůži z těla celou. Postava splaskla a spadla, zatímco Lanfearin hlas stoupl v jekot. "Nechals další ženu, aby na tebe sáh-la! Zase!"
Čas vázl, všechno se dělo najednou.
Než Lanfear sestoupila na kamenné nábřeží, Moirain si zvedla suknice ještě výš a rozběhla se rovnou k ní. Jakkoliv byla rychlá, Lan byl rychlejší, a nevšímal si jejího křiku "Ne, Lane!" Zvedl meč a dlouhé nohy ho dostaly daleko před ni, měňavý plášť za ním povlával, jak zaútočil. Náhle jako by strážce naběhl na neviditel-nou kamennou zeď, odrazil se dozadu a snažil se jít zase dopředu. Jeden krok, a jako by ho obrovská ruka odhodila stranou, proletěl vzduchem pět sáhů a narazil na kameny.
Ještě když byl ve vzduchu, s Moirain to trhlo dopředu, nohy jí klouzaly po dláždění, až byla těsně před Lanfear. Byla to jen chvilič-ka. Zaprodankyně se na ni podívala, jako by se divila, co se jí to při-pletlo do cesty, pak to Moirain odhodilo stranou tak tvrdě, že se kutá-lela pořád dál, až zmizela pod jedním vozem.
Na nábřeží vypukl chaos. Byla to jen chvilka, co Kadereho vůz vybuchl, ale jenom slepec by nepoznal, že ta žena v bílém vládne je-dinou silou. Na všech molech se muži oháněli sekerami a přetí-nali lana, aby uvolnili bárky, jež jejich posádky zoufale odrážely směrem k otevřené vodě a útěku. Přístavní dělníci, do pasu nazí, a tmavě odění měšťané se snažili naskákat na palubu. Na druhé straně se hemžili muži i ženy a

křičeli, jak se snažili dostat bránou do města. A mezi nimi si postavy v cadin'sorech halily tváře a hna-ly se na Lanfear s oštěpy, noži i holýma rukama. Nebylo pochyb o tom, že ona je zdro-jem útoku, nebylo pochyb, že bojuje s jedi-nou silou. Aielové se přesto hnali do tance oštěpů.Převalily se přes ně vlny ohně. Ty, kteří postupovali dál s hoří-cími šaty, proklály ohnivé šípy. Nebylo to tak, že by s nimi Lanfear bojovala, dokonce jim ani nevěnovala skutečnou pozornost. Bylo to, jako kdyby odháněla komáry či kousalky. Ti, kteří prcha-li, hořeli stejně jako ti, kteří se snažili bojovat. Vykročila k Randovi, jako by nic jiného neexistovalo.

Jen pár okamžiků.

Tři kroky udělala, když Rand popadl mužskou polovici pravého zdroje, roztavenou ocel a ocel třištící mráz, sladký med a hroma-du odpadků. Hluboko v prázdnotě byl boj o přežití vzdálený, bitva probí-hající před ním jen o málo důležitější. Když Moirain zmizela pod vo-zem, Rand usměrnil, vytáhl žár z Lanfeařiných ohňů a po-nořil ho do řeky. Plameny, které před chvíli obklopovaly lidské po-stavy, zmizely. V té samé chvíli spletl znovu prameny a objevila se mlžně šedá oválná kopule, která obklopila jej, Lanfear a většinu vozů. Byla to skoro prů-svitná stěna, jež odřízla všechny, kteří již nebyli uvnitř. Ve chvíli, kdy tkanivo zavazoval, si nebyl jist, co to je nebo odkud se to vzalo - asi nějaká vzpomínka Luise Therina - ale Lanfeařiny ohně na ni zaútočily a zastavily se. Rand nejasně vi-děl lidi venku, příliš mnoho se jích sví-jelo a zmítalo - sebral pla-meny, ale ne spálené maso. Ten zápach stále ještě visel ve vzduchu - ale teď už se nespálí nikdo, kdo již nebyl zra-něn. Uvnitř rovněž ležela těla, hromádky ohořelých oděvů - některé se slabě hýbaly a sténaly. Jí na tom nezáleželo. Plameny, jež usměrnila, zhasly. Ko-máři byli zahnáni. Ani se na ně nepodívala.

Okamžiky. V pustině prázdnoty mu byla zima, a pokud cítil lí-tost za mrtvé, umírající a zjizvené, ten pocit byl tak vzdálený, ja-ko by ani neexistoval. Byl zima sama. Prázdnota sama. Plnil ho jen zuřící sai-dín. Pohyb na všech stranách. Aviendha a Egwain, s očima upřený-ma na Lanfear. Hodlal je obě z toho vynechat. Musely přiběhnout s ním. Mat a Asmodean, venku. Stěna končila před několika po-sledními vo-zy. V ledovém klidu usměrnil vzduch, aby Lanfear chy-til. Egwain a Aviendha by ji mohly odstínit, kdyby ji na chvíli za-bavil.

Něco jeho vlákna přeřízlo. Vrátila zpět tak prudce, že zachrčel.

"Jedna z nich?" zaprskala Lanfear. "Která je Aviendha?" Eg-wain zvrátila hlavu dozadu a zavyla, oči jí vylézaly z důlků, z úst jí vyletěla bolest celého světa. "Která?" Aviendha se zvedla na špičky, otřásla se, a její vytí následovalo Egwainino, jak stoupaly stále výš.

Náhle tu v prázdnotě byla jakási jistá myšlenka. Duch spletený takhle, s ohněm a zemí. Tam. Rand cítil, jak se něco přerušilo, ně-co, co neviděl, a Egwain se zhroutila v nehybnou hromádku. Avi-endha dopadla na všechny čtyři, hlavu měla skloněnou a kymáce-la se.

Lanfear se zapotácela, očima zalétla od obou žen k němu, tma-vé tůně černého ohně. "Ty jsi můj, Luisi Therine! Můj!"

"Ne." Randovi jeho vlastní hlas připadal, jako by přicházel mí-li dlouhým tunelem. Odveď její pozornost od děvčat. Vykročil do-předu a neohlížel se. "Nikdy jsem ti nepatřil, Mierin. Vždy budu patřit Ilie-ně." Prázdnota se zachvěla smutkem a ztrátou. A zoufal-stvím, jak bo-joval s něčím kromě spalujícího saidínu. Na chvíli tu visel v rovnová-ze. Já jsem Rand al'Thor. A: Ilieno, vždycky a na-vždy mé srdce. Ba-lancoval teď na ostří břitvy. Jsem Rand al'Thor! Další myšlenky se snažily dostat na povrch, hotová fontána, Iliena, Mierin, to, co mohl podniknout, aby ji porazil. Potlačil je, do-konce i tu poslední. Kdyby skončil na špatné straně... Jsem Rand al'Thor! "Jmenuješ se Lanfear, a já raději zemřu, než bych milo-val jednu ze Zaprodanců."

Něco, co snad mohlo být utrpení, jí přeletělo přes tvář, ale vzá-pětí to zase byla mramorová maska. "Když nebudeš můj," řekla chladně, "tak jsi mrtvý."

Bolest v prsou, jako by mu mělo vybuchnout srdce, v hlavě, ja-ko by se mu do mozku zarážely doběla rozžhavené hřebíky, bolest tak silná, že se mu uvnitř prázdnoty chtělo křičet. Byla tu smrt a on to věděl. Zoufale - dokonce i v prázdnotě, která se chvěla a smrš-ťovala se, zoufale - spletl ducha, oheň a vodu a divoce se ohnal. Srdce už mu netlouklo. Prsty temné bolesti drtily prázdnotu. Přes oči se mu snášel šedý závoj. Cítil, jak jeho tkanivo trhaně prořezá-vá její. Nadechnutí mu spálilo prázdné plíce, srdce se mu s trhnu-tím znovu rozbušilo. Znovu viděl, před očima mu tančily stříbrné a černé tečky, a Lanfear s

kamenným výrazem ještě stále chytala rovnováhu, jak se její prameny srazily. Bolest v hlavě a v prsou by-la jako po zranění, ale prázdnota zpevněla a tělesná bolest byla vzdálená.
Ještě že byla vzdálená, protože on neměl čas se vzpamatovat. Při-nutil se pohnout, udeřil na ni vzduchem, palicí, která ji měla srazit do bezvědomí. Ona tkanivo přeřízla a on udeřil znovu, zno-vu a zas, po-každé, když prořízla jeho poslední tkanivo, zuřivý déšť ran, které ona nějak viděla a bránila se jim, a stále se přibližoval. Kdyby ji dokázal zabavit ještě na chvilku, kdyby jí jedna z těch ne-viditelných palic při-stála na hlavě, kdyby se dokázal dostat dost blízko, aby ji mohl praštit pěstí... V bezvědomí by byla stejně bez-mocná jako všichni ostatní.
Náhle si zřejmě uvědomila, co dělá. Stále odrážejíc jeho rány stejně snadno, jako by jednu každou viděla, odtančila dozadu, až se rameny dotýkala vozu za sebou. A usmála se jako samotné srd-ce zi-my. "Zemřeš pomalu a budeš mě prosit, abych ti dovolila mě milovat, než zemřeš," prohlásila.
Tentokrát neudeřila přímo na něj. Napadla jeho propojení se sai-dínem.
Prázdnotou se při tom prvním, jako nůž ostrém doteku, rozezvo-nila panika jako gong, síla se zmenšovala, jak nůž pronikal stá-le hlou-běji mezi něj a pravý zdroj. S duchem, ohněm a zemí ťal po její čepeli. Věděl, kde ji hledat. Věděl, kde jeho propojení je, cítil ten první zářez. Její zkusmý štít zmizel, znovu se objevil, vrátil se tak rychle, jak rych-le ho dokázal přetnout, ale pokaždé s tím chvil-kovým úbytkem saidí-nu, chvilkou, v níž téměř selhal, takže jeho protiútok jen tak tak stačil na to, aby překazil její útok. Zvládnout dvě tkaniva naráz by nemělo být tak těžké - dokázal toho zvládnout desetkrát víc - ale ne když jed-no tvořilo zoufalou obranu proti ně-čemu, co nepoznal, dokud to neby-lo zde, dokud nebylo téměř pří-liš pozdě. Ne, když se mu uvnitř prázd-noty neustále snažily vyno-řit myšlenky jiného muže a snažily se mu radit, jak ji má porazit. Kdyby poslechl, mohl by to být Luis Therin Telamon, kdo by ode-šel, s Randem al'Thorem jen jako hlasem, který se mu občas vy-noří v hlavě, pokud vůbec.
"Donutím obě ty běhny se dívat, jak prosíš," řekla Lanfear. "Ale mám je nechat se dívat, jak umřeš ty první, nebo obráceně?" Kdy se vyšplhala na otevřený vůz? Musel se na ni dívat, hlídat každý náznak, že začíná být unavená, že její soustředění povoluje. Byla to marná naděje. Stojíc vedle pokřiveného dveřního rámu - ter'angrialu - shlíže-la na něj dolů jako královna hodlající vynést rozsudek, a přesto měla času nazbyt na mrazivé úsměvy, které čas od času vrhala na náramek z tmavé slonoviny, který neustále obra-cela v prstech. "Co tě raní víc, Luisi Therine? Chci tě ranit. Chci, abys poznal bolest, jakou žádný muž ještě nepoznal!"
Čím silnější proudění ho spojí se zdrojem, tím těžší bude ho pře-říznout. Sevřel ruku v kapse kabátce a tlustý kamenný mužík s me-čem se mu bolestivě vtiskl do volavkou poznačené dlaně. Natáhl ze saidínu tolik, kolik zvládl, až se špína vznášela v prázdnotě spo-lu s ním jako špinavý déšť.
"Bolest, Luisi Therine."
A byla tu bolest, svět pohltila agónie. Tentokrát ne v srdci či hla-vě, ale všude, každičká část jeho těla, do prázdnoty se zabodávaly rozpálené jehličky. Měl skoro dojem, že při každém bodnutí slyší du-šené syčení, a každé šlo hlouběji než to předchozí. Její pokusy ho od-stínit nezpomalily. Přicházely rychlejší a silnější. Nedokázal uvěřit, že je tak silná. Lnul k prázdnotě, ke žhavému, mrazivému saidínu, a di-voce se bránil. Mohl to skončit, vyřídit ji. Mohl při-volat blesk či ji obalit ohněm, který sama použila k zabíjení.
Bolestí prolétly obrazy. Žena v tmavém kupeckém odění, pada-jící z koně, ohnivě rudý světelný meč v jeho rukou. Přišla ho zabít s tlupou dalších temných druhů. Matovy sklíčené oči. Zabil jsem ji. Zla-tovlasá žena ležící v pobořené chodbě, kde se, jak se zdálo, roztavily a stekly samotné stěny. Ilieno, odpusť mi! Byl to výkřik zoufalství.
Mohl to skoncovat. Jenže to nedokázal. Zemře tu, s ním možná zemře svět, ale on se nedokázal přinutit zabít další ženu. Nějak mu to přišlo jako ten nejlepší vtip, co kdy svět viděl.
* * *
Moirain si setřela krev ze rtů, vylezla zpod oje vozu a postavila se na nejisté nohy. V uších jí zněl mužský smích. Proti své vůli sto-čila zrak, pátrajíc po Lanovi, a našla ho ležet skoro u mlžně šedé stěny kupole sahající vysoko do vzduchu. Třásl se, snad se snažil najít sílu vstát, snad umíral. Přinutila se zapomenout na něj. Toli-krát jí zachrá-nil život, že podle práva by mu měla patřit, ale ona už dávno zařídila, co se dalo, aby svou osamělou válku proti Stínu přežil. Teď musel žít, nebo zemřít s ní.
Byl to Randův smích, jak tu tak klečel na kamenném nábřeží. Smál se a po tvářích se mu řinuly slzy.

Obličej měl zkroucený ja-ko člověk u výslechu. Moirain zamrazilo. Jestli ho zachvátilo ší-lenství, tak s tím nemohla nic dělat. Mohla udělat jen to, co zvlád-la. Co muse-la udělat.
Pohled na Lanfear ji zasáhl jako úder. Nebylo to překvapení, ale šok, že vidí něco, co se jí od Rhuideanu tak často objevovalo ve snech. Lanfear stojící na voze, zářící díky saidaru jako slunce, le-movaná pokrouceným krevelovým ter'angrialem, hledící dolů na Randa, s nemilosrdným úsměvem na rtech. V rukou obracela ná-ramek. An-grial. Pokud Rand neměl vlastní angrial, s tímhle by ho měla být schopná rozdrtit. Buď ho měl, nebo si s ním Lanfear po-hrávala. Na tom však nezáleželo. Moirain se ten kroužek vyřezaný z věkem ztmavlé slonoviny vůbec nelíbil. Na první pohled vypa-dal jako akrobat prohnutý dozadu, držící se za kotníky. Při bližším pohledu se však ukázalo, že má zápěstí a kotníky připoutané k so-bě. To se jí nelí-bilo, jenže ona ho vynesla z Rhuideanu. Včera vy-ndala náramek z vaku nejrůznějšího haraburdí a nechala ho ležet u paty dveřního rámu.
Moirain byla štíhlá, malá žena. Pod její váhou se vůz ani neza-chvěl, když se vytáhla nahoru. Trhla sebou, když se jí šaty zachy-tily za třísku a natrhly se, ale Lanfear se neohlédla. Ta žena zvlád-la kaž-dou hrozbu kromě Randa. On byl jedinou částí světa, kterou teď vůbec brala na vědomí.
Moirain potlačila maličkou bublinku naděje - takový přepych si nemohla dovolit - na chvilku se narovnala na oji, pak popadla pra-vý zdroj a skočila po Lanfear. Zaprodankyně byla varována jen chviličku předtím, dost na to, aby se otočila, než ji Moirain udeři-la a sebrala jí náramek. Tváří v tvář se zřítily do dveří ter'angria-lu. Bílé světlo vše pohltilo.

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

Mizející slova

V hloubi smršťující se prázdnoty Rand viděl, jak Moirain vysko-čila zdánlivě odnikud a popadla Lanfear. Útoky na něho usta-ly, když se obě ženy zřítily rámem ter'angrialu v záblesku bílého světla, které však hned nezhaslo. - Světlo vyplnilo lehce pokřivený krevelový ob-délník, jako by se snažilo protéci skrz a narazilo na nějakou neviditel-nou přehradu. Kolem ter'angrialu poletovaly bí-lé a modré blesky, které byly stále divočejší. Vzduch drsně pras-kal.
Rand se vyškrábal na nohy. Bolest zcela nezmizela, ale tlak ano, a přinášel tak příslib, že bolest nakonec odejde rovněž. Nedokázal od-trhnout oči od ter'angrialu. Moirain. Její jméno mu stále viselo v hla-vě, klouzalo přes prázdnotu.
Vedle něj se vymrštil Lan, upíraje oči na vůz, a předkláněl se, ja-ko by mu jen pohyb kupředu mohl zabránit v pádu.
Rand se chvíli nezmohl na nic, dokázal jen stát. Usměrnil a chy-til strážce prameny vzduchu. "Ne... Nemůžeš nic udělat, Lane. Ne-můžeš jít za ní."

"Já vím," řekl Lan beznadějně. Polapen uprostřed kroku se ne-vzpíral, jen zíral na ter'angrial, který spolkl Moirain. "Světlo mi dej mír, já vím."
Vůz sám teď chytil plamenem. Rand se snažil oheň udusit, ale jakmile natáhl žár z jednoho zdroje, blesky zapálily jinde. Z dveř-ního rámu samotného začal stoupat kouř, i když to byl kámen. Bí-lý pálivý kouř, který se sbíral a houstl pod šedou kopulí. Pouhý jeho závan Randa pálil v chřípí, až se rozkašlal. Kouř tam, kde se ho dotkl, pálil a svědil. Rand spěšně rozvázal tkanivo kupole a roze-hnal ji, spíš než by čekal, až se rozplyne, a kolem vozu spletl vy-soký komín vzduchu, který se leskl jako sklo, aby odváděl kouř vysoko a pryč. Teprve tehdy pustil Lana. Vůbec by se nedivil, kdy-by ten muž následoval Moirain i tak, pokud by se dostal k vozu. Ten byl teď celý v plamenech, kreve-lový dveřní rám též, roztavil se, jako by byl z vosku, ale pro Lana to nemuselo být podstatné.
"Je pryč. Necítím její přítomnost." Ta slova jako by Lanovi vy-rvali z hrudi. Obrátil se a bez ohlédnutí se vydal podél řady vozů.
Rand strážce sledoval očima a uviděl Aviendhu, klečela a podpí-rala Egwain. Propustil saidin a rozběhl se po nábřeží. Tělesná bolest, která předtím byla vzdálená, na něj udeřila plnou silou, ale on běžel, byť neohrabaně. Byl tam také Asmodean, rozhlížel se kolem, jako by čekal, že Lanfear vyskočí zpoza vozu či překocené káry se zrním. A Mat, dřepěl tu s tím svým oštěpem opřeným o ra-meno a kloboukem ovíval Egwain.
Rand se se sklouznutím zastavil. "Je...?"
"Já nevím," řekl Mat nešťastně.
"Ještě dýchá." Aviendha mluvila, jako by si nebyla jistá, jak dlouho to bude pokračovat, když se však kolem Randa protlači-ly Amys a Bair spolu s Melain a Sorileou, Egwain otevřela oči. Moudré si klekly kolem mladších žen, něco si pro sebe mumlaly a prohlížely Egwain.
"Cítím..." začala Egwain slabě a přestala, aby mohla polknout. Tvář měla bledou, bezkrevnou. "Bolí... to." Z oka jí stekla slza.
"Ovšemže to bolí," prohlásila Sorilea rázně. "Tohle se ti stane, když se necháš chytit do plánů nějakého muže."
"Nemůže jít s tebou, Rande al'Thore." Sluncovlasá krasavice Me-lain se otevřeně zlobila, ale na něj se nepodívala. Mohla se zlo-bit na něj nebo kvůli tomu, co se stalo.
"Budu... zase jako srnka... až si trochu odpočinu," zašeptala Egwain.
Bair namočila kousek látky vodou z měchu a položila jej Eg-wain na čelo. "Budeš v pořádku, až si hodně odpočineš. Bojím se, že dneska v noci na schůzku s Nyneivou a Elain nepůjdeš. Pár dní se k Tel'aran'rhiodu nepřiblížíš, dokud zase nebudeš silná. A ne-dívej se na mě tak umanutě, holka. Budeme hlídat tvoje sny, abychom to zařídily, jestli to bude nutné, a dáme tě na starost Sorilee, jestli tě třeba jenom napadne, že bys neposlechla."
"Mě neposlechneš jenom jednou, Aes Sedai nebo ne," prohlá-sila Sorilea, ale s náznakem soucitu, který byl v příkrém rozporu s její zachmuřenou, tuhou tváří. Na Egwain bylo jasně znát zou-falství.
"Aspoň že já jsem v pořádku na to, co se musí udělat," řekla Avi-endha. Ve skutečnosti nevypadala o moc lépe než Egwain, ale podaři-lo se jí na Randa vzdorně podívat, očividně čekala námitky. Její vzdor poněkud ochabl, když si uvědomila, že se na ni dívají čtyři moudré. "Jsem," zamumlala.
"Ovšem," opáčil Rand dutě.
"Jsem," trvala na svém. Mluvila k němu, pohledu do očí moud-rým se vyhýbala. "Lanfear držela Egwain o chvilku déle než mě. V tom je celý rozdíl mezi námi. Mám k tobě toh, Rande al'Thore. Ne-myslím, že bychom přežily o moc déle. Byla silná." Pohledem zalétla k hořícímu vozu. Zuřivé plameny z něj udělaly ohořelou hromádku uvnitř skleněného komínu. Krevelový ter'angrial už ne-byl vůbec vi-dět. "Neviděla jsem všechno, co se stalo."
"Jsou..." Rand si odkašlal. "Jsou obě pryč. Lanfear je mrtvá. - A Moirain taky." Egwain se rozplakala, vzlykala Aviendze v náru-čí. Aviendha si položila hlavu na Egwainino rameno, jako by jí ta-ké bylo do pláče.
"Jsi hlupák, Rande al'Thore," řekla Amys vstávajíc. Její překvapi-vě mladistvý obličej pod šátkem a bílými vlasy byl tvrdý ja-ko kámen. "V tomhle i v mnoha dalších věcech jsi hlupák."
Odvrátil se od obviňujícího výrazu v jejích očích. Moirain byla mrtvá. Mrtvá, protože on se nedokázal

přimět zabít jednu Zaprodan-kyni. Nevěděl, zda se mu chce plakat nebo bláznivě smát. Kdy-by udě-lal jedno nebo druhé, tak by se nejspíš nedokázal zarazit.
Přístav, který se vyprazdňoval, když stvořil svou kupoli, byl za-se plný, i když jenom pár lidí se přiblížilo k místu, kde stála mlž-ně šedá stěna. Moudré přecházely mezi popálenými, ošetřovaly je, uklidňova-ly umírající a pomáhaly bíle oděným gai'šainům a mu-žům v cadin'so-rech. Do Randova vědomí proniklo sténání a křik. Nebyl dost rychlý. Moirain zemřela. Nikdo nemohl vyléčit ani ty nejhůř zraněné.
Poně-vadž on... Nemohl jsem. Světlo mi pomoz, ne-mohl jsem!
Další Aielané se zastavovali a dívali se na něj, někteří si teprve teď odhalovali tváře. Pořád neviděl jedinou Děvu. Nebyli tu však jen Aielové. Dobraine, s obnaženou hlavou, na vraníkovi, ani na chvíli neodtrhl oči od Randa, a opodál seděli na svých koních Talmanes, Nalesean a Daerid a pozorovali Mata skoro stejně pozorně jako Ran-da. Na velkých městských hradbách stáli lidé, byli ve stí-nu, jak za nimi vycházelo slunce, a další stáli na vlnolamech. Když Rand vzhlé-dl, dvě postavy se odvrátily, všimly si, že stojí dvacet kroků od sebe, a jako by se stáhly. Rand by se byl vsadil, že to by-li Meilan a Maringil.
Lan už byl zpátky u koní za posledním vozem a hladil Aldíb po bílém nose. Byla to Moirainina klisna. Rand za ním zašel. "Mrzí mě to, Lane. Kdybych byl rychlejší, kdybych..." Ztěžka vydechl. Nemohl jsem zabít jednu, tak jsem za-bil druhou. Světlo mě oslep! Kdyby se to stalo, právě v této chví-li, bylo by mu to jedno.
"Kolo tká." Lan zašel za Mandarbem a plně se soustředil na pro-hlížení hřebcovy podpínky. "Byla voják, svým způsobem válečník stejně jako já. Tohle se za posledních dvacet let mohlo stát dvěstě-krát. Ona to věděla a já taky. Byl to dobrý den na smrt." Hlas měl stejně tvrdý jako vždy, ale ty chladné modré oči měl zarudlé.
"Přesto, je mi to líto. Měl jsem..." Muže nelze utěšit tím, co se mělo udělat, a Randa to hryzalo. "Doufám, že stále ještě můžeš být mým přítelem, Lane, i po tom... Cením si tvých rad - i toho, jak mě učíš šermovat - a já v příštích dnech budu potřebovat obojí."
"Jsem tvůj přítel, Rande. Ale nemůžu zůstat." Lan se vyhoupl do sedla. "Moirain mi udělala něco, co se nestalo za stovky let, ne od časů, když se Aes Sedai ještě spojovaly se strážci, ať už ti chtě-li nebo ne. Změnila mé pouto tak, že s její smrtí přešlo na jinou. Já teď musím najít tu druhou ženu a stát se jedním z jejích strážců. Už jím jsem. Slabě ji cítím, někde daleko na západě, a ona cítí mě. Musím jít, Ran-de. Je to součást toho, co Moirain udělala. Řekla, že mi nedá čas na to, abych ji pomstil a zemřel při tom."
Sevřel otě-že, jako by chtěl zadržet Mandarba, jako by chtěl zadržet sám se-be a nepoužít ostruhy.
"Jestliže ještě někdy uvidíš Nyneivu, vyřiď jí..." Na okamžik se jeho kamenná tvář zbortila v mukách. Jen na okamžik, vzápětí to zase byla žula. Něco si pro sebe zamumlal, ale Rand ho slyšel. "Čistá rána se zahojí rychleji a bolest je nejkratší."
Nahlas pravil: "Vyřiď jí, že jsem si našel jinou. Zelené sestry si jsou občas se svými strážci blízké jako jiné ženy se svými manže-ly. V každém směru. Vyřiď jí, že jsem odešel, abych se stal milen-cem nějaké zelené sestry, stejně jako jejím mečem. Tyhle věci se stávají. Je to už dávno, co jsme se viděli."
"Vyřídím jí všechno, co si budeš přát, Lane, ale nevím, jestli mi uvěří."
Lan se sklonil ze sedla a pevně Randovi stiskl rameno. Rand si vzpomínal, jak ho nazval zpola zkroceným vlkem, jenže vedle je-ho očí by vlk vypadal jako pejsek do rukávníku. "Jsme si podobní v mnoha směrech, ty a já. Je v nás temnota. Temnota, bolest, smrt. Vy-zařují z nás. Jestli se někdy zamiluješ, Rande, opusť ji a nechej ji, ať si najde jiného. Bude to ten nejlepší dar, jaký jí můžeš dát."
Narovnal se a zvedl ruku. "Mír provázej tvůj meč. Tai'šar Manetheren." Starobylý pozdrav. Pravá krev Manetherenu.
Rand zvedl ruku. "Tai'šar Malkier."
Lan pobídl Mandarba do slabin a hřebec vyrazil kupředu. Roze-hnal Aiely i všechny ostatní, kdo mu stáli v cestě, jako by posled-ního Malkieřana hodlal donést, kamkoli měl namířeno, plným cva-lem.
"Poslední objetí matky tě vítá doma, Lane," pronesl Rand a za-chvěl se. Tato slova byla v Shienaru i jinde v Hraničních státech sou-částí pohřebního obřadu.
Stále ho ještě pozorovali, Aielové i lidé na hradbách. Věž se o dnešku dozví, nějakou verzi dnešních událostí, jakmile tam od-sud doletí holub. Jestli tu měl Rahvin taky nějaké zvědy - stačil je-den kr-kavec ve městě, jedna krysa tady u řeky - dneska ho určitě čekat ne-bude. Elaida si bude myslet, že je

oslabený, možná pří-stupnější, a Rahvin...
Uvědomil si, co dělá, a zamrkal. Přestaň! Aspoň na minutu to-ho nech a truchli! Nechtěl, aby se na něho všichni takhle dívali. Aielové před ním couvali skoro stejně rychle jako předtím před Mandarbem.
Domek správce přístavu s břidlicovou střechou tvořila jediná ka-menná místnost bez oken, lemovaná policemi plnými účetních knih, svitků a papírů, osvětlená dvěma lampami stojícími na hru-bém stole pokrytém daňovými pečetěmi a celními razítky. Rand za sebou práskl dveřmi, aby unikl očím pozorovatelů.
Moirain mrtvá, Egwain zraněná a Lan pryč. Vysoká cena, kte-rou musel zaplatit za Lanfear.
"Truchli, Světlo tě spal!" zavrčel. "To si zasloužila! Copak vů-bec nic necítíš?" Ale hlavně se cítil otupěle. Tělo ho bolelo, ale pod tím byla smrtelná únava.
Svěsil ramena, nacpal ruce do kapes a nahmátl Moiraininy dopi-sy. Pomalu je vytáhl. Měl by sis promyslet některé věci, řekla. Dopis pro Toma strčil zpátky a zlomil pečeť na druhém. Stránky byly hustě pokryté Moiraininým elegantním rukopisem.

Tato slova zmizí chvíli poté, co se ti dopis dostane z ruky -ochrana je vyladěná na tebe - tak buď opatrný. To, že čteš tyto řád-ky, znamená, že události v přístavu se odehrály tak, jak jsem dou-fala...

Přestal, jen chvíli civěl, pak rychle četl dál.

Od prvního dne, co jsem vstoupila do Rhuideanu, vím - nemu-síš vědět jak, některá tajemství patří jiným, a já je nezradím - že v Cairhi-enu nadejde den, kdy přijde zpráva o Morgase. Nevěděla jsem, jaká ta zpráva bude - pokud to, co jsme slyšeli, je pravda, tak Světlo buď mi-lostivo její duši, byla umíněná a svéhlavá, občas vzteklá jako lvice, ale přes to všechno spravedlivá, dobrá a velkodušná královna - ale jaká-koliv tato zpráva povede druhého dne do přístavu. Byly tu tři cesty, vedoucí z přístavu, ale čteš-li tato slova, tak jsem pryč a Lanfear ta-ké...

Rand sevřel stránky pevněji. Věděla to. Věděla, a přesto ho sem přivedla. Spěšně uhladil pomačkaný papír.

Druhé dvě cesty jsou mnohem horší. Na jedné tě Lanfear zabi-la. Na druhé tě odnesla, a když jsme tě znovu uviděli, říkal sis Luis The-rin Telamon a byl jsi jejím oddaným milencem.
Doufám, že Egwain a Aviendha přežily nezraněný. Víš, já ne-vím, co se stane ve světě poté, až snad na jednu maličkost, která tě nemusí zajímat.
Nemohu ti to říci a ze stejného důvodu to nemohu říci Lanovi. Vzhledem k možnostem, jsem si nemohla být jistá, co si vybereš. Muži ve Dvouříčí si, zdá se, v sobě podrželi hodně z Manetherenu, což jsou povahové rysy, které sdílejí s muži z Hraničních stá-tů. Říká se, že Hraničář se raději nechá bodnout dýkou, aby uchrá-nil zranění ženu, a bude to považovat za dobrý obchod. Neodvážila jsem se ris-kovat, že oceníš můj život nad svůj vlastní, že si budeš jistý, že se ti nějak podaří oklamat osud. Bojím se, že to není rizi-ko, ale hloupá jis-tota, jak se dnes jistě ukázalo...

"Moje volba, Moirain," zamumlal. "Bylo to na mně."

Pár posledních poznámek.
Jestli Lan ještě neodjel, řekni mu, že to, co jsem mu udělala, jsem udělala pro něj. Jednoho dne to pochopí, a já doufám, že mi za to po-děkuje.
Žádné ženě, která je nyní Aes Sedai, plně nevěř. Nemluvím pro-stě o černých adžah, i když na ty si musíš neustále dávat pozor. Před Verin se měj stejně na pozoru, jako se máš před Alviarin. Nu-tily jsme svět tancovat, jak jsme pískaly, tři tisíce let. Takový zvyk se těžko mění, jak jsem zjistila, když jsem tancovala podle tvé pís-ně. Ty musíš tančit volný, a dokonce i moje sestry se mohou s tě-mi nejlepšími úmysly pokoušet vést tvé kroky, jako jsem to kdysi dělala já.
Prosím, předej Tomu Merrilinovi jeho dopis v pořádku, až ho za-se potkáš. Jedná se o takovou

maličkost, kterou jsem mu kdysi řekla a kterou mu musím, pro klid jeho duše, objasnit.
Nakonec, dávej si také pozor na mistra Jasina Nataela. Sice ne-mohu zcela souhlasit, ale chápu. Snad to byl jediný způsob. Přesto si na něj dávej pozor. Je to ten stejný muž teď, jako vždy býval. Ni-kdy na to nezapomínej.
Kéž tě Světlo ozařuje a ochraňuje. Povedeš si dobře.

Podepsána byla prostě "Moirain". Jméno svého rodu skoro ni-kdy nepoužívala.
Předposlední odstavec si Rand znovu pozorně přečetl. Odněkud věděla, kdo je Asmodean. - Muselo to být ono. Věděla, že přímo před ní je jeden ze Zaprodanců, a ani nemrkla. Musela také vědět proč, jest-li to četl správně. Byl by si myslel, že v dopise, který se ztratí, jakmile ho odloží, to napíše rovnou a řekne, co má na mysli. Nejen ohledně Asmodeana. Také ohledně toho, jak v Rhuideanu zjistila to, co zjistila - mělo to něco společného s moudrými, pokud hádal dobře, a měl asi stejnou šanci zjistit víc z dopisu jako od nich samotných - ohledně Aes Sedai - měla nějaký zvláštní dů-vod, proč se zmiňovala o Verin? A proč Alviarin místo Elaidy? - a dokonce ohledně Toma a Lana. Z ně-jakého důvodu si myslel, že pro Lana žádný dopis nezanechala. Stráž-ce nebyl jediný, kdo věřil na čisté rány. Málem vytáhl Tomův dopis a otevřel ho, ale mohla do něj nalíčit ochranu, stejně jako to udělala s jeho dopisem. Aes Sedai a Cairhieňanka až do samého konce se halila tajemstvím a manipulovala s lidmi. Do samého konce.
Tomuhle se snažil vyhnout vším tím blábolením o tom, jak si ona pro sebe nechává tajemství. Ona věděla, co se stane, a přišla stejně udatně jako kterýkoliv Aiel. Přišla si pro smrt vědouc, že na ni čeká. Zemřela, protože on se nedokázal přimět zabít Lanfear. Oči mu padly na poslední slova.
...Povedeš si dobře.
Zařízla se do něj jako chladné ostří.
"Proč pláčeš sám, Rande al'Thore? Slyšela jsem, že někteří mok-řiňani si myslí, že je hanba, aby je někdo viděl plakat."
Rand se zamračil na Sulin stojící ve dveřích. Byla plně vystroje-ná, luk v pouzdře měla na zádech, toulec u pasu, kulatý kožený puklíř a tři oštěpy v ruce. "Já ne..." Tváře měl vlhké. Otřel si je. "Je tady horko. Potím se jako... Co chceš? Myslel jsem, že jste se mě všechny rozhodly opustit a vrátit se zpátky do Trojí země."
"To my jsme neopustily tebe, Rande al'Thore." Zavřela za se-bou dveře, sedla si na podlahu a odložila puklíř a dva oštěpy na zem. "To ty jsi opustil nás." Jediným pohybem zapřela nohu o po-slední oštěp a přelomila ho.
"Co to děláš?" Sulin odhodila úlomky stranou a zvedla další oštěp. "Řekl jsem, co to děláš?" Bělovlasá Děva možná mohla při-mět i Lana zaváhat, ale Rand se sklonil a chytil oštěp mezi jejíma rukama. Její noha v měkké botě se mu opřela o klouby. A nijak lehce.
"To nás nastrkáš do sukní, přinutíš nás vdát se a starat se o krb? Nebo máme ležet u tvého ohně a olíznout ti ruku, když nám dáš kou-sek masa?" Svaly se jí napjaly a oštěp se zlomil, až se mu do ruky zapíchly třísky.
S kletbou ruku prudce strhl a setřásl kapičky krve. "Nic takové-ho nechci. Myslel jsem, že to chápete."
Zvedla poslední oštěp, opřela o něj nohu, a on usměrnil a ovinul ji vzduchem, takže ji za-držel, jak byla. Jen na něj beze slova zírala. "Ať shořím, nic jste neřekly! Tak jsem držel v bitvě o Cairhien Děvy stranou. Ten den nebojovali vších-ni. A vy jste nikdy nic neřekly."
Sulin se nevěřícně rozšířily oči. "Ty že jsi nám bránil v tanci oště-pů? To my jsme držely stranou tance tebe. Byl jsi jako holka čerstvě se-zdaná s oštěpem, připravený vyrazit a zabít Couladina, a vůbec jsi nemyslel na oštěp, který bys mohl dostat do zad. Ty jsi Car'a'carn. Nemáš právo riskovat." Její hlas zněl náhle bezvýrazně. "Teď jdeš bojovat se Zaprodancem. Tajemství je dobře střeže-né, ale já slyšela dost od těch, co vedou ostatní společenstva."
"A chceš mi zabránit i v tomhle boji?" zeptal se tiše.
"Nebuď hlupák, Rande al'Thore. Kdokoliv mohl tančit s oštěpy s Couladinem. Abys v tom riskoval ty, to bylo myšlení dítěte. Ale nikdo z nás se nemůže postavit Duši Stínu, jen ty."
"Tak proč...?" Zarazil se. Už znal odpověď. Po tom krvavém dni proti Couladinovi sám sebe přesvědčil, že jim to nebude vadit. - Chtěl věřit, že nebude.

"Ti, kteří půjdou s tebou, byli vybráni." - Ta slova zněla, jako kdyby po něm házela kameny. "Muži z každého společenstva. Mu-ži. Nejsou tu žádné Děvy, Rande al'Thore. Far Dareis Mai nesou tvou čest a tys nám naši sebral."
Rand se zhluboka nadechl a zoufale pátral po slovech. "Já... se nerad dívám, jak umírá žena. Nenávidím to, Sulin. Stahuje se mi z toho žaludek. Nedokážu zabít ženu, i kdyby na tom závisel můj život." Stránky Moirainina dopisu mu zašustily v ruce. Mrtvá, pro-tože nedo-kázal zabít Lanfear. Ne vždycky na tom závisel jen jeho život. "Sulin, radši bych šel proti Rahvinovi sám, než viděl jednu z vás umírat."
"To je hloupost. Každý potřebuje někoho, aby mu hlídal záda. Takže je to Rahvin. Dokonce i Roidan z Hromových chodců a Turol z Kamenných psů si tohle nechali pro sebe." Pohlédla na svou zvednu-tou nohu, drženou na oštěpu stejnými prameny, které jí dr-žely paže. "Pusť mě a promluvíme si."
Po chvilce zaváhání rozvinul tkanivo. Byl napjatý, připravený ji v případě potřeby zase chytit, ale ona jen zkřížila nohy a pohazovala si oštěpem v dlaních. "Občas zapomenu, že jsi byl vychova-ný mimo naši krev, Rande al'Thore. Poslouchej mě. Já jsem, co jsem. Tohle jsem já." Zvedla oštěp.
"Sulin -"
"Poslouchej, Rande al'Thore. Já jsem oštěp. Když se mezi mě a oštěp dostane milenec, vyberu si oštěp. Některé Děvy se rozhod-nou jinak. Některé se rozhodnou, že už běhaly s oštěpy dost dlou-ho a že chtějí manžela a dítě. Já nikdy nic jiného nechtěla. Žádný náčelník by mě neváhal poslat i do nejprudšího tance. Kdybych tam zemřela, moje první sestry by mě oplakaly, ale neplakaly by o nic víc, než když padl náš první bratr. Zabiják stromů, který by mě ve spánku bodl do srdce, by mi prokázal větší čest než ty. Ro-zumíš tomu už?"
"Rozumím, ale..." Rozuměl. Nechtěla, aby ji bral jinak než tako-vou, jaká byla. Musel udělat jediné, být ochoten se dívat, jak umírá. "Co se stane, jestli zlomíš ten poslední oštěp?"
"Když nebudu mít žádnou čest v tomto životě, tak snad v ji-ném." Řekla to, jako by to prostě bylo jen další vysvětlení. Chvíli mu trvalo, než pochopil. Musel udělat jediné, být ochoten se dívat, jak umírá.
"Ty mi nedáváš moc na vybranou, viď?" O nic víc než Moirain.
"Vždycky máš na vybranou, Rande al'Thore. Máš volbu a já ta-ky. Ji'e'toh nic jiného nedovoluje."
Chtěl na ni zavrčet, proklít ji'e'toh a každého, kdo se jím řídil. "Vyber své Děvy, Sulin. Nevím, kolik jich můžu vzít, ale Far Dareis Mai budou mít tolik, kolik ostatní společenstva."
Prošel kolem ní i s tím, jak se náhle usmála. Ne úlevou. Potěše-ním. Potěšením z toho, že dostane příležitost zemřít. Měl ji nechat zabalenou v saidínu, nechat ji tu, aby to s ní nějak vyřešil, až se vrátí z Caemlynu. Prudce otevřel dveře, vyšel ven na nábřeží - a zastavil se.
Enaila stála v čele zástupu Děv, kdy každá měla v rukou tři oště-py, zástupu vedoucího ode dveří správcova domku a mizejícího v nej-bližší městské bráně. Někteří Aielové na nábřeží je zvědavě sledovali, ale bylo to zřejmě něco mezi Far Dareis Mai a Car'a'carnem, a žád-nému jinému společenstvu do toho nic nebylo. Amys a ostatní tři či čtyři moudré, které kdysi byly Děvami, se dí-valy s větším zájmem. Kromě Aielů většina odešla, jen pár mužů nervózně narovnávalo pře-vrácené káry s obilím a snažilo se dívat jinam. Enaila popošla k Ran-dovi, potom se zastavila a usmála se, když ven vyšla Sulin. Ne úlevou. Potěšením. Potěšené úsměvy se rozběhly dlouhou řadou Děv. Moudré se taky usmály a Amys dů-razně kývla, jako by se Rand konečně pře-stal chovat jako blbec.
"Myslel jsem, že tam půjdou jedna po druhý a hubičkama tě vy-táhnou z tvý bídy," utrousil Mat.
Rand se na něj zamračil. Mat tam stál, opíral se o oštěp a křenil se, klobouk se širokou krempou měl posunutý do týla. "Jak můžeš být tak veselý?" Ve vzduchu se neustále vznášel silný pach spále-niny a ozývalo se sténání popálených mužů a žen, které ošetřova-ly moudré.
"Protože jsem naživu," prskl Mat. "Co chceš, abych dělal, bre-čel?" Znepokojeně pokrčil rameny. "Amys říkala, že Egwain bude za pár dní vážně v pořádku." Nedíval se kolem sebe, ale spíš ja-ko by ne-chtěl vidět, co už viděl. "Ať shořím, jestli máme udělat tu věc, tak se do toho dejme. Dovie'andi se tovya sagain."
"Cože?"
"Řekl jsem, je čas hodit kostky. Copak ti Sulin zacpala uši?"
"Je čas hodit kostky," souhlasil Rand. Plameny uvnitř skleněné-ho komínu spleteného ze vzduchu pohasly, ale bílý kouř stále ješ-tě stou-pal, jako by plameny pořád pohlcovaly ter'angrial. Moi-rain.

Měl... Co se stalo, stalo se. Děvy se tlačily kolem Sulin, bylo jich tu tolik, kolik se jich jen na nábřeží vešlo. Co se stalo, stalo se, a on s tím bude muset žít. Smrt bude pro něj vysvobozením z to-ho, s čím musel žít. "Dejme se do toho."

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

Do Caemlynu

Pět set Děv za Sulin doprovodilo Randa zpátky do královského paláce, kde čekal na velkém nádvoří za přední bránou Bael s Hro-movými chodci, Černýma očima a Hledači vody a muži z každého dalšího společenstva. Bylo jich plné nádvoří a tlačili se i v palá-ci za všemi dveřmi, až do nejmenších chodbiček pro služebnictvo. Někteří vyhlíželi z oken v nižších poschodích a čekali, až na ně přijde řada vyjít ven. Okolní kamenné balkony byly prázdné. Na celém nádvoří čekal jen jediný muž, který nebyl Aiel. Tairenové i Cairhieňané - zvláště Cairhieňané - se drželi poněkud stranou, když se Aielové sešli. Výjimka stála nad Baelem na širokém še-dém schodišti vedoucím do paláce. Pevin, s karmínovou korouhví visící splihle na své žerdi, a nedával najevo větší vzrušení z toho, že je obklopen Aiely, než dával normálně. Aviendha, v sedle za Randem, se ho pevně držela, prsa mu tisk-la na záda až do chvíle, kdy sesedl. Ještě v přístavu došlo k nějaké vý-měně názorů mezi ní a některými moudrými, o níž usoudil, že ji neměl vyslechnout.
"Jdi se Světlem, " řekla Amys a dotkla se Aviendžina obličeje. "A dobře ho hlídej. Víš, kolik toho na něm závisí. "
"Dost toho závisí na vás obou, " řekla Aviendze Bair zhruba ve chvíli, kdy Melain podrážděně vyprskla: "Bylo by to snazší, kdy-bys už uspěla."
Sorilea si odfrkla. "Za mých dnů dokonce i Děvy dobře věděly, jak zvládnout muže."
"Byla úspěšnější, než víte," řekla jim Amys. Aviendha zavrtěla hlavou. Když zvedla ruku, aby druhou ženu zarazila, sklouzl jí po paži slonovinový náramek s trnitými růžičkami, ale Amys prostě pokračo-vala přes její zpola vyslovené námitky. " Čekala jsem, že nám to řekne sama, ale protože ne - " Tehdy si ho všimla, jak tam stojí opodál s Jeade'enovými otěžemi v ruce, a náhle se odmlčela. Aviendha se otoči-la, aby viděla, nač Amys civí. Když jí padly oči na něj, zrudla až ke kořínkům vlasů a pak zbledla tak prudce, že dokonce i její opálené líce vypadaly bledé. Čtyři moudré na něj upřely bezvýrazné, nečitelné po-hledy.
Došli k němu Asmodean a Mat, vedoucí své koně. " Copak se žen-ský učej tenhle pohled už v kolíbce?" zamumlal Mat. " To je učej je-jich matky? Řekl bych, že mocnej Car'a'carn dostane po-řádně za uši, jestli tady bude okounět ještě dýl."
Rand potřásl hlavou a natáhl ruce před sebe, když Aviendha pře-hodila nohu přes sedlo, aby seskočila na zem, a sundal ji z grošáka dolů. Chvíli ji držel v pase a díval se do jejích čistých modro-zelených očí. Ona neodvrátila zrak a její výraz se ani v nejmenším nezměnil, ale stisk jejích rukou na jeho předloktích zesílil. Jakého úspěchu to měla dosáhnout? Myslel si, že ji moudré poslaly, aby ho špehovala, ale po-kud někdy položila otázku ohledně věcí, kte-ré před moudrými zaml-čel, bylo to v otevřeném hněvu, že před ni-mi má tajnosti. Nikdy ne mazaně, nikdy se z něj nesnažila nějaké tajemství vytáhnout lstí. Palicí možná, ale lstí nikdy. Zvážil mož-nost, že byla jako jedna z Colavaeři-ných mladých žen, ale jenom tak krátce, kolik trvalo, než si tu myš-lenku na okamžik uvědomil. Aviendha by se takhle nikdy nenechala využít. Kromě toho, i kdy-by to udělala, copak by mu dala jednou oku-sit svého těla a potom mu odpírala byť

jen polibek, nemluvě o tom, že ji musel honit přes půlku světa? To nebyl ten správný přístup. A to, že se chovala le-dabyle, když se kolem něj producírovala nahá, aielské zvyky pros-tě byly jiné. A jestli ji jeho neklid, který přitom dával naje-vo, uspo-kojoval, tak nejspíš proto, že to považovala za ohromný žert. Tak v čem že to měla uspět? Intriky všude kolem něj. Copak všichni kují pikle? Viděl v jejích očích svou tvář. Kdo jí dal ten stříbrný ná-hrdelník?
"Já se muchluju rád jako každej chlap," ozval se Mat, "ale nemys-líte, že se teď kouká kapku moc lidí?"
Rand Aviendhu pustil a couvl, ale ona byla stejně rychlá. Sklo-nila hlavu a začala si upravovat suknice, mumlajíc si pro sebe, jak je jízda vždycky pomačká, on si však stejně všiml, jak jí znachověly líce. No, nechtěl ji uvést do rozpaků.
Zamračil se na nádvoří kolem sebe a zavrčel: "Říkal jsem ti, že nevím, kolik jich dokážu vzít s sebou, Baele." S Děvami proudící-mi bránou na šikmou plošinu nebylo na nádvoří skoro k hnutí. Pět set z každého společenstva představovalo šest tisíc Aielů. Chodby musely praskat ve švech.
Vysokánský aielský náčelník pokrčil rameny. Jako všichni ostat-ní Aielové tady, i on měl kolem hlavy omotanou šufu a byl připra-ven se zahalit. Žádná karmínová páska kolem hlavy, přestože se zdálo, že aspoň polovina ostatních má na čele černobílý kotouč. "Každý oštěp, který může, tě bude následovat. Přijdou dvě Aes Sedai brzy?"
"Ne." Bylo dobře, že Aviendha dodržela svůj slib a nenechala ho na sebe sáhnout znovu. Lanfear se pokoušela zabít ji i Egwain proto, že nevěděla, která z nich je Aviendha. Jak to Kadere zjistil, aby jí to mohl prozradit? Na tom nezáleželo. Lan měl pravdu. Že-ny, které se k němu dostaly příliš blízko, nacházely jen bolest - ne-bo smrt. "Ony nepřijdou."
"Povídá se o... potížích... u řeky."
"Velké vítězství, Baele," odvětil Rand unaveně. "A bylo získá-no hodně cti." Ale ne mnou. Kolem Baela prošel Pevin a s prapo-rem se postavil vedle Randa, úzký zjizvený obličej měl přitom na-prosto bez výrazu. "Copak o tom už ví celý palác?" zeptal se Rand.
"Já jsem slyšel," pravil Pevin. Pohyboval čelistí a přežvykoval další slova. Rand mu našel náhradu za záplatovaný vesnický ka-bátec, dobré červené sukno, a on si na něj nechal vyšít draky, dva se mu špl-hali po hrudi. "Že jsi odešel. Někam." To zřejmě jeho slovní zásobu vyčerpalo.
Rand kývl. Řeči v paláci rostly jako houby po dešti. Hlavně aby to Rahvin nezjistil. Přelétl pohledem taškové střechy a vrcholky věží. Žádní krkavci. Už nějakou dobu žádného krkavce neviděl, i když sly-šel, že jiní nějaké zabili. Třeba se mu teď vyhýbají. "Při-pravte se." Vplul do prázdnoty bez citů a uchopil saidín.
Průchod se otevřel u paty schodiště, zprvu jasná čára, která jako by se otočila a otevřela do hranaté díry do černoty čtyři kroky široké. Aielové ani nevzdechli. Ti vzadu ho viděli jako skrze kouřo-vé sklo, tmavou skvrnu ve vzduchu, ale kdyby se k němu snažili dostat, stejně dobře by se byli mohli snažit projít jednou z paláco-vých stěn. Z boku bude průchod neviditelný, jen ti, co budou dost blízko, uvidí něco, co připomíná dlouhý jemný vlas, pevně nata-žený.
Čtyři kroky bylo nejvíc, co Rand zvládl. Asmodean tvrdil, že pro muže samotného existují hranice. Zřejmě tu vždycky byly ně-jaké hra-nice. Na množství saidínu, který natáhnete, přitom nezále-ží. Jediná síla měla s průchody vlastně jen máloco do činění, jen s jejich vytvá-řením. Za nimi bylo něco jiného. Sen snu, tak to As-modean nazýval.
Rand prošel skrz a došlápl na něco, co vypadalo jako dlažební kámen zvednutý z nádvoří, jenže šedý hranatý čtverec visel upro-střed naprosté černoty působící dojmem, že všemi směry leží ni-cota. Nic, navěky. Nebylo to jako noc. Rand sám sebe i kámen vi-děl úplně jasně. Ale všechno ostatní, všude jinde byla jen čerň.
Nastal čas zjistit, jak velkou dokáže plošinu vytvořit. S tím po-myšlením se z ničeho nic přidaly další kameny tak, že vytvořily kopii nádvoří do posledního coulu. Rand si jej představil ještě vět-ší. Teď se další kameny rychle přidávaly, kam až dohlédl. Překva-peně si uvědo-mil, že se mu boty začínají propadat do kamene. Ten sice vypadal pořád stejně, ale povoloval pomalu jako bláto a zve-dal se mu kolem bot. Rand spěšně všechno stáhl do čtverce velké-ho jako ten venku - tolik zůstalo pevné - a pak začal přidávat po jedné vnější řadě naráz. Netrvalo mu dlouho, než si uvědomil, že plošinu nedokáže udělat o moc větší než při svém prvním pokusu. Kámen pořád vypadal správ-ně, nepropadával se mu

pod nohama, ale další přidaná řada už působi-la... nehmotně, jako tenká skořáp-ka, která by mohla při špatném kroku prasknout. Bylo to proto, že takhle velká ta věc byla v jeho mysli? Anebo proto, že ji hned na začátku nevymyslel větší? Všichni si děláme vlastní hranice... Ta myšlenka se překvapivě vynořila odnikud. ...a posouváme je dál, než kam máme právo.
Rand cítil, jak se chvěje. V prázdnotě mu to připadalo, jako by se chvěl někdo jiný. Bylo dobře, že se mu připomnělo, že Luis Therin je stále uvnitř něj. Bude si muset dávat pozor, aby během střetu s Rahvi-nem neupadl do boje o vlastní já. Nebýt toho, mohlby... Ne. Co se stalo na nábřeží, stalo se. Nebude si to ohřívat ke snídani.
Zmenšil plošinu o jeden vnitřní kruh hranatých kamenů a otočil se. Bael čekal venku za něčím, co vypadalo jako obrovské hrana-té dveře do denního světla se schody za nimi. Pevin po jeho boku nevy-padal z toho, co viděl, o nic vzrušeněji než aielský náčelník, což zna-menalo, že vůbec. Pevin tu korouhev ponese všude tam, kam půjde Rand, třeba do Jámy smrti, a ani nemrkne. Mat si po-sunul klobouk do týla, aby se mohl poškrábat na hlavě. Potom si klobouk strhl zpátky do čela a zamumlal si něco o kostkách v hla-vě.
"Působivé," prohodil tiše Asmodean. "Docela působivé."
"Lichoť mu někdy jindy, harfeníku," vyjela na něj Aviendha.
Byla první, kdo prošel skrz, a dívala se na Randa, ne kam šlape. Došla až k němu, aniž se byť jen na chvíli podívala jinam než na jeho tvář. Když však k němu došla, prudce očima uhnula, upravi-la si loktu-ši kolem loktů a rozhlížela se po temnotě. Ženy byly ob-čas mnohem podivnější než cokoliv, co Stvořitel vytvořil.
Bael a Pevin jí šli v patách, pak Asmodean, jenž jednou rukou svíral řemen od pouzdra s harfou na prsou a druhou tiskl jílec me-če tak silně, až měl bílé klouby. A pak šel Mat, sice se naparoval, přesto však maličko váhal a bručel, jako by se sám se sebou hádal. Ve starém jazyce. Sulin si pro sebe vyhradila tu čest být první, ale brzy ji násle-doval široký zástup. Nepřicházely pouze Děvy oštěpu, ale i Tain Sha-ri, Pravé krve, a Far Aldazar Din, Orlí bratři. Rudé štíty a Běžci úsvi-tu, Kamenní psi a Nože v rukou, zástupci každé-ho společenstva se tlačili dovnitř.
Jak se počet lidí zvyšoval, Rand přešel na protější stranu ploši-ny, tu nejdál od průchodu. Nebylo vlastně nutné se dívat, kam mí-ří, ale on to chtěl. Popravdě řečeno mohl zůstat i na druhém kon-ci nebo jít na stranu. Směr tu byl zcela proměnlivý. Ať se nakonec rozhodne vyrazit kterýmkoliv směrem, provede-li celou věc správ-ně, dostane se stejně do Caemlynu. A do nekonečné černi nicoty, pokud to poplete.
Kromě Baela a Sulin - a Aviendhy, samozřejmě - Aielové udržo-vali od něj, Mata, Asmodeana a Pevina jistou vzdálenost. "Drž-te se zpátky od kraje," řekl Rand. Aielové nejblíž k němu couvli o celého půl lokte. Přes les hlav zahalených v šufách Rand nic neviděl. "Je tu plno?" zavolal. Ta věc by měla udržet tak polovinu z těch, co chtěli jít s sebou, ale ne o moc víc. "Je tu plno?"
"Ano," křikla nakonec v odpověď nějaká žena váhavě - měl do-jem, že to byla Lamelle - ale v průchodu se pořád ještě tlačili lidé, Aielové, kteří si byli jistí, že ještě pro jednoho dalšího se místo na-jít musí.
"Dost!" zařval Rand. "To stačí! Ustupte od průchodu! Všichni od něj ustupte dál!" Nechtěl, aby se někomu živému stalo to, co to-mu seanchanskému oštěpu.
Malá odmlka a potom: "Je volný." Byla to Lamelle. Rand by byl ochoten vsadit poslední groš, že Enaila a Somara jsou tam vzadu taky.
Průchod jako by se stočil na bok a ztenčoval se, dokud v posled-ním záblesku světla nezmizel docela.
"Krev a popel!" zamručel Mat a znechuceně se opřel o svůj oštěp. "Tohle je horší než ty proklatý Cesty!" Čímž si vysloužil po-lekaný pohled od Asmodeana a zvažující od Baela. Mat si toho ne-všímal. Byl cele zaujat mračením se do černoty.
Nebyl tu cítit žádný pohyb ani závan vzduchu, který by roze-vlál praporec v Pevinově ruce. Klidně mohli stát na místě. Jenže Rand věděl, že tomu tak není. Skoro cítil, jak se k nim jejich cíl blíží.
"Jestli se k němu moc přiblížíš, vycítí to." Asmodean si olízl rty a vyhýbal se pohledu na kohokoliv jiného. "Aspoň tak jsem to sly-šel."
"Já vím, kam jdu," řekl Rand. Ne moc blízko. Ale ne moc dale-ko. Dobře si to místo pamatoval.
Žádný pohyb. Nekonečná čerň a oni v ní visí. Nehybní. Minulo snad půl hodiny.
Lehký pohyb mezi Aiely.

"Co se děje?" zeptal se Rand.
Plošinou se šířilo mumlání. "Někdo spadl," řekl rozložitý muž opodál. Rand ho poznal. Meciar. Byl Cor Darei, Noční oštěp. Měl červenou pásku na čele.
"Ne někdo z..." začal Rand a pak si všiml, že se na něj bezvýrazně dívá Sulin.
Otočil se a zahleděl se do tmy. Hněv byl skvrnou lnoucí k prázd-notě bez pocitů. Tak jemu mělo být lhostejné, spadla-li některáz Děv, co? Nebylo. Věčný pád nekonečnou černí. Přijde člověk o rozum dřív, než ho potká smrt z hladu, žízně či strachu? Při tom pádu musel do-konce i Aiel poznat strach dost silný, aby zastavil srdce. Skoro v to doufal. Muselo to být milosrdnější než druhá možnost.
Ať shořím, co se stalo se vší tou tvrdostí, na kterou jsem byl tak pyšný? Děva nebo Kamenný pes, oštěp je oštěp. Jenže myslet si to ještě neznamenalo, že tomu tak bude. Já budu tvrdý! Nechá Děvy tan-čit s oštěpy, kde budou chtít. Nechá. A věděl, že si zjistí jméno jedné každé, která zemře, a že každé jméno bude dalším nožem vraženým do jeho duše. Budu tvrdý. Světlo mi pomoz, budu. Svět-lo mi pomoz.
Zdánlivě bez pohybu, visící v černotě.
Plošina se zastavila. Těžko se vysvětlovalo, jak to věděl, když po-znal, že se předtím pohybuje, ale věděl to.
Usměrnil a průchod se otevřel stejně jako ten na nádvoří v Cairhi-enu. Postavení slunce se téměř nezměnilo, ale tady svítilo dopo-lední světlo na dlážděnou ulici a zvedající se svah s hnědými skvr-nami uschlé trávy a lučního kvítí, svah zakončený kamennou zdí dva sáhy i víc vysokou, jejíž kameny byly tak drsné, až vypada-ly jako přirozené. Nad hradbou viděl zlaté kupole andorského krá-lovského paláce a ně-kolik světlých vížek, na jejichž vrcholcích v lehkém vánku povlávali stříbrní lvi. Na druhé straně té zdi byla zahrada, kde poprvé potkal Elain.
Zvenčí po prázdnotě přejely obviňující modré oči, mihla se tu též vzpomínka na hubičky uloupené v Tearu, vzpomínka na dopis, v němž mu k nohám položila své srdce a duši, na zprávy od Egwain, ujišťující jej o její lásce. Co řekne, jestliže se někdy dozví o Aviendze, o té spo-ločné noci ve sněhové chýši? Vzpomínka na další dopis, ledově ho odmítající, královna odsuzující pasáčka vep-řů k vnější temnotě. Nezá-leželo na tom. Lan měl pravdu. Ale on sám chtěl... Co? Koho? Modré oči a zelené a tmavohnědé. Elain, která ho možná milovala a možná se nemohla rozhodnout? Aviendhu, která ho popichovala a předváděla mu něco, čeho mu nedo-volila se dotknout? Min, která se mu jen vy-smívala a považovala ho za natvrdlého hlupáka? To všechno přelétlo po okraji prázdno-ty. Snažil se toho nevšímat, nevšímat si tryznivých vzpomínek na jinou modrookou ženu, ležící mrtvou na chodbě paláce, tak dávno.
Musel tam stát, zatímco se Aielové vyřítili ven za Baelem, hali-li si tváře a rozestupovali se do stran. To jeho přítomnost udržova-la plo-šinu. Ta zmizí, jakmile projde průchodem. Aviendha čekala skoro stejně klidně jako Pevin, i když občas pootočila hlavu a zleh-ka se za-mračila tím či oním směrem na ulici. Asmodean přejížděl rukou po meči a dýchal příliš rychle. Randa napadlo, jestli ho vů-bec umí použít. Ne že by musel. Mat se díval nahoru na zeď jako na neblahou připomínku. On tudy také kdysi vstoupil do paláce.
Kolem prošel poslední zahalený Aiel a Rand kývl ostatním, aby vyšli, načež je následoval. Průchod zmizel a on se ocitl uprostřed zá-stupu ostražitých Děv. Aielové pospíchali dolů zakřivenou ulicí - sle-dovala linii kopce a jako všechny ulice Vnitřního Města splý-vala s krajinou - a mizeli za oblými rohy, jak spěchali zajistit kaž-dého, kdo by mohl spustit poplach. Další šplhali do svahu a někte-ří již dokonce zlézali hradbu, přičemž používali malé vypoukliny a hřebínky jako chyty pro ruce a stupy pro nohy.
Náhle Rand vytřeštil oči. - Po jeho levici se ulice zatáčela dolů a za ohybem mizela z dohledu, takže z vyvýšeného místa byl zce-la vol-ný výhled přes dlaždicemi pokryté věže, třpytící se v ranním sluníčku stovkami měnících se barev, přes taškové střechy až do jednoho z mnoha parků Vnitřního Města, s jeho bílými chodníč-ky a památníky, tvořícími z tohoto úhlu pohledu lví hlavu. Po jeho pravici se ulice tro-chu zvedala, než zahnula za ohyb, a nad stře-chami se leskly další věže zakončené fiálami či kupolemi nejrůz-nějších tvarů. Ulici zaplnili Aielové a rychle se rozběhli do boč-ních ulic, které se odvíjely od paláce. Aielové, jinak tu nebyla živá duše. Slunce už bylo dost vysoko, aby v ulicích chodili lidé za svý-mi záležitostmi, dokonce i takhle blízko paláce.
Jako v noční můře se zeď nahoře na několika místech vyvalila a Aielové a kameny sráželi ty bojovníky,

kteří stále ještě lezli na-horu. Než se poskakující a klouzající kusy zdiva dostaly až na uli-ci, objevili se v mezerách trolloci, odhodili beranidla zvíci kmenů stromů, která použili ke zboření zdi, a tasili kosiny - a objevova-li se další, se sekerami s trny a oštěpy s ozuby, mohutné postavy v černých osnířích s hroty na ramenou a loktech, obrovské skorolidské tváře s čenichy a tlamami, zobáky a rohy a peřím, a hnali se ze svahu spolu s bezokými myrddraaly, kteří byli v jejich středu ja-ko půlnoční hadi. Po celé ulici se ze dveří domů hrnuli a z oken skákali vyjící trolloci a mlčící myrddraalové. Z bezmračné oblohy sjel blesk.
Rand spletl oheň a vzduch, aby čelil ohni a vzduchu, pomalu se šířící štít závodil s deštěm blesků. Příliš pomalu. Jedna střela za-sáhla štít přímo nad jeho hlavou a roztříštila se v oslepivé záři, ale jinde se další dostaly až na zem. Randovi se zježily vlasy, jak se zdálo, že do něj buší samotný vzduch. Málem ztratil tkanivo, má-lem ztratil samot-nou prázdnotu, spletl však prameny, i když je ne-viděl, jak byl ještě oslepený bleskem, a rozšířil štít proti bleskům z nebes, které alespoň cítil, jak do něj buší. Bušily do štítu, aby se dostaly k němu, ale to se mohlo změnit. Natáhl saidín přes angrial v kapse a setkal štít tak vel-ký, že podle něho musel určitě sahat přes polovinu Vnitřního Města, a pak ho zavázal. Když se zvedal na nohy, začal se mu vracet zrak, zprvu to však bolelo a v očích měl slzy. Musel si pospíšit. Rahvin vě-děl, že je tady. Musel...
Kupodivu však zřejmě uběhla jen malá chvilka. Rahvinovi nezá-leželo na tom, kolik vlastních bojovníků zasáhne. Ohromení trolloci a myrddraalové na svahu padali pod ranami oštěpů v rukou Děv, z nichž mnohé také nebyly nejjistější v kolenou. Některé Dě-vy, ty nejblíž Randa, se teprve teď zvedaly ze země, kam je to od-hodilo, a Pevin stál rozkročený a zpříma se držel jen s pomocí žer-di rudého praporce. Zjizvenou tvář měl stále bezvýraznou jako břidlicovou tabulku. Z me-zer ve zdi nahoře se vyhrnuli další trol-loci a ulice na všech stranách zaplnil hluk bitvy, ale co se Randa týkalo, vše se klidně mohlo ode-hrávat v jiné zemi.
V té první salvě bylo více střel a ne všechny mířily na něj. Dob-rých tucet kroků od místa, kde ležel Mat na zádech, se povalova-ly jeho boty, z nichž se ještě kouřilo. Proužky kouře také stoupaly z čer-ného ratiště jeho oštěpu, z jeho kabátce, dokonce i ze stříbrné liščí hlavy, která mu visela ven z košile a která ho neuchránila před muž-ským usměrňováním. Asmodean byl zkroucenou zuhelnatělou hro-mádkou, poznat se dal pouze podle zčernalého pouzdra na har-fu, které měl stále na zádech. A Aviendha... Bez jediného škrábnu-tí, mohla se tu uložit k odpočinku - pokud by však mohla odpočí-vat s očima bez mrknutí upřenýma do slunce.
Rand se sklonil a dotkl se její tváře. Již chladla. Na pohmat by-la... Ne jako živá.
"RAAAAHVIIIINEEEE!"
Trochu ho překvapil, ten zvuk vycházející z jeho vlastního hr-dla. Měl dojem, že sedí hluboko ve své vlastní hlavě a prázdnota kolem něj je rozlehlejší a pustší než kdy předtím. Saidín v něm zu-řil. Nezále-želo mu na tom, jestli ho spálí. Špína pronikala do vše-ho, třísnila všechno. Bylo mu to jedno.
Kolem Děv pronikli tři trolloci s velkými hrotitými sekerami a podivně zahnutými oštěpy v chlupatých prackách a až příliš lid-ské oči upírali na Randa, jenž zde stál zdánlivě neozbrojen. Ten s kančím rypákem a kelci šel k zemi s Enailiným oštěpem v zá-dech. Orlí zoban a medvědí tlama se na něj hnaly dál, jeden měl boty, druhý bosé tlapy.
Rand cítil, že se usmívá.
Ze dvou trolloků vyrazil oheň - z každého jejich póru šlehaly plameny, které pronikaly i černými kroužky zbroje. Zrovna když ote-vřely tlamy k výkřiku, otevřel se přímo v místě, kde stáli, prů-chod. Zakrvácené půlky hořících, hladce rozříznutých trolloků le-těly k zemi, ale Rand zíral do otvoru. Ne černota, ale velký sál plný sloupů s kamennými deskami s vyřezanými lvy, kde se z pozlace-ného trůnu překvapeně zvedl velký muž s tmavými vlasy a bílými prameny na spáncích. Tucet mužů, někteří oblečení jako šlechtici, někteří v kyrysech, se obrátil, aby viděl, kam v tom okamžiku hle-dí jejich pán.
Rand si jich skoro nevšiml. "Rahvine," řekl. Tedy spíš někdo řekl. Nebyl si jist, kdo to byl.
Vyslal před sebou oheň a blesky, prošel průchodem a nechal ho za sebou zavřít. Byl smrt.
* * *
Nyneiva neměla žádné potíže podržet si vztek, který jí umožňo-val usměrnit pramen ducha do jantarové spící ženy ve svém váčku. Dnes ráno ji skrze její hněv nemohl ovlivnit ani pocit, že ji někdo pozoruje. Siuan stála před ní na salidarské ulici v Tel'aran'rhiodu, která byla až na ně pustá a prázdná, jen tu

poletovalo pár much a opodál se zastavila liška a zvědavě se na ně podívala, než odklusala dál.
"Musíš se soustředit," štěkla Nyneiva. "Poprvý jsi to zvládala líp. Soustřeď se!"
"Já se soustředím, ty huso hloupá!" Siuaniny šaty z prostého mod-rého sukna se změnily v hedvábí. Kolem krku jí visela sedmipruhá štóla amyrlinina stolce a na prstě se jí zlatý had hryzal do ocasu. Mra-čila se na Nyneivu a zřejmě si tu změnu neuvědomova-la, i když dneska již na sobě měla to samé pětkrát. "Jestli tu je ně-jaký problém, tak spočívá v tom hnusným odvaru, cos do mě na-cpala! Fůůůj! Ještě pořád jej cítím. Jako platejsí vnitřnosti." Štola a prsten zmizely. Vyso-ký límec hedvábných šatů sletěl dost nízko, aby odhalil pokroucený kamenný prsten, jenž jí na jemném zlatém řetízku visel mezi ňadry.
"Kdybys netrvala na tom, že tě mám učit, když jsi potřebovala něco na spaní, tak bys to nepotřebovala." Tak tam holt byla trocha ostropysku a pár dalších věcí, které ve směsi nebyly naprosto ne-zbytné. Ta ženská si zasloužila, aby se jí jazyk pěkně zkroutil.
"Těžko mě můžeš učit, když učíš Sheriam a ostatní." Hedvábí vy-bledlo. Límec byl zase vysoko, lemovaný bílým krajkovým volánem, a ve vlasech se Siuan objevil malý perlový čepeček. "Nebo bys byla radši, kdybych přišla po nich? Tvrdilas, že potřebuješ tro-chu neruše-ného spánku."
Nyneiva se, se zaťatými pěstmi, otřásla. Sheriam a ostatní ne-byly to nejhorší, co rozdmychalo její hněv. S Elain se střídaly, aby Aes Sedai braly do Tel'aran'rhiodu dvě najednou, občas všech šest za jed-nu noc, a dokonce i když byla Nyneiva učitelka, ony ji nikdy nenecha-ly zapomenout, že je pouze přijatá, kdežto ony ho-tové Aes Sedai. Jed-no ostré slovo, když udělaly hloupou chybu... Elain poslaly drhnout hrnce jednou, ale Nyneiva měla ruce od hor-ké, mýdlové vody úplně svraštělé. Aspoň tam, kde leželo její spí-cí tělo. Aes Sedai však nebyly nejhorší. A nejhorší nebyla ani sku-tečnost, že skoro neměla volnou chvilku, aby mohla pátrat po tom, co by se dalo dělat s utišením a zkrocením, tedy pokud vůbec ně-co. Logain rozhodně spolupracoval víc než Siuan a Leana, nebo byl aspoň dychtivější. Díky Světlu chápal nutnost zachovávat ta-jemství. Nebo si to aspoň myslel. Nejspíš věřil, že ho nakonec vy-léčí. Ne, horší než tohle bylo, že Faolain byla vy-zkoušena a po-zvednuta... ne na Aes Sedai - to nešlo bez hole přísah, která byla prozatím nedostupná ve Věži - ale na něco víc než přijatou. Fao-lain teď nosila šaty, které si vybrala sama, a i když nemohla nosit šátek ani si vybrat adžah, dostala pravomoci. Nyneiva měla dojem, že za poslední čtyři dny běžela pro víc hrnků vody, džbánků a dal-ších nepotřebných věcí než za celou dobu, co strávila ve Věži. A přesto ani Faolain nebyla ze všeho nejhorší. Nyneiva si to ani nechtěla připomí-nat. Její hněv by dokázal v zimě vyhřát celý dům.
"Co ti dneska zarazilo háček do žaber, holka?" Siuan teď měla ša-ty jako ty, co nosila Leana, jen byly průhlednější než cokoliv, co by si dokonce i Leana vzala na veřejnost, byly tak tenké, že se jen stěží dala určit barva. Ani tyhle na sobě dnes neměla poprvé. Co to té ženské vězelo hluboko v hlavě? Ve světě snů věci jako změna šatů prozrazo-valy myšlenky, které jste si ani nemuseli uvědomo-vat. "Do dneška jsi byla skoro příjemná společnice," pokračovala Siuan podrážděně a pak se odmlčela. "Do dneška. Teď to vidím. Včera odpoledne Sheriam pověřila Theodrin, aby ti začala pomá-hat zrušit ten blok, který sis vy-budovala. Proto jsi jako pominutá? Nelíbí se ti, že ti Theodrin říká, co máš dělat? Je to taky divoženka, holka. Jestli ti někdo může pomoct naučit se usměrňovat bez toho, aby musela nejdřív spolykat kopřivy, tak ona -"
"A co tebe popadlo, že na sobě neudržíš jedny šaty?" Theodrin - tohle opravdu bolelo. Neúspěch. "Možná je to kvůli něčemu, co jsem slyšela včera v noci?" Theodrin byla vyrovnaná, dobře nalo-žená a trpělivá. Říkala, že se to nedá zvládnout za jedno sezení. Rozbít její vlastní blok trvalo několik měsíců, a nakonec si uvědo-mila, že usměr-ňovala dávno předtím, než přišla do Věže. Přesto neúspěch bolel, a nejhorší ze všeho bude, jestli někdo zjistí, že když Nyneiva poznala, že jí to nepůjde, rozbrečela se jako děcko v náručí Theodrin, která ji konejšila... "Slyšela jsem, že jsi Garethu Bryneovi hodila na hlavu jeho boty, když ti řekl, aby sis sedla a pořádně je vyleštila - on pořád ještě neví, že je leští Min, viď? - a tak tě obrátil hlavou dolů a -"
Siuan jí vrazila facku takovou silou, že z toho Nyneivě zazvo-nilo v uších. Na chvíli dokázala na druhou ženu jen zírat se stále rozšíře-nějšíma očima. Se zaječením se pokusila praštit Siuan do oka. Pokusi-la, protože Siuan ji nějak chytila za vlasy. O chvíli po-zději ležely v prachu ulice, válely se po sobě, ječely a divoce se rozháněly pěstmi.

Nyneiva zachrčela. Myslela si, že začíná mít navrch, i když půl-ku času nevěděla, jestli je nahoře, nebo dole. Siuan se jí snažila vy-rvat jednou rukou cop i s kořínky a druhou ji bušila do žeber i kamkoliv jinam, kam se trefila, avšak ona druhou ženu držela stejně, a Siuan s ni škubala a řezala ji rozhodně stále slaběji, a ona sama ji každou chvíli ztluče do bezvědomí a pak jí vyrve všechny vlasy. Nyneiva vyjekla, když ji do lýtka prudce zasáhla špička nohy. Ta ženská kopala! Nyneiva se do ní pokusila vrazit koleno, ale v suk-ních to nebylo nijak snadné. Kopání nebylo správné!
Náhle si Nyneiva uvědomila, že se Siuan třese. Nejdřív si mysle-la, že pláče. Pak si uvědomila, že se směje. Zvedla se, odhrnula si z obličeje uvolněné pramínky vlasů - cop měla skoro celý roz-pletený - a zamračila se dolů na druhou ženu. "Čemu se směješ? Mně? Jestli se...!"
"Ne tobě. Nám." Stále se otřásajíc veselím Siuan Nyneivu odstrči-la. Siuan měla vlasy jako vrabčí hnízdo a prosté vlněné šaty, které na sobě měla teď, byly celé od prachu, vypadaly obnošené a na několika místech úhledně zalátané. Také byla bosá. "Dvě do-spělý ženský, válí se tady jako... Tohle jsem neudělala od doby, co mi bylo... asi dvanáct. Napadlo mě, že teď potřebujem už jen to, aby mě tlustá Cian popadla za ucho a řekla mi, že děvčata se ne-perou. Slyšela jsem, že jednou srazila i opilýho sazeče. Nevím proč." Na chvíli dostala záchvat něče-ho, co se velice podobalo hihňání, pak se uklidnila, vstala a oprášila si šaty. "Když budem mít problém, můžem ho vyřešit jako dospělé že-ny." A opatrně: "Pře-sto je docela dobrý nápad, neprobírat Garetha Brynea." Trhla se-bou, když se ze šatů stala plesová róba s černo-zlatou výšivkou ko-lem lemu a výstřih jí rychle klesl.
Nyneiva tam seděla a zírala na ni. Co by udělala jako vědma, kdyby našla dvě ženy, jak se takhle válejí v prachu? Odpověď její hněv udržovala spíš v mírném bublání. Siuan si zřejmě pořád neuvě-domila, že v Tel'aran'rhiodu není třeba oprašovat se rukama. Strhla ruku, kterou si začala upravovat cop, a rychle vstala. Než zase stála, přes rameno jí už visel dokonale spletený cop a slušné dvouřičské šaty mohly být čerstvě vyprané.
"Souhlasím," řekla. Jakékoliv dvě ženy, které by takhle přistih-la, by přinutila litovat, že se kdy narodily, ještě předtím, než by je přitáh-la před ženský kroužek. Co to dělala, ohánět se takhle pěst-mi jako nějaký hloupý muž? Nejdřív Cerandin - na tuhle událost nechtěla ani pomyslet, ale stalo se to - pak Latelle a teď tohle. Do-stane se snad přes svůj blok tím, že bude pořád rozzlobená? Naneštěstí - nebo možná naštěstí - tahle myšlenka s její náladou nic ne-udělala. "Když budeme mít problém, můžem ho... probrat."
"Což podle tebe znamená, že na sebe budeme křičet," procedila Siuan suše. "No, lepší než to druhý."
"Nemusely bychom křičet, kdybys -!" Zhluboka se nadechla a od-trhla zrak. Tohle nebyl dobrý nový začátek. Dech se jí zadrhl v hrdle a hlavu otočila zpátky k Siuan tak rychle, jako by s ní jen potřásla. Dou-fala, že to tak vypadalo. Jen na okamžik se v okně proti přes ulici ob-jevil obličej. A jí se stáhl žaludek, bublina stra-chu a žhavý hněv, že se bála. "Myslím, že bychom se měly vrátit hned," řekla tiše.
"Vrátit se! Říkalas, že mě ten ohavný lektvar uspí aspoň na dvě hodiny, a my tu nejsme ani hodinu."
"Čas tady funguje jinak." Byla to Moghedien? Ten obličej zmi-zel tak rychle, že to mohla být i žena, která se sem jenom na chví-li prosni-la. Jestli to byla Moghedien, tak jí nesmějí - za žádných okolností ne-smějí - dát najevo, že ji zahlédly. Musejí se dostat pryč. Bublina stra-chu, žhavý hněv. "Říkala jsem ti to. Den v Tel'aran'rhiodu může být hodina v bdělém světě, nebo naopak. Mu -"
"Já jedla vtipnou kaši dřív, holka. Nesmíš si myslet, že mě mů-žeš ukrátit. Naučíš mě všechno, co učíš ostatní, jak jsme se do-hodly. Jít můžeme, až se probudím."
Nebyl čas. Pokud to byla Moghedien. Siuan teď zase měla šaty z hedvábí a amyrlininu štólu a prsten s Velkým hadem, ale její vý-střih byl kupodivu skoro nejnižší za celou dobu, co byla tady. Ter'angrialo-vý prsten jí visel nad ňadry a nějak se stal součástí náhr-delníku ze čtvercových smaragdů.
Nyneiva se pohnula bez přemýšlení. Švihla rukou a popadla náhr-delník tak pevně, že jej Siuan strhla z krku. Siuan se rozšířily oči, ale jakmile spona povolila, žena zmizela a náhrdelník i s prste-nem se Ny-neivě vypařil z ruky. Jen okamžik hleděla na své prázd-né prsty. Co se stane někomu, koho takhle vyhodí z Tel'aran'rhio-du? Poslala Siuan zpět do jejího spícího těla? Nebo někam jinam? Do nicoty? Zachvátila ji panika. Jenom tady tak postává. Rychle jako myš-lenka prchla a svět snů se kolem ní měnil.
Stála na špinavé uličce v malé vísce, kolem byly dřevěné domy a žádný neměl víc než jedno poschodí.

Na vysoké žerdi povlával stříbr-ný lev Andoru a do široké řeky se napřahovalo jediné ka-menné molo, kde nízko nad hladinou letělo hejno ptáků s dlouhý-mi zobáky. Všech-no to vypadalo trochu povědomé, a jí hodnou chvíli trvalo, než pozna-la, kde je. Jurene. V Cairhienu. A ta řeka byla Erinin. Právě tady se s Egwain a Elain nalodily na Okouna, což bylo plavidlo stejně špatně pojmenované jako Říční zmije, aby mohly pokračovat v cestě do Tea-ru. Teď jí to připadalo, jako kdy-by to kdysi dávno četla v nějaké kni-ze.

Proč skočila právě do Jurene? To bylo prosté, a odpověď přišla, jakmile si to pomyslela. Jurene bylo jediné místo, které znala dost dobře, aby tam mohla skočit i v Tel'aran'rhiodu, o němž si mohla být jistá, že ho Moghedien nezná. Byly tady asi hodinu ještě dáv-no před-tím, než Moghedien zjistila, že Nyneiva vůbec existuje, a Nyneiva si byla jistá, že se o něm Egwain už nikdy nezmínila ani v Tel'aran'rhio-du, ani když byla vzhůru.

Ale zbývala další otázka. Vlastně jistým způsobem ta stejná. Proč Jurene? Proč nevystoupila ze sna, neprobudila se ve vlastní posteli, tak jak byla, pokud nebyla z mytí nádobí a drhnutí podlah navíc natolik unavená, aby prostě spala dál? Pořád ještě můžu vy-stoupit. Moghedien ji viděla v Salidaru, pokud to byla Moghedien. Moghedien teď znala Salidar. Můžu to říct Sheriam. Jak? Přiznat, že učí Siuan? Neměla se těch ter'angrialů dotknout, pokud neby-la se Sheriam a ostatními Aes Sedai. Jak se k nim Siuan dostáva-la, kdykoliv se jí zachtělo, to Nyneiva nevěděla. Ne, nebála se ho-din navíc strávených po lokty v horké vodě. Bála se Moghedien. Hněv v ní zahořel tak prudce, až zatoužila po nějaké husí mochně ze svého tlumoku s bylinkami. Jsem tak... tak zatraceně unavená z toho, jak se pořád bojím.

Před jedním domkem byla lavice, z níž byl výhled na řeku. Nyne-iva se posadila a zvažovala svou situaci ze všech stran. Bylo to směš-né. Pravý zdroj byl nejasný. Usměrnila plamínek, jenž jí za-tančil na dlani. Vypadala pevná - aspoň sobě tak připadala - ale přes ten kousí-ček ohně viděla řeku. Zavázala plamínek, a ten se vy-tratil jako mlha, jakmile skončila. Jak by se mohla postavit Mog-hedien, když se jí vy-rovnala či ji v síle předčila i ta nejslabší novicka v Salidaru? Proto prchla sem, místo pryč z Tel'aran'rhiodu. Bála se a zlobila se na sebe, že se bojí, zlobila se příliš, aby doká-zala jasně myslet a zvážit své sla-bosti.

Vystoupí ze sna. Ať už měla Siuan za lubem cokoliv, bylo to vy-řízeno. Bude muset riskovat stejně jako Nyneiva. Při pomyšlení na další hodiny drhnutí podlah sevřela ruku na copu pevněji. Nej-spíš to budou celé dny, a kromě toho možná i Sheriaminin proutek. Možná už ji dokonce nikdy nepustí k žádnému ze snových ter'an-grialů, anebo vůbec k žádnému ter'angrialů. Strčí ji pod Faolain místo pod The-odrin. Konec studování Siuan a Leany, natož Logaina. Možná vůbec konec se studováním léčení.

Ve vzteku usměrnila další plamen. Byl-li o vlásek silnější, ona to nepoznala. Tolik ke snaze vybičovat svůj hněv v naději, že to pomůže s usměrňováním. "Nic na tom není, prostě jim jenom řek-nu, že jsem viděla Moghedien," zamumlala si pro sebe a trhla se za cop tak prud-ce, až to zabolelo. "Světlo, ony mě strčí k Faolain. To bych radši umřela!"

"Ale zřejmě jí ráda běháš pro drobnosti."

Ten posměšný hlas vytáhl Nyneivu z lavice, jako by ji někdo zve-dl za ramena. Na ulici stála Moghedien, celá v černém, a vrtě-la hlavou nad tím, co viděla. Nyneiva vší silou spletla štít z ducha a vrhla ho mezi druhou ženu a saidar. Tedy spíš snažila se ho vrh-nout, bylo to jako sekat strom papírovou sekerou. Moghedien se dokonce usmála, než se vůbec obtěžovala Nyneivino tkanivo pře-říznout, a to udělala tak ledabyle, jako by si smetla kousalku z tvá-ře. Nyneiva na ni zírala, jako by dostala ránu palicí. Po tom všem to nakonec došlo takhle daleko. Jediná síla není k ničemu. Vše-chen ten hněv, co v ní bublal, nebyl k ničemu. Všechny její plány, její naděje, k ničemu. Moghedien se nenamáhala udeřit. Dokon-ce se ani neobtěžovala usměrnit vlastní štít. Tolik Nyneivou pohr-dala.

"Bála jsem se, že sis mě všimla. Byla jsem neopatrná, když jste se se Siuan pokoušely navzájem zabít. Holýma rukama." Moghe-dien se opovržlivě zasmála. Něco tkala, líně, protože neviděla dů-vod ke spě-chu. Nyneiva nevěděla, co to je, ale chtělo se jí křičet. Kypěl v ní hněv, ale strach otupoval její důvtip, jako by vrostla do země. "Občas mám dojem, že jste všechny příliš hloupé i na to, abyste se vůbec daly vycvičit, ty a ta bývalá amyrlin i všechny ostatní. Ale nemůžu dovolit, abys mě zradila."

Tkanivo se blížilo k Nyneivě. "Zdá se, že je čas se-brat aspoň tebe."

"Zadrž, Moghedien!" křikla Birgitte.

Nyneivě spadla brada. Byla to Birgitte, jako bývala, v krátkém bí-lém kabátci a širokých žlutých kalhotách. Složitě spletený cop měla přehozený přes rameno a na stříbrném luku nasazený stří-brný šíp. To bylo nemožné. Birgitte už nebyla součástí Tel'aran'rhiodu, byla v Sa-lidaru a dávala pozor, aby Nyneivu a Siuan nikdo nevyrušil, když spí za bílého dne, a nekladl zbytečné otázky.
Moghedien byla tak šokovaná, že prameny, které spletla, zmi-zely. Šok však vydržel jen chviličku. Z Birgittina luku vylétl září-cí šíp - a vypařil se. Luk se vypařil. Něco jako by lučištnici po-padlo, roztáhlo jí paže a zvedlo ji to ze země. Skoro vzápětí ji to svázalo, pevně jí to stáhlo zápěstí a kotníky, asi půl lokte nad ze-mí.
"Měla jsem zvážit možnost, že se objevíš." Moghedien se obrá-tila zády k Nyneivě a popošla blíž k Birgitte. "Líbí se ti tělo? Bez Gaidala Caina?"
Nyneivu napadlo, že usměrní. Jenže co? Dýka by tu ženskou ani nemusela škrábnout. Oheň by jí ani nemusel ožehnout suknice. Moghe-dien věděla, jak je tu Nyneiva bezmocná. Dokonce se na ni ani nepodívala. Kdyby přerušila pramen ducha vedoucí do ženy spící v jantaru, probudila by se v Salidaru a mohla by je varovat. Tvář měla zkroucenou skoro v pláči, když se podívala na Birgitte. Zlatovlasá žena tam visela a vzdorně hleděla na Moghedien. Mog-hedien ji na oplátku zvažovala jako řezbář zvažuje kus dřeva.
Jsem tu jenom já, pomyslela si Nyneiva. Stejně dobře bych vů-bec nemusela umět usměrňovat. Jsem tu jenom já.
Zvednout nohu při prvním kroku bylo jako vytáhnout ji z hlubo-kého bláta, a druhý potácivý krok nebyl o nic snazší. Směrem k Moghedien. "Neubližuj mi," plakala Nyneiva. "Prosím. Neubli-žuj mi." Zamrazilo ji. Birgitte byla pryč. Teď tam stálo dítě tak tří čtyřle-té, v krátkém bílém kabátku a širokých žlutých kalhotách, a hrálo si se stříbrným lukem velkým jako dětská hračka. Nyneiva klesla na kole-na. Bylo těžké, plazit se v sukních, ale ona si ne-myslela, že by dokáza-la zůstat stát. Nějak se jí to podařilo, natáhla prosebně ruku a kňoura-la. "Prosím. Neubližuj mi. Prosím. Neubli-žuj mi." Blíž a blíž se vlekla k Zaprodankyni, brouk s polámaný-ma nožičkami lezoucí v prachu.
Moghedien ji mlčky pozorovala, až nakonec řekla: "Kdysi jsem si myslela, že jsi silnější. Teď zjišťuji, že se mi na kolenou vážně líbíš. Tohle je dost blízko, holka. Ne že bych si myslela, že máš dost kuráže, aby ses pokusila vyrvat vlasy mně..." Tahle představa ji zřejmě poba-vila.
Nyneivě se chvěla ruka na dlaň od Moghedien. Musí to být dost blízko. Byla tu jenom ona. A Tel'aran'rhiod. V hlavě se jí utvořil ob-raz a tady byl, stříbrný náramek na její natažené ruce, stříbrné vodítko ho spojovalo se stříbrným obojkem kolem Moghedienina krku. Nemě-la v hlavě zafixovaný jen a'dam, ale i to, jak ho má Moghedien nasa-zený, součást Tel'aran'rhiodu, který měl takový tvar, jaký chtěla. Vě-děla něco o tom, co má očekávat. Už jednou měla náramek a'damu krátce nasazený, ve Falme. Zvláštním způ-sobem si uvědomovala Moghedien stejně, jako si uvědomovala své tělo, své pocity, dvakrát, jasně oddělené, ale obojí měla v hla-vě. V jednu věc pouze doufala, protože Elain trvala na tom, že to-mu tak je. Ta věc byla skutečně pro-pojením, cítila zdroj skrze dru-hou ženu.
Moghedien prudce vymrštila ruku k obojku a zděšeně vyvalila oči. Vzteky a hrůzou. Vzteky víc než hrázou, aspoň zpočátku. Nynei-va obojí cítila, skoro jako by ty pocity byly její vlastní. Moghe-dien musela velmi dobře vědět, co to vodítko a obojek je, nicmé-ně se i tak snažila usměrnit. Nyneiva zároveň ucítila lehkou změnu v sobě, v a'damu, jak se druhá žena snažila ohnout Tel'aran'rhiod podle sebe. Potlačit její pokus nebylo těžké. A'dam je propojoval a ona byla u ovládání. Vědět tohle věci usnadňovalo. Nyneiva ne-chtěla usměrnit tyto prameny, a tak nebyly usměrněny. Moghedien se stejně dobře mohla snažit zvednout holýma rukama horu. Hrů-za přemohla vztek.
Nyneiva vstala a upevnila v duchu správný obraz. Moghedien uvázanou na a'damu si jenom nepředstavila, ona věděla, že Moghedi-en je uvázaná, stejně nepochybně, jako znala své jméno. Pocit přesu-nu, mravenčení, ale neustával. "Nech toho," řekla dost ostře. A'dam se nepohnul, ale jako by se neviditelně chvěl. Nyneiva po-myslela na to, jak se druhé ženě o tělo od ramen ke kolenům leh-ce otírají černé kopřivy. Moghedien se otřásla a křečovitě se na-dechla. "Řekla jsem nech toho, nebo ti udělám něco horšího." - Posuv ustal. Moghedien ji ostražitě pozorovala. Stále tiskla stříbr-ný obojek, který měla kolem krku, a působila dojmem, že stojí na špičkách, připravená prchat.
Birgitte - dítě, které bylo či bývalo Birgitte - stála a zvědavě je pozorovala. Nyneiva vytvořila její obraz

jako dospělé ženy. Hol-čička si strčila prstík do pusinky a začala si prohlížet maličký luk. Nyneiva rozzlobeně funěla. Bylo hodně těžké změnit někoho, kdo už zaujal nějaký tvar. A navrch k tomu Moghedien tvrdila, že umí udělat změnu stálou. Co ale mohla udělat, mohla také zrušit. "Vrať ji zpátky."
"Jestli mě pustíš, tak -"
Nyneiva znovu pomyslela na kopřivy, a tentokrát to nebyl jen letmý dotek. Moghedien nasála vzduch skrze zaťaté zuby a třásla se jako prostěradlo ve vichru.
"To," řekla Birgitte, "byla ta nejděsivější věc, co se mi kdy sta-la." Znovu byla sama sebou, měla ten krátký kabátec a široké kal-hoty, ale neměla luk a toulec. "Byla jsem dítě, ale zároveň to, co jsem já - moje skutečné já - byla jen jakási představa, kterou mě-lo dítě v hlavě. A věděla jsem to. Věděla jsem, že se budu jenom dívat, co se děje, a hrát si..." Přehodila si zlatý cop zase přes ra-meno a přísně se na Moghedien podívala.
"Jak ses sem dostala?" zeptala se Nyneiva. "Jsem ti vděčná, chá-pej, ale... jak?"
Birgitte se naposled kamenně podívala na Moghedien, pak otevře-la kabátec a zalovila za výstřihem své haleny, odkud vytáhla zkrouce-ný kamenný prsten na koženém řemínku. "Siuan se probu-dila. Jen na chvíli a ne úplně. Dost na to, aby zabručela, žes jí to se-brala. Když ses neprobudila taky, věděla jsem, že se muselo něco zvrtnout, tak jsem sebrala prsten a dopila to, cos namíchala Siuan."
"Toho moc nezbylo. Jen sedlina."
"Dost na to, abych usnula. Mimochodem, chutná to hrozně. Po-tom už to bylo snadný jako najít péřový tanečnice v Shiotě. Jistým způsobem je to skoro, jako bych byla -" Birgitte se na okamžik od-mlčela a znovu se zamračila na Moghedien. V ruce se jí opět ob-jevil stříbrný luk a toulec stříbrných šípů u boku, po chvíli však opět zmize-ly. "Minulost je minulost a budoucnost čeká," prohlási-la pevně. "Vlastně mě ani moc nepřekvapilo, když jsem si uvědo-mila, že jsou tu dvě ženské, co vědí, že jsou v Tel'aran'rhiodu. Vě-děla jsem, že ta druhá musí být ona, a když jsem dorazila a uviděla vás dvě... Vypadalo to, jako by tě už chytila, ale doufala jsem, že jestli ji zabavím, mohla bys něco vymyslet."
Nyneiva cítila bodnutí hanby. Ji napadlo, že Birgitte opustí. Má-lem vymyslela jen tohle. Myslela na to jen chvíli a okamžitě to zavrh-la, ale napadlo ji to. Jaká je zbabělá. Birgitte se určitě ani na chvíli nenechala ovládnout strachem. "Já..." Slabá pachuť vařené-ho kočičího kapradí a drceného Černobýlu. "Skoro jsem utekla," řekla chabě. "Byla jsem tak vyděšená, že se mi jazyk přilepil na patro. Skoro jsem utekla a opustila tě."
"Och?" Nyneiva se v duchu kroutila, když ji Birgitte zvažovala. "Ale neutekla jsi, viď? Měla jsem vystřelit, než jsem promluvila, ale mně se nikdy nelíbilo střílet na lidi zezadu. Ani na ni. Stejně to ale fungovalo. Jenže co s ní uděláme teď?"
Moghedien rozhodně vypadala, že ovládla svůj strach. Nevšíma-jíc si stříbrného obojku kolem krku pozorovala Nyneivu a Bir-gitte, jako by ony byly zajatkyněmi, ne ona, a jako by zvažovala, co s nimi provede. Až na to, že se jí občas zachvěly ruce, jako by se chtěla po-škrábat po těch kopřivách, vypadala jako sama černě oděná vážnost. Jenom díky a'damu Nyneiva věděla, že ta žena cí-tí strach, skoro jako blábolení, ale potlačené do tlumeného bzuče-ní. Přála si, aby jí ta věc umožnila poznat, co si Moghedien mys-lí. Ale na druhé straně zase byla ráda, že nevidí do duše za těma chladnýma tmavýma očima.
"Než zvážíš něco... krutého," začala opatrně Moghedien, "pama-tuj, že vím hodně věcí, co by ti mohly být užitečné. Pozorova-la jsem ostatní Vyvolené, nahlédla do jejich plánů. Nestojí to za něco?"
"Pověz mi to, a já zvážím, jestli to za něco stojí," opáčila Nynei-va. Co by s tou ženou mohla udělat?
"Lanfear, Graendal, Rahvin a Sammael kují pikle spolu."
Nyneiva krátce zatahala za vodítko a druhá žena se zapotácela. "To já vím. Pověz mi něco nového."
Tady ta žena byla zajatec, ale a'dam existoval jen tak dlouho, jak dlouho pobývaly v Tel'aran'rhio-du.
"Víš, že lákají Randa al'Thora k útoku na Sammaela? Ale až to udělá, najde tam i ostatní, čekají, aby ho chytili do pasti. Alespoň tam najde Graendal a Rahvina. Myslím, že Lanfear hraje jinou hru, o které ostatní nic nevědí."
Nyneiva si vyměnila ustaraný pohled s Birgitte. Rand se tohle musí dozvědět. Dozví se to, jakmile si dneska v noci ona a Elain pro-mluví s Egwain. Jestli se jim podaří dostat se k ter'angrialu na dost dlouho.

"Totiž," zamumlala Moghedien, "jestli bude žít dost dlouho, aby je našel."
Nato Nyneiva popadla stříbrné vodítko v místě, kde se spojova-lo s obojkem, a přitáhla si Zaprodankyni blíž k sobě. Tmavé oči se upře-ly do jejích, ale ona skrze a'dam cítila hněv a strach, který se zavrtěl a byl prudce udušen. "Poslouchej mě. Myslíš si, že nevím, proč předstí-ráš tuhle ochotnou spolupráci? Myslíš si, že když bu-deš mluvit dost dlouho, nechám si něco uklouznout a ty unikneš. Myslíš, že čím dýl tu mluvíme, tím těžší pro mě bude tě zabít." To-lik byla pravda. Zabít někoho chladnokrevně, dokonce jednoho ze Zaprodanců, bude těžké, možná těžší, než nač se vzmůže. Co bu-de s tou ženskou dělat? "Ale pochop tohle. Nedovolím ti jen něco naznačovat. Jestli se přede mnou pokusíš něco zatajit, tak ti udě-lám všechno, co kdy tebe napadlo, že uděláš mně." Vodítkem pro-šla hrůza, jako výkřik, z něhož tuhne krev v žilách, z hloubi Moghedieniny duše. Možná o a'damu nevěděla to-lik, kolik si Nyneiva myslela. Možná věřila, že by Nyneiva mohla číst její myšlenky, kdyby to zkusila. "Takže, jestli víš něco o tom, co hrozí Randovi, něco navíc o Sammaelovi a ostatních, tak mi to řekni. Hned!"
Slova se Moghedien řinula z úst a ona neustále si jazykem zvlh-čovala rty. "Al'Thor chce jít po Rahvinovi. Dneska. Dnes ráno. Proto-že si myslí, že Rahvin zabil Morgasu. Nevím, jestli to udělal nebo ne, ale al'Thor si to myslí. Jenže Rahvin Lanfear nikdy ne-věřil. Nikdy nevěřil žádnému z nich. Proč by měl? Myslel si, že to všechno by mohla být past nastražená na něj, tak nastražil vlastní léčku. Nastavěl po celém Caemlynu ochrany, takže jestli tam něja-ký muž usměrní třebas jiskřičku, dozví se to. Al'Thor vstoupí pří-mo tam. Skoro jistě už tam je. Myslím, že chtěl opustit Cairhien hned po východu slunce. Já s tím nemám nic společného. Nebyla to moje práce. Já -"
Nyneiva jí chtěla zacpat ústa. Ženě se strachy perlil pot na obliče-ji, z čehož se Nyneivě dělalo zle, ale bude-li muset poslouchat ten prosebný hlas příliš... Začala usměrňovat a napadlo ji, zda bu-de dost silná, aby to zadrželo Moghedienin jazyk, ale pak se usmá-la. Byla s Moghedien propojená a ovládala to. Moghedien málem vylezly oči z důlků, když Nyneiva spletla prameny, které jí zavřely ústa, a zavázala je. Pak Nyneiva dodala ještě špunty do uší, než se obrátila k Birgitte. "Co myslíš ty?"
"Elain to zlomí srdce. Svou matku miluje."
"To já vím!" Nyneiva se nadechla. "Budu plakat s ní a myslet vážně každou slzu, ale zrovna teď si musím dělat starosti kvůli Ran-dovi. Myslím, že ona říká pravdu. Skoro to až cítím." Chytila stříbrné vodítko pod náramkem a zatřásla jím. "Možná je to tím-hle a možná si to jenom představuju. Co myslíš ty?"
"Že je to pravda. Nikdy nebyla moc statečná, pokud neměla jas-ně navrch nebo si myslela, že jí to projde. A ty jsi do ní určitě vtloukla strach ze Světla."
Nyneiva se zamračila. Každé Birgittino slovo v ní vyvolalo dal-ší bublinku strachu. Nikdy nebyla moc statečná, pokud neměla na-vrch. Tohle ji docela vystihovalo. Vtloukla do Moghedien strach ze Světla. To udělala, a myslela vážně každé slovo, které řekla. Dát někomu pár facek, když to potřeboval, byla jedna věc, vyhrožovat mu mučením, chtít ho mučit, dokonce i Moghedien, bylo něco zce-la jiného. A tady stojí ona a snaží se vyhnout tomu, co věděla, že musí udělat. Nikdy nebyla moc statečná, když neměla jasně na-vrch. Tentokrát byla bub-linka strachu její vlastní. "Musíme ihned do Caemlynu. Aspoň já mu-sím. S ní. Možná tady nedokážu usměr-ňovat dost silně, abych roztrhla papír, ale s a'damem můžu použít její sílu."
"Z Tel'aran'rhiodu nedokážeš ovlivnit nic v bdělém světě," řek-la Birgitte tiše.
"Já vím! Já vím, ale musím něco udělat."
Birgitte zvrátila hlavu dozadu a zasmála se. "Ó, Nyneivo, je to tak zahanbující, být ve spojení s takovým zbabělcem, jako jsi ty." Náhle se jí oči překvapeně rozšířily. "Toho tvého lektvaru už moc nezbylo. Myslím, že se prob -" Uprostřed slova prostě zmizela.
Nyneiva se nadechla a rozvázala prameny kolem Moghedien. Ne-bo ji donutila to udělat. S a 'damem se to dalo jen těžko poznat. Přála si, aby tu Birgitte ještě byla. Další pár očí. Někdo, kdo nej-spíš znal Tel'aran'rhiod lépe, než ho ona kdy pozná. Někdo, kdo byl velmi udatný. "Uděláme si výlet, Moghedien, a ty mi budeš pomáhat, až se z tebe bude kouřit. Jestli mě něco překvapí... Stačí říct, že cokoliv se stane tý, která má nasazený tenhle náramek, sta-ne se to i tý, co má obojek. Akorát že desetkrát silněji."
Ošklivývýraz na Moghedienině tváři říkal, že Nyneivě věří. Což bylo do-cela dobře, jelikož to byla pravda.

Další hluboké nadechnutí, a Nyneiva začala vytvářet obraz jedi-ného místa v Caemlynu, které znala natolik dobře, aby si ho pamato-vala. Královský palác, kam ji vzala Elain. Rahvin musí být tam. Ale v bdělém světě, ne ve světě snů. Nicméně něco udělat musela. Tel'ara-n'rhiod kolem ní se změnil.

KAPITOLA PATNÁCTÁ

Vlákna hoří

Rand se zarazil. Dlouhá černá šmouha na stěně chodby ukazova-la, kde se půl tuctu drahých závěsů změnilo v popel. Plameny olizova-ly vršek dalšího. Ze značného počtu vykládaných truhlic a stolků zů-staly jen ohořelé třísky. Tohle nebyla jeho práce. O tři-cet kroků dál leželi na bílých dlaždicích ve smrti zkroucení mu-ži v červených ka-bátcích, kyrysech a přilbicích s hledím, s meči stále ještě v rukou. To-hle taky nebyla jeho práce. Rahvin plýtval vlastními lidmi, jak se sna-žil dostat k Randovi. Své útoky vedl ma-zaně, a mazaně unikal, nicmé-ně od chvíle, kdy prchl z trůnního sá-lu, se Randovi postavil vždy jen na chvilku, než zaútočil, a pak utekl. Rahvin byl silný, možná tak silný jako Rand, a věděl toho víc, ale Rand měl v kapse malého tlouštíka - ter'angrial - a Rah-vin nic takového neměl.
Chodba byla Randovi povědomá dvakrát, jednou ji viděl před-tím a navíc mu připomínala něco známého.
Tudy jsem šel s Elain a Gawynem ten den, co jsem potkal Morga-su. Ta myšlenka bolestně proklouzla až za hranici prázdnoty. Uvnitř byl chladný a bez citů. Saidín zuřil a hořel, ale on byl ledo-vě klidný.
A další myšlenka, jako bodnutí. Ležela právě na takovéhle podla-ze, zlaté vlasy měla rozhozené jako ve spánku. Iliena Zlatovláska. Mo-je Iliena.
Toho dne tu byla také Elaida. Věštila bolest, kterou přinesu. Po-znala ve mně temnotu. Něco z ní.
Dost.Ilieno, nevěděl jsem, co dělám. Byl jsem šílený! Jsem šílený. Oh, Ilieno!
Elaida věděla - něco - ale neřekla ani všechno, co věděla. By-lo by lepší, kdyby to byla udělala.
Oh, Světlo, copak neexistuje odpuštění? To, co jsem udělal, jsem udělal v záchvatu šílenství. Copak

neexistuje milosrdenství?
Gareth Bryne by mě byl zabil, kdyby to byl věděl. Morgasa by by-la nařídila mou smrt. Morgasa by byla naživu. Mat. Moirain. Kolik lidí by zůstalo naživu, kdybych byl zemřel?
Své utrpení jsem si vysloužil. Zasloužím si konečnou smrt. Oh, Ili eno, zasloužím si zemřít.
Zasloužím si zemřít.
Kroky za ním. Otočil se.
Vyšly ze široké boční chodby ani ne dvacet kroků od něj, dva tuc-ty mužů v kyrysech, přílbách a červených kabátcích s bílými límci krá-lovniny gardy. Jenže Andor teď žádnou královnu neměl a tihle muži nesloužili jí, dokud žila. Vedl je myrddraal, s bledou bezokou tváří jako něco, co vylezlo zpod kamene. Překrývající se pláty černé zbroje jen zvyšovaly dojem hada, když se pohyboval, a černý plášť mu visel nehybně, jakkoliv se pohnul. Pohled bezokého je strach, ale strach je v prázdnotě vzdálená věc.
Když ho muži uviděli, zaváhali. Pak půlčlověk zvedl meč s černou čepelí. Gardisté, kteří ještě neměli taseno, sahali po jílcích.
Rand - měl dojem, že tohle je jeho jméno - usměrnil způsobem, o němž se nepamatoval, že by ho už někdy použil.
Muži i myrddraal ztuhli na místě. Silnou vrstvou je pokryla bí-lá jinovatka, jinovatka, z níž stoupal kouř, jako stoupal i z Mato-vých bot. Myrddraalovi se ulomila pozvednutá paže s hlasitým prasknutím. Když dopadla na dlaždice, paže i meč se roztříštily na kusy.
Rand cítil chlad - ano, jmenoval se tak. Rand - chlad jako nůž, když procházel kolem a zahýbal směrem, odkud přišli. Chlad, jenž byl teplejší než saidín.
U stěny se krčili muž a žena, sloužící v červenobílé livreji, při-cházející do středních let, a drželi se, jako by se chtěli navzájem chrá-nit. Když uviděli Randa - to jméno bylo delší, ne jenom Rand - muž, krčící se z dosahu myrddraalem vedené tlupy, se začal zve-dat, ale že-na ho za rukáv zase stáhla dolů.
"Jděte v míru," řekla Rand a natáhl ruku. Al'Thor. Ano, Rand al'Thor. "Já vám neublížím, ale jestli zůstanete, mohli byste přijít k úrazu."
Žena zvrátila hnědé oči. Byla by se zhroutila, kdyby ji muž ne-chytil, a on sám rychle pohyboval úzkými rty, jako by se modlil, ale nedostal ze sebe ani hlásku.
Rand pohlédl směrem, kam se ten muž díval. Ruka mu vyjela z rukávu dost daleko, aby byla vidět Dračí hlava se zlatou hřívou, která byla součástí jeho kůže. "Já vám neublížím," pravil, nechal je tam a šel dál.
Musel ještě zahnat do rohu Rahvina. Musel zabít Rahvina. A pak?
Ozýval se jen klapot jeho podpatků na dlaždicích. A hluboko v jeho hlavě slabý hlas truchlivě volal Ilienu a prosil o odpuštění. Na-máhal se, aby ucítil Rahvina usměrňovat, aby ucítil muže napl-něného pravým zdrojem. Nic. Saidín ho pálil v kostech, pálil ho v duši, ale zvenčí to nebylo snadné zahlédnout, dokud jste nebyli blízko. Lev ve vysoké trávě, takhle to jednou řekl Asmodean. Vzteklý lev. Neměl by Asmodeana připočítat k těm, kteří by jinak nežili? Nebo Lanfear? Ne. Ne -
Dostalo se mu varování jen o zlomeček vteřiny dřív, právě ako-rát, aby se stačil vrhnout na zem, byl to jako vlásek tenký úsek ča-su mezi tím, kdy ucítil náhle spletené prameny, a stěnou vedle něj se prořízl jako paže tlustý pruh bílého světla, tekutého ohně, který proletěl místem, kde by byl měl hruď. Kudy proletěl ten pruh svět-la, tam, na obou stranách chodby, vlysy, nástěnné koberce, dveře i závěsy prostě přestaly existovat. Na podlahu pršely prořízнuté zá-věsy a kusy uvolněného kamene a omítky.
Tolik k tomu, jak se Zaprodanci bojí používat odřivous. Kdo mu to tvrdil? Moirain. Ta si určitě zasloužila žít.
Z prstů mu vyskočil odřivous, oslepivá bílá střela letící k místu, odkud vzešel původní pruh světla. Ten druhý odřivous zhasl, prá-vě když ten jeho prorazil zdí, zanechávaje po sobě před očima purpuro-vou šmouhu. Uvolnil vlastní pramen. Dokázal to konečně?
Vyškrábal se na nohy a usměrnil vzduch, vrazil do poničených dveří tak prudce, že jejich pozůstatky vyletěly ze závěsů. Místnost za dveřmi byla prázdná. Byl to obývací pokoj, s křesly rozestavě-nými kolem velkého mramorového ohniště. Jeho odřivous sebral kousek z jednoho z oblouků vedoucích na malé nádvoří s kašnoua další kousek z jednoho z kartelovaných sloupů, které lemovaly chodníček za kaš-nou.
Rahvin tudy ale neodešel a v zášlehu odřivousu také nezahynul. Ve vzduchu visel pozůstatek, slábnoucí

zbytky tkaniva saidínu. Rand jej poznal. Bylo jiné než průchod, který vytvořil pro klouzá-ní do Ca-emlynu, či ten pro cestování - teď věděl, že udělal tohle - do trůnního sálu. Ale jeden takový už viděl v Tearu, tenkrát ho vy-tvořil sám.
Teď setkal další. Průchod, přinejmenším otvor, díru do reality. Na druhé straně nebyla černota. Vlastně kdyby nevěděl, že tam je cesta, kdyby neviděl její tkanivo, možná by to ani nepoznal. Tam se před ním na to samé nádvoří s fontánou a stejným chodníčkem se sloupo-řadím otevíraly stejné oblouky. Na okamžik se úhledně zaoblené díry, které jeho odřivous udělal do oblouku a sloupu, za-chvěly, zaplnily se, a pak tu byly zase díry. Kamkoliv ten průchod vedl, bylo to někde jinde, odraz královského paláce, jako to kdysi byl odraz Tearského Kamene. Nejasně zalitoval, že si o tom ne-promluvil s Asmodeanem, když měl ještě možnost, ale o tom dni prostě nikdy nedokázal mluvit s nikým. Nezáleželo na tom. Toho dne nesl Callandor, ale angrial v jeho kapse už dokázal, že na štvaní Rahvina stačí.
Rychle prošel skrz, uvolnil tkanivo a spěchal přes nádvoří dřív, než průchod za ním zmizel. Rahvin musel bránu ucítit, pokud byl dost blízko a zkoušel to. Tlustý kamenný mužíček neznamenal, že tu Rand mohl stát a čekat, až na něj Zaprodanec zaútočí.
Nebyla tu stopa po živé duši, byli tu jen on a jedna moucha. Takhle to bylo v Tearu také. Kandelábry v chodbách nebyly zapálené, světlé knoty nikdy neviděly plamen, a přesto i tam, kde měla být ta nejtemnější chodba, bylo světlo, které zdánlivě vycházelo ode-všad a - odnikud. Občas se pohnuly i stojací lampy a další věci. Kandelábr se v okamžení posunul i o půl lokte, váza ve výklenku o coul. Drobnosti, jako by je někdo posouval ve chvíli, kdy se oči nedívaly. Kdekoliv bylo tohle místo, bylo velmi zvláštní.
Když klusal dalším sloupořadím a snažil se vycítit Rahvina, do-šlo mu, že od chvíle, kdy usměrnil ten odřivous, neslyší hlas lkají-cí nad Ilienou. Třeba nějak dostal Luise Therina z hlavy.
Dobře. Zastavil se na kraji palácových zahrad. Růže a keře tavol-níků vypadaly stejně poničené suchem, jako by rostly u skutečného paláce. Na několika bílých věžičkách zvedajících se nad stře-chami povlávaly praporce se stříbrným lvem, jenže vížky se mohly v oka-mžení změnit. Dobrá, když se nemusím o svou hlavu dělit s -
Cítil se divně. Nehmotně. Zvedl paži a vyjevil se. Viděl skrze svůj rukáv a paži zahradu, jako by se díval skrze mlhu. Mlhu, kte-rá řídla. Když se podíval dolů, viděl skrze sebe dlažební kameny chodníčku.
Ne! Tohle nebyla jeho myšlenka. Začal se vytvářet obraz. Vyso-ký tmavovlasý muž s ustaraným výrazem a víc bílými než hnědý-mi vlasy. Jsem Luis Ther -
Jsem Rand al'Thor, skočil mu do toho Rand. Nevěděl, co se dě-je, ale slabý drak mu začal z ruky, kterou si držel před obličejem, mizet. Paže vypadala tmavší, prsty na ruce delší. Já jsem já. To se rozeznělo prázdnotou. Já jsem Rand al'Thor.
Bojoval, aby si sám sebe v duchu představil, rval se o to vytvo-řit obraz toho, co každý den při holení viděl v zrcadle, co viděl ve stoja-cím zrcadle při oblékání. Byl to zoufalý boj. Nikdy se na se-be pořádně nepodíval. Oba obrazy splývaly a slábly, starší tmavooký muž a mladší s modrošedýma očima. Obraz mladšího muže pomalu zpevněl a starší tvář se vytratila. Jeho paže pomalu zpev-něla. Jeho paže, kolem níž se ovíjel drak, i dlaň s vypálenou vo-lavkou. Bývaly doby, kdy ty značky přímo nenáviděl, ale teď, do-konce zahalený v prázdnotě bez citů, se málem zakřenil, když je uviděl.
Proč se Luis Therin snaží převzít tělo? Aby ho přetvořil v Lui-se Therina. Byl si jist, že on je ten tmavooký muž s utrápenou tvá-ří. Proč teď? Protože na tomhle místě, ať to je cokoliv, může? Po-čkat. Byl to Luis Therin, kdo křičel vzdorné "ne". Neútočil tu Luis Therin. Útočil Rahvin a nepoužíval pouze jedinou sílu. Kdyby byl ten muž schopný tohle udělat v Caemlynu, ve skutečném Caemly-nu, byl by to udělal tam. Musela to být nějaká schopnost, kterou získal tady. A jestli ji tady mohl získat Rahvin, tak ji má sám nej-spíš taky. Obraz sebe sama byl to, co ho zadrželo, co ho přivedlo zpátky.
Soustředil se na nejbližší růžový keř, byl na sáh vysoký. Předsta-vil si, jak začíná být řídký, mlžný. Keř se poslušně vytratil do nicoty, ale jakmile byl obraz v jeho mysli pryč, keř zde byl náhle zpátky, přesně jako býval.
Rand chladně kývl. Takže to mělo jistá omezení. Vždycky existo-vala omezení a hranice. Ale on znal jedinou sílu, kolik ho o ní Asmo-dean naučil a kolik se naučil sám, a stále v něm byl přítomen saidín, všechna sladkost života, všechna zkáza smrti. Rahvin ho musel vidět, aby zaútočil. S jedinou silou jste

museli něco vidět, abyste to mohli ovlivnit, nebo vědět, kde přesně to je ve vztahu k vám, do nejmenších podrobností. Třeba to tu bylo jiné, ale on si to nemyslel. Skoro si přál, aby se byl Luis Therin znovu neodmlčel. Ten muž mohl znát tohle místo i jeho pravidla.
Balkony a okna vedoucí do zahrady sahaly místy až do čtvrté-ho poschodí. Rahvin se ho pokusil... odtvořit. Natáhl ze zuřícího proudu saidínu přes angrial. Z oblohy sjely blesky, stovka rozvět-vených stří-brných střel, bodajících do každého okna, do každého balkonu. Zahra-du zahltil hrom, až z kamení odletovaly úlomky. Samotný vzduch praskal a jemu se chloupky na hrudi a na pažích snažily pod košilí zježit. Dokonce i vlasy na hlavě se mu začaly zvedat. Nechal blesky pohasnout. Tu a tam se odlamovaly kusy roztříštěných kamenných venýřů a balkonů, třeskot při tom, když dopadaly na zem, tlumila ozvěna hromobití, které mu stále ještě zvonilo v uších.
Na místech, kde bývala okna, teď byly jen zející díry. Vypadaly jako oční důlky nějaké monstrózní lebky, a poničené balkony jako tucet rozbitých úst. Jestli na některém z nich byl Rahvin, byl urči-tě mrtev. Rand tomu ale neuvěří, dokud neuvidí mrtvolu. Chtěl vi-dět Rahvina mrtvého.
S úšklebkem, který si neuvědomoval, vyrazil zpátky do paláce. Chtěl vidět Rahvina mrtvého.
* * *
Nyneiva se vrhla na břicho a plazila se chodbou po podlaze, když cosi proťalo nejbližší zeď. Moghedien šla k zemi stejně rych-le, ale pokud by to neudělala sama, Nyneiva by ji byla strhla za a'dam. Byl to Rand, nebo Rahvin? Viděla podobné pruhy bílého ohně, tekutého světla, v Tanchiku a nijak netoužila dostat se zno-vu k něčemu tako-vému blíž. Nevěděla, co to bylo, a ani to vědět nechtěla. Já chci léčit, Světlo spal oba ty hlupáky, ne se učit rozto-divným způsobům zabíjení!
Zvedla se do dřepu a ohlédla se směrem, kterým přišly. Nic. Prázd-ná palácová chodba. S tři sáhy dlouhou škvírou v obou stě-nách, tak hladce vyříznutou, že by se za to nestyděl ani mistr ka-meník, a na podlaze ležely kusy goblénů. Po obou mužích nebylo ani stopy. Byla tu jen jejich práce. Občas se jim pod ruku málem dostala sama. Ještě dobře, že mohla čerpat z Moghedienina hněvu, vyčistit ho od hrůzy, která se snažila proniknout ven, a nechat ho proudit do sebe. Její vlastní hněv byl ubohoučká věc, která by jí skoro nedovolila vycítit pravý zdroj, natož usměrnit pramen du-cha, jenž ji udržoval v Tel'ara-n'rhiodu.
Moghedien se krčila na kolenou a nasucho zvracela. Nyneiva stiskla rty. Ta ženská se znovu pokusila odstranit a'dam. Její ocho-ta ke spolupráci se rychle vytratila, když zjistily, že Rand a Rahvin jsou tady v Tel'aran'rhiodu. No, snažit se rozepnout ten obojek, když jste ho měly kolem krku, vyvolalo trest samo o sobě. Aspoň tentokrát Moghedien neměla nic v žaludku.
"Prosím." Moghedien chytila Nyneivu za sukni. "Říkám ti, že musím pryč." Čirý děs v jejím hlase zabolel. Moghedien se ta hrů-za zračila i ve tváři. "Jsou tady v těle. V těle!"
"Buď zticha," vyjela na ni Nyneiva nepřítomně. "Jestlis mi nelha-la, tak je to výhoda. Pro mě." Druhá žena tvrdila, že být ve svě-tě snů tělesně omezuje vaši moc nad snem. Nebo to spíš přiznala, když jí tahle informace uklouzla. Taky přiznala, že Rahvin nezná Tel'ara-n'rhiod tak dobře jako ona. Nyneiva doufala, že ho nezná tak dobře jako ona sama. Že toho Rahvin ví víc než Rand, o tom nepochybova-la. Ten trouba zabedněnej! Ať už měl k pronásledo-vání Rahvina jaký-koliv důvod, nikdy neměl připustit, aby ho ten muž zavlekl sem, na místo, jehož pravidla vůbec nezná a kde mů-že i myšlenka zabíjet.
"Proč nechceš pochopit, co ti říkám? I kdyby se sem jenom pros-nili, oba by byli silnější než my. Když jsou tady v těle, mohli by nás bez mrknutí oka rozdrtit. V těle můžou natáhnout ze saidínu víc, než my můžeme ve snu natáhnout ze saidaru."
"Jsme propojený." Nyneiva pořád nedávala pozor a jen se prud-ce zatahala za cop. Nedalo se poznat, kterým směrem muži odešli. A nedostane se jí varování předem, dokud je neuvidí. Nějak jí po-řád připadalo nespravedlivé, že oni mohou usměrňovat, aniž by ona doká-zala prameny vidět či cítit. Kandelábr, který byl předtímrozříznutý vejpůl, teď byl zase celý, a pak zase ne, stejně rychle. Ten bílý oheň musel být neuvěřitelně silný. Tel'aran'rhiod obvyk-le vyléčil poškození dost rychle, ať už jste udělaly cokoliv.
"Ty hloupá huso," vzlykala Moghedien a oběma rukama třásla Nyneivinou sukní, jako by chtěla zatřást s Nyneivou. "Nezáleží na tom, jak odvážná jsi. Jsme propojené, ale ty nepřispíváš ničím, jak to teď je. Ani vláskem. Je to moje síla a tvoje šílenství. Oni jsou tady v těle, nesní! Používají věci, o kterých se tobě ani

nesnilo! Zničí nás, jestli zůstaneme."
"Mluv tiše," odsekla Nyneiva. "To chceš některýho z nich na nás přilákat?" Spěšně se rozhlédla oběma směry. Byly to kroky? Rand, nebo Rahvin? K jednomu i druhému se musejí přiblížit stej-ně opatrně. Muž bojující o vlastní život by mohl udeřit dřív, než by poznal, že jsou přítelkyně. No, aspoň že ona je přítelkyně.
"Musíme jít," naléhala Moghedien, ale hlas ztišila. Zvedla se na nohy a rty měla zkřivené mrzutým vzdorem. V jejím nitru se svá-řel strach a hněv, nejdřív byl silnější ten první, potom ten druhý. "Proč bych ti měla dál pomáhat? Tohle je šílenství!"
"To bys radši dostala zase kopřivama?"
Moghedien sebou trhla, ale v tmavých očích jí setrval umíněný výraz. "Myslíš si, že jim dovolím, aby mě zabili, radši, než bych si od tebe nechala ublížit? Ty jsi šílená. Nehnu se odsud, dokud se neroz-hodneš, že nás odsud odvedeš."
Nyneiva se znovu zatahala za cop. Jestli Moghedien odmítne jít, bude ji muset táhnout. To nebyl moc rychlý způsob pátrání, když před nimi byly zdánlivě celé míle palácových chodeb. Holt měla být tvrdší, už když se ta žena začala cukat poprvé. Na Nyneivině místě by Moghedien zabíjela bez váhání, nebo, kdyby druhého po-važovala za užitečného, spletla by ten svůj trik, jak mu sebrat vů-li, přinutila by ho, aby ji uctíval. Nyneiva to jednou okusila, v Tanchiku, a i když věděla, jak to bylo provedeno, věděla, že by to nejspíš nikomu jinému provést nedokázala. Opovrhovala touhle ženou, nenáviděla ji z celé duše. Ale i když ji nepotřebovala, ne-mohla ji tady prostě jen tak zabít. Potíž byla v tom, že, jak se Ny-neiva obávala, to teď Moghedien věděla taky.
Přesto, vědma vede ženský kroužek - i když s tím kroužek ne vždycky souhlasí - a ženský kroužek uděluje tresty ženám, které poru-ší zákony či příliš zneváží zvyky, a také mužům, za jisté přestupky. Možná nemá Moghedienin žaludek na zabíjení, na lámání lidské vůle, ale...
Moghedien otevřela ústa a Nyneiva jí je ucpala roubíkem ze vzduchu. Nebo spíš donutila to udělat samu Moghedien. Jak byly pro-pojené a'damem, bylo to, jako by usměrňovala sama, ale Mog-hedien věděla, že jsou to její vlastní schopnosti, které Nyneiva vy-užívá. Tma-vé oči se Moghedien rozhořčeně zatřpytily, když jí její vlastní prame-ny strhly ruce k bokům a pevně jí obtočily suknice kolem kotníků. Pro zbytek Nyneiva použila a'dam. Stejně jako předtím s kopřivami, i teď vytvořila pocity, které chtěla, aby dru-há žena cítila. Nebyla to skuteč-nost, byl to pocit skutečnosti.
Moghedien se v poutech vzepřela, jak ucítila, jako by ji přes hýž-dě švihl kožený řemen. Takhle to cítila. Vodítkem projelo po-bouření a ponížení. A opovržení. Ve srovnání s jejími složitými způsoby, jak lidem ubližovat, tohle se hodilo leda tak pro dítě.
"Až budeš připravená zase spolupracovat," řekla Nyneiva, "sta-čí kývnout." Tohle nesmělo trvat dlouho. Nemohla tu jen tak stát, zatím-co se Rand a Rahvin snaží navzájem zabít. Kdyby zemřel ten špatný jen proto, že se vyhýbala nebezpečí a nechala se zdržovat Moghedi-en...
Nyneiva si vzpomínala na den, kdy jí bylo šestnáct, těsně poté, co ji ženský kroužek prohlásil za dost starou, aby si mohla splést cop. Na ponoukání Nely Thaneové pak ukradla Corin Ayellinové švestkový táč a ve dveřích do kuchyně vrazila přímo do panímá-my Ayellinové. Nyneiva přidala i to, co následovalo, a vyslala to přes vodítko všechno naráz. Moghedien jen vykulila oči.
Nyneiva to ponuře zopakovala. Ona mě nezastaví! Znovu. Já Randovi pomůžu, ať už si ona myslí cokoliv! Znovu. / kdyby nás to mělo zabít! Znovu. Oh, Světlo, ona by mohla mít pravdu. Randby nás mohl obě zabít dřív, než by poznal, že jsem to já. Znovu. Svět-lo, nená-vidím svůj strach! Znovu. Nenávidím ji! A znovu. Nenávi-dím ji!
Náhle si uvědomila, že se Moghedien zoufale zmítá v poutech a přikyvuje tak prudce, až se zdálo, že jí snad upadne hlava. Ny-neiva chvíli jen civěla na její uslzenou tvář, potom přestala s tím, co dělala, a spěšně rozpletla prameny vzduchu. Světlo, co to udě-lala? Není přece Moghedien. "Mám za to, že už mi nebudeš dělat potíže."
"Oni nás zabijí," zamumlala druhá žena slabě, a díky vzlykům téměř nesrozumitelně, ale zároveň spěšně kývala na souhlas.
Nyneiva se schválně zatvrdila. Moghedien si zasloužila všech-no, čeho se jí dostalo, a víc, mnohem, mnohem víc. Ve Věži by Zapro-dankyni utišily a popravily tak rychle, jak jen by stačily svolat tri-bunál, a

kromě toho, čím byla, by další důkazy ani nepotřebo-valy. "Dobrá. Teď -"
Celým palácem otřásl hrom nebo něco, co se hromu velmi podo-balo, až na to, že se stěny zatřásly a z podlahy se zvedl prach. Nyneiva zpola padla na Moghedien a obě poskočily, jak se snaži-ly udržet se na nohou. Než zemětřesení úplně utichlo, nahradil ho řev, jako když se komínem velikosti slušné hory řítí obrovitánský oheň. To trvalo jen chvilku. Následné ticho bylo větší než předtím. Ne. Ozývaly se kroky. Nějaký muž utíkal. Ten zvuk se nesl chod-bou. Od severu.
Nyneiva odstrčila druhou ženu. "Pojď."
Moghedien kňučela, avšak nevzpírala se a nechala se táhnout chodbou. Oči však měla velké a dýchala příliš rychle. Nyneivu na-padlo, že je dobře, že má Moghedien s sebou, a nejen kvůli přístu-pu k jediné síle. Po všech těch letech, co se skrývala ve stínech, byla Pa-voučice natolik zbabělá, že se vedle ní Nyneiva cítila skoro statečně. Skoro. Jenom hněv na vlastní strach jí umožňoval udržet pramen du-cha, který jí zase umožňoval pobývat v Tel'aran'rhiodu. Moghedien byla hrůzou bez sebe.
Nyneiva ji táhla za sebou na lesklém vodítku a zrychlila krok. Vy-razila za slábnoucím zvukem těch kroků.
* * *
Rand ostražitě vstoupil na kulaté nádvoří. Polovina bíle dlážděné-ho kruhu se zařezávala do stavby zvedající se za ním do výšky tří po-schodí, druhá polovina pak byla lemována kamenným půl-kruhem na světlých sloupech tři sáhy vysokých, přečnívajících do další zahrady, kde se pod nízkými rozložitými stromy táhly stinné štěrkové pěšinky. Mramorové lavičky obklopovaly jezírko s lekní-ny. V něm plavaly rybky, zlaté a bílé a červené.
Náhle se lavice posunuly, rozplynuly se do beztvarých lidských postav, stále stejně bílých a napohled tvrdých jako kámen. Už zjistil, jak těžké je změnit něco, co upravil Rahvin. Z konečků prstů mu vy-létly blesky a roztříštily kamenné muže na kusy.
Vzduch se změnil ve vodu.
Rand se začal dusit a snažil se doplavat ke sloupům. Viděl zahra-du za nimi. Musela tam být nějaká přehrada, která zastavila všechnu tu vodu, co se řinula ven. Než mohl usměrnit, míhaly se kolem něj zlaté a červené a bílé stíny, větší, než původně byly ry-by v jezírku. A tihle tvorové měli zuby. Zahryzli se do něho a krev se změnila v rudou mlhu. Pudově se po rybách ohnal rukama, ale jeho chladnější část, hluboko v prázdnotě, usměrnila. Zazářil odřivous, mířil na přehradu, pokud tam nějaká byla, na každé místo, kde mohl Rahvin stát, aby viděl na nádvoří. Voda se převalovala, divoce s ním pohazovala a hna-la se, aby naplnila prázdné tunely, které vyřízl odřivous. Vrhly se po něm zlaté a bílé a červené stíny a přidaly do vody další stopy karmínu. Jak to s ním pohazovalo, neviděl, kam svými střelami naslepo míří - házel je na všechny strany. Nedostávalo se mu dechu. Snažil se myslet na vzduch, ne-bo na vodu, která se stává vzduchem.
Náhle jím byla. Dopadl tvrdě na dláždění mezi malé rybky mrska-jící se kolem, převalil se a zvedl se. Všude zase byl vzduch. Do-konce i šaty měl suché. Kamenný prstenec se proměňoval, chvíli byl celý a nedotčený, chvíli tu ležel v troskách a polovina sloupů byla dole. Ně-které stromy ležely ve spleti přes pařezy, pak tu stá-ly celé a zase spadly. V bílých zdech paláce za ním byly proražené díry, jedna byla dokonce i ve vysoké zlacené kupoli nahoře, a přes okna, z nichž ně-která byla zdobená složitou kamennou kružbou, se táhly zářezy. Po-škozená místa se mihotala, mizela a znovu se ob-jevovala. Nebyl to ten pomalý přechod, posun, který trval nějakou dobu jako předtím, ale neustále docházelo ke změnám. Trosky, pak žádné, pak nějaké, pak žádné a pak zase všechny.
Rand sebou trhl a přitiskl si ruku k boku, na starou, zpola zahoje-nou ránu. Píchalo ho v ní, jako by se mu při všech těch prosto-cvicích zase otevřela. Vlastně ho pobolívalo celé tělo, z tuctu či víc kousných ran mu tekla krev. To se nezměnilo. Zakrvavené trhliny v jeho kabátci a spodcích byly pořád tady. Podařilo se mu změnit vodu zase ve vzduch? Nebo jedna z těch šílených střel odřivousu zahnala Rahvina pryč, či ho dokonce zabila? Nezáleželo na tom, pokud by to nebylo to poslední.
Vytřel si krev z očí a prohlížel si okna a balkony kolem zahra-dy, vysoké sloupořadí na druhé straně. Nebo spíš, začal se rozhlí-žet, ale zaujalo ho něco jiného. Pod sloupořadím jen tak tak roze-znával sláb-noucí zbytky tkaniva. Odsud poznal, že je to průchod, ale aby viděl, jaký druh a kam vede, musel by být blíž. Přeskočil hromadu opraco-vaných kamenů, která zmizela, když byl ještě nad ní, a vrhl se

přes zahradu, přičemž se vyhýbal skáceným stromům. To zbytkové tkanivo bylo skoro pryč. Musel se dostat dost blízko, než zmizí úplně.
Náhle upadl a poškrábal si ruce o štěrk, jak se vzepřel. Neviděl nic, co by mu mohlo podrazit nohy. Cítil se omámený, skoro jako by dostal ránu do hlavy. Snažil se vyškrábat se na nohy, dostat se k tomu pozůstatku. A uvědomil se, že se svíjí. Ruce mu pokrýva-la dlouhá srst. Prsty se mu smršťovaly, zatahovaly se mu do dlaní. Skoro jako tlapy. Past. Rahvin neuprchl. Ten průchod byl past a on do ní nakráčel.
K prázdnotě lnulo zoufalství, jak se snažil zůstat sám sebou. Je-ho ruce. Byly to ruce. Skoro ruce. Přinutil se vstát. Nohy se mu ohýbaly nesprávným směrem. Pravý zdroj ustupoval, prázdnota se svrašťovala. Do prázdnoty bez pocitů zalétla panika. Ať už se ho Rahvin snažil změnit v cokoliv, nemohlo to usměrňovat. Saidín klouzal pryč, řídl dokonce i když ho táhl přes angrial. Okolní bal-kony i sloupořadí na něj hleděly, prázdné. Rahvin musel být v jed-nom z těch oken s ka-mennou kružbou, ale za kterým? Tentokrát neměl sílu na stovku bles-ků. Jeden. To by ještě zvládl. Pokud to udělá rychle. Které okno? Bo-joval o to, aby byl sám sebou, bojo-val, aby do sebe dostal proud saidí-nu, jásal nad každým kousíčkem špíny jako důkazem, že stále vládne jedinou silou. Potácel se do kruhu a marně hledal. Zařval Rahvinovo jméno. Znělo to jako řev zvířete.
* * *
Táhnouc Moghedien za sebou, Nyneiva zahnula za roh. Před ní za dalším rohem zmizel nějaký muž, jen se tu ozývala ozvěna je-ho kro-ků. Nevěděla, jak dlouho už ty kroky sleduje. Občas kroky utichly a ona musela čekat, až se znovu ozvou, aby poznala, kudy se dát. Ob-čas, když se zastavily, dály se věci. Nic z toho sice ne-viděla, ale palác zvonil, jako když se udeří na zvon, jindy se jí ježily vlasy na hlavě, jak to ve vzduchu praskalo, a pak zase... Ne-záleželo na tom. Tohle bylo poprvé, co zahlédla muže, jehož kro-ky slyšela. Nemyslela si, že v tom černém kabátci vězí Rand. Výš-ka odpovídala, ale tenhle muž byl příliš velký, příliš těžký v prsou.
Nyneiva se rozběhla dřív, než si to uvědomila. Její pevné boty se už dávno změnily v atlasové střevíčky, aby se mohla pohybovat poti-chu. Když mohla slyšet ona jeho, mohl slyšet i on ji. Moghedienino zoufalé funění bylo hlasitější než jejich kroky.
Nyneiva se dostala k ohybu chodby, zastavila se a vyhlédla opatr-ně za roh. Držela saidar - přes Moghedien, ale byl její - připra-vená usměrnit. Nebylo to zapotřebí. Chodba byla prázdná. Napro-ti byly dveře, ve stěně s okny vyplněnými složitými kamennými kružbami, ale ona si nemyslela, že se tam mohl dostat. Poblíž za-hýbala doprava další chodba. Nyneiva k ní vyrazila a znovu do ní ostražitě nahlédla. Prázdná. Ale nahoru se těsně za křižovatkou to-čilo schodiště.
Na chvíli zaváhala. Ten muž někam spěchal. Tahle chodba ved-la zpátky směrem, kterým přišly. Utíkal by zpátky? Takže nahoru.
Táhnouc Moghedien za sebou pomalu vyšla po schodech a napí-nala uši, aby slyšela něco kromě téměř hysterického funění. Zapro-dankyně a krve, která jí bušila v uších. Jestli se mu ocitne tvá-ří v tvář... Věděla, že tam už je, někde vepředu. Překvapený bude muset být on.
Na první podestě se zastavila. Chodby byly stejné jako ty dole. Byly taky stejně prázdné, stejně tiché. Šel snad dál nahoru?
Schodiště se jí pod nohama lehce zachvělo, jako by do paláce udeřil obrovský dobývací beran, a pak znovu. A opět jedním ok-nem s kamennou výzdobou proletěl pruh bílého ohně, směřoval bláznivě vzhůru, a pak, když začal prořezávat strop, zhasl.
Nyneiva polkla a zamrkala v marné snaze zbavit se světle fialo-vého vějíře, který jí zůstal před očima jako vzpomínka na tu věc. To musel být Rand, když se snažil zasáhnout Rahvina. Kdyby se k němu dostala moc blízko, Rand by mohl omylem zasáhnout i ji. Jestli se ohání takhle naslepo - jí to tedy rozhodně připadalo jako rána naslepo - mohl ji zasáhnout kdekoliv, aniž by to věděl.
Otřesy ustaly. Moghedien se oči leskly hrůzou. Ale podle toho, co skrze a'dam Nyneiva cítila, byl div, že se ta žena nesvíjí na po-dlaze, nevřískala a nemá pěnu u pusy. Nyneiva sama tak trochu cítila, že by mohla začít vřískat. Přinutila se udělat další krok. Druhý krok byl sko-ro stejně těžký. Taky pomalý. Nebylo třeba na něj na-razit náhle. Pře-kvapený musel být on. Moghedien ji následovala ja-ko zbitá fena a jen se třásla.

Když se Nyneiva vydala dál do schodů, uchopila saidar, jak nej-pevněji a nejúplněji dokázala, a tolik, kolik jen Moghedien zvlád-la, až k bodu, kde se jeho sladkost měnila téměř v bolest. To bylo varo-vání. Víc, a přiblíží se k bodu, kde toho bude víc, než dokáže udržet, k bodu, kde se utiší sama, spálí v sobě schopnost usměrňo-vat. Nebo možná v Moghedien, za daných okolností. Nebo v obou. Na každý pád by to teď byla katastrofa. Ale na tom bodě se drže-la... život... kte-rý ji plnil, připomínal tlak jako od jehly těsně před-tím, než propíchne kůži. Tak moc toho dokázala natáhnout, když usměrňovala sama. Ona i Moghedien byly v jediné síle skoro stej-ně silné. Tanchiko to ukázalo. Bude to dost? Moghedien trvala na tom, že muži jsou silnější. Rahvin aspoň byl - Moghedien ho zna-la - a nebylo příliš pravděpodobné, že by Rand dokázal přežít tak dlouho, pokud by nebyl stejně silný. Nebylo spravedlivé, že muži mají svaly a větší sílu v jediné síle taky. Aes Sedai ve Věži vždy tvrdily, že jsou si všichni rovni. Prostě to nebylo -

Blábolila. Zhluboka se nadechla a vlekla za sebou Moghedien po schodišti. Výš to nešlo.

Chodba byla prázdná. Nyneiva pokračovala k místu, kde se s ní stýkala příčná chodba, a vyhlédla za roh. A tam byl. Vysoký muž v černém, rozložitý, s tmavými vlasy a bílými prameny na spán-cích, vyhlížel kamennými kružbami v jednom z oken na něco do-le. Na tváři se mu námahou perlil pot, ale zřejmě se usmíval. Hez-ká tvář, stejně hezká jako Galadova, pro tohohle se jí však dech nezrychlil.

Ať už civěl na cokoliv - snad na Randa? - cele se na to sou-středil, ale Nyneiva mu nedala možnost, aby si jí všiml. Tam dole mohl být Rand. Nepoznala, jestli Rahvin usměrňuje nebo ne. Na-plnila chodbu kolem něj ohněm od stěny ke stěně, od podlahy ke stropu, a vlila do něj všechen saidar, který držela, do ohně tak hor-kého, že se kouřilo ze samotného kamene. Před tím žárem couvla sama.

Rahvin zavřískl uprostřed plamene - byl to jeden plamen - a od-potácel se od ní zpátky k místu, kde chodba přecházela v chodníček se sloupořadím. Zlomeček vteřiny, méně, kdy ona ještě cou-vala, a on už stál uprostřed plamene, jenomže teď byl obklopen čistým vzduchem. Do toho žáru šel každičký ždibíček saidaru, který dokázala usměrnit, avšak on ho potlačil. Viděla ho skrze ten oheň, jenž všemu propůjčo-val narudlý přísvit. Viděla ho. Z ožeh-lého kabátce mu stoupal kouř. Tvář měl sežehlou trosku, jedno oko mléčně bílé. Ale v obou očích měl zlověstný výraz, když na ni po-hlédl.

Z vodítka a'damu necítila vůbec žádné pocity, jen olověnou otu-pělost. Nyneivě se stáhl žaludek. Moghedien se vzdala. Vzdala se, protože je čekala než smrt.

* * *

Oheň vyrazil složitou kamennou kružbou v okně nad Randem, plamenné prsty nalezly každičkou škvírku, tančil směrem ke sloupo-řadí. A přitom zápas v jeho těle náhle ustal. Být tak najednou sám sebou přišlo skoro jako šok. Předtím zoufale natahoval ze saidínu a snažil se udržet alespoň něco. Teď se do něj hrnul, lavina ohně a ledu, až se mu podlomila kolena, až se prázdnota chvěla bo-lestí, která ji odírala jako rašple.

A Rahvin pozadu vyklopýtal na sloupořadí, tváří k něčemu tam uvnitř. Rahvin ovinutý ohněm, a přesto tu stál, jako by se ho nic nedo-tklo. Pokud teď vypadal, že se ho nic nedotýká, před chvílí tomu tak nebylo. Jen velikost postavy a to, že bylo nemožné, aby to byl někdo jiný, Randovi prozradily, že to je on. Zaprodanec byl celý zuhelnatělý, popraskané rudé maso by dalo dost zabrat každé léčitelce. Bolest mu-sela být nesmírná. Až na to, že Rahvin bude uvnitř prázdnoty v nitru toho ohořelého pozůstatku muže, zabalený do prázdnoty, kde je těles-ná bolest vzdálená a saidín po ruce.

Saidín zuřil i uvnitř Randa, a on ho vypustil všecek. Ne k léčení.

"Rahvine!" zavřískl, a z rukou mu vyletěl odřivous, roztavené světlo silnější než muž, hnané vší jedinou silou, kterou dokázal natáh-nout.

Odřivous zasáhl Zaprodance a Rahvin přestal existovat. Temní psi v Rhuideanu se změnili v černá zrnka, než zmizeli, ať už to byl jakýkoliv život, jehož se snažili držet, nebo jejž se snad pro ně sna-žil udržet vzor. Před tímhle Rahvin prostě... přestal existovat.

Rand nechal odřivous zhasnout a trochu saidín odsunul stranou. Snažil se mrkáním odstranit purpurový otisk a zíral na širokou dí-ru v mramorové balustrádě, zbytek jednoho sloupu byl jako tesák nad ni, a zíral na odpovídající díru ve střeše paláce. Tyhle díry se nemihotaly, jako by to, co udělal, bylo příliš silné dokonce i na to, aby to tohle místo spravilo. Po tom všem to vypadalo téměř příliš snadné. Třeba tam nahoře je něco, co ho přesvědčí, že je Rahvin skutečně mrtvý. Rozběhl se ke dveřím.

* * *

Nyneiva zoufale vrhla všechno, co měla, a pokusila se znovu stáhnout plamen těsně kolem Rahvina. Napadlo ji, že měla použít blesk. Zemře. Ty hrozné oči se upíraly na Moghedien, ne na ni, ale ona zemře také.

Nahoru sloupořadím vyletěl tekutý oheň - tak žhavý, že oheň, kte-rý sama vytvořila, vedle něj vypadal studený. Zděšeně propus-tila své tkanivo a zvedla ruku, aby si chránila obličej, a přesto, než ji zvedla k hrudi, tekutý oheň byl pryč. Stejně tak Rahvin. Nynei-va nevěřila, že unikl. Byla to jen chvilka, tak krátká, že si ji téměř mohla představo-vat, když se ho ten bílý pruh dotkl a on se změnil v... mlhu. Pouze chvilička. Mohla si to představovat. Ale ona tomu nevěřila. Roztřese-ně se nadechla.

Moghedien měla tvář v dlaních, plakala a třásla se. Jediný pocit, který Nyneiva skrz a'dam cítila, byla úleva tak mocná, že utopila všechno ostatní.

Na schodech dole zaskřípaly chvatné kroky.

Nyneiva se otočila na patě a udělala krok k točitému schodišti. S překvapením si uvědomila, že zhluboka pije ze saidaru a připra-vuje se.

Pak překvapení poněkud pominulo, když se na dohled vyšplhal Rand. Nebyl takový, jak si ho pamatovala. Rysy měl stejné, ale ob-ličej tvrdý. Oči jako z modrého ledu. Zkrvavené trhliny v kabátci a spodcích a krev na tváři se k tomu obličeji hodily.

Když vypadal takhle, Nyneivu by nikterak nepřekvapilo, kdy-by Moghedien na místě zabil ve chvíli, kdy zjistí, kdo to je. Nynei-va však pro ni ještě měla použití. Musel poznat a'dam. Bez další-ho rozmýšlení ho změnila, nechala vodítko zmizet, takže zůstal jen stříbrný náramek na jejím zápěstí a obojek na krku Moghedien. Chvil-ka zděšení, když pochopila, co udělala, a potom si vydechla, když si uvědomila, že druhou ženu stále cítí. Fungovalo to přesně tak, jak Ela-in říkala, že bude. Možná to neviděl. Stála mezi ním a Moghedien, vodítko se táhlo za ní.

Rand se na Moghedien skoro nepodíval. "Myslel jsem na ty pla-meny, co odsud vyšlehly. Myslel jsem, že bys to mohla být ty ne-bo...? Kde je tohle místo? Tady se setkáváte s Egwain?"

Nyneiva k němu vzhlédla a pokusila se polknout. Tak chladný, ten jeho obličej. "Rande, moudré říkají, že to, cos udělal, co děláš, je nebezpečný, dokonce špatný. Pak říkají, že když sem přijdeš v těle, vypustíš něco ze sebe, nějakou část, která z tebe dělá člo-věka."

"Copak moudré vědí všechno?" Prošel těsně kolem ní a zastavil se s pohledem upřeným na sloupořadí. "Kdysi jsem si myslel, že Aes Sedai vědí všechno. Na tom nezáleží. Nevím, jak moc si Drak Zno-vuzrozený může dovolit být člověkem."

"Rande, já..." Nevěděla, co říci. "Hele, dovol mi aspoň, ať tě vy-léčím."

Klidně držel, když natáhla ruce a uchopila jeho hlavu do dlaní. Ona pak musela potlačit trhnutí. Jeho čerstvé rány nebyly vážné, jen jich bylo hodně - co ho jenom mohlo pokousat? Byla si jistá, že to byly kousné rány - ale stará rána, ta zpola zahojená, nikdy nevyléčená rána v jeho boku, to byla žumpa plná temnoty, stud-na naplněná tím, o čem si myslela, že to musí být špína saidinu. Usměrnila složité pra-meny vzduchu, vody a ducha, dokonce také ohně a země v malém množství, jež se používaly k léčení. Rand nezařval ani se nezazmítal. Dokonce ani nemrkl. Zachvěl se. To bylo všechno. Pak ji uchopil za zápěstí a sundal jí ruce ze svého obličeje. Nezdráhala se. Jeho nová zranění byla pryč, každé hryz-nutí, škrábanec i modřina, ale ta stará rána ne. Na ní se nic ne-změnilo. Cokoliv kromě smrti by se mělo dát vyléčit, dokonce i tohle. Cokoliv!

"Je mrtvý?" zeptal se tiše. "Vidělas ho umřít?"

"Je mrtvý, Rande. Viděla jsem to."

Kývl. "Jsou tu ale další, že? Další... Vyvolení."

Nyneiva cítila od Moghedien bodnutí strachu, avšak neohlédla se. "Rande, musíš jít. Rahvin je mrtvý a tohle místo je pro tebev tom tvým stavu nebezpečný. Musíš jít a v těle se sem už nesmíš vrátit."

"Půjdu."

Nemyslel si, že by to mohla vidět či cítit - ovšemže nemohla - ale na chvíli měl dojem, že se chodba za ním... nějak pozměnila. Nevypa-dala však jinak. Až na to... Nyneiva zamrkala. Ve sloupo-řadí za Ran-dem již nebyl ten zpolovice zmizelý sloup a ani díra v kamenném zá-bradlí.

Rand pokračoval, jako by se nic nestalo. "Vyřiď Elain... Popros ji, ať se na mě nezlobí. Popros ji..."

Tvář se mu stáhla bolestí. Na chvíli zahlédla chlapce, kterého znala, vypadal, jako by mu vyrva-li něco drahocenného. Natáhla k němu ruku, aby ho utěšila, ale on couvl, tvář opět jako z kamene a vyprahlou. "Lan měl pravdu. Vy-řiď Elain, ať na mě zapomene, Nyneivo. Vyřiď jí, že jsem si našel něco jiného, co milu-ju, a na ni už mi nezbývá místo. Chtěl po mně, abych ti vyřídil to samé. Lan si taky našel něco jiného. Říkal, že na něj máš zapomenout. Lepší by bylo, kdybyste se nenarodily, než se do nás zamilovaly." Znovu couvl, tři dlouhé kroky, chodba kolem něj jako by se bláznivě zatočila - nebo aspoň část chodby - a byl pryč.

Nyneiva zírala na místo, kde předtím stál, a ne na trhaně se miho-tající škody na sloupořadí, které tu chvíli byly a chvíli zase ne. Lan mu řekl, aby jí vyřídil tohle?

"Ehm... pozoruhodný muž," poznamenala Moghedien docela ti-še. "Velmi, velmi nebezpečný muž."

Nyneiva na ni civěla. Skrze náramek k ní teď přicházelo něco no-vého. Byl tu pořád strach, ale ztlumený... Očekávání bylo asi to nej-příhodnější slovo, které to popisovalo.

"Pomohla jsem ti, ne?" dodala Moghedien. "Rahvin je mrtvý, Rand al'Thor zachráněný. Nic z toho by beze mě nebylo možné."

Nyneiva teď pochopila. Spíš naděje než očekávání. Dříve či po-zději se Nyneiva bude muset vzbudit. Pak a'dam zmizí. Moghe-dien se jí snažila připomenout svou pomoc - jako by ji z ní nemu-sela Nyneiva páčit - jen pro případ, že by se Nyneiva zatvrzovala, aby ji před odchodem ještě dokázala zabít. "Je čas, abych rovněž odešla," prohlásila Nyneiva. Moghedienin výraz se nezměnil, ale strach zesílil, a naděje stejně tak. Nyneivě se v ruce objevil velký stříbrný šálek, zjevně naplněný čajem. "Vypij tohle."

Moghedien couvla. "Co -?"

"Není to jed. Mohla bych tě velice snadno zabít i bez něj, kdy-bych chtěla. Koneckonců všechno, co se ti stane tady, je skutečný i v bdělým světě." Naděje teď byla mnohem silnější než strach. "Budeš po tom spát. Hlubokým spánkem, příliš hlubokým, aby ses mohla do-tknout Tel'aran'rhiodu. Jmenuje se to ločidlo."

Moghedien šálek pomalu převzala. "Abych tě nemohla sledo-vat? Nic nenamítám." Zvrátila hlavu a polykala, dokud nebyl šá-lek prázd-ný.

Nyneiva ji pozorovala. Tolik odvaru by ji mělo rychle položit. A přesto ji jistý krutý rys v povaze donutil promluvit. Věděla, že je to kruté, a nezáleželo jí na tom. Moghedien vůbec nebude mít klidný odpočinek. "Vědělas, že Birgitte není mrtvá." Moghedien jen lehce přimhouřila oči. "Vědělas, kdo je Faolain." Druhá žena se pokusila vyvalit oči, ale už byla příliš ospalá. Nyneiva cítila, jak se účinek loči-dla šíří. Soustředila se na Moghedien drženou tady v Tel'aran'rhiodu. Pro Zaprodankyni to nebude příjemný spánek. "A vědělas, kdo je Siu-an, že bývala amyrlin. O tomhle jsem se v Tel'aran'rhiodu nikdy ne-zmínila. Nikdy. Uvidíme se brzy. V Salidaru."

Moghedien vyvrátila oči. Nyneiva si nebyla jistá, je-li to účinek ločidla či mrákoty, ale na tom nezáleželo. Propustila druhou ženu a Moghedien zmizela. Stříbrný obojek zazvonil, když dopadl na dlažbu. Elain bude mít radost aspoň z tohohle.

Nyneiva vystoupila ze sna.

* * *

Rand klusal chodbami paláce. Zřejmě tu došlo k menším ško-dám, než se pamatoval, ale on se moc nedíval. Vyšel na velké ná-dvoří před palácem. Zášlehy vzduchu zpola vyrazily křídla velké brány ze závěsů. Za bránou leželo obrovské oválné náměstí a to, co hledal. Trolloci a myrddraalové. Rahvin byl mrtev a ostatní Za-prodanci někde pryč, ale bylo ještě třeba pobít trolloky a myrddraaly, kteří zůstali v Caemlynu.

Bojovali, tlačili se po stovkách, snad tisících, kolem něčeho, nač přes jejich řady v černých osnířích, vysoké jako myrddraal na ko-ni, neviděl. Jen tak tak hluboko v davu rozeznal svou karmínovouzástavu. Když křídla brány vyletěla ze závěsů, někteří se otočili na patě.

A přesto se Rand bez váhání zarazil na místě. Natěsnanými po-stavami v černých osnířích létaly ohnivé koule a všude leželi popálení trolloci. To nebylo možné.

Neodvažuje se doufat či myslet, usměrnil. Z rukou mu vyleto-valy odřivousy tak rychle, jak je dokázal splétat, užší než jeho ma-líček a přesné, jakmile zasáhly, ztratily se. Byly mnohem méně účinné než ten, který použil proti Rahvinovi, ale nemohl riskovat, že protne někoho z těch, kdo byli polapení uprostřed

všech těch trolloků. Zřejmě to ale neznamenalo větší rozdíl. První zasažený myrddraal změnil bar-vu, stal se z něj černý stín oděný v bílé, a pak zůstala jen zrnka prachu, která zmizela, když se jeho kůň splašil a utekl. Trolloci, myrddraalo-vé, všichni ti, kteří se otočili k němu, zmizeli stejně, a pak se Rand začal prořezávat řadami těch, kteří k němu stáli zády, takže vzduch jako by byl neustále plný jiskři-vého prachu, jejž ve chvíli, kdy se vy-tratil, nahradil nový.
Tomu odolat nemohli. Děsivý vzteklý řev se změnil v ustrašené vytí a nepřátelé prchali na všechny strany kromě směrem k němu. Rand si všiml, jak se je jeden myrddraal snaží obrátit, a trolloci ho ušlapali, jezdce i koně, ale ostatní mizelci také pobídli svá zvířata k úprku.
Rand je nechal jít. Byl cele zaujat pohledem na zahalené Aiely, kteří vyrazili z obklíčení s oštěpy a těžkými noži. Právě jeden z nich nesl korouhev. Aielové praporce nenosili, avšak tenhle, je-muž byl pod šufou vidět kousek červené pásky, jej držel. I v ně-kterých ulicích vedoucích z náměstí zuřil boj. Aielové proti trollokům. Měšťané proti trollokům. Dokonce i ozbrojenci v uniformě královniny gardy proti trollokům. Očividně někteří z těch, kteří byli ochotní zabít královnu, neměli žaludek na trolloky. Rand si to-ho však skoro nevšiml. Pátral v řadách Aielů.
Tam. Žena v bílém živůtku, jednou rukou si přidržovala suknice a rozháněla po prchajících trollocích krátkým nožem. O chvíli později obklopily jednoho tvora s medvědí tlamou plameny.
"Aviendho!" Rand nevěděl, že utíká, dokud nevykřikl. "Aviend-ho!"
A támhle stál Mat, kabátec měl rozervaný a na hrotu mečové če-pele na svém oštěpu krev, jak se opíral o černé ratiště a díval se, jak trolloci prchají. Byl ochoten nechat bojovat ostatní, když to teď bylo možné. A Asmodean, neohrabaně svíral meč a snažil se dívat všemi směry najednou pro případ, že by se některý trollok rozhodl vrátit. Rand z něj cítil saidín, byť slabě. Nemyslel si, že toho As-modean moc nabojoval zbraní.
Odřivous. Odřivous, který vypálil vlákno ze vzoru. Čím silnější odřivous byl, tím dál vlákno odhořelo. A cokoliv ta osoba udělala, nic z toho se už nestalo. Randovi bylo jedno, jestli to, jak šlehl po Rahvi-novi, rozvinulo třebas polovinu vzoru. Ne, pokud byl tohle výsledek.
Uvědomil si, že se mu po tvářích řinou slzy, a tak saidín a prázd-notu propustil. Chtěl tohle vše cítit.
"Aviendho!" Zvedl ji ze země a zatočil se s ní, přičemž ona na něj dolů zírala, jako by se zbláz-nil.
Ne-chtěl ji postavit, ale udělal to. Aby mohl obejmout Mata. Nebo se o to aspoň pokusil.
Mat ho odehnal. "Co to s tebou je? Skoro bych řekl, že sis mys-lel, že jsme mrtví. Ne že jsme nebyli, skoro. Být generál je mno-hem bezpečnější než tohle!"
"Vy žijete," zasmál se Rand. Odhrnul Aviendze vlasy z čela. Ztra-tila šátek a vlasy jí volně visely na šíji. "Jsem tak rád, že žije-te. To je všechno."
Znovu se rozhlédl po náměstí, a radost pohasla. Nic ji nemohlo zdusit, ale těla, ležící v hromadách tam, kde se Aielové postavili na odpor, ji ztlumila. Příliš mnoho mrtvých těl nebylo na lidi pří-liš vel-kých. Támhle ležela Lamelle, závoj byl pryč a s ním i půlka jejího hrdla. Už mu nikdy neuvaří polívku. Pevin, oběma rukama svíral jako zápěstí silné ratiště trolločího oštěpu, který mu trčel z hrudi, a Rand na jeho tváři poprvé uviděl nějaký výraz. Překva-pení. Odřivous oklamal smrt u jeho přátel, ale ne u ostatních. Pří-liš mnoha. Příliš mnoha Děv.
Vezmi si, co můžeš. Raduj se z toho, co můžeš zachránit, a ne-truchli kvůli ztrátám příliš dlouho. Nebyla to v žádném případě je-ho myšlenka, on ji však přijal. Vypadalo to jako dobrý způsob, jak se vyhnout šílenství, dokud ho k němu ovšem nedožene špína na saidinu.
"Kam jsi šel?" chtěla vědět Aviendha. Ne rozzlobeně. Pokud ně-co, vypadala, že se jí ulevilo. "Jednu chvilku jsi byl tam a vzápětí jsi zmizel."
"Musel jsem zabít Rahvina," prohodil tiše. Otevřela ústa, ale on jí položil prsty na rty, aby ji umlčel, a pak ji něžně odstrčil. Vezmi si, co můžeš. "Nechej to tak. Je mrtvý."
Přikulhal k nim Bael, šufu měl stále kolem hlavy, ale závoj mu vi-sel na prsa. Na stehně měl krev a na hlavici jediného zbývající-ho oště-pu rovněž. "Noční běžci a Stínempokřivení utíkají, Car'a'carne. Ně-kteří z mokřiňanů se připojili k tanci proti nim. Dokon-ce i někteří muži ve zbroji, i když ti nejdřív tančili proti nám." Za ním přicházela Sulin, s odhalenou tváří a ošklivou rudou ránou na líci.
"Pobijte je, ať to trvá jak chce dlouho," řekl Rand. Vydal se na cestu. Nebyl si jist, kam má namířeno, hlavně aby to bylo pryč od Aviendhy. "Nechci, aby volně pobíhali po venkově. A dohlídněte na gardu.

Později zjistím, kteří gardisti patřili k Rahvinovi a kte-ří..." Šel dál, mluvil a neohlížel se. Vezmi si, co můžeš.

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

Řeřavé uhlíky

Vysoké okno bylo dost vysoké, aby se v něm mohl Rand pohodl-ně postavit, zvedalo se mu vysoko nad hlavu a v ramenou měl ještě přes půl sáhu na každou stranu. Rukávy košile měl vyhrnuté a vyhlížel dolů do královských zahrad. - Aviendha máchala ruku v krevelové nádržce kašny, stále ji upoutávalo množství vody, kte-rá neměla jiný účel, než aby se na ni lidé dívali a aby udržovala naživu okrasné ry-bičky. Nejdřív byla nemálo rozhořčená, když jí řekl, že nesmí jít honit do ulic trolloky. Vlastně si nebyl jist, jestli by teď nebyla tam dole, nebýt tichého doprovodu Děv, o němž si Sulin myslela, že si ho ne-všiml. A rovněž neměl slyšet, jak jí bě-lovlasá Děva připomíná, že už není Far Dareis Mai a ještě není moudrá. Bez kabátce, zato s klobou-kem proti slunci, seděl Mat na roubení kašny a povídal si s Aviend-hou. Nebylo pochyb, že se sna-ží vypátrat, co ví o tom, jestli mají Aie-lové bránit lidem v odcho-du. I kdyby Mat nakonec svůj úděl přijal, nebylo pravděpodobné, že by si na to někdy přestal stěžovat. Na la-vičce ve stínu strom-ku červené myrty seděl Asmodean a hrál na har-fu. Randa napadlo, jestli muž ví, co se vlastně stalo, nebo to aspoň tuší. Neměl by si nic pamatovat - pro něj se to nikdy nestalo - ale kdo mohl říci, co jeden ze Zaprodanců ví, či co si dokáže odvodit?

Zdvořilé zakašlání ho přimělo otočit se k zahradě zády.

Okno, kde stál, bylo půl druhého sáhu nad podlahou v západní stěně trůnního sálu, Velké síně, kde andorské královny přijímaly vy-slance a ohlašovaly rozsudky po téměř tisíc let. Bylo to jediné místo, které ho napadlo, odkud mohl Mata a Aviendhu sledovat v klidu a s jistotou, že ho neuvidí. Po obou stranách sálu se táhly řady bílých sloupů deset sáhů na výšku. Světlo z vysokých oken se mísilo s ba-revným světlem, které sem dopadalo obrovskými okny zasazenými do klenutého stropu, okny, kde

se stříbrní lvi střídali s portréty bývalých královen říše a výjevy velkých andorských ví-tězství. Na Enailu a So-maru to zřejmě velký dojem neudělalo.
Rand se spustil z předprsně na zem. "Přišly nějaké zprávy od Bae-la?"
Enaila pokrčila rameny. "Lov na trolloky pokračuje." Z jejího tó-nu bylo jasné, že drobná žena by se lovu velice ráda zúčastni-la. Vedle vysoké Somary vypadala ještě menší. "Někteří lidé z měs-ta pomůžou. Většinou schovaní. Městské brány drží. Nikdo ze Stí-nem pokřivených neuteče, myslím, ale bojím se, že někteří noční běžci můžou." Myrddraaly bylo těžké zabít a stejně těžké zahnat do kouta. Občas bylo snadné uvěřit starým příběhům, že jezdí na stínech a mo-hou zmizet, když se otočí bokem.
"Přinesly jsme tobě polívku," řekla Somara a kývla plavou hla-vou ke stříbrnému podnosu, zakrytému pruhovaným plátýnkem, na pódiu, na němž stál Lví trůn. Vyřezávaný a pozlacený, s obrov-skými lvími tlapami místo nohou, trůn byl vlastně masivní křes-lo stojící na vrcholku čtyř bílých mramorových schodů, k němuž vedl červený běhoun. Lev Andoru, vyložený drahými opály na po-li z rubínů, se skvěl nad Morgasinou hlavou, kdykoliv zaujala své místo na trůně. "Aviendha říká, že ty jsi dneska ještě nejedl nic. Toto je polívka, co ti dělávala Lamelle."
"Žádný ze sluhů se asi ještě nevrátil," povzdechl si Rand. "Snad jeden z kuchařů? Kuchtík?" Enaila jen opovržlivě zavrtěla hlavou. Svoje období jako gai'šainka by odsloužila s půvabem, kdyby na to někdy došlo, ale představa, že někdo tráví celý život posluho-váním někomu jinému, ji znechucovala.
Rand vyšel po schodech, dřepl si a cukl s plátnem. Nos se mu za-cukal taky. Podle vůně, ať to vařil kdokoliv, nebyl o nic lepší ku-chař, než bývala Lamelle. Mužské kroky, které se ozvaly z chod-by, mu po-skytly záminku opustit podnos. S trochou štěstí to nebu-de muset jíst.
Muž, jenž přicházel hlavní lodí po lesklých červenobílých dlaždi-cích, rozhodně nebyl Andořan. Měl krátký šedý kabátec a nabírané spodky nacpané do vysokých holínek s manžetami ohnutými pod ko-leny. Byl štíhlý a jen o hlavu vyšší než Enaila, měl mohut-ný orlí nos a tmavé šikmé oči. V tmavých vlasech a hustých kní-rech, připomínají-cích dolů zahnuté rohy kolem širokých úst, měl bělavé prameny. Za-stavil se, aby předvedl krátkou, lehkou úklonu, přičemž zakřivený meč u boku zvládal půvabně i přes to, že v jed-né ruce neuvěřitelně nesl stříbrné číše a v druhé zapečetěný hlině-ný džbánek.
"Odpusť mi můj vpád," řekl, "ale nebylo tu nikoho, kdo by mě ohlásil." Šaty měl možná prosté a dokonce místy ošoupané po ces-tě, ale za opaskem s mečem měl zastrčeno něco, co vypadalo jako slono-vinová hůl zakončená zlatou vlčí hlavou. "Jsem Davram Bashere, vrchní maršál Saldeie. Jsem tu, abych promluvil s pánem Drakem, o němž se ve městě povídá, že dlí tady v královském pa-láci. Soudím správně, že hovořím s ním?" Na okamžik zalétl po-hledem ke třpytícím se drakům, kteří se rudě a zlatě ovíjeli kolem Randových paží.
"Jsem Rand al'Thor, urozený pane Bashere. Drak Znovuzroze-ný." Enaila a Somara se postavily mezi Randa a nově příchozího, každá s rukou na jílci nože s dlouhou čepelí, připravená si zahalit tvář.
"Překvapuje mě, že nalézám saldejského pána v Caemlynu, natož že se mnou chce mluvit."
"Popravdě řečeno jsem přijel do Caemlynu promluvit si s Morga-sou, ale odstrčili mě ti patolízalové urozeného pána Gaebrila - krále Gaebrila, měl bych říci? Nebo snad ještě žije?" Z Bashereho - tónu bylo zřejmé, že o tom pochybuje, ale nezáleží mu na tom, ať je to jak chce. Ani se neodmlčel. "Mnoho lidí ve městě říká, že Morgasa je také mrtvá."
"Oba jsou mrtví," řekl Rand sklíčeně. Posadil se na trůn a opřel se hlavou o opálového lva Andoru. Trůn byl svými rozměry určen pro ženy. "Zabil jsem Gaebrila, jenomže až po tom, co on zabil Morgasu."
Bashere zvedl obočí. "Mám tedy pozdravit krále Randa z Ando-ru?"
Rand se rozzlobeně předklonil. "Andor měl vždycky královnu, a pořád ji má. Elain byla dědičkou. Když je její matka mrtvá, stá-vá se královnou ona. Možná musí být nejdřív korunovaná - ne-znám zákon - ale co se mě týče, ona je královnou. Já jsem DrakZnovuzrozený. To-hle je to, co chci, a víc. Co ode mě chceš, uro-zený pane Bashere?"
Jestli jeho hněv Basherem nějak pohnul, ten muž to navenek ne-dal nijak znát. Pozorně upíral šikmé oči na Randa, ale netvářil se zne-pokojeně. "Bílá věž dovolila Mazrimu Taimovi uniknout. Je to falešný Drak." Odmlčel se, a když Rand neříkal nic, pokračoval. "Královna Tenobie nechce v Saldeii další nepokoje, tak jsem byl vyslán, abych ho znovu chytil a skoncoval to s ním. Sledoval jsem ho na jih mnoho týdnů. Nemusíš se bát, že jsem do Andoru při-vedl cizí vojsko. Kromě doprovodu deseti mužů

jsem zbytek ne-chal tábořit v Brémském lese, o hodný kus na sever od každé hra-nice, na kterou si kdy Andor za po-sledních dvě stě let činil nárok. Ale Taim je v Andoru. Jsem si tím jistý."
Rand se zaklonil a zaváhal. "Nemůžeš ho mít, urozený pane Ba-shere."
"Smím se zeptat proč ne, můj pane Draku? Pokud si přeješ pou-žít na jeho chycení Aiely, nemám námitek. Moji muži zůstanou v Brém-ském lese do mého návratu."
Tuhle část plánu Rand nehodlal odhalit příliš brzy. Odklad by mohl být drahý, ale on hodlal nejdřív pevně uchopit otěže států. Stejně dobře však mohl začít už teď. "Vyhlašuji amnestii. Já můžu usměrňo-vat, urozený pane Bashere. A proč by měl být kterýkoliv muž loven a zabit nebo zkrocen jenom proto, že dokáže to, co já? Vyhlásím, že každý muž, který se může dotknout pravého zdroje, každý muž, který se chce učit, může přijít za mnou a získat mou ochranu. Poslední bitva se blíží, urozený pane Bashere. Možná ne-bude čas, aby kterýkoliv z nás zešílel ještě před ní, a já ani kvůli tomuto riziku stejně nedopustím zkázu kteréhokoliv muže. Když vyšli trolloci z Morny za trollockých válek, pochodovali s hrůzopány, muži a ženami, kteří vládli jedinou silou pro Stín. V Tarmon Gai'donu tomu budeme čelit znovu. Nevím, kolik Aes Sedai bude stát po mém boku, neodeženu však žádného muže, který dokáže usměrňovat, pokud půjde se mnou. Mazrim Taim je můj, urozený pane Bashere, ne tvůj."
"Chápu." Bylo to řečeno vyrovnaně. "Dobyl jsi Caemlyn. Sly-šel jsem, že je tvůj i Tear, a Cairhien tvůj brzy bude, pokud již ne-ní. To hodláš dobýt svět se svými Aiely a vojskem mužů usměr-ňujících jedi-nou sílu?"
"Když budu muset." Rand mluvil stejně vyrovnaně. "Uvítám ja-ko spojence každého vládce, který uvítá mě, ale zatím vidím je-nom intriky kvůli moci nebo otevřené nepřátelství. Urozený pane Bashere, v Tarabonu a Arad Domanu panuje bezvládí a Cairhienu do toho moc neschází. Amadicie se poohlíží po Altaře. A Seanchané - možná jsi o nich v Saldeii slyšel povídat, a to nejhorší je čistá pravda - Seanchané na druhé straně světa se poohlížejí po nás po všech. Lidé bojují ve svých ubohých válčičkách, když je na ob-zoru Tarmon Gai'don. Potře-bujeme mír. Čas, než přijdou trolloci, než se Temný osvobodí, čas připravit se. Pokud jediný způsob, jak můžu najít čas a mír pro svět, je vnutit mu ho, tak to udělám. Ne-chci to, ale udělám to."
"Četl jsem Karaethonský cyklus," řekl Bashere. Na chvíli si str-čil číše pod paži, ulomil voskovou pečeť na džbánku a nalil do čí-ší víno. "Důležitější je, že královna Tenobie proroctví četla také. Nemohu mluvit za Kandor, Arafel nebo Shienar. Myslím, že za te-bou přijdou - v Hraničních státech neexistuje dítě, které by nevě-dělo, že Stín číhá v Morně, aby se na nás vrhl - ale nemohu za ně mluvit." Enaila podezí-ravě sledovala číši, kterou jí podával, ale vyšla po schodech a předala ji Randovi. "Popravdě řečeno," po-kračoval Bashere, "nemohu mluvit dokonce ani za Saldeiu. Teno-bie vládne, já jsem jenom její generál. Myslím si však, že jakmi-le k ní vypravím spěšného posla se zprávou, odpověď bude taková, že Saldeia se postaví za Draka Znovuzrozené-ho. Mezitím ti nabí-zím své služby, i těch devět tisíc saldejských jezd-ců."
Rand zavířil tekutinou v číši a hleděl do tmavě rudého vína. -Sammael v Illianu a ostatní Zaprodanci Světlo ví kde. Seanchané če-kali na druhé straně Arythského oceánu a lidé tady byli připra-vení skočit po svém vlastním prospěchu a výhodách, ať to svět sto-jí co to stojí. "Mír je ještě daleko," prohodil mírně. "Ještě nějakou dobu to bude krev a smrt."
"To je vždycky," opáčil tiše Bashere, a Rand nevěděl, ke které je-ho poznámce to patří. Možná k oběma.
* * *
Asmodean si dal harfu pod paži a odešel od Mata s Aviendhou. Hrál rád, ale ne pro dvojici, která neposlouchala, natož aby jehohru ocenila. Nevěděl určitě, co přesně se toho rána stalo, a stejně tak ne-věděl, jestli si vůbec chce být jistý. Příliš mnoho Aielů vy-jadřovalo překvapení nad tím, že ho vidí, tvrdili, že ho viděli umírat. On nechtěl slyšet podrobnosti. Ve zdi naproti němu byla dlou-há škvíra. Věděl, co udělalo ty ostré hrany, ten povrch hladký jako led, hladší, než by kdy dokázala lidská ruka, i kdyby leštila sto let.
Ledabyle - ale také se zachvěním - uvažoval, jestli to, že se znovu zrodil tímhle způsobem, z něj udělalo nového člověka. Ne-myslel si to. Ale nesmrtelnost byla pryč. To byl dar Velikého pá-na. Tohle jméno použil v duchu, ať už al'Thor chtěl slyšet cokoliv. Což byl dostatečný důkaz, že je sám sebou.

Nesmrtelnost byla pryč - věděl, že to musí být jen jeho představivost, ale občas cítil, jak ho vleče čas, táhne ho k hrobu, o němž si myslel, že ho nikdy neuvidí - a natáhnout i tu trochu saidínu, kterou mohl, bylo jako vyprázdnit žumpu. Vůbec nelitoval, že je Lanfear mrtvá. Rahvina mu také líto nebylo, ale Lanfear zvlášť ne za to, co mu udělala. Bu-de se smát, až zemřou i ostatní, a hlavně při tom posledním. Ne-bylo to tím, že byl znovu zrozen jako nový člověk, ale bude se dr-žet toho trsu trávy na okraji útesu, jak dlouho to jen půjde. Kořínky nakonec povolí a přijde dlouhý pád, ale do té doby bude pořád na-živu.

Otevřel malá dvířka, hodlaje si najít cestu do spíže. Museli tu mít nějaké slušné víno. Jeden krok, a ztuhl, krev se mu vytratila z tváří. "Ty? Ne!" To slovo ještě viselo ve vzduchu, když se ho zmocnila smrt.

* * *

Morgasa si otřela pot z tváře, potom si strčila kapesník zpátky do rukávu a upravila si poněkud roztřepený slamák. Alespoň se jí podaři-lo získat slušné jezdecké šaty, i když v tomhle horku bylo i jemné šedé sukno nepohodlné. Vlastně ho získal Tallanvor. Ne-chala jít koně kro-kem a prohlížela si vysokého mladého muže, jenž jel před ní lesem. Zakulacený trup Basela Gilla zdůrazňoval, jak vysoký a pružný Talla-nvor je. Podal jí ty šaty řka, že se k ní ho-dí víc než ta kousavá věc, ve které uprchla z paláce, díval se na ni, ani jednou nemrkl a nikdy neřekl jediné uctivé slovo. Ovšem, ona sama se rozhodla, že pro nikoho není bezpečné, aby se vědělo, kdo je, zvláště poté, co zjistili, že Gareth Bryne odjel z Korských Pramenů. Proč ten muž musel někde honit paličky stodol, když ho po-třebuje? Nezáleželo na tom. Povede si dobře i bez něj. V Tallanvorových očích však bylo něco zneklidňují-cího, když ji oslovoval prostě Morgaso.

Povzdechla si a ohlédla se přes rameno. Kolohnát Lamželezo při jízdě ostražitě pozoroval okolní les a Breana po jeho boku sle-dovala jeho stejně pozorně jako okolí. Morgasino vojsko se od od-jezdu z Ca-emlynu nezvětšilo ani o jedinou duši. Příliš mnoho pánů a paní slyšelo o šlechticích poslaných bez důvodu do vyhnanství a o nespravedli-vých zákonech v hlavním městě, aby udělali víc, než se ušklíbli při té nejzběžnější zmínce o tom, že by zvedli ru-ku na podporu své zákonné panovnice. Morgasa pochybovala, že i kdyby věděli, kdo s nimi mlu-ví, neznamenalo by to žádný rozdíl. A tak tu projížděla Altarou, co nejvíc bylo možné, se držela v le-se, neboť všude kolem zřejmě řádily oddíly ozbrojenců, projížděla hvozdem se zjizveným pouličním rvá-čem, zmámenou uprchlou cairhienskou šlechtičnou, podsaditým hos-tinským, který se jen tak tak udržel, aby neklekal, kdykoliv se na něj podívala, a mladým vojákem, který se na ni občas díval, jako by měla na sobě ty šaty, které nosila pro Gaebrila. A s Lini, samozřejmě. Na Lini se neda-lo zapomenout.

Jako by tím, že na ni pomyslela, starou chůvu přivolala, ta po-bídla koně blíž. "Lepší dívat se dopředu," řekla tiše. ,"Mladý lev útočí nejrychleji, když to nejméně čekáš.'"

"Myslíš, že je Tallanvor nebezpečný?" zeptala se Morgasa ostře a Lini se na ni úkosem zamyšleně podívala.

"Jenom způsobem, kterým může být muž nebezpečný. Má hez-kou postavu, nemyslíš? Je víc než dost vysoký. A silné ruce, řek-la bych. ‚Nemá smysl nechat med stárnout příliš dlouho, než ho sníš.'"

"Lini," vyjela Morgasa varovně. Stará žena poslední dobou čas-to kráčela po této cestě. Tallanvor byl pohledný muž, jeho ruce vy-padaly silné a měl hezky tvarovaná lýtka, ale on byl mladý a ona královna. Poslední, co potřebovala, bylo, aby se na něj začala dí-vat jako na muže, místo jako na poddaného a vojáka. Už to chtěla Lini říci - a ta ztratila rozum, jestli si myslela, že si něco začne s mužem o deset let mladším, musel být tak mladý - ale Tallanvor a Gill se vraceli. "Drž zobák, Lini. Jestli tomu mladému muži nacpeš do hlavy nějaké hloupé nápady, tak tě někde nechám." Liniino odfrknutí by i nejvyššímu urozenci v Andoru vysloužilo nějaký čas v kobce, aby mohl přemýšlet. Kdyby Morgasa ještě měla svůj trůn, tak ano.

"Jsi si jistá, že tohle chceš, děvče? ‚Je pozdě měnit názor poté, co skočíš z útesu.'"

"Najdu své spojence, kde to půjde," řekla jí Morgasa odměřeně.

Tallanvor přitáhl otěže. Seděl v sedle vzpřímený. Po obličeji se mu řinul pot, ale on si toho zřejmě nevšímal. Mistr Gill se popotaho-val za výstřih kulatými plišky pošité kazajky, jako by toužil po tom, ji sundat.

"Les za chvíli ustupuje nějakým statkům," řekl Tallanvor, "ale není pravděpodobné, že tě tam někdo

pozná." Morgasa před jeho po-hledem neuhnula. Den za dnem bylo stále těžší uhnout pohle-dem, když se na ni takhle díval. "Ještě deset mil a budeme u Cormaedu. Jestli ten chlapík v Seharu nelhal, tak tam bude přívoz a do večera mů-žeme být na amadicijském břehu. Opravdu chceš tohle udělat, Morgaso?"
To, jak vyslovil její jméno... Ne. Nedovolí, aby ji zmátly Liniiny směšné představy. To tím prokletým vedrem. "Už jsem se roz-hodla, mladý Tallanvore," prohlásila chladně, "a nečekám, že mi budeš klást otázky, když jsem tak učinila."
Tvrdě pobídla koně, takže skočil dopředu, a jejich pohledy se ko-nečně rozešly. Morgasa se protáhla kolem něj. Mohl ji dohonit. Najde své spojence tam, kde to půjde. Dostane svůj trůn zpátky, a běda Ga-ebrilovi i každému jinému muži, který si myslí, že může sedět na jejím místě.
* * *
A sláva Světla na něj dopadala.
A mír Světla on dal lidem.
Připoutal národy k sobě. Z mnoha učinil jeden.
Přesto úlomky srdcí způsobily rány.
A co kdysi bylo, to se vrátilo
- v ohni a bouři
vše rozťalo vedví.
Pro jeho mír...
- pro jeho mír...
- byl mír...
- byl mír...
- meče.
A sláva Světla na něj dopadala.

Ze "Slávy Draka"
složené Meane sol Ahelle,
čtvrtý věk.

Slovníček

Poznámka k datování v tomto slovníčku.

Od Rozbití světa byly použity tři systémy zaznamenávání dat. První zaznamenává roky Po Rozbití světa (PR). Jelikož však pa-noval v letech Rozbití a několika následujících téměř dokonalý zmatek, a protože tento kalendář byl přijat téměř sto let po Roz-bití, byl jeho za-čátek stanoven uměle. Po skončení trollockých vá-lek bylo mnoho zá-znamů ztraceno. Bylo jich tolik, že vznikl spor o přesné datování podle starého systému. Proto byl zaveden nový kalendář, který se da-tuje od konce válek a oslavuje domnělé osvo-bození světa od hrozby trolloků. Tento druhý kalendář zazname-nával každý rok jako Svobod-ný rok (SR). Po rozsáhlém ničení, zabíjení a rozvratu, způsobeném stoletou válkou, vznikl třetí ka-lendář. Tento kalendář, zaznamenávají-cí léta Nové éry (NE), se používá v současné době.

a'dam: Seanchanský nástroj, jejž lze použít k ovládání ženy, která může usměrňovat, sestávající z obojku a náramku spojeným vo-dít-kem, vše ze stříbřitého kovu. Na ženu, která usměrňovat nemůže, nemá žádný vliv. Viz též damane; Seanchané; sul'dam.
adžah: Společenství Aes Sedai, je jich sedm a rozlišují se podle barev: modré adžah, červené adžah, bílé adžah, zelené adžah, hnědé adžah, žluté adžah a šedé adžah. Všechny Aes Sedai, kromě amyrlin, jsou členky jednoho z adžah. Každé se při užívám jediné síly řídí vlastní filozofií a má s Aes Sedai vlastní cíle. Červené adžah zaměřují veškerou energii na hledání a krocení mužů, kteří se pokoušejí ovlád-nout sílu. Hnědé adžah upustilo od vměšování se do světských záleži-tostí a cele se oddalo získávání vědomostí, zatímco bílé adžah se vět-šinou vystříhá světa i světských vědomostí a oddává se otáz-kám filo-zofie a pravdy. Zelené adžah (během trollockých válek nazývané bo-jové adžah) se připravuje na Tarmon Gai'don, žluté se soustřeďují na studium léčení a modré sestry se zabývají světský-mi záležitostmi a právem. Šedé jsou vyjednavačky, hledající soulad a souhlas. Pověsti o černých adžah, oddaných službě Temnému, jsou oficiálně popírány.
Aes Sedai: Vládkyně jediné síly. Od Časů šílenství jediní Aes Sedai, kteří přežili, byly ženy. Lidé jim nedůvěřují a bojí se jich, do-konce je nenávidí. Je jim kladeno za vinu Rozbití světa a tvrdí se o nich, že se pletou do státních záležitostí. Zároveň se jen málo vládců obejde bez poradkyň Aes Sedai, dokonce i v zemích, kde takové spo-jení musí být udržováno v tajnosti. Po několika letech usměrňování jedi-né síly získává Aes Sedai bezvěký vzhled, takže i Aes Sedai, která by mohla být babičkou, nevykazuje známky stárnutí, snad až na pár šedivých vlasů. Viz také adžah; amyrlinin stolec; Čas šílenství.
Aielové: Lid z Aielské pustiny. Zuřivý a tvrdý. Než zabijí, za-krývají si obličej. Smrtelně nebezpeční válečníci se zbraní i holýma ruka-ma, nikdy by se nedotkli meče. Do bitvy je provázejí dudáci ta-neč-ní hudbou a Aielové bitvu nazývají "tanec" nebo "tanec oštěpů". Jsou rozděleni do dvanácti kmenů: Chareen, Codarra, Daryne, Goshi-en, Miagoma, Nakai, Reyn, Shaarad, Shaido, Shiande, Taardad a To-manelle. Občas se hovoří o třináctém kmeni, Kmeni, jenž ne-ní, kmeni Jenn, jehož příslušníci postavili Rhuidean. Viz též Aielská pustina; Aielská válečná společenstva; Rhuidean.
Aielská pustina: Drsná, rozervaná krajina téměř bez vody vý-chodně od Páteře světa. Aiely také nazývaná Trojí země. Zatoulá se sem jen pár cizinců, protože Aielové jsou ve válečném stavu se všemi

ostat-ními lidmi a cizince nevítají. Pouze formani, kejklíři a Tuatha'ani mají zaručen volný průchod, i když se Aielové vyhýbají veškerému styku s Tuatha'any, které nazývají "Ztracení". Není známa žádná mapa Aielské pustiny.
aielská válečná společenstva: Všichni aielští válečníci jsou členy jednoho z dvanácti válečných společenstev. Jsou to Černé oči (Seia Doon), Orlí bratři (Far Aldazar Din), Běžci úsvitu (Rahien So-rei),Nože z rukou (Sovin Nai), Horští tanečníci (Hama N'dore), Noční oštěpy (Cor Darei), Kamenní psi (Shae'en M'taal), Rudé štíty (Aethan Dor), Děvy oštěpu (Far Dareis Mai), Hromoví chodci (Sha'mad Con-de), Pravé krve (Tain Shari) a Hledači vody (Duahde Mahdi'in). Kaž-dé společenstvo má své vlastní zvyky a některé zvláštní povinnosti. Například Rudé štíty fungují jako policie. Ka-menní psi bývají často používáni jako zadní stráž při ústupu, kdež-to Děvy zase jako zvědové. Kmeny Aielů na sebe často pořádají ná-jezdy a bojují mezi sebou, ale členové stejného společenstva nikdy nebojují proti sobě, i když tak činí jejich kmeny. Takto vždy exis-tuje kontakt mezi kmeny, i když právě vedou otevřenou válku. Viz též Aielové; Aielská pustina; Far Dareis Mai.
aielská válka: (976-78 NE) Když cairhienský král Laman pod-ťal avendoralderu, čtyři kmeny překročily Páteř světa. Aielové vylou-pili a vypálili hlavní město Cairhienu i mnoho menších měst a ves-nic a střet se rozšířil i do Andoru a Tearu. Obvyklý názor je, že Ai-elové byli nakonec poraženi v bitvě pod Zářícími hradbami před Tar Valo-nem, ale ve skutečnosti v té bitvě padl Laman, a když Ai-elové dokon-čili to, proč přišli, znovu se vrátili za Páteř. Viz též avendoraldera; Cairhien; Páteř světa.
aielské příbuzenské termíny: Aielské příbuzenské vztahy se vyjad-řují složitým způsobem, který cizinci považují za těžkopádný, ale Aielové za přesný. Zde bude muset stačit několik příkladů, neboť pro plné objasnění by byla potřeba celá kniha. První bratr a první sest-ra mají stejnou matku. Termíny druhý bratr a druhá sestra se vztahují na děti první sestry či prvního bratra matky dotyčného. Sestry-matky a sestry-otcové jsou první sestry a první bratři jeho matky. Děd či bába se vztahují na otce či matku vlastní matky do-tyčného, kdežto rodiče jeho otce jsou druhý děd a druhá bába, člo-věk je bližším pokrevním příbuzným své matky než otce. Dál jsou vztahy stále složitější a za-temněné takovými faktory, jako možnost blízkých přátel adoptovat se navzájem jako první bratr a první ses-tra. Když vezmeme v úvahu, že aielské ženy, které jsou blízké pří-telkyně, si občas berou stejného mu-že, a tak se z nich stanou sestry-ženy, a navíc jsou provdané za sebe stejně jako za něj, je celý propletenec ještě méně jasný.
Alviarin Freidhen: Aes Sedai z bílého adžah, nyní povýšena na kronikářku, jíž je mezi Aes Sedai nadřazena pouze amyrlin. Žena s chladnou logikou a ještě chladnější ctižádostí.
Amadicie: Stát ležící jižně od pohoří Oparů mezi Tarabonem a Altarou. Jeho hlavní město Amador je domovem dětí Světla, jejichž ve-lící kapitán má fakticky, když už ne podle jména, větší moc než král. V Amadicii je postaven mimo zákon každý, kdo může usměr-ňovat. Podle zákona musejí být tito lidé uvězněni nebo posláni do vy-hnanství, ve skutečnosti jsou však často zabiti, když "se vzpírají za-tčení". Na zástavě Amadicie je šestihrotá stříbrná hvězda přes červený bodlák na modrém poli. Viz též usměrňování; děti Světla.
amyrlinin stolec: (1.) Nejvyšší představená Aes Sedai. Doži-votně ji volí věžová sněmovna, nejvyšší rada Aes Sedai, sestávající ze tří představených (zvaných přísedící, jako např. "přísedící za zelené adžah") každého adžah. Amyrlinin stolec je pro Aes Sedai, aspoň teo-reticky, nejvyšší autoritou. Její hodnost se společensky rovná králi či královně. O něco méně uctivé oslovení je prostě amyrlin. (2.) Trůn, na němž sedává nejvyšší představená Aes Sedai.
Amys: Moudrá z Držby Chladné skály, která umí chodit ve snech. Aielanka z klanu Devět údolí Taardad Aielů. Manželka Rhuar-ka, sestra-žena Lian, která je správkyní střechy Držby Chladné skály a sestra-matka Aviendze.
Andor: Bohatý stát, jenž se, přinejmenším na mapě, táhne od pohoří Oparů k řece Erinin, ačkoliv moc královen již po několik poko-lení nesahá dál na západ než k řece Manetherendrelle. Viz též dědička.
angrial: Pozůstatek z věku pověstí, který každému, kdo je scho-pen použít jedinou sílu, umožňuje zvládnout větší část síly, než je pro něj samotného bezpečné. Některé byly vyrobeny tak, aby je mohly používat ženy, jiné pro muže. Pověsti o angrialu, který by mohli pou-žívat jak muži, tak ženy, nebyly nikdy potvrzeny. O jejich vý-robě již není nic známo. Zůstalo jich jen velice omezené množství. Viz též usměrňování; sa'angrial; ter'angrial.

Arad Doman: Stát u Arythského oceánu. V současné době ro-zerván občanskou válkou a zároveň boji proti těm, kteří se prohlásili za stoupence Draka Znovuzrozeného, a proti Tarabonu. Většina do-manských kupců jsou ženy, a rčení "nechat muže obchodovat s Do-many" znamená dělat něco velice nemoudrého. Domanské ženy jsou vyhlášené - či spíše nechvalně známé - svou krásou, svůdností a po-horšujícím odíváním.
Artuš Jestřábí křídlo: Bájný král, Artuš Pendrag Tanreall. Vládl v le-tech 943-994 SR. Sjednotil všechny země západně od Páteře světa a několik zemí za Aielskou pustinou. Poslal dokonce svá vojskapřes Arythský oceán (992 SR), ale spojení s nimi bylo přeruše-no po jeho smrti, jež vyvolala stoletou válku. Ve znaku měl zlatého jest-řába v letu. Viz též stoletá válka.
avendesora: Ve starém jazyce "strom života." Zmínky v mnoha pří-bězích a pověstech, které se zmiňují o nejrůznějších místech vý-skytu. Místo, kde vskutku roste, zná jen málokdo.
avendoraldera: Strom rostoucí ve městě Cairhienu, odnož avendesory. Tato odnož byla darem od Aielů v roce 566 NE i přesto, že se nedochoval žádný záznam, že mezi Aiely a avendesorou existuje nějaké spojení. Viz též aielská válka.
Aviendha: Žena z klanu Hořká voda Taardad Aielů, cvičící se, aby se mohla stát moudrou. Nebojí se ničeho krom svého osudu.
Bair: Moudrá z klanu Haido Shaarad Aielů. Chodí ve snech.
bělokabátníci: Viz děti Světla.
Birgitte: Hrdinka z pověstí a příběhů, vyhlášená svou krásou téměř to-lik jako svou chrabrostí a zručností při lukostřelbě. Nosí prý stříbr-ný luk a stříbrné šípy, s nimiž nikdy nechybí. Jedna z hrdinů, kteří přicházejí na zavolání Valerského rohu. Vždy je spojena s hrdin-ným šermířem Gaidalem Cainem. Až na svou krásu a umění lu-kostřelby není skutečná Birgitte té z příběhů vůbec podobná. Viz též Cain, Gaidal; Valerský roh.
cadin'sor: Oděv aielských válečníků. Kabátec a spodky v hně-dých a šedých odstínech, které splývají se skalami či stíny, doplněné měkkými, po kolena vysokými botami přivazovanými tkanicemi. Ve starém jazyce "pracovní oděv".
Caemlyn: Hlavní město Andoru. Viz Andor.
Cairhien: Stát u Páteře světa a jeho hlavní město. Město bylo za aielské války vypáleno a vydrancováno, podobně jako mnoho jiných měst a vesnic. Sedláci následně opouštěli statky poblíž Páteře svě-ta, takže bylo nezbytné dovážet obilí. Zavraždění krále Galldriana (998 NE) vyústilo v občanskou válku o následnictví na Slunečním trůnu, kdy byla přerušena dodávka obilí a nastal hladomor. Na vlaj-ce Cairhi-enu je v modrém poli vycházející zlaté slunce. Viz též aielská válka.
Callandor: Meč, jenž není mečem, Meč, jehož se nelze do-tknout. Křišťálový meč kdysi držený v Tearském Kameni. Je to velice sil-ný sa'angrial, jejž může používat muž. Jeho vynesení z komnaty zvané Srdce Kamene je, spolu s pádem Tearského Kamene, jedním z nejdůležitějších znamení příchodu Drak Znovuzrozeného a toho, že se blíží Tarmon Gai'don. Rand al'Thor jej vyzvedl a znovu do Srdce vrá-til a zarazil do kamene. Viz též Drak Znovuzrozený; sa'angrial; Tear-ský Kámen.
Couladin: Ctižádostivý muž z klanu Domai Shaido Aielů. Jeho vá-lečným společenstvem je Seia Doon, Černé oči.
cuendillar: Nezničitelná substance vytvořená během věku po-věstí. Každou známou sílu použitou k jeho rozbití je schopen pohltit a tím zesílit. Jiný název pro srdečník.
Čas šílenství: Léta poté, kdy protiútok Temného pošpinil muž-skou polovici pravého zdroje a kdy všichni muži Aes Sedai zešíleli a roz-bili svět. Přesná doba trvání tohoto období není známa, nicméně se má za to, že trvala téměř sto let. Úplně skončil se smrtí posledního muže Aes Sedai. Viz též stovka rytířů; pravý zdroj; jediná síla.
damane: Ve starém jazyce doslova "uvázané". Seanchanský vý-raz pro ženy, které mohou usměrňovat a které jsou, podle jejich názo-ru, vhodně ovládány pomocí a'damu. Ženy, které mohou usměr-ňovat, ale ještě z nich nebyly vytvořeny damane, se nazývají marath'damane, doslova "ty, které je nutné uvázat". Viz též a'dam; Seanchané; sul'-dam.
dědička: Titul následnice andorského Lvího trůnu. Nemá-li krá-lovna dcera, přechází trůn na královninu nejbližší pokrevnou příbuz-nou. Neshody ohledně toho, kdo přesně je nejbližší pokrevná pří-buzná,

několikrát vedly k zápasům o moc, z nichž poslední byl "boj o nástupnictví" - tak se nazývá v Andoru, jinde pak "třetí válka o andor-ské nástupnictví" - jež na trůn přivedl Morgasu z rodu Trakandů.
děti Světla: Společenství držící se přísné, asketické víry, odhod-lané porazit Temného a zničit všechny temné druhy. Založeno během stoleté války na obranu víry před rostoucím počtem temných druhů, během války se vyvinulo v plně vojenskou organizaci. Jsou napros-to nesmlouvaví v otázkách víry a jsou přesvědčeni, že pouze oni znají pravdu a právo. Aes Sedai a všechny, kdož je podporují, po-važují za temné druhy. Neuctivě se jim přezdívá bělokabátníci. Ve znaku mají ve stříbrném poli zlatý sluneční kotouč. Viz též Tazatelé.
divoženka: Žena, která se naučí usměrňovat jedinou sílu sama a pře-žije krizi, což dokáže pouze jedna ze čtyř. Takové ženy se obvykle obrní a odmítají si uvědomit, co dělají, ale když se podaří tyto pře-hrady rozbít, stávají se divoženky jedněmi z nejmocnějších usměrňo-vatelek. Termín se často používá jako urážka.
Dračí proroctví: Málo známá, téměř nikdy nezmiňovaná pro-roctví, o kterých pojednává Karaethonský cyklus, předpovídají, že Temný bude opět osvobozen. A že Luis Therin Telamon, Drak, se znovu zrodí, aby mohl vybojovat Tarmon Gai'don, Poslední bitvu pro-ti Stínu. Podle proroctví zachrání svět - a rozbije ho znovu. Viz též Drak.
Drak: Jméno, pod nímž byl znám Luis Therin Telamon za války Stí-nu, což se událo asi před třemi tisíci lety. Během šílenství, které po-stihlo muže Aes Sedai, Luis Therin zabil každou žijící osobu, jíž v žilách kolovala jeho krev, stejně jako všechny, které miloval, a tak si získal jméno Rodovrah. Viz též Drak Znovuzrozený; Dračí proroctví.
Drak, falešný: Jméno dané různým mužům, kteří se prohlásili za Dra-ka Znovuzrozeného. Někteří dokonce začali války, které za-chvátily mnoho států. Během staletí to většinou byli muži neschopní usměr-ňovat jedinou sílu, ale několik jich to dokázalo. Nicméně všich-ni buď zmizeli, nebo byli lapeni či zabiti, aniž by naplnili proroctví tý-kající se Draka. Těmto mužům se říká falešní Draci. Mezi těmi, kte-ří jedinou sílu usměrňovat dokázali, byli nejsilnější Raolin Zhoub-ce Temného (335-36 PR), Jurian Kamenný luk (asi 1300-1308 PR), Da-vian (SR 351), Guair Amalasan (SR 939-43), Logain (997 NE) a Ma-zrim Taim (998 NE). Viz též Drak Znovuzrozený.
Drak Znovuzrozený: Podle Dračích proroctví muž, který je znovu zrozeným Luisem Therinem Rodovrahem. Viz též Dračí proroc-tví; Drak, falešný; Drak.
Dračí stěna: Viz Páteř světa.
Egwain z al'Vereů: Mladá žena z Emondovy Role v andorském kra-ji Dvouříčí. Nyní jedna z přijatých novicek, také se cvičí u aiel-ských žen, které chodí ve snech, a možná je snílek. Viz též chození ve snech; nadání.
Elaida do Avriny a'Roihan: Aes Sedai, původně z červeného adžah, nyní povýšena na amyrlinin stolec. Kdysi radila královně Mor-gase z Andoru. Občas je schopná věštění.
Elain z rodu Trakandů: Dcera královny Morgasy, dědička an-dorského trůnu. Nyní jedna z přijatých novicek. Ve znaku má zlatou nepřepásanou lilii. Viz též dědička.
Enaila: Děva oštěpu z klanu Jarra Chareen Aielů. Nedůtklivá, pokud se někdo zmíní o její výšce, má k Randu al'Thorovi pozoruhod-ný vztah, vezme-li se v úvahu, že není ani o rok starší než on.
Faile: Ve starém jazyce to znamená "sokol". Jméno, které přija-la Zarin Bashereová, mladá žena ze Saldeie.
Far Dareis Mai: Ve starém jazyce doslova "Děva oštěpu". Aielské válečné společenstvo, které na rozdíl od ostatních přijímá pouze že-ny a jenom ženy. Děva se nesmí vdát a zůstat nadále ve spol-ku ani nesmí bojovat těhotná. Každé dítě, které se Děvě narodí, je dá-no ji-né ženě na vychování tak, aby se nikdo nedozvěděl, kdo je jeho matkou ("Nesmíš patřit žádnému muži, ani žádný muž nesmí patřit tobě, ani dítě. Oštěp je tvým milencem, tvým dítětem a tvým živo-tem.") Viz též Aielové; aielská válečná společenstva.
Gaidal Cain: Šermíř hrdina z pověstí a příběhů, vždy spojen s Birgitte, vypráví se, že je stejně švarný, jako je ona spanilá. Jeden z hrdi-nů, jež zpět přivolává Valerský roh. Viz též Birgitte; Valerský roh.
gaidin: Doslova "bratr bitvy". Titul používaný Aes Sedai pro strážce. Viz též strážce.
gai'šain: Ve starém jazyce "zaslíben míru v bitvě". Od Aiela, který během bitvy či nájezdu padne do zajetí jiného Aiela, vyžaduje ji'e'toh, aby rok a den pokorně a poslušně sloužil tomu, jenž ho za-jal, nedotkl se

žádné zbraně a nespáchal žádné násilí. Moudrá, ko-vář, dítě či žena s dítětem pod deset let nesmí být jati jako gai'šainové.
Galad: urozený pán Galadedrid Damodred: Nevlastní bratr Elain a Gawyna, s nimiž má stejného otce, Taringaila Damodreda. Ve znaku má svislý okřídlený stříbrný meč.
Gareth Bryne: Bývalý hlavní kapitán královniny gardy v An-doru. Po-slán královnou Morgasou do vyhnanství. Považován za jed-noho z největších žijících generálů. Rodovým znakem rodu Bryneů je di-voký tur s Růžovou korunou Andoru kolem krku. Osobním znakem Garetha Brynea jsou tři zlaté pětihroté hvězdy.
Gawyn z rodu Trakandů: Syn královny Morgasy, Elainin bra-tr, jenž se stane jejím prvním knížetem mečů, až Elain nastoupí na trůn. Ve znaku má stříbrného kance.
Hraniční státy: Státy kolem Velké Morny: Saldeia, Arafel, Kandor a Shienar. Jejich dějiny jsou dějinami nepřetržitých nájezdů a válek proti trollokům a myrddraalům. Viz též Velká Morna.
hra rodů: Jméno pro pletichaření, intrikánství a manipulování s lidmi kvůli získání výhod pro ten který rod. Velmi se při ní oceňuje delikátnost, kdy ve snaze získat jedno, člověk zdánlivě usiluje o něco jiného, a když dosáhne svého cíle s nejmenší možnou námahou. Také známa jako velká hra rodů a občas i pod svým jménem ve sta-rém ja-zyce daes dae'mar.
hrůzopáni: Ti muži a ženy, kteří byli schopní usměrňovat jedi-nou sí-lu a přešli za trollockých válek na stranu Stínu, kde se stali veli-teli vojů trolloků, myrddraalů a temných druhů. Méně vzdělanými lid-mi občas zaměňováni se Zaprodanci.
chození ve snech: Aielský výraz pro činnosti, kdy je žena schopna vstoupit do Tel'aran'rhiodu. Viz též Tel'aran'rhiod.
Illian: Velký přístav v Bouřlivém moři, hlavní město státu stej-ného jména.
Isendra: Krásná a chamtivá žena, která nahněvala špatnou ženu a je-dinkrát v životě řekla pravdu, když popřela, že kradla.
jediná síla: Síla získávaná z pravého zdroje. Velká většina lidí je úpl-ně neschopná se naučit jedinou sílu usměrňovat. Jen velice málo li-dí je možné usměrňování naučit, a ještě méně se jich s touto schop-ností rodí. Těch pár se nemusí nic učit, mohou se dotknout pravého zdroje a usměrňovat sílu, ať už chtějí či nikoliv, snad si ani neuvě-domují, co dělají. Tato vrozená schopnost se obvykle projeví při dospívání. Pokud ji dotyčného někdo nenaučí ovládat, nebo se to nenaučí sám (což je nesmírně obtížné a uspěje pouze jeden ze čtyř lidí), potká ho jistá smrt. Od Času šílenství není žádný muž scho-pen usměrňovat sílu, aniž by nakonec úplně nezešílel, a to i když se sílu naučí ovládat, až nakonec zemře na zhoubnou chorobu, kdy tr-pící shnije zaživa - choroba je způsobena, stejně jako šílenství, tím, že Temný svým dotekem poskvrnil saidín. Pro ženu je smrt, která přichází při nezvládnutí síly, méně strašlivá, nicméně stejně zemře. Aes Sedai vyhledávají dívky s touto vrozenou schopností jak proto, aby jim zachránily život, tak proto, aby zvýšily počet členek Aes Sedai, a muže proto, aby zabránily oněm hrozným věcem, které sí-lou ve svém šílenství nevyhnutelně způsobují. Viz též Aes Sedai; usměrňování; Čas šílenství; pravý zdroj.
jednotky délky: 30 coulů = 9 dlaní = 1 krok; 2 kroky = 1 sáh; 1000 sáhů = 1 míle; 4 míle = 1 legue.
jednotky hmotnosti: 10 uncí = 1 libra; 10 liber = 1 kámen; 10 kame-nů = 1 centnýř; 10 centnýřů = 1 tuna.
ji'e'toh: Ve starém jazyce "čest a povinnost" nebo "čest a záva-zek". Složitý kód, podle něhož Aielové žijí a k jehož vysvětlení by bylo potřeba plné police knih. Uvedeme menší příklad. Existuje mno-ho cest, jak v bitvě získat čest. Nejmenší čest lze získat zabitím, pro-tože zabít dokáže každý. Největší pak dotknout se živého, ozbrojené-ho nepřítele, aniž by mu bojovník ublížil. Někde uprostřed je udě-lat z nepřítele gai'šaina. Jiným příkladem je hanba, která má v ji'e'toh mnoho úrovní, a na mnoha z těchto úrovní je považována za horší než bolest, zranění či dokonce smrt. Za třetí pak existuje mno-ho stupňů toh, či závazků, ale i nejmenší z nich musí být vyplněn do nejmenších podrobností. Toh převažuje jiná hlediska do takové míry, že Aiel často přijme hanbu, je-li to nutné, aby splnil závazek, jejž by cizinec mohl považovat za nedůležitý. Viz též gai'šain.
Juilin Sandar: Chytač zlodějů z Tearu.
Kadere, Hadnan: Údajný forman, který lituje, že vůbec kdy vstoupil do Aielské pustiny.

kejklíř: Potulný vypravěč příběhů, hudebník, pěvec, akrobat a bavič. Poznají se podle zvláštního pláště s mnoha různobarevnými zápla-tami, většinou účinkují po vsích a menších městech.
kolo času: Čas je kolo se sedmi paprsky, každý paprsek značí je-den věk. Jak se kolo otáčí, věky přicházejí a odcházejí, každý zane-chá vzpomínky, které vyblednou do pověstí, potom do mýtů, a ve chvíli, kdy onen věk znovu nadejde, jsou již dávno zapomenuty i ty. Vzor věků je pokaždé, když daný věk nastane, trochu jiný a pokaž-dé projde velkou změnou, nicméně stále se jedná o stejný věk.
krocení: Úkon prováděný Aes Sedai, kdy odříznou muže, který doká-že usměrňovat jedinou sílu. Toto je nezbytné, protože každý muž, který sílu dokáže usměrňovat, zešílí kvůli poskvrnění saidínu a ve svém šílenství pomocí síly napáchá zcela určitě strašlivé věci. Muž po zkrocení stále cítí pravý zdroj, ale nemůže se ho dotknout. Po-kud dojde k nějakým duševním poruchám před zkrocením, jsou ny-ní díky zkrocení pod kontrolou, ale nejsou jím zcela vyléčeny, je-li však zkro-cení provedeno dostatečně brzy, je možné jím odvrátit smrt. Avšak muž, jenž je zkrocen, nevyhnutelně přestává chtít žít. Ti, jimž se ne-podaří spáchat sebevraždu, stejně během jednoho či dvou let umírají. Viz též jediná síla; utišování.
Lan; al'Lan Mandragoran: Strážce připoutaný k Moirain. Ne-koru-novaný král Malkieru, dai šan (pán bitvy) a poslední žijící mal-kierský šlechtic. Viz též strážce; Moirain; Malkier.
Lanfear: Ve starém jazyce "Dcera noci". Jedna ze Zaprodanců. Na-rozdíl od ostatních Zaprodanců si své jméno vybrala sama. Říká se, že byla zamilovaná do Luise Therina Telamona a že nenáviděla je-ho manželku Ilienu. Viz též Zaprodanci; Drak.
Leana Sharif: Kdysi Aes Sedai z modrého adžah a kronikářka. Nyní sesazena a utišena, snaží se znovu objevit, kdo vlastně je. Viz též adžah.
Liandrin: Aes Sedai původně z červeného adžah, z Tarabonu. Nyní je o ní známo, že patří k černému adžah.
Lini: Chůva urozené paní Elain, a předtím Elaininy matky Mor-gasy, stejně jako Morgasiny matky. Žena s ohromnou vnitřní silou, úžas-ným postřehem a velikou zásobou pořekadel.
Logain: Muž, jenž se kdysi prohlásil za Draka Znovuzrozeného, nyní zkrocen. Viz též Drak, falešný.
Luis Therin Telamon; Luis Therin Rodovrah: Viz Drak.
Lugard: Podle jména hlavní město Murandy, i když obyvatelé země jsou věrní jednotlivým městům a urozeným pánům a paním, a ten, kdo zrovna sedí na trůnu, má zřídka nějakou skutečnou moc, byť jen nad hlavním městem. Lugard je hlavní obchodní středisko a živ-ná půda pro zloděje a lichváře a má všeobecně špatnou pověst.
Macurová, Ronda: Švadlena v Amadicii, která se snaží sloužit příliš mnoha pánům a paním, aniž by věděla, kdo všichni jsou.
Malkier: Stát, kdysi jeden z Hraničních států, nyní pohlcen Mornou. Znakem Malkieru byl zlatý jestřáb v letu.
Manetheren: Jeden z deseti států, které vytvořily Druhou úmluvu, a také hlavní město tohoto státu. Jak město, tak stát byly úpl-ně zni-čeny za trollockých válek. Viz též trollocké války.
Mat Cauthon: Mladý muž z Emondovy Role v andorském kraji Dvouříčí, který je ta'veren a zároveň má ohromné štěstí. Celé jméno: Matrim Cauthon.
Mayene: Městský stát u Bouřlivého moře, omezený a v ději-nách utla-čovaný Tearem. Vládce Mayene má titul "první". První o sobě pro-hlašují, že jsou potomky Artuše Jestřábí křídlo. Znakem Mayene je zlatý jestřáb v letu.
Mazrim Taim: Falešný Drak, který způsobil chaos v Saldeii, dokud nebyl poražen a zajat. Nejenže je schopen usměrňovat, ale také je údajně velice silný. Viz též Drak, falešný.
Melain: Moudrá z klanu Jhirad Goshien Aielů. Chodí ve snech. Viz též chození ve snech.
Melindhra: Děva oštěpu z klanu Jumai Shaido Aielů. Žena věr-ná ví-ce pánům. Viz též aielská válečná společenstva.
Min: Mladá žena, která má schopnost rozpoznat u lidí význam aury a obrazů, které kolem nich občas vidí.
Moirain: Aes Sedai z modrého adžah. Narozená v Cairhienu, pův-odem z rodu Damodredů, i když nemá nástupnická práva na trůn. Byla vychována v královském paláci v Cairhienu. Své rodové jmé-no používá zřídka a své spojení s ním pokud možno udržuje v taj-nosti.

Morgasa: Z milosti Světla královna andorská, obránkyně říše, ochránkyně lidu, hlava rodu Trakandů. Ve znaku má zlaté klíče. Zna-kem rodu Trakandů je stříbrný klenák.
Morna: Viz Velká Morna.
myrddraalové: Tvorové Temného, velitelé trolloků. Pokřivení po-tomci trolloků, u nichž se opět projevuje lidský materiál použitý při stvoření trolloků, ale jsou pošpinění zlem, jež stvořilo trolloky. Si-ce nemají oči, nicméně vidí ve dne i v noci jako orel. Mají určitou moc, jež vyvěrá z Temného, včetně schopnosti vyvolat pohledem ochromující strach a schopnosti zmizet všude tam, kde je nějaký stín. Jedna z jejich mála známých slabostí je, že jen váhavě překo-návají vodní toky. V zrcadle se odrážejí jen nejasně a rozmazaně. V různých zemích jsou známi pod různými jmény, například půllidé, bezocí, stínomilové, číhači, přízraky a mizelci.
nadání: Schopnost používat jedinou sílu v daných oblastech. Nejzná-mější je samozřejmě léčení. Některé, jako cestování, schopnost pře-nést se z jednoho místa na druhé, aniž by dotyčný musel překoná-vat mezilehlý prostor, jsou pro dnešní Aes Sedai ztraceny. Jiné, jako třeba věštění (schopnost předpovídat budoucí události, ale jen všeobecně), se nyní objevuje zřídkakdy. Jiné nadání, dlouho pova-žované za ztracené, je snění, které mezi jiným zahrnuje i výklad snílkových snů k předpovídání budoucích událostí přesněji, než se děje u věštění. Někteří snílci mají schopnosti vstoupit do Tel'aran'rhiodu, světa snů, a říká se, že i do snů jiných lidí. Posledním zná-mým snílkem byla Corianin Nedeal, která zemřela 526 NE, nyní je tu však další žena s touto schopností, o níž však ví jen málokdo. Viz též Tel'aran'rhiod.
Nataei, Jasin: Jméno, které používá Asmodean, jeden ze Za-prodanců.
Niall, Pedron: Velící kapitán dětí Světla. Viz též děti Světla.
Nyneiva z al'Mearů: Žena, která byla kdysi vědmou v Emon-dově Roli v andorském kraji Dvouříčí. Nyní jedna z přijatých novicek.
ogierové: Rasa nelidí, charakteristická značnou výškou (dva a půl sá-hů je typická výška dospělého samce), širokým nosem připomí-ná-jí-cím čenich a dlouhýma ušima se štětičkami na koncích. Žijí v ob-lastech nazývaných državy, které opouštějí zřídka, a s lidmi se pří-liš nestýkají. Lidé o nich mnoho nevědí, a hodně lidí věří, že ogierové jsou jen stvořeními z pověstí, přestože to jsou úžasní stavitelé a zbu-dovali většinu velkých měst, postavených po Rozbití světa.
Páteř světa: Vysoké pohoří jen s několika málo průsmyky, kte-ré od-děluje Aielskou pustinu od západních zemí. Také se jí říká Dračí stěna.
pět sil: Existuje pět pramenů jediné síly, pojmenovaných podle toho, co se s nimi dá ovládat - země, vzduch (občas nazývaný vítr), oheň, voda a duch - a jmenují se pět sil. Každý, kdo vládne jedinou silou, je nejsilnější při používání jednoho, možná dvou z nich, a méně sil-ný při používání ostatních. Ve věku pověstí se duch mezi muži a že-nami vyskytoval rovnoměrně, ale lepší ovládání země a (nebo) ohně se mnohem častěji vyskytovala u mužů, vody a (nebo) vzdu-chu zase u žen. I když existují výjimky, síly země a ohně začaly být nejčastěji považovány za mužské síly, zatímco síly vzduchu a vody za ženské.
plamen Tar Valonu: Znak Tar Valonu, amyrlinina stolce a Aes Se-dai. Stylizovaný obraz plamene. Bílá slza špičkou nahoru.
pravý zdroj: Hnací síla vesmíru, která otáčí kolem času. Je roz-dělena na mužskou polovici (saidín) a ženskou polovici (saidar), které pracují zároveň společně i proti sobě. Pouze muž může čerpat ze sai-dínu a pouze žena ze saidaru. Na počátku Času šílenství byl saidín poskvrněn dotykem Temného. Viz též jediná síla.
přijaté novicky: Mladé ženy, které se cvičí na Aes Sedai a již dosáh-ly jisté úrovně moci a prošly jistými zkouškami. Obvykle trvá pět až deset let, než je mladší novicka pozvednuta mezi přijaté. Přijaté jsou poněkud méně vázány pravidly než novicky a mohou si do jis-té míry vybírat oblasti studia. Přijatá novicka nosí prsten s Velkým ha-dem na prostředníku levé ruky. Když přijatá povýší mezi Aes Se-dai, což obvykle trvá dalších pět až deset let, rozhodne se pro ně-které adžah, získá právo nosit šátek a může si prsten nasadit na kte-rýkoliv prst nebo ho, pokud to situace vyžaduje, dokonce sundat. Viz též Aes Sedai.
přísahy, tři: Přísahy, které skládají přijaté před povýšením na Aes Se-dai. Pronášejí se, když adeptka drží hůl přísahy, což je ter'an-grial, který zavazuje. Jsou to: 1. Neříci jediné slovo, které by nebylo

prav-da. 2. Nevyrobit zbraň, s níž by mohl jeden člověk zabít druhého. 3. Nikdy nepoužít jediné síly jako zbraně, pokud to nebude proti zplo-zencům Stínu nebo v nejzazším případě při obraně života vlast-ního, života strážce či jiné Aes Sedai. Tyto přísahy se nevyžadova-ly vždy, avšak různé události před a během Rozbití vedly k tomu, že jsou nyní nezbytné. Druhá přísaha byla vlastně první, přijatou ja-ko reakce na válku sily. První přísahu, je-li dodržována do písme-ne, lze často pečli-vým výběrem slov obejít. Má se za to, že druhé dvě přísahy jsou nepo-rušitelné.
Rand al'Thor: Mladý muž z Emondovy Role v andorskem kraji Dvouříčí, jenž je ta'veren. Kdysi ovčák. Nyní prohlášen Drakem Zno-vu-zrozeným a také Tím, jenž přichází s úsvitem, jemuž bylo předpo-vězeno, že sjednotí Aiely a zlomí je. Zřejmě je to také Coramoor či Vyvolený, jehož hledá Mořský národ. Viz též Aielové; Drak Zno-vuzrozený.
Rhuark: Aiel, náčelník kmene Taardad Aielů.
Rhuidean: Velké město, jediné město v Aielské pustině a vněj-šímu světu zcela neznámé. Opuštěné před téměř třemi tisíci lety. Kdy-si směli aielští muži do Rhuideanu vstoupit pouze jedenkrát, aby pro-šli zkouškou uvnitř velkého ter'angrialu, určující, zda se hodí na úděl kmenového náčelníka (přežil pouze jeden ze tří), a ženy tam směly vstoupit pouze dvakrát, aby prošly zkouškou ve stejném ter'angrialu jako muži, a pak znovu, aby se mohly stát moudrými, i když žen pře-žilo mnohem víc. Nyní je město opět obydleno Aiely a jeden konec Rhuideanského údolí zabírá velké jezero, napájené podzemním oceá-nem sladké vody a na oplátku napájející jedinou řeku Pustiny.
Rozbití světa: Za Časů šílenství muži Aes Sedai, kteří zešíleli, změ-nili tvář světa. Srovnali horské hřebeny, vyzvedli nová pohoří. Tam, kde byla moře, vyzvedli pevninu, a tam, kde bývala pevnina, zřídi-li oceán. Mnoho částí světa bylo naprosto vylidněno a ti, kteří pře-žili, byli roztroušeni jako prach ve větru. O této katastrofě se pří-běhy, pověsti a dějiny zmiňují jako o Rozbití světa. Viz též Čas šílen-ství; stovka rytířů.
sa'angrial: Pozůstatky z věku pověstí, které umožňují usměrňo-vat mnohem větší díl jediné síly, než by jinak bylo bezpečné. Sa'an-grial je podobný, ale mnohem, mnohem silnější než angrial. Množ-ství jediné síly, které lze usměrnit pomocí sa'angrialu, ve srovnání s množstvím jediné síly, které lze usměrnit pomocí angrialu, odpo-vídá poměru mezi množstvím jediné síly, které lze usměrnit s angrialem, a množstvím, které lze usměrnit bez pomoci. O jeho výrobě již není nic známo. Zůstala jich pouze hrstka, mnohem méně než angrialů.
saidar; saidín: Viz pravý zdroj.
Seanchan: Země za Arythským oceánem, odkud přišli Sean-chané.
Seanchané: Potomci vojáků, jež Artuš Jestřábí křídlo vyslal přes Arythský oceán. Věří, že každá žena, která je schopna usměrňo-vat, musí být pro bezpečnost ostatních ovládána, a každý muž, který do-káže usměrňovat, musí být ze stejného důvodu zabit.
Shayol Ghul: Hora ve Spálených zemích za Velkou Mornou, místo věznice Temného.
Siuan Sanche: Dcera tairenského rybáře. Podle tairenských zá-konů byla posazena na loď do Tar Valonu ještě před druhým západem slunce od okamžiku, kdy byla objevena její schopnost usměrňovat. Pů-vodně z modrého adžah a později amyrlinin stolec, byla sesaze-na a utišena. Nyní se snaží vyhnout osudu, jehož se bojí.
snílek: Viz nadání.
starý jazyk: Jazyk, jímž se hovořilo ve věku pověstí. Obvykle se předpokládá, že se mu naučí všichni urozenci a vzdělanci, ale vět-šina zná jen pár slov. Překlad je často složitý, neboť jazyk umožňu-je mnoho maličko odlišných významů. Viz též věk pověstí.
stoletá válka: (994-1117 SR) Řada překrývajících se válek mezi ne-ustále se měnícími spojenci, vyvolaná smrtí Artuše Jestřábí křídlo a následným bojem o jeho říši. Válka vylidnila velké části země mezi Arythským oceánem a Aielskou pustinou, od Bouřlivého mo-ře k Vel-ké Morně. Ničení dosáhlo takových rozměrů, že se do sou-časnosti dochovaly jen zlomky záznamů. Velká říše Artuše Jestřábí křídlo byla rozervána na kusy a na jejím místě se vytvořily současné státy. Viz též Artuš Jestřábí křídlo.
strážce: Válečník ve spojení s Aes Sedai. Pouto je součástí jedi-né sí-ly a díky ní válečník získává takové dary, jako je rychlé uzdravo-vání, schopnost ujít velkou vzdálenost bez jídla, vody a odpočinku a schopnost na dálku vycítit skvrnu Temného. Dokud strážce žije, Aes Sedai, s níž je spojen, ví, že je

naživu, ať je jakkoliv daleko, a když zemře, pozná okamžik a způsob jeho smrti. Spojení jí ne-prozradí, jak daleko strážce je, ani kterým směrem. Zatímco větši-na adžah věří, že Aes Sedai smí k sobě mít připoutaného pouze jed-noho strážce v dané chvíli, červené adžah se odmítají se strážci spojovat vůbec a zelené adžah věří, že Aes Sedai k sobě může při-poutat tolik strážců, kolik se jí zlíbí. Z morálního hlediska musí strážce s poutem souhlasit, ale je známo, že spojení bylo provede-no i proti jeho vůli. Co z tohoto spoje-ní získává Aes Sedai, je peč-livě uchovávaným tajemstvím. Viz též Aes Sedai.
sul'dam: Doslova "ta, která drží vodítko". Seanchanský výraz pro že-nu se schopností ovládat pomocí a'damu ženu, která může usměr-ňovat. Mezi Seanchany velmi vážené postavení. Jenom málokdo však ví, že sul'dam jsou ve skutečnosti ženy, které se mohou nau-čit usměrňovat. Viz též a'dam; damane; Seanchané.
Tallanvor, Martyn: Gardový poručík královniny gardy, jenž svou královnu miluje víc než život a čest.
ta'maral'ailen: Ve starém jazyce "síť osudu". Velká změna ve vzoru věku, soustředěná kolem jednoho či více lidí, kteří jsou ta'veren. Viz též vzor věku; ta'veren.
Tanchiko: Hlavní město Tarabonu. Viz Tarabon.
Tarabon: Stát na břehu Arythského oceánu. Kdysi to byl vý-znamný obchodní stát, kromě jiného zdroj tkaných koberců, barev a rachej-tlí pro ohňostroje, které vyráběl cech ohňostrůjců. Z Tarabonu při-chází jen málo zpráv, neboť je nyní rozerván občanskou válkou, stejně jako válkou vedenou zároveň proti Arad Domanu a Dračím spřísahancům, lidem, kteří se přidali k Draku Znovuzrozenému.
Tarmon Gai'don: Poslední bitva. Viz též Dračí proroctví; Va-lerský roh.
ta'veren: Osoba, kolem níž kolo času splétá všechny okolní nit-ky osu-du, dokonce snad VŠECHNA vlákna osudu, aby vytvořilo síť osu-du. Viz též vzor věku; ta'maral'ailen.
Tear: Stát na břehu Bouřlivého moře. Rovněž hlavní město to-ho-to státu a velký mořský přístav. Zástavou Tearu jsou tři stříbrné půl-měsíce na děleném červenozlatém poli. Viz též Tearský Kámen.
Tearský Kámen: Velká pevnost ve městě Tear, o níž se tvrdí, že by-la postavena krátce po Rozbití světa, a to s použitím jediné síly. Bezpočtukrát byla obléhána. Jedné noci padla do rukou Draka Zno-vuzrozeného a pár stovek Aielů, čímž se vyplnily dvě části Dračích proroctví. Viz též Dračí proroctví.
Telamon, Luis Therin: Viz Drak.
Tel'aran'rhiod: Ve starém jazyce "neviděný svět" nebo "svět snů". Svět spatřovaný ve snech, o němž kdysi dávno lidé věřili, že proni-ká a obklopuje všechny možné světy. Tel'aran'rhiodu se může do-tknout mnoho lidí, vždy jen na okamžik, ve snu, ale několik jich má schopnost do něj vstoupit o své vlastní vůli, i když bylo nedávno objeveno několik ter'angrialů, které tuto schopnost propůjčují. Na rozdíl od jiných snů, co se stane živým bytostem ve světě snů, je skutečné. Rána, utržená v tomto světě, zůstane i po probuzení, a ten, kdo tam zemře, se již neprobudí. Viz též ter'angrial.
temní druzi: Ti, kdo vyznávají Temného. Věří, že získají veli-kou moc a dostane se jim odměny, dokonce nesmrtelnosti, když ho osvobo-dí z vězení.
Temný: Nejobvyklejší jméno používané ve všech zemích pro Šej'ta-na. Zdroj zla a protiklad Stvořitele. Uvězněn Stvořitelem v oka-mži-ku stvoření ve věznici v Shayol Ghulu. Pokus jej osvobodit z té-to věznice vyvolal válku Stínu, poskvrnění saidínu, Rozbití světa a ko-nec věku pověstí.
Temný, pojmenování: Vyslovení pravého jména Temného (Šej'tan) přiláká jeho pozornost a nevyhnutelně přivolá přinejlepším neštěs-tí, přinejhorším pohromu. Z toho důvodu se používá mnoho eufemismů, mezi nimi Temný, Otec lží, Oslepitel, Pán hrobů, Noční pastýř, Zhouba srdce, Zhouba duše, Jedovatý jazyk, Děs, Spalovač trávy, Požírač listí a Prašivec. Temní druzi ho nazývají Veliký pán Temnoty. O tom, kdo na sebe očividně přivolal smůlu, se často ří-ká: "pojmenoval Temného."
ter'angrial: Pozůstatek věku pověstí, který používá jedinou sílu. Na-rozdíl od angrialu a sa'angrialu, každý ter'angrial byl vyroben k nějakému určitému účelu. Například jeden zaručuje, že přísahy, v něm složené, budou zavazující. Některé používají Aes Sedai, ale jejich původní účel je většinou neznámý. Některé zničí schopnost usměrňo-vat jedinou sílu v každé ženě, která by je použila. Stejně ja-ko u angri-alu a sa'angrialu, i tady byl postup výroby ztracen bě-hem Rozbití svě-ta. Viz též angrial; sa'angrial.
Tom Merrilin: Ne jenom tak obyčejný kejklíř a poutník. Viz též kejklíř.
trolloci: Stvoření Temného, vytvořená během války Stínu. Mo-hutní postavou, jsou pokřivenými kříženci

lidí a zvířat. Dělí se do ja-kýchsi kmenových tlup, z nichž nejvýznamnějšími jsou dha'bel, dhai'mon, ko'bal. Od přírody zlotřilí, zabíjejí pro pouhé potěšení ze zabíjení. Jsou nesmírně lstiví a nelze jim věřit, leda jsou-li k něče-mu nuceni strachem.
trollocké války: Řada válek, první začala kolem roku 1000 PR, a tr-valy více než tři sta let, během nichž trollocké hordy pustošily svět. Nakonec byli trolloci pobiti či zahnáni zpátky do Velké Morny, ale některé státy přestaly existovat a jiné byly téměř vylidněné. Všech-ny záznamy jsou pouze útržkovité.
usměrňování: Řízení průtoku jediné síly. Viz též jediná síla.
utišování: Úkon prováděný Aes Sedai, kdy odříznou ženu, která mů-že usměrňovat jedinou sílu, od pravého zdroje. Žena, která byla uti-šena, pořád pravý zdroj cítí, ale nemůže se ho dotknout. Provádí se jenom zřídkakdy, takže novicky se musejí naučit jména a zločiny všech žen, na nichž kdy bylo provedeno. Oficiálně je utišení vý-sledkem soudu a odsouzení za zločin. Když k němu dojde náho-dou, nazývá se to spálením. V praxi se však termín utišení používá v obou případech. Ženy, které byly utišeny, ať už k tomu došlo kterýmkoliv způsobem, zřídkakdy přežívají delší dobu. Zřejmě se pro-stě vzdají a zemřou.
Valerský roh: Bájný předmět z cyklu pověstí Velké hledání Va-lerského rohu, může povolat z hrobu mrtvé hrdiny zpět k boji se Stí-nem. Bylo svoláno nové Velké hledání Valerského rohu, a s hledači, kteří složili přísahu hledačů rohu, je možné se setkat v mnoha státech.
válka síly: Viz válka Stínu.
válka Stínu: Též známa jako válka síly. Začala krátce po poku-su osvobodit Temného a brzy se rozšířila na celý svět. Ve světě, kde byla dokonce zapomenuta i vzpomínka na válku, byla znovu obje-vena každičká stránka válčení, často pokřivená díky tomu, že se světa dotýkal Temný a jediná síla byla používána jako zbraň. Vál-ka skončila opětným uzavřením Temného do jeho věznice při úto-ku, jejž vedl Luis Therin Telamon Drak a stovka mužů Aes Sedai, nazývaných stovka rytířů. Temného protiúder pošpinil saidín a do-hnal Luise The-rina a stovku rytířů k šílenství, čímž se započal Čas šílenství. Viz též Čas šílenství; Drak; jediná síla.
vědma: Na vesnici žena, kterou si do svého středu vybere žen-ský kroužek pro znalost takových věcí, jako je léčení a předpovídání počasí, jakož i pro zdravý rozum. Všeobecně stojí na roveň staros-tovi, ale v některých vesnicích stojí nad ním. Je volena na celý ži-vot a jen zcela výjimečně je vědma odvolána ze svého úřadu ještě před svou smrtí. Podle kraje může mít jiný titul, jako strážkyně, léčitelka, moud-rá žena, učitelka nebo moudrá.
věk pověstí: Věk zakončený válkou Stínu a Rozbitím světa. Doba, kdy Aes Sedai prováděly zázraky, o nichž dnes pouze sní. Viz též kolo času; Rozbití světa; válka Stínu.
Velká Morna: Oblast na dalekém severu zcela ovládaná Tem-ným. Prodlévají zde trolloci, myrddraalové a další tvorové náležející Stí-nu.
Veliký pán Temnoty: Jméno, kterým temní druzi oslovují Temného tvrdíce, že používání jeho pravého jména by bylo rouháním.
Velký had: Symbol času a věčnosti, starý již v dobách, než za-čal věk pověstí, je tvořen hadem požírajícím vlastní ocas. Prsten ve tvaru Velkého hada dostávají ženy, které mají povýšit mezi přijaté novicky Aes Sedai.
Verin Mathwin: Aes Sedai z hnědého adžah, naposledy byla viděna ve Dvouříčí, kde údajně hledá dívky, které je možné naučit usměr-ňovat. Viz též adžah.
vznešení páni Tearu: Jednají jako rada. Vznešení páni Tearu jsou his-torickými vládci státu Tear, který nemá ani krále, ani králov-nu. Je-jich počet není přesně dán a během let se měnil od dvaceti na pou-hých šest. Neplést s pány země, což jsou níže postavení tairenští páni.
vzor věku: Kolo času splétá nitky lidských životů do vzoru vě-ku, čas-to nazývaný prostě jen vzor, jenž tvoří podstatu reality toho které-ho věku. Viz též ta'veren.
Zaprodanci: Jméno dané třinácti nejsilnějším Aes Sedai z věku po-věstí, takže byli i jedni z nejsilnějších Aes Sedai vůbec, kteří za vál-ky Stínu přešli na stranu Temného, bylať jim na oplátku přislíbena nesmrtelnost. Oni sami si říkají "Vyvolení". Jak podle pověstí, tak útrž-ků záznamů byli uvěznění spolu s Temným, když byla jeho věz-nice znovu uzavřena. Jejich jména se neustále používají ke straše-ní dětí. Byli to Aginor, Asmodean, Balthamel, Be'lal, Demandred, Graendal, Izmael, Lanfear, Mesaana,

Moghedien, Rahvin, Sammael a Semir-hage.